

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A person wearing a dark hoodie with the hood pulled up, standing in a misty forest with tall, thin trees. The person's face is obscured by the hood. The overall atmosphere is dark and mysterious.

GRAVE OBSESSION

SUCH A PERFECT NIGHT FOR A HUNT.

MAREN RILEY

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Mezar Saplantısı

Mezar Düeti Birinci Kitap

Maren Riley

Telif Hakkı© 2024 Maren Riley

Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

ISBN- e-kitap: 978-1-0689081-1-8

ISBN- ciltsiz kitap: 978-1-0689081-0-1

Kapak tasarımı: Maren Riley ve Sinful Covers

*Bir kitap y a z m a m ı öneren kocama, bunu
yaptım.
Tüm bunları mümkün kılan herkese teşekkür
ederim.*

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[İçerik ve Tetikleyici Uyarılar](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[On Yedi Bölüm On](#)

[Sekiz Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üç Yirmi Yirmi](#)

[On Dokuz Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bir Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Dört Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm İki Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Beş Altı](#)

[Yedi Bölüm](#)

[Yirmi Sekizinci Fasıl](#)
[Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl](#)
[Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl](#)
[Fasıl Fasıl Fasıl Fasıl](#)
[Üçüncü Fasıl Yirmi](#)
[Dokuzuncu Otuzuncu](#)
[Otuz Otuz Otuz Otuz](#)
[Otuz Otuz Birinci](#)
[Birinci İkinci Üçüncü](#)
[Dördüncü Beşinci](#)
[Beşinci Fasıl Altıncı](#)
[Otuz Otuz Otuz](#)
[Dokuzuncu Yedi](#)
[Sekizinci AltıncıFasıl](#)
[Kırk Kırk Kırk Kırk](#)
[Kırk Kırk Kırk Kırk](#)
[Kırk İkinci Dördüncü](#)
[Fasıl Fasıl Yedi Fasıl](#)
[Fasıl Sekiz Dokuzuncu](#)
[Fasıl Elli](#)
[Bölüm Elli Bir Bölüm](#)
[Elli İki Elli BölümÜç](#)
[Devam edecek...](#)
[Burada mı kaldın? Mezar](#)
[Sahipliği](#) .
[Önsöz](#)
[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

İçerik ve Tetikleyici Uyarılar

Bu sizin tek uyarınız. Bu kitap karanlık, müstehcen ve bazı bölümlerinde düpedüz iğrençtir. Bu kısaltılmış bir listedir ve tam listeyi burada bulabilirsiniz: <https://linktr.ee/maren.riley> .

- Kanada argosu ve yazımı
- Grafik seks
- Somnofili
- Bozulma ve övgü
- Maskeler
- Kenar
- Orgazm inkarı
- Evlat edinme
- Takip
- İşkence
- Aşırı hız ve dikkatsiz sürüş
- Ölüm
- Kan ve vahşet
- Seri katil
- Savaşmak

Çalma Listesi

Alkaline - Sleep Token
Bring Me To Life - Evanescence
You Belong To Me - Cat Pierce
RUNRUNRUN - Dutch Melrose I
Get Off - Halestorm
Do I Wanna Know - Arctic Monkeys
Dancing With The Devil - EMO
Middle Of The Night - Elley Duhé
Not Strong Enough - Apocalyptica
Closer - Nine Inch Nails
The Bad Touch - Bloodhound Gang
Eden'den - Hozier
Fallin' (Adrenaline) - Why Don't We
Stalker - Stevie Howie
NFWMB - Hozier
In My Head - Jason Derulo
The Creep - The Lonely Island Sin
So Sweet - Warren Zeiders

Daha fazla şarkı için: [https://spotify .link/OCslAEzEgKb](https://spotify.link/OCslAEzEgKb)

Önsöz

Kasım

Vay anasını. Sikeyim böyle havayı. Burası bir penguenin kışından daha soğuk. Dün gece benzin almak için durmam gerektiğini biliyordum. Şimdi acelem var ve pompa biptemeye başladı, beni içeride ödeme yapmaya zorluyor. Lanet olsun, insanlardan nefret ediyorum, onlarla uğraşmaktan ve çene çalmalarından. "Bugün dışarısı çok soğuk." Hadi canım. O kadar soğuk ki sikim ve taşaklarım ısınmak için vücudumun içine geri çekildi.

İsteksiz kışımı buz gibi cehennemde sürüyerek köşedeki dükkâna giriyorum. Bunun hızlı bir değişim olmayacağını anladığımda sinirlerim diken diken oluyor. Tezgâhta olay çıkaran bir kadın var. Eşyalarına acilen ihtiyacı var ve makinenin bir sürü soruna yol açmasına çok kızgın.

Kasanın arkasındaki adam "Nakit ödeme yaparsanız hemen hesabınıza para yatırabilirim," diye açıklıyor. Kulak misafiri olarak, aşırı soğuğun benzin terminalindeki pompada ödeme özelliğinin gecikmesine neden olduğunu, bunun da dahili bankamatik makinesinin iki kat daha yavaşlamasına yol açtığını söylediğini duyuyorum. Bu benim sorunumu açıklıyor.

Kasiyerin makineyi tamir etmesi için çaresizce yalvarırken kışını zıplattıyor. Tahminimce bu adam da makinenin nasıl tamir edileceği hakkında en az onun kadar bilgi sahibi. Üzerinde hiç nakit yok. Kasadaki adam iç çekip özür diliyor ama makinenin kendi kendine çözülmesini beklemesi gerektiğini söylüyor. Çok uzun sürmeyecektir. Küçük bir kasabada yaşamının getirdiği sorunlar falan.

"Bu saçmalık. Hiç çalışmayacaksa neden bir makine var?" Telefonunu çıkarıyor, öfkeyle yazıyor. Ayağını yere vururken dudağını ısırıyor. Çalışan mağazadaki birkaç kişiye nakit ödeme yapmak isteyip istemediklerini soruyor ve iki kişi önümüzde ilerliyor. "Ah, neden bu kadar uzun sürüyor?" diye mırıldanıyor kendi kendine, telefonunu cebine koyarken.

Bu kadın da kim? Neden bu kadar telaşlı? Dışarısı buz gibi ve birkaç başka şeyle birlikte buzlu kahve almaya çalışıyor:

sigara, sakız, gıda zehirlenmesine yol açacağı kesin olan ton balıklı sandviç ve bir elma. Normal insanlar kışın buzlu içecek içmezler.

Şimdi, muhtemelen neyin normal olup neyin olmadığını değerlendirmek için en iyi kişi değilim ama bu havada donmuş bir içecek sadece hipotermi istiyor. Onun donarak öldüğünü, dudaklarının morardığını, daha fazla şikayet edemediğini ve günümü uzattığını düşündükçe bir kahkaha atıyorum. Neşeli. Katartik. Bakkalların sadece kullanışlı olması gerekir. Hızlı bir giriş ve çıkış. Çoğu zaman beni sinirli bırakıyorlar. Ne yazık ki, kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuşum ki, kadının arkasını döndüğünü ve soğuk bakışlarını bana odakladığını fark etmedim.

"Ne?" Tamamen şaşkına dönmüş bir halde sordum.

"Güldün. Talihsizliğim seni eğlendiriyor mu?" Kelimelerinden zehir damlıyor ve telefonunun boğuk bip sesini duyabiliyorum.

Yanılmışım, bakışlarında buz yok. Öfkeli bir cehennem, bana doğru alev alev yanıyor. Buzlu içkiye olan korkunç ihtiyacı şimdi mantıklı geliyor.

"Asla. Sadece aklı başında kimin bu havada böyle bir şey içtiğini merak ediyordum." Tezgâhın üzerinde duran buzlu kahvesini işaret ediyor. Bir sırtış varlığını belli etmekle tehdit ediyor, ama onu daha da çileden çıkaracağını bildiğim için bunu engelliyorum.

"Aklımın başında olduğunu varsayman büyük cesaret." Bakışları hiç değişmiyor. Kahretsin, sırtışım ortaya çıktı, derimi çektiğini hissedebiliyorum. Benden en az 15-20 santim kısa olduğu için bana doğru bakıyor. Gözleri bal renginde, soluk tenli ve simsiyah saçlarını topuz yapmış. Kendimi ne kadar uzun olduğunu merak ederken buluyorum. Amını arkadan yumruklarken yumruğumun etrafına sarabilir miyim? Yoksa kısa olduğu için ensesinden mi tutmam gerekecek? İri memeleri ellerimi dolduracak ve ben ona hükmederken zıplayan memelerinin görüntüsü zihnimi işgal edecek. "Özür dilerim, belli ki delirmişsin." diye cevap verirken sikim karıncalanıyor.

Tuzağa düştüm. Onun ateşine pervane oldum. Yanakları kızarıyor ve kıkırdıyor. Bu dünyadaki en iyi ses olabilir. Gözleri mağazanın floresan ışıklarını yansıtıyor ve sanki sadece benim için parlıyorlar, küçük dünyamı aydınlatıyorlar. Bir boğaz temizleme sesi beni dünya gezegenine geri getiriyor ve keyif anımı mahvetmeye cüret eden kış suratlıyı yumruklamak istiyorum. Dönüyorum ama muhtemelen ölümün kapısını çalmaya bir adım kalmış olan küçük yaşlı kadın sıraya girip önüme geçmek istiyor. Ona el sallıyorum ve geri dönüyorum... Nereye gitti? Bir araba kornasının sesi

dikkat kesiliyorum ve onu görüyorum, neredeyse araca doğru koşuyor. Şoför koltuğundaki yaşlı görünümlü adamla aralarında boğuk bağırışlar ve düzensiz el hareketleri gidip geliyor. Umarım bu onun erkek arkadaşı değildir.

İtiraf etmek istediğimden daha hızlı bir şekilde mağaza vitrinine doğru ilerledim. Üzerimdeki çekimi inkar edilemez. İçimdeki her şey gergin. İzlerken, kendini yolcu koltuğuna attığını ve kapıyı çarptığını görüyorum. Adam hâlâ onu azarlıyor, üzgün ve yenilmiş görünüyor. Araba geri çekiliyor ve uzaklaşmaya devam ediyor. Kısacık bir an için gözlerimiz kilitleniyor ve bana gülümsüyor. Bu nazik, sıcak gülümseme. Tanıştığımız için mutlu, bunu hissedebiliyorum. Karşılığında elimi kaldırıyorum, ağzımın önünde barış işareti yapıyorum ve dilimi parmaklarımın arasında gezdiriyorum. Daha önce hiç görmediğim bir şok yüz hatlarını kaplıyor ve sonra bana göz kırpmıyor, gülümsemesini engellemeye çalışırken yanağında bir gamze beliriyor.

İşte orada. Sonra da gitti.

Pencerede oyalanarak siyah Honda Civic gözden kaybolana kadar izliyorum. Plaka numarasını telefonuma giriyorum, daha sonra işime yarayabilir. Ona kendini bok gibi hissettirdiği, kıvılcımını söndürdüğü için o adamın canı cehenneme. Makinenin bozulması onun suçu değil ama içimden bir ses o pisliğin bunu kendi suçu gibi göstereceğini söylüyor. Dükkâna geri döndüğümde aldıklarını bıraktığını görüyorum. Sonunda benzin paramı ödeyebiliyorum, depoyu doldururken pompanın başında parmaklarım donuyor.

Arabaya atladığım gibi patronuma bir mesaj atıyorum ve köşedeki dükkândaki fiyasko yüzünden geç kalacağımı söylüyorum. Neyse ki bazı şeylerin bizim kontrolümüz dışında olduğunu anlayan adamlardan biri.

Otoparkın eşiğine yanaşıp trafiğin açılmasını bekliyorum ve bal gözlü tanrıçanın gittiği yöne doğru bakıyorum. Bugün ne yaptığını merak ediyorum. Ne iş yapıyor? Onunla daha önce nasıl karşılaşmadım? Herhalde kasabaya yeni taşınmadı, biri taşınsa haberim olurdu. Bu kasabadaki dedikodu değirmeni çılgın, çatlaklardan kaçmasına imkan yok. Özellikle de onun gibi büyüleyici biri.

Yola çıktım ve ters yöne doğru ilerledim. Aklımda onu ve onunla bir daha karşılaşp karşılaşmayacağımı düşünerek dönüp duruyorum. Nerede saklanıyordu? Bu düşünce hem çekici hem de endişe verici. Beynimde ısrarlı bir dırdır, bu büyüleyici yaratığın gizemini çözmek için çekmem gereken bir iplik. Onun ruhu benimkini doğaüstü bir düzeyde çağırıyor. O bir

Siren, ölümcül büyüsünü zihnimin üzerinde çalıştırıyor, şarkısının melodisi beni düşüşüme götürüyor.

Birinci Bölüm

Hayalet

Mayıs

Hava karanlık ve soğuk. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ben artık dayanacak gücümün sonuna geldim. Sırılsıklamım ve inanamayacağım kadar sinirliyim, ormanda durmuş, onun gevşek aletime hayat verecek bir şey yapmasını bekliyor ve izliyorum. Artık tanıyamadığım birine dönüştü. Bu kabul edilemez. Karşılığında hiçbir şey almamak için çok fazla fedakârlık yaptım. Eskiden onu kendisinden daha iyi tanırdım. Son yedi ay onun için zor geçti ama bu insan müsveddesi artık saplantımın ateşli zirvesi değil. İçinde bulunduğu bu çıkmazdan kurtulması için yeterince bekledim. Onun cansız varlığı artık sona eriyor, tatmin olmamaktan, zamanımı onu takip ederek harcamaktan bıktım. Artık onu düşünmek bile pantolonuma dokunmuyor.

Belki de bencilim, kendi ihtiyaçlarımı karşılamak için onu düzeltmek istiyorum. Ama orgazm olmadan çok uzun zaman geçirdim ve bu onun hatası. Beni bu kadar hayal kırıklığına uğrattığı için kefareтини ödeyecek. Sınırlarımı zorlamama ve ahlaki değerlerimden ödün vermeme rağmen hiçbir şey yapmadı. Benim oyunumu oynayacak, irademe boyun eğecek ve bir zamanlar onu tanıdığım kadın olarak yeniden ortaya çıkacak. Olmazsa, onu yok edeceğim ve böylece hayatıma devam edebileceğim.

İkinci Bölüm

Mallory

Haziran Ortası

"Bu da neydi böyle?"

Yatak odamın penceresinin dışında bir şey gözüme çarpıyor. Cama yaklaşırken tişörtümü kalçalarımın tepesini örtecek kadar aşağıya çekiyorum. Kapıdan girer girmez pantolonumu çıkardım, ne kadar çabuk yatağa girip uykuya dalarsam bugünün o kadar çabuk biteceğini biliyordum. İki vardiya çalışmak ve aradaki azıcık zamanda koşup market alışverişi yapmak zorunda kalmak çok yorucu bir gündü. İhtiyacım olan son şey yatmaya hazırlanırken bir sapığın beni dikizlemesi. Tamamen pencereye doğru döndüm ve evimi çevreleyen ormanı taradım. Belki de sadece vahşi bir hayvandır. Buraya taşındığımdan beri birkaç geyik ve geyik gördüm ve tabii ki tonlarca daha küçük vahşi yaşam: tilkiler, bir sürü sincap ve ara sıra çakal. Emlakçı evrak işlerini tamamlarken beni dağ aslanı ve ayı riski konusunda bilgilendirdi, ancak şu ana kadar onlarla karşılaşmadım.

Dikkatli bir şekilde cama yaklaştığımda, rahatsız edici miktarda parmak ve el izi seçebiliyorum. Bu kesinlikle vahşi bir hayvana ait değil. İzleri ve lekeleri daha fazla incelerken içimde huzursuzluk dönüyor. Bu... Biri camımı mı yaladı? Görünüşe göre gezegendeki en dikkatsiz insanım, bu açıkça bir günden fazla gözlemlenmeye değer. Arka bahçemi bir, iki kez taradım ama endişe verici bir şey yok. Lütfen bir geyik olsun. *Lütfen geyik olsun*. Devasa olmalarına rağmen karanlıkta görülmeleri çok zor, gözleri bir geyiğinki gibi ışığı yansıtmıyor, bu yüzden kesinlikle göze çarpmıyorlar. Bahçemi son bir kez gözden geçirirken nabzım hızlanmaya başlıyor. Sonra, ağaçların arasında birinin durduğundan emin oluyorum. Bembeyaz bir maske gölgeler arasında bir fener gibi göze çarpıyor. Ürkütücü bir şekilde hareketsiz, tehditkâr şeklini görmeme izin veriyor. Donup kaldım. Korkuyor muyum? Rahatsız mı oldum? Şok mu oldum? Bir şey hissediyor muyum? Hareketsizim, maskenin siyah gözlerine kilitlenmişim, sonra beni sersemleten bir şey yapıyor.

El sallıyor.

Bu beynimi harekete geçirdi. Kalbim göğsümde sekerken ona orta parmağımı gösterip perdelerimi kapatıyorum. Ne düşünüyorum ben? Kim karanlıktan onları izleyen dengesiz bir sürüngen tersler ki? Bu da kim olabilir ki? Parmağımı telefonumun kenarına vurarak seçeneklerimi düşünüyorum. Polisi arayayım mı? Bir şey olmadan önce buraya zamanında ulaşabilirler mi? Ormandan o kadar uzaktayım ki aramak muhtemelen anlamsız. Acil servis gelene kadar çoktan ölmüş olurum. Tek arkadaşımı arayıp onun evinde kalabilirim ama arabama ulaşmak için evden çıkma riskini göze almam gerekir. Sopayla dışarı çıkıp bu adamın diz kapaklarını mı indireyim? Kimi kandırıyorum ben? Bundan iyi bir şey çıkmayacağını bilecek kadar film izledim. Hmmm... Fikir trenim durdu, başka seçeneğim kalmadı. Beni dikizlediği için bu adama bunu ödetmek istiyorum. Muhtemelen polise başvurmalıyım. Acil hattı mı arayayım, acil olmayan hattı mı? Sikeyim. Telefonumdaki internet tarayıcısını açıp yazmaya başlıyorum ama sonra ekranda yeni bir mesaj uyarısı beliriyor.

Bilinmeyen numara:

Perdeleri aç yoksa kaldırım.

"Oh, siktir et bu adamı." Boş odama söylüyorum. Numaram onda nasıl var? Bu şartlar altında en az endişelendiğim şey bu olmalı. Açmazsam ne yapacak? Sırf hayatıma renk katmak için dışarıdaki herifle ce-ee oynayıp oynamayacağımı düşünürken tekrar mesaj atıyor.

Bilinmeyen numara:

Tamam, oynamak ister misin? Hadi oynayalım.

Oynamak mı? Bu da ne demek oluyor? Bu adamla hiçbir şey yapmak istemiyorum, belki gözlerini oymak dışında. Kim bu adam? Ne istiyor? Pencereden gelen tıkırtı sesi, korku filmlerini aratmayan bir çığlğın boğazımdan kopmasına neden oluyor. Hiç düşünmeden perdelerimi yırtıp açtım ve ona tam olarak istediği şeyi verdim. Kahretsin, ben bir aptalım. Orada duruyor, sıcak nefesi maskenin içinden geliyor ve penceremi buğulandırıyor. Yüzü, tişörtümün zar zor örttüğü mahrem yerlerimle aynı hizada. Zor nefes alıyor, vücuduma sabitlendikçe göğsünün inip kalkmasının arttığını görebiliyorum. Bakışlarının vücudumda gezindiğini hissediyorum.

Gözlerimizin kilitlendiğini anlayana kadar derisini yüzüyorum. Başını arkaya yatırmış, bana bakıyor. Kendimi bir mağazanın vitrinindeki manken gibi hissediyorum. Bu şekilde mikroskop altında olmaktan nefret ediyorum, özellikle de bir yabancı tarafından. Neden, ah, neden تنها ormandaki şirin bungalova aşık olmak zorundaydım? Şehirde kalmalıydım. Travmatik geçmişimden uzaklaşmak o zamanlar yapılacak en iyi şey gibi görünüyordu, ama şimdi, bu evin trajik tarihindeki bir başka kurban olabilirim.

Bu adam Çılgılık'ın en sevdiğim korku filmi olduğunu biliyor ve bu yüzden mi Hayalet Surat'ı seçti? Yoksa yakalanma ihtimaline karşı onu benden gizlemek için en kolay maske bu muydu? Fark eder mi? Onu tanıyıp tanımadığımı ayırt edebilir. Ancak, düşüncelerim dolaştıkça gözlerim de dolaşıyor. İri yarı, tank gibi yapılı. Eğer beni ele geçirirse, mecazi anlamda ve muhtemelen gerçek anlamda mahvolurum. Onu asla alt edemem. Uzun boylu, en az iki metre, muhtemelen daha fazla ve her yeri kalın. O aptal kapüşonlu maske yüzünden geri kalanını inceleyemem çok kötü. Tam eldiven giymediğini fark ettiğimde iri elini cama vuruyor ve beni kendi zihnimden çıkarıp şimdiki zamana geri getiriyor. Ne zamandır beni izliyor? Gittiğimi, kendi düşüncelerimin içinde kaybolduğumu ve artık bilinçli bir düzeyde etrafımdaki dünyanın farkında olmadığımı anlayabilir mi?

Tekrar uykuya dalmaya başladığımda inliyor. Bu perdeyi gerçekten kapatmalıyım ama kapatırsam nasıl bir oyun oynamak zorunda kalacağım? Tamam, topla kendini... Neden inliyor ki? Şimdi eğilmiş, parmaklarını cama dayamış, devasa formunu destekliyor. Oh, kahretsin. Aletini siyah pantolonunun dışından kavıyor. Mastürbasyon yapmıyor, sadece mengene gibi tutuyor. Acımıyor mu? Hem cüretkârlığı hem de elindeki balyoz yüzünden şok olmuş bir halde dönüp odadan çıkıyorum.

Mutfığa doğru ilerlerken telefonumun ekranında yeni bir mesaj beliriyor. Bir şeye ihtiyacım var. Bir shot viski mi yoksa uyku çayı mı? İkisi de mi? İkisi de. Çaydanlığımın bana insanların şarkısını söylemesini beklerken, sıvı ateşten iki yudum içiyorum. Kafamı boşaltmama yardımcı oluyor. Göğsümdeki yanma hissi, zihnim dönmeye başladığında odaklanabileceğim bir şey. Sakinleştirici. Uçup gitmeyi tercih ettiğimde yanma beni sabit tutuyor. Acaba hâlâ dışarıda bir yerde, başka bir pencereden beni izliyor mu? Neden ben? Polis kaydını riske atmaya geçecek bir şey değilim. Kim o? Su ısıtıcısının çılgılık atan düdüğü de beni orada tutmaya yardımcı oluyor, çünkü beni korkutmaktan asla vazgeçmiyor.

Elimde ay bardağımla kanepeye uzanıyorum. Gecenin olaylarına bakılırsa muhtemelen burada uyumam gerekiyor ama yatağım beni bir siren şarkısı gibi çağırıyor. Telefonumu çıkarıp nihayet ondan geleceğini bildiğim mesajı kontrol ediyorum.

Bilinmeyen numara:

Aferin kıızıma.

şimdi de sapığım benden memnun. Onun iyi kıızı olmak istemiyorum. Mesajını kaydırarak internet uygulamamı yeniden açıyorum ve acil olmayan hattı aramaya karar veriyorum. Bu çok tedirgin edici bir durum olsa da, tehlikede olduğumu hissetmiyorum. Beni korkutmak ya da evime girmek için herhangi bir girişimde bulunmadı. Açıkçası hala dışarıda olup olmadığını bile bilmiyorum. Yerel polis karakolunun numarasını tuşluyorum ve çağrının bağlanmasını bekliyorum.

"İyi akşamlar, Crystal Creek Polis Departmanı. Bu gece size nasıl yardımcı olabilirim?" Bu bayanın bu kadar kuzeyde nasıl güneyli aksanına sahip olduğu beni aşıyor.

"Hey, yani... Arka bahçemde maskeli bir adam vardı ve penceremden beni izliyordu. Bir memurun gelip etrafa bakmasını sağlamam mümkün mü?" Tereddütle sordum.

"Aman Tanrım, ocuğum, bu kulağa kesinlikle korkunç geliyor. Kesinlikle! Bulunduğunuz yere mümkün olan en kısa sürede bir üniforma göndermeye çalışacağım. şimdi, önce sizden bazı bilgiler toplamam gerekiyor. Güvende misin ve bazı sorulara cevap verebilir misin?" Sesi tatlı ve sakinleştirici, karakolda telefonlara bakmasına şaşmamalı.

"Evet, güvendeyim. Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, çayımı olabildiğince sessiz içmeye çalışarak. İfademi almaya çalışırken kulağa gelen ağız seslerinden ve yutkunma seslerinden hoşlandığını düşünemiyorum.

"Pekala, şimdi adresinize ve merkeze iletmek için birkaç ayrıntıya ihtiyacım var. Sonra isterseniz siz bir memurun gelmesini beklerken ben de sizinle telefonda kalabilirim." Konuşmanın bu kısmından korkuyordum. Fiziksel bir adresim yok. Postalarımı şehirdeki postaneden bir posta kutusundan alıyorum. Gözlerden uzaktayım ve böyle olmayı seviyorum. Sawmill Yolu'ndaki tek ev benim ve bundan bahsettiğim anda bu konuşmanın tüm havasının değişeceğini biliyorum.

"Sawmill Road'da yaşıyorum." Fısıltıdan öteye geçmiyor ama nefes alışından cevabımı duyduğunu anlayabiliyorum.

"Eski Pederson malikanesini mi kastediyorsun, canım?" İşte bu, korku. Eskiden burada yaşayan insanlarla çok uzaktan akrabalığım var, tabii buna akrabalık da denebilirse. Bu bir evlilik ilişkisiydi; kan bağı olan hiçbir akrabam burayı evi olarak görmedi.

"Evet, orası." Kendimi sönük hissediyorum ve nedenini bilmiyorum. Bu evi seviyorum. Üzerinde çok çalıştım ve burası benim cennetim oldu. Açık havaya ve rustik yazlık hissine olan sevgimin mükemmel bir karışımı, ancak karanlığa olan sevgimi de her tarafına serpiştirdim. Evin tarihi böyle bir kasabada asla unutulmayacak, nesiller boyunca yaşayacak ama bu beni rahatsız etmiyor. Aksine, evimin ürkütücü hissine, içinde huzur bulduğum karanlığa katkıda bulunuyor.

"Peki o zaman, pencerenizden sizi izleyen biri olduğunu söylemişsiniz? Maske mi takıyordu?" Sesi artık ciddileşmeye başlamıştı.

"Evet, tamamen siyah giyinmişti ve maskesi beyazdı," diyorum.

"Tamam hanımefendi, oldukça uzaktasınız ama eminim yakında size birini bulabiliriz. Ben merkeze haber verirken lütfen hatta kalın. Hemen döneceğim." Asla hemen döneceğim deme, her korku filmi meraklısı bunu bilir. Bu artık kesinlikle çağrımın geri dönmeyeceği anlamına geliyor.

Başımı kanepenin arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve sakinleştirici piyano müziğinin keyfini çıkarıyorum. Sonra çift tık sesi geliyor ve sessizlik kulakları sağır ediyor. Lanet olsun. Ona telefon numaramı vermedim, bu yüzden beni geri aramayacak. Daha fazla bilgi vermek istiyor muyum? Karakolu tekrar ararsam şüphesiz vermek zorunda kalacağım. Çayımın kalanını yudumlarken, durumu olduğu gibi bırakmaya karar veriyorum. Bu kasabadaki herkes evimin nerede olduğunu biliyor, özellikle de polisler. Bir polis memuru gelirse burada olacağım, gelmezlerse de cinayet evinde yaşayan hayalet, solgun ve yalnız kadın hakkında bir söylenti çıkmasından çok fazla endişelenmeme gerek kalmayacak.

Hayalet

Kahretsin evet, işte son birkaç aydır aradığım kışkırmadaki karıncalanma. Dönüp beni terk ettiğinde yaklaşan orgazmımla olan savaşımı neredeyse kaybediyordum. Mükemmel kıcı göz hizasındaydı, kalın kalçaları onu yatak odasından çıkarırken bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Aletimi yumruklayarak, hissettiğim heyecanı yok etmeye zorluyorum. Kendimi tatmin etmekten mahrum bırakmak saçma gelebilir.

ama bir dahaki sefere onun diline boşalacağım. Eğer boşalamama sorunumu çözmek için tek yapmam gerekenin ona yaklaşmak olduğunu bilseydim, bu kadar beklemezdim.

Nefes alış verişimi düzenleyip aracıma doğru yapacağım uzun yürüyüşü düşünürken aletim sarkık haline geri dönüyor. Telefonumu çıkarıp saplantıma bir mesaj daha gönderiyorum. "İyi kız" yazıyor sadece. Çok iyiydi. Bu gecenin bu şekilde geçmesini hiç planlamamıştım, ama mükemmel izleme noktama yeni gelmişim ve perdelerini kapattı. Bugün buna izin veremezdim. Onu görmem gerekiyordu. Aslında tahmin ettiğimden daha iyisini yaptı. Evet, onu korkuttum ama kendini kaybetmedi. Beni tekrar görmek isteyeceğini söyleyebilir miyim? Benim için çok iyi bir kız olacak. Siktir, hayır, aşağı çocuk. Bu gece daha fazla ereksiyon yok.

Ondan bir cevap alacağımdan şüpheliyim, bu yüzden telefonumu cebime koyuyorum ve yola geri dönüyorum. Son birkaç ayda bu ormanda o kadar çok yürüdüm ki artık karanlıkta bile manevra yapması oldukça kolay bir patika oluşturdum.

Geceyi kafamda tekrar tekrar canlandırdığımda, bunca zamandır inkar ettiğim şeyin aslında doğru olduğu konusunda her zamankinden daha fazla endişeleniyorum.

Kendime dedim ki, "Ben sapık değilim. Dengesiz, akli dengesi bozuk ya da psikopat değilim. O sadece aklımdan çıkaramadığım güzel bir kız. Takıntılı değilim, biriyle tanıştıktan sonra onu hayal etmek son derece normal. Hatta muhtemelen sadece bir kez tanıştığın bir kadın için sikini ovuşturmak bile tamamen normaldir. Bir köşedeki dükkânı bir hafta içinde hayatınız boyunca ziyaret ettiğinizden daha fazla ziyaret etmeniz bile normaldir." Sonunda normal davranmadığımı fark ettim. Ortaya çıkan her dürtüyle savaşmak ve kendimi geri çekmek zorundaydım. Açıkçası feci şekilde başarısız oldum, şu anki halime bakın.

Kanıtlar aleyhime yığıldıkça, apaçık ortada olanı daha fazla reddedemiyorum. Takıntılıyım, bağımlıyım, tamamen beynim yıkanmış. Yaptığım şeyler beni kesinlikle hapse attırırdı. Yine de hepsi onun içindi, onun yüzünden. Ateşinin tamamen sönmesini engellemek için. Şu anda bir takipçinin ders kitabındaki tanımımı, belirtildiği gibi taciz noktasına kadar saplantılı ve saldırganım. Daha önce de bu çizgide yürüdüm. Orada olduğumu, onu elimden geldiğince izlediğimi ve koruduğumu bilmiyordu bile. Ama şimdi, bu gecedan sonra, taciz bölgesine girdiğime eminim.

Üçüncü Bölüm

Mallory

Kapımdaki keskin tıkırtı sisi yarıyor ve beni kendime getiriyor. Kahretsin, karakolu aradıktan sonra uyuyakalmış olmalıyım. Bu o mu? Saat kaç? Telefonumu elime alıp ekranı kontrol ettiğimde sadece otuz dakikadır dışarıda olduğumu görüyorum. Bırakın karakola gitmeyi, buradan şehrin dışına çıkmak için bile yeterli bir süre.

"Hanımefendi? Alo? Ben polisim. Yardım mı istediniz?"

Oh, şükürler olsun, o değilmiş. "Evet, bendim, bir saniye." Kahretsin, pantolona ihtiyacım var. Koridorda hızla ilerleyerek şifonyerimin çekmecesinden yarısı dışarı sarkan bir çift tayt alıyorum. Onları giymeye ve ön kapıya geri dönmeye çalışmak kolay bir iş değil ama beceriksizce de olsa başarıyorum. Kapıya yaklaşırken onun sabırsız oflamalarını duyabiliyorum. İçimde bir endişe kabarıyor, evimde birini istemiyorum ama eminim ki her yer protokol gereği aranıyordur. Öyle olmasa bile, güvenliğimi sağlamak için evi kontrol etmenin son derece önemli olacağından eminim. Herkes bütün bir ailenin yok edildiği evi görmek ister.

Soğukkanlılığımı toplayıp derin bir nefes alıyorum ve kapıyı açıyorum. Orada öylece durmuş, sırtı bana dönük, ormana bakıyordu. Ne yapıyor bu? Kapıyı açtığımı duymadı mı? Arkasını döndüğünde derin bir nefes aldığını duyuyorum, orada durduğuma şaşırmış gibi görünüyor.

"İyi akşamlar hanımefendi, Bayan Carla evde davetsiz bir misafir olduğunu söyledi ve beni evi ve mülkü taramam için gönderdi." Siyah bir rüzgârlık vücudunda fermuarı açık bir şekilde asılı duruyor ve altındaki dar gri gömlek, fiziği söz konusu olduğunda hayal gücüne hiçbir şey bırakmıyor.

"Bayan Carla?" diye soruyorum, gözlerim belindeki kemere takılı el kelepçelerine takılıyor. Kalçasındaki radyo cızırdıyor ve hızla kapatmak için hareket ediyor. Baktığımı fark ettiğimde tuşlar şingirdiyor ve copu hızlı hareketleriyle sallanıyor. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde yüzüm ısınıyor.

"Bayan Carla Willows. Kasaba merkezinde telefonlara ve yönetim masasına bakıyor, hanımefendi," diye cevap veriyor, sanki bu alışlagelmiş tanışma konuşmasını yapmak zorundaymışım gibi. Ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırarak kapının eşiğinde çamurlu çizme izleri bırakıyor.

"Evet, yaklaşık bir saat önce aradım. Bu kadar çabuk yanıt verdiğiniz için teşekkür ederim, Memur Bey..."

"Graves." Adını bana hırıldayarak söylüyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Bakışları çok yoğun, bakışlarının altından sıyrılmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Beni dizlerimin arkasından terletiyor. Bana neler oluyor? Neden böyle hissediyorum?

Sakinliğimi toplayarak devam ediyorum, "Memur Graves. Tamam, sanırım biri, bir adam, dışarıda, ormanın kenarında, ürpertici beyaz bir maske takmış beni izliyordu." Adam sırtıyor ve kendi kendine gülüyor. Bu ses vücuduma bir elektrik şoku daha gönderiyor.

Eldivenli elindeki Hayalet Surat maskesini kaldırarak, "Gördüğün maske bu mu?" dedi. Şok olmuş bir halde başımı sallıyorum. "Şurada bir dala asılı halde buldum." Yatak odamın penceresinin karşısındaki ormanlık alanı işaret ediyor. "Muhtemelen seni korkutmaya çalışan birkaç gençti. Onların ebeveynsiz takılma alanına taşındınız ve muhtemelen bu konuda huysuzlar. Ayrıca, mülkün geçmişi göz önüne alındığında, suçlulardan daha azını beklemezdim. Yakın bir tehlike olmadığından emin olmak için evin dışında bir ön arama yaptım. Ağaçların olduğu bölgeyi daha kapsamlı bir şekilde incelemek istiyorum, bahçenizi aydınlatabilecek herhangi bir dış aydınlatmanız var mı?"

Başımı sallayarak, "Hayır, ön ve arka kapının yanındaki ışıklardan başka bir şey yok. Deponun dışında senin için açabileceğim bir ışık var. Oraya hiç gitmediğim için hep kapalı," diyorum.

"Bu harika olur, teşekkürler. Güvenlik kameranız ya da alarm sisteminiz var mı?" diye sorar.

"Hayır," diyorum. Tanrım, bir kayanın altına sürünmek istiyorum. Burada çok güvensiz ve korumasızım. Bunlara sahip olmam gerektiğini biliyorum ama ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Burası küçük bir kasaba, herkesin herkesi tanıdığı yerlerden biri. Hareket ışıklarının ve kameraların çocukları ve gençleri nasıl caydırdığını anlıyorum ama yemin ederim o bir erkekti. Belki de en azından bir güvenlik kamerasına bakmalıyım. Yatak odamın penceresinin tam üstüne bir tane koyacağım. Umarım bu onu korkutur.

"Burada işim bittiğinde gelip seni ve evi kontrol edeceğim. İstersen içeri dönebilirsin, çok uzun kalmayacağım." Kanepedeki yerime dönerken "Hemen döneceğim" demediğini fark ediyorum ve bu bana geri döneceğine dair en ufak bir umut kırıntısı veriyor.

Telefonumu çıkardım, yeni mesaj ya da arama yok. Kahretsin, yorgunum. Neredeyse gece yarısı oldu. Umarım evimi kontrol etmesi çok uzun sürmez çünkü bu konuda hiçbir endişem yok. Bildiğimden değil ama alanım işgal edilmiş gibi hissetmiyorum.

Sonunda kapıyı çaldığında komik kedilerle ilgili bir videoda kaybolmuştum. 12:17, umarım yakında biter. Kapının kilidini açıp güvenli alanıma girmesine izin vermek beni tedirgin ediyor. "Dışarıda her şey yolunda mıydı?" diye sordum. Başını sallıyor. Zaten bundan hoşlanmıyorum, lütfen acele et ve evimden çık.

"Bir şeye ihtiyacın var mıydı-" Cümlemin ortasında sert sesiyle kesildi.

"İzinsiz gireni nerede gördün?" Başımın üzerinden bakıyor ve evimin açık konsept alanını inceliyor. Kanepe ve televizyon solda, onların arkasında yemek ve mutfak alanı var. Sağda büyük bir antre dolabı var ve arka kapıya çıkış evin içinden düz bir merdivenle iniliyor. Daha sonra, arka kapı sahanlığından sağa dönüldüğünde bodruma inen merdivenlere ulaşılır. Giriş yolunun sağında banyoya ve ebeveyn yatak odasına giden koridor yer alıyor. Ardından, bir zamanlar çocuk yatak odası olan ancak şimdi boş ve kullanılmayan iki küçük oda daha var.

"Onu yatak odamın penceresinden gördüm," diye sessizce cevap veriyorum.

"Peki bu nerede?" diye sorar. Ne oluyor lan? Bu polis ağaçların arasında yürürken kışına bir sopa mı soktu?

"Şu koridorun sonunda, soldan ikinci kapı," diye cevap veriyorum, sağımı işaret ederek. "Evdeki her odayı kontrol edecek misin?" Uysalca soruyorum. Ne zaman kendimin bu kadar yıpranmış bir versiyonu oldum? Artık kendime güvenerek konuşamıyorum bile. Onun karşısında küçülüyorum.

Evin arka tarafına doğru giderken tek söylediği "Evet," oluyor. Ağır çizmeli ayak seslerinin merdivenlerden bodruma indiğini duyuyorum.

"Pekâlâ, sanırım burada bekleyeceğim," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Geniş seksiyonel kanepeye doğru ilerliyorum, battaniyeyi omuzlarıma atıyorum ve rahat etmek için kıpırdanarak oturuyorum. Üzerinde komik suratlar yapan çarşaf kaplı hayaletler var ve bu beni gülümsetiyor. Üvey babam Dennis, bunun aptalca ve gereksiz bir alışveriş olduğunu söyleyerek almamı istemedi. Düş kırıklığıyla, onu mağazaya geri koydum.

Raf. Dennis ve annem Barbra bundan kısa bir süre sonra kayboldular ve bu battaniye bu eve taşınmadan önce kendime aldığım ilk şeydi. Kasabada ailemle birlikte yaşıyordum, ancak kayıp şahıslar soruşturması sırasında Dennis'in bu evin de sahibi olduğu dikkatimi çekti. Bana söylemeden gitmiş olabilecekleri başka bir yerdi. Ev arandı ama bir şey çıkmadı.

25 yaşında olup annen ve üvey babanla yaşamak üzücü ama onlar sokaklarda koştururken onlara destek olmak için canını dişine takarak çalışmak acınası bir durum. Birkaç gün eve gelmediklerinde gerçekten şaşırmadım; bazen alemleri bir hafta sürebiliyordu. Beni asıl endişelendiren, paramı aldıktan sonra gelmemeleri idi. Her zaman neredeyse her kuruşumu tüketecek kadar uzun süre geri gelirlerdi. İpotek ödemeleri, faturalar, şunlar bunlar. Tanrı korusun, açlıktan ölmek için market alışverişi yapmam gerektiğinde, içlerinden biri hep yanımdaydı. İhtiyacım olmayan hiçbir şeyi almadığımdan emin olmak için. Birçok kez evden taşınma fikrini ortaya atmıştım ama her seferinde annemin, gidersem bizi terk eden babamdan farkım kalmayacağı yönündeki suçluluk duygusu tarafından geri çevrilmiştim.

Bir gece artık canıma tak etmişti, evde yiyecek hiçbir şey kalmamıştı ve hesabımda hiçbir şey alacak para da yoktu. Onlardan para istemek anlamsızdı. Gitmeye çalıştım, dışarı çıkmak istedim. Sanırım ne kadar sarhoş olduklarını hafife almışım. Tam ön merdivenlerden inmeyi başarmıştım ki saçlarımdan tutulup evin içine geri götürüldüm. Dennis kulağıma, eğer ses çıkarırsam cesedimi kimsenin gitmeye cesaret edemeyeceği bir yere gömeceğini söyledi. Şimdi burayı kastettiğini varsayıyorum. Hayaletimi barındıracak olan yerin, yıllardır kendimi en canlı hissettiğim yer olması ne kadar ironik.

O gece onları terk etmeye çalışırken birkaç çürük ve kırık bir bilekle kaldım. Daha önce bir yetişkin olarak hiç dayak yememişim; o akşam ruhumun bir parçası ölmüş gibiydi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Elimde ne varsa, onu alacaklardı. Kendime zarar vermeye başladım, ölmek için dua ediyordum ama bıçağı yeterince derine sokamayacak kadar korkaktım. Annemin tabutunun başında söyleyeceği son sözlerin üzüntü yerine hayal kırıklığı olmasından korkuyordum. Bazı geceler tekrar gitmeye çalışmayı düşündüm, sadece bu sefer beni öldüreceklerini umuyordum. En azından o zaman sonunda özgür olurdum.

Dördüncü Bölüm

Mezarlar

Lanet olsun. Evinin içindeyim, inanamıyorum. Bu his çok coşkulu, kendimi zor tutuyorum. Polisi arayıp aramayacağı belli değildi. Bu gece buraya kamyonetim yerine ekip arabasıyla gelmeyi tercih ettiğim için mutluyum. Kasabamızın etrafındaki daha kırsal bölgelerde devriye gezdiğim gecelerde genellikle ikincisini tercih ediyorum, çünkü araziyle daha iyi başa çıkabiliyor. Telsizden Pederson'ların evinde bir rahatsızlık olduğuna dair çağrı geldiğinde, bu kadar kısa sürede tekrar onun yanında olma şansını yakaladım. Bir gecede iki kez! Telsizle çok uzakta olmadığımı ve rotamı bitirdiğimde oraya uğrayacağımı söyledim. Merkezden izin aldım ve garaj yoluna girmeden önce uygun bir süre beklemek zorunda kaldım. Neredeyse vardiya değişim zamanı gelmişti, bu da yakında buradan başka bir yerde olamayacağım anlamına geliyordu.

Onu üst katta terk edilmiş halde bıraktım ve bodruma indim. Sağımda bir koridor, solumda ise açık alanlı bir oturma odası var. Geniş ama seyrek, belli ki eğlenmek için kullanılmamış. Burada işlenen suça aşinayım, dava fotoğraflarını ve toplanan kanıtlardan geriye kalanları gördüm. Duvarların hepsi yavan bir gri-su rengine boyanmış. Boyanın altında kalan eski kandan kalan lekeleri maskelemek için stratejik bir yol. Renk teorisiyle ilgili bir şey ya da her neyse. Tüylü halı tamamen kaldırılmış, hiçbir temizlik bu evin temeline kadar sızan katliamı silemez. Zemin soğuk, baştan aşağı çıplak beton, banyo fayansları bile sökülme zorunda kalmış. Kan, harcı tamamen mahvetmiş. Merdivenlerin dibinde önümde boş bir odaya açılan bir kapı var. Koridordan sağa dönünce, banyo sağdaki ilk boş oda. Belli ki kullanılmıyor, buraya iniyor mu ki? Koridorun sol tarafında depo olarak kullanılan bir oda daha var ve en sondaki kapı da hizmet odasına açılıyor. Büyük ikramiye.

Bu oda üst kattaki oturma odasının hemen altında ve yatak odasından en uzak noktada. Bu odadan gelen ses, pencereden gizlice girip çıkarken çıkardığım her sesi maskeleyecek. Sıcak su tankı ve fırın tam da bu anı seçerek hayata kükrüyor ve her şey yerli yerine oturuyor. Birlikte çok eğleneceğiz, küçük siren. Pencere çamaşır kurutucusunun hemen arkasında, eğer bunu kendim hayal etseydim benim için bundan daha mükemmel bir şekilde düzenlenemezdi. Yukarı tırmanıp giriş noktamı kontrol ettiğimde çamaşır makinesi sağ tarafta. Kilit mekanizması sert ve ben açıp kapatırken pencere çerçeveye sürtünüyor. Kahretsin. Kendime not: Bu cırtlak kaltağı gevşetmek için sprey yağlayıcı getir.

Kurutucudan aşağı atlarken, her gözeneğimden heyecan sızıyor. Çok heyecanlıyım, sikimden precum akıyor. Hayatımda hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Lanet olsun, bu şekilde yukarı çıkamam. Eldivenli ellerimi yüzümde gezdirip sakinleştirici deri kokusunu içime çekerek kendimi toparlıyorum. Başımı iki yana sallayıp odayı bir kez daha tarıyorum. Vay be, bu yıl çok iyi bir çocuk olmuş olmalıyım çünkü Noel erken geldi. Kapının sağındaki küçük masanın üzerinde bir yığın halinde kirli çamaşırları duruyor. Eğer bir Tanrı varsa, belli ki beni sınıyor, dürüst olmamı ve kötülükten kurtulmak için ayartmalarımınla savaşmamı istiyor ya da her neyse. Şansıma, hiçbir zaman dindar bir adam olmadım. Bu yüzden, bir dinsiz gibi, onun tüm külot ve sütyenlerini elime alıyorum ve yüzümü yığının içine sokuyorum.

İçimden çıkan ses tamamen hayvani. Kokusu beni ele geçiriyor, beynimi istila ediyor, beni tüketiyor. Her yerde ona sahip olma ihtiyacıyla, bir çift külotu ağzıma sokuyorum. Bayat tadı tükürüğümle karışıyor ve dilimin üzerinde patlıyor. Onu sahiplenmeye duyduğum yoğun ihtiyaç, kokusunu yüzüme sürerken beni boğmakla tehdit ediyor. Çılgınlık içindeyim, neredeyse tutarsızım, ona duyduğum bu her şeyi tüketen şehvetten sarhoşum. İç çamaşırlarını etrafımda bırakarak kemerimi hızlıca çözdüm ve sikimi serbest bıraktım. Külotunu ağzımdan çekerek aletimin etrafına sardım. Tükürük, eldivenli avucumun zahmetsizce yukarı ve aşağı kaymasını sağlıyor, kendimi tatmin ederken ucumdan damlayan prekumu topluyor. Onu önümde diz çökmüş, beni ıslak ağzına alırken hayal ettiğimde tutuşum sıkılaşıyor. Sikimi o kadar mükemmel emiyor ve tapıyor ki, öğürmeden beni olabildiğince uzağa götürürken dili şaftımın alt tarafı boyunca kayıyor. Beni tekrar derinlere götürmeden önce dili yavaşça ucumun etrafında dönüyor. Kendimi hayal ettiğim gibi serbest bırakılmama doğru gidiyorum

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip kontrolü ele alırken onu sıkıca tutuyorum. Ağzını yavaşça sikerken üstünü indiriyor ve mükemmel göğüslerini bana gösteriyor. Göğüslerini avuçluyor ve meme uçlarını okşayarak benimle alay ediyor. Hiç böyle hissetmemiştim, boşalmak üzereyim ve bu konuda sessiz kalamayacağım. Yere çökerek hızlıca sutyenlerinden birini kapıyorum, boşalırken çıkan sesi bastırmak için fincanları ağzıma tıkıyorum. Dizlerimin üzerine çöküyorum, bir elimi yere dayıyorum ve diğer elimi öfkeyle kendimi becermek için kullanıyorum. Parmaklarını kendi boşalmasına doğru sürerken beni emdiğini hayal ediyorum, aldığı zevkin hayali sesleri kendi orgazmımı tetikliyor. O kadar sert boşalıyorum ki göremiyorum, yükümü iç çamaşırlarının her yerine boşaltıyorum.

Nefesim kesiliyor, yıldızlar görüyorum ve tüm vücudum karıncalanıyor. Tanrım, ne de olsa bu dini bir deneyimdi. Ayak seslerinin üstümden geçtiğini duyduğumda ışıltının içinde süzülüyordum. Bu beni ayağa fırlattı, yarım tombulluğumu pantolonuma geri soktum ve kemerimi düzelttim. Döl sıçramış eşyalarını hızla toplayıp masaya geri koyuyorum, özellikle günahkâr siyah dantelli külotu kendi koleksiyonum için cebe atıyorum. Banyoda durup toz kaplı aynada hızlıca kontrol ediyorum, darmadağınık görünmediğimden emin olduktan sonra tüm ışıkları kapatıyorum ve yukarı çıkıyorum.

Sessiz olmak için elimden geleni yapıyorum ama bu merdivenler gıcırıyor. Sadece bir anlığına onu izlemek, camın bu tarafında onunla birlikte olmak istiyorum. Az önce kalbim kıcıma düşmüş gibi hissettim, kapısının önünde, arkamı döndüğümde orada durmasını beklemiyordum. İçimde zonklayan heyecanı dizginlemeye çalışıyordum. Sakinleştirici düşünceler ve derin nefesler, şırıl şırıl akan dereleri ve balık tutmayı hayal ediyordum. Onun sabahın ilk ışıklarında dingin ormanı yırtan zevk çığlıklarını değil. Ben onun güzel küçük amını yalarken sabahın taze çiyleleri teninin her yerinde tüylerimin diken diken olmasına neden oluyordu.

"Aşağıda her şey yolunda mıydı?" diye soruyor tatlı tatlı. "Biliyorum orası biraz bakımsız, dağınıklık için özür dilerim." Kahretsin, ne zamandır burada dikiliyorum? Onu düşünmekten zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"Her şey mükemmeldi, her odayı aradım ve tüm pencerelerinizi iki kez kontrol ettim." Ne zamandan beri "en iyi" diyorum? Bana ne yapıyor böyle?

"Teşekkür ederim," diyor.

"Hiç sorun değil hanımefendi. Uzun zamandır gecelerim bu kadar canlı olmamıştı. Devam etmeden önce bilmem gereken bir şey var mı?

Arayışım mı? Ev arkadaşı mı? Büyük korkutucu köpek mi? Gizlice saldıran kedi mi?" Ruh halini yumuşatmaya çalışarak söylüyorum. Benim yüzümden gülüyor. Küçük bir kıkırdama ama takıntımın başladığı benzin istasyonundaki ilk buluşmamıza geri çekilmeme neden oluyor. O gün hayatımın akışını sonsuza dek değiştirdi ve o zamandan beri yaptığım onca şeye rağmen bir anını bile değiştirmezdim.

"Hayır. Evcil hayvan ya da oda arkadaşı yok. Burada sadece ben varım," diye cevap veriyor yanakları kızarıırken. Bu soruların cevaplarını zaten biliyorum ama iki kez kontrol etmek her zaman iyidir.

"Pekala Bayan, şimdi araştırmamı bitireceğim, ama işim bittiğinde isterseniz evinizde kendinizi daha güvende hissetmenizi sağlayacak bazı yollar hakkında konuşabiliriz?" Teklif ediyorum.

"Bu harika olur, teşekkürler" diyor. Ve böylece dönüp sağ taraftaki koridora doğru ilerliyorum.

Mallory

Kahretsin, bakması güzelmiş. Acaba numarasını hızlı aramaya alabilir miyim, böylece freakazoid tekrar ortaya çıkarsa gelip beni kurtarabilir. Anladığım kadarıyla uzun boylu, yapılı ve siyah saçlı. Crystal Creek Polis Departmanı şapkasının altından görünenlere bakarak tepesinin uzun, yanlarının kısa traşlı olduğunu tahmin ediyorum. Çene çizgisinde saat beş yönünde bir gölge var ve ağzı dümdüz günahkâr. Gözleri çok büyüleyici, yeşil ve gözbebeğinin etrafında bal rengi bir halka var. Gözlerine saatlerce bakabilirim, parmaklarımı saçlarında gezdirebilir, amımla ziyafet çekerken saçlarını kavrayabilirim. Kıvranan bir karmaşa olana kadar beni yutuyor. Vücudumdan her damla zevki alırken dilini ve parmaklarını birlikte kullanacak.

Bir boğaz temizleme sesi beni lezzetli hayallerimden koparıp şimdiki zamana geri döndürüyor. Bu sefer ne kadar zamandır aklımın içinde kaybolmuştum? Salyamın akmadığından emin olmak için hızlıca yüzümü kontrol edip onunla göz göze geliyorum. Kahretsin, onun dikkatli bakışları altında yanıyorum, yüzüm bir domates kadar kırmızı, bunu biliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, çünkü tabii ki soruyor. O bir polis ve ben de tam önümdeyken onu duyamayan bir deli gibi görünüyorum.

"Evet, iyiyim, özür dilerim. Sadece bir dakikalığına dalmışım, uzun bir gün oldu," diye cevap veriyorum. Bu çok utanç verici.

"Bu akşamki olaylar göz önüne alındığında tamamen anlaşılabilir bir durum, ancak herhangi bir davetsiz misafirle ya da endişeye neden olacak bir şeyle karşılaşmadığımı bildirmekten mutluluk duyuyorum. Tavan arasını da kontrol etmemi ister misiniz?" diye sorar.

"Umm, hayır, sorun olmaz," diye cevap veriyorum. "Merdiven olmadan oraya ulaşmanın bir yolu bile yok."

"Pekâlâ, hâlâ buradaki güvenliğinizi artırmanın yollarını konuşmak istiyor musunuz?" diye sorarak kanepede bana doğru ilerledi.

"Aslında..." Ben söylemeye başlayınca olduğu yerde durdu. "Bunu şimdi bitirmemizin bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Bir daha böyle bir şey olursa lütfen karakolu aramaktan çekinmeyin. Size iyi geceler hanımefendi," diyor sert bir şekilde. Sonra ben daha koltuktan kalkmadan kapıdan çıkıp gitti. Kapıyı kilitleyip televizyonu ve ışıkları kapattıktan sonra odama doğru ilerliyorum.

O gittiğinde saat 01:29 olmuştu, en azından titiz davranmadığı için şikâyetle bulunmam gerekmeyecekti. Aramasını sürdürdüğü süre içinde bir fincan çay daha yapıp içtim, bu yüzden arka lambalarının garaj yolundan aşağı indiğini gördüğümde gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Yatağıma uzandım, en sevdiğim kabarık, siyah battaniyeme sarındım ve sonunda uykunun beni alıp götürmesine izin verdim.

Mezarlar

Beni kovdu, buna inanmıyorum. İyi adam olma numarasını sürdürdükten ve var olmayan bir davetsiz misafir için evini aradıktan sonra beni kapı dışarı etti. Üstüne üstlük beni hatırlamıyor. Gözlerimiz karşılaştığında yüzünde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu. Hayatımın böylesine önemli bir anının onun için hiçbir değeri olmadığını bilmek öfkeliendirici.

Evinin önünde durup parmaklarımı gözlerime bastırarak öfkemi dizginliyorum. Sadece yardımcı olmaya çalışıyordum, güvende hissetmek istemiyor mu? Arkamdan gelen kilit sesi harekete geçmem için bir işaret. Avludan geçip aracıma doğru yürürken, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca onun hakkında öğrendiğim her şeyi ve geçmişle ilgili edindiğim bilgileri gözden geçiriyorum. Kısa süren ilk görüşmemizde telaşlıydı ama gerçek kişiliğinin bir parıltısını gördüğüme inanıyorum.

Arabaya bindim ve telsizle Bayan Carla'ya her şeyin tamamlandığını ve dönüş yolunda olduğumu söyledim. Arabamı isteksizce çalıştırdım. Onu bırakmak istemiyorum, şimdiye kadar en yakın olduğum şey bu iken kendimi ayırmak

neredeyse acı verici. Hayalet Surat'ı tersleyip polis çağdırdıktan sonra karşısında bir adam varken nasıl böyle uysal ve sessiz bir kabuğa dönuştüğünü anlayamıyorum.

Yola çıkarken, hayatındaki her erkeğin bir şekilde muazzam bir hayal kırıklığı olduğunu fark ettim. Yok, istismarcı, ihmalkâr, saygısız, narsist, manipülatif, aklınıza ne gelirse, hepsiyle karşılaşmış. Benim yanımdayken içine kapanmasına şaşmamalı, erkeklerden hoşlanmıyor. Peki, ateşini yeniden alevlendiren maske nedir? Yüzü olmadığı için mi, gerçek olmadığı için istediği her şeye dönüştürebileceği bir adam olduğu için mi? Belki de onu bir geceden çok daha uzun süredir izlediğimi ve ona zarar vermediğimi fark ettiği için sahte bir güvenlik duygusuna sahiptir.

Karakolu aradığında bağlantının kesildiğini biliyorum, peki neden bir ekip arabasının geleceğinden emin olmak için geri aramadı? Aradığına pişman mı oldu? Beni daha fazla görmek istediği için mi? Gecenin onun penceresinde olduğum kısmını atlamaı dikkatimden kaçmadı, bizi ayıran sadece birkaç santimlik cam vardı. Bundan hoşlandı mı? Ona gönderdiğim mesajlardan da bahsetmemiştii. Tsk tsk, küçük siren, polise yalan söylememelisin. Bence birlikte geçirdiğimiz zamandan zevk alıyordu ve ahlaki bir ikilem yaşıyordu. Bu onun için yeni bir şey. Geri gelmemi istiyor mu? Arabanın bilgisayar ekranının yansımasında kendimi seyrederken yüzüme bir sırıtma yayılıyor. O güzel küçük kafanı bu konuda endişelendirme, yakında geri geleceğim ve birlikte çok eğleneceğiz.

Beşinci Bölüm

Mallory

Çalar saatimin gürültülü sesi beni uykumdan uyandırıyor ve işe hasta olduğumu bildirme dürtüsüyle savaştım zor oluyor. Dün gece başımı yastığa koyduğum anda uykuya dalmış olabilirim ama bu dinlendirici bir uyku değildi. Sürekli dönüp duruyordum, Hayalet Surat ve onun dağ gibi vücudu beynimi istila ediyor, REM uykusuna geçmemi engelliyordu. Her zamanki sabah rutinime başlamak için kendimi rahat cennetimden sürüklüyorum. Duş alıyorum, giyiniyorum, rimel sürüyorum, bir fincan kahve yapıyorum ve saniyeler içinde kapıdan çıkıyorum.

Silverberry Otel'e gitmek neredeyse bir saat sürüyor ve temizlik vardiyam sabah 6'da başlıyor. Umarım geç kalmadan önce oraya varıp işe başlamak için yeterli zamanım olur. Arka yollarda hızla ilerlerken hoparlörlerin sesini açıyorum, dün gecedan sonra aklım başımdan gidiyor. Beni izleyen adamın kim olabileceğini bir türlü anlayamıyorum. Gerçekten hiç arkadaşım olmadı, ailem beni okula gittiğimde tanıştığım herkesten kopardı ve izole etti. Patronum Rita Clarke ve Victoria var. Çoğu gece benimle birlikte restoranda garsonluk yapıyor ve benim tek arkadaşım. Hatta daha önce birkaç kez takıldık ve eğleneliydi ama kendimi beklediğimden daha kısa sürede eve özlem duyarken buluyorum. Bir sonraki kasabada yaşıyor ve benim hoşuma gitmeyecek kadar gürültücü olduğunu düşündüğüm Jackie adında başka bir kadınla birlikte bir daire kir alıyor. Ama iyi biri ve onunla aynı odada kaldığım iki seferde de iyi anlaştık.

Ailem ortadan kaybolduğundan beri, yaklaşık üç aydır hiçbir erkekle ilişkim olmadı ve en hafif tabirle hoş alışverişler değildi. İş yerindeki kısa etkileşimler dışında, temas kurduğum her erkek Dennis ve Barbra ile bağlantılıydı. Ayrılmaya çalıştıktan kısa bir süre sonra, sevgili ailem uyuşturucu ya da para karşılığında arkadaşlarına benim "hizmetlerimi" vaat etmeyi alışkanlık haline getirdiler. Bekaretimi de en yüksek teklifi verene satmakla tehdit ettiler ama neyse ki böyle bir şey olmadı. Bunun beni cezalandırmak için kullandıkları başka bir yol olduğunu hissettim. İçime öyle bir korku salarlardı ki bir daha asla ayrılmayı denemezdim. Zor kazandığım paramı, itibarımı ve kendimi

Yol boyunca saygı. O adamlardan birinin gece geç saatlerde ziyaretçim olduğunu düşünemiyorum çünkü ahlakları ya da sınırları yoktu. Önceki hayatımdaki cehenneme geri dönüşlere katlanmak korkunç ama her seferinde daha az acı veriyor gibi görünüyorlar. Bu iyi bir şey, değil mi? İyileşiyor muyum yoksa sadece hissizleşiyor muyum?

"Sadece çalışanlar" alanındaki boş bir park yerine yanaşıyorum ve yaklaşık on dakikam olduğunu görünce şaşıyorum. Oops, sanırım bu sabah biraz ağır davrandım. Telefonumda en sevdiğim online alışveriş uygulamasını açıyorum ve kendim kurabileceğim bir güvenlik kamerası arıyorum. Telefonuma bağlayabileceğim ve cihazımdan 7/24 izleyebileceğim bir uygulaması olan birkaç tane var. En iyi yorumlara sahip üründen iç mekan için üç ve dış mekan için üç kamera kurulumu alıyorum. Teslimatın dört gün içinde yapılması gerekiyor; sanırım bu sorun değil. Kameraları nereye kuracağımı zaten biliyorum. Artık hazırlıklı olacağıma göre sapık takipçi adamın yüzünü tekrar göstermeye cesaret edip edemeyeceğini görmek istiyorum. Biraz inisiyatif aldığım için adımlarımda biraz cesaretle arabamı kilitleyip işe gidiyorum.

"Günaydın, Mallie!" Rita otelin karşılama masasının arkasından sesleniyor. Bana böyle seslenmesine izin verilen tek kişi o, diğer herkes için ben Mal ya da Mallory'yim. "Çıkıştan sonra üçüncü katta büyük bir karmaşa olacak. Gece çalışanlarından duyduğuma göre dün gece biz ayrıldıktan sonra bekârlığa veda partisi biraz taşkınlık yapmış." Harika. Gözlerimi şu anda olduğumdan daha fazla devirebileceğimi sanmıyorum. Beş dakikadır buradayım ve şimdiden başım ağrımaya başladı.

Pazartesilerden nefret edenlere sempati duyabilsem de, temizlik hizmeti sektöründe hiç çalışmadıkları açık. Bizim işimiz, uzun bir hafta sonu konaklama sırasında bir müşterinin hizmetleri reddetmesinin ardından bir otel odasındaki tüm pisliği temizlemektir. Çok vahşi ve iğrenç şeyler gördüm. Mesela, bir abajurun her yerine nasıl sperm bulaştırırsınız? Bunun muammasını asla çözemeyeceğim. Bir keresinde, o yıl okuldan yeni mezun olan çocuklar balolarını burada yapmışlardı. Yastıkları ve battaniyeleri bir vücut şekline getirip bağlamanın komik olacağını düşündüler. Her genç grup çıkışta odalarına bir 'ceset' bıraktı. Ben bunun çok komik olduğunu düşündüm ama başka bir personel neredeyse kalp krizi geçirecekti. Sonunda Rita'yı dosyamızdaki tüm ebeveynleri aramaya zorladı. Nedenini anlamıyorum, sadece zararsız ama ürkütücü bir şakaydı. Estelle'in espri anlayışı yoktur, bu yüzden tüm bu duruma verdiği tepkiye en ufak bir şekilde şaşırmamalıydım.

"Önümüzde güzel bir gün var gibi görünüyor. Ben gidip arabayı ve sterilizasyon ekipmanını hazırlayayım," diye homurdanıyorum. Rita başını sallıyor ve ben de güne başlamak için alt katlara doğru yola çıkıyorum.

Sonraki sekiz saat boyunca aralıksız temizlik yaptım, sadece bir kahve içmek ve yaban mersinli kek atıştırmak için yeterince uzun süre durdum. Gececi personel haksız değildi, o bekarlığa veda partisi ortalığı kasıp kavurmuştu. Üç oda kiralamışlardı ve ben bütün günümü onlarla uğraşarak geçirdim. Her yere bira dökülmüştü, bir sandalyenin koluna kullanılmış bir prezervatif atılmıştı, delikten dışarı ve koltuğa eski ejakülat sızıyordu. Bu odalar için döşeme ve halı temizleme makinesini çıkarmak zorunda kaldım. Erkekler hem zihinsel hem de fiziksel olarak çok iğrençler. Sevdiğinizi söylediğiniz kişiyle nişanlandığınızı ve sonra size bakan herkesin bacakları arasında kendinizi aptal gibi becerdiğinizi hayal edin. Kanıtım yok ama çöp kutusuna atılan prezervatiflerin sayısına bakarak bu odada tam bir seks partisi yapıldığını tahmin ediyorum.

Gece için ayrılmadan önce barda partinin sunucusuydum. Müstakbel damat ömür boyu hapse girmeden önce "biraz tuhaflaşmak" istediklerine kulak misafiri oldum. "Evlilik beni durduramaz" cevabı, vardiyamın geri kalanında midemi bulandırdı. Sürmek zorunda bırakıldığım hayat yüzünden sonsuza dek mutlu bir hayatı kaçırp kaçırmadığımı sık sık merak ederdim. Ancak görünen o ki, kim olursanız olun ya da nereli olursanız olun erkekler hayal kırıklığı yaratıyor. Bekarlığa veda partisi yerel bir erkek grubu değildi, bu yüzden sadece kimsenin onları tanımadığı bir yere çekingenliklerini serbest bırakmak için geldiklerini varsayabilirim.

Toz alırken, fırçalarken, dezenfekte ederken, lekeli ve huysuz yatak çarşaflarını sıyırırken zihnim dolaşıyor. Çok monoton ve pencere sarmaşığım düşüncelerimin içine girip duruyor. Ne iş yapıyor? Maskenin altında neye benziyor? O kıyafetlerin altında fit mi? Beni kolaylıkla idare edebilecek kadar kaslı mı? Derinlerde nasıl bir adam? Penisi neye benziyor? Umursamalı mıyım? Muhtemelen hayır, ama kocaman görünüyordu ve hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim. Uzaktan bile yakından görmekten hoşnutsuzluk duyduğum herhangi birinden daha büyük olduğunu söyleyebilirim. Benim neyim var böyle? Takipçimin pantolon yılanını görmek istemiyorum. Değil mi?

Restorandaki mesaimin başlamasına yaklaşık bir saat var ve muhtemelen hoş karşılanmayacak boş bir odada biraz kestirmeyi düşünüyorum. Bunun yerine, akşam yemeği telaşı başlamadan önce sessizliğin tadını çıkarmak için arabama doğru yola çıkıyorum. Haftanın beş günü sabah 6'dan akşam 2'ye kadar oda hizmetçisi olarak çalışıyorum, ancak restorandaki programım değişkenlik gösteriyor. Bazen hiç işim olmuyor.

ve öğleden sonra 2'den akşam 10'a kadar çalışıyorum. Barın gece 2'ye kadar açık olduğu birkaç hafta sonu gecesi oldu ve sabah çalışıyorsam arabamda uyumayı tercih ettim. Neyse ki Rita bunu bana çok sık yapmıyor, genellikle sadece biri işten ararsa. Daha önce hiç tam gün izin almamıştım ama bu benim hatam. Rita'ya beni böyle programlamasını ben söyledim, böylece evde ailemle çok uzun süre kalmadım.

Şimdi işler değiştiğine göre, ondan bunu değiştirmesini isteyecektim. Artık güvendeyim ve kendime ait tam bir gün yaşamak istiyorum. İstediğim her şeyi yapabilmek nasıl olurdu? Rita bu değişikliği kabul eder mi? Patronumu üzmem istemiyorum.

Eskiden anneme ait olan siyah Honda Civic'in kapısını açtığımda, kendimi başka bir aracım olmasını dilerken buluyorum. Bu, geçmişimi ve gençken aklımdan geçenleri söylediğim için birçok kez şoka uğrayıp sessizliğe gömüldüğümü hatırlatıyor. Sonunda Mallory, her şey sırayla. Koltuğa oturup yatabildiğim kadar yatarak telefonumun alarmını kırk beş dakikaya kuruyorum ve uykuya dalmaya çalışıyorum.

Altıncı Bölüm

Mezarlar

Yüzümde bir gülümsemeyle uyandım. Dün gece mükemmeldi. Muhtemelen bebeğimin sosunu kirli külotunun her yerine sürmemeliydim ama Roma'da ne zaman olursa olsun.

Yeni bir hafta başlıyor ve ben gece vardiyası otoyol devriyesine geçiyorum, bu da küçük sirenim olmadan beş gün anlamına geliyor. Bu fikir midemi bulandırıyor, bu benim en sevmediğim vardiyam. Ya ona bir şey olursa ve ben yardım etmek için orada olmazsam? Bir saat uzakta, bir çalılıkta saklanırken bir hız yarışçısını yakalamaya çalışırsam onu nasıl güvende tutabilirim?

Belki bu gece otelin restoranına uğrarım. Genelde uzak durmaya çalışırım, kendimi sadece otoparkla sınırlar, pencerelerden onu izlerim. Elbette bu gece çalıştığımı biliyorum. Polis olduğunuzda ve Mallory'nin ailesi devam eden bir kayıp soruşturmasının özneleri olduğunda bu bilgiyi almak çocuk oyuncağı. Sanırım teknik olarak kayıp değiller. Nerede olduklarını biliyorum. Spoiler uyarısı, öldüler. Onları yataklarından çektim, bağladım, ağızlarını tıkladım ve yüzlerine bir torba sardım. Cesetlerini yakıp gömdüğüm isimsiz mezarlarına giderken yolda boğuldular. O gece Mal'ın isteksiz ağzına sıklerini sokmaya cüret eden iki lanet adam da aynı talihsiz kaderle karşılaştı.

Bir daha benim olana dokunmaya cüret eden olursa, küçük sirenime cesedini hediye etmeden önce tüm parmaklarını kıracağım.

Kanım kulaklarımda çınlıyor ve Mal'ın maruz kaldığı kötü muameleyi düşündükçe adrenalinim yükseliyor. Yataktan kalkıp işemek için banyoya geçiyorum ve ardından egzersiz şortumu kapıp giyiyorum. Henüz bilmediğim şeyleri hayal bile edemiyorum. Ayaklarımı koşucularımın içine sokuyorum ve onları gerektiğinden daha agresif bir şekilde bağlıyorum. Tüm bu takip stresiyle başa çıkmak için egzersiz rutinimi gerçekten arttırmak zorunda kaldım, ama hiç bu kadar sağlıklı olmamıştım. Onu kovalamak için sabırsızlanıyorum. Ona avantaj sağlayacağım, sahte bir güvenlik hissi yaratacağım. Sonra, onu altımda ezerken onu koparacağım. Umarım benden saklanır.

Onu avlamak içimde vahşi bir şeyler uyandırıyor. Korkuyla karışık uyarılmışlığı küçük sürtük külotunu ıslatıyor. Kahretsin, hiçbir şey beni daha sert yapamaz. Departman tarafından verilen üniforma pantolonumun cebinden çıkan çalıntı çifti fark edince, oraya doğru yürüyüp onları alıyorum. Onun cennet gibi kokusunu uzun uzun içime çektikten sonra yatağımın başucundaki çekmeceye sokuyorum. Piyasadaki en iyi uyuşturucuyu almış gibiyim. Sistemimde bir enerji patlaması oluyor ve koşuya başlamaya hazırım. Tüm bu enerjiyi yakmak için koşu bandına atlamadan önce bacaklarımı esnetmek bana iyi gelecek. Bebeğimle akşam yemeği için kötü bir ruh halinde olamam.

Masamda oturmuş, Mallory'nin düşüncelerini evrak işlerimi halledecek kadar aklımdan uzaklaştırmaya çalışıyorum. Uyanık olduğum her dakikayı tüketiyor ve bu da buradan çıkıp Silverberry restoranına gitmemi geciktiriyor. Bu hayalde benim için diz çökmüş, masamın altına gizlenmiş. Her zaman olması gerektiği gibi sikimi boğazının arkasına kadar alıyor. Bundan önce, zihnimde onun ekip arabamın arkasında kelepçeli olduğu ve beni dünyayı sarsan bir orgazma götürdüğü görüntüsü canlandı. Sahneler zihnimde hiç bitmeyen bir döngüde oynuyordu. Her fantezimi hayata geçirecek, bunu isteyecek. Sikimi ölümcül bir şekilde kavrarken, ona gitme ve onu boyun eğdirme dürtüsüyle savaşıyorum. Onu aklımdan çıkarmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Bu şekilde devam edemem, ona sahip olmalıyım. Yavaş yavaş deliriyorum, en karanlık yanlarım beni ele geçiriyor. Belki de bir tatile ihtiyacım var. İlişkimize biraz zaman ayırmak ikimiz için de iyi olur.

"GRAVES!" İsmim karakolda haykırılıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Bu en iyi ereksiyon katili, patronumun sesinin nezarethanede yankılanması. Masamdan kalkıp koridorda yüzbaşının ofisine doğru ilerliyorum.

"Açık," diye belirtiyor.

"Evet, Yüzbaşı?" diye soruyorum, ofisine giriyorum, kığım solumdaki koltuğa yerleşiyor. Ne istiyor olabilir ki?

"Dün geceki Pederson kızıyla ilgili raporun nerede?" diye soruyor. O 'Pederson kızı' değil, sadece o evde yaşıyor. Onun adını kullanmaması beni rahatsız ediyor.

"Dosyalanacak bir rapor yoktu efendim. Ağaca takılmış bir Cadılar Bayramı maskesiydi," diye cevap veriyorum.

"Bayan Carla telefonda kızın çok korktuğunu söyledi." İfadesinin alt tonunda bir kızgınlık sezilmektedir. O kadın tarafından sürekli kızdırılıyor ama onun yerine geçmeyi reddediyor. Carla bu sabah vardiya değişiminde konuyu açmış olmalı. Kendisine sorulmadıkça bir raporla ilgilenmez, kadının dırdırcı sorularına cevap veremeyeceği için utanırdı. Raporlar olmadan bu kasabada neler olup bittiğini bilemezdi. Bir şey daha var, konuyu dağıtmak istemem ama ben kadını tanıyorum ve o dehşete kapılmadı. Korkunç derecede tahrik olmuş olabilir ama benden korkmuyor. Ona hissettirdiklerimden dolayı endişeli.

"Bu muhtemelen karakola yapılan ilk çağrı için doğru olsa da, efendim, oraya vardığımda Bayan Mallory Knight sakin ve akıllı başında görünüyordu. Maskeyi ormandan çıkarıp kendisine gösterdiğimde gözle görülür bir şekilde rahatladı ve iyi olduğunu teyit etti. Hem binanın içinde hem de dışında bir tarama yaptım ve rapor edilecek bir şey yoktu. Devriyelerimin başlarında mahallenin genç çocuklarına rastladım, değirmenin yanındaydılar ama gecenin ilerleyen saatlerinde nerede olduklarını doğrulayacak bir şey yok. Ona daha iyi güvenlik önlemlerinin önemini anlattım ve o da bunu dikkate aldı. Görüşme bu şekilde sona erdi," diye belirtiyorum. Kahretsin, 'Bayan Mallory' dilden dile dolaşıyor, değil mi? Böyle bir isimle benim pis küçük kütüphanecim olabilirdi.

"Tamam, çok iyi." Başını sallayarak çenesindeki kırlaşmış sakalı okşuyor. "Carla'ya kızla her şeyin yolunda olduğunu söyle. Kulağımın dibinde konuşuyordu, o güneyli tınısıyla dakikada bir mil gidiyor, cevaplayamadığım bir sürü soru soruyordu." Bunu biliyordum.

Konuşmamızın sona erdiğini hissederek yerimden kalkıyorum. "Evet, efendim."

"Bugün burası üç günlük ölüden daha ölü, Graves, neden Sawmill'e gidip gün ışığında her şeyi bir kez daha gözden geçirmiyorsun? Johnson'ın daha sonra viziteye çıktığında altına sıçmasına neden olacak hiçbir şey olmadığından emin ol. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diye talimat verir Yüzbaşı. Memur Johnson kendi gölgesinden bile korkar ama bu onu kötü bir polis yapmaz. Gün ışığında çalıştığı ya da otoyolda devriye gezdiği sürece Ted Johnson her zaman olduğu kadar iyi bir polistir. Ancak kırsal bölgelerde devriye gezmek için gece vardiyasında olması tam bir baş belası. Çoğu zaman, kesinlikle kendi başına halledebileceği bir konuda destek için çağırıyorum. Tedbirli olduğu için onu suçlamıyorum.

Yaklaşık iki ay önce eski değirmende asılmış birini bulduğundan beri hiç eskisi gibi olmamıştı. Birden fazla bağla boğma izi olduğu için intihar süsü verilmiş bir cinayet olduğu açıktı. Dava kısa sürede kapandı. Kadın buralı değildi, üzerinde kimlik yoktu ve son beş yıldaki kayıp kişi raporlarıyla eşleşmiyordu. Bilgilerini çevredeki polis departmanlarına gönderdik ama hiçbir geri dönüş olmadı.

"Evet, efendim." Başımı salladım ve ofisten çıkmak için döndüm.

"Ve o kıza göz kulak ol Graves, küçük kasabamızda sorun çıkarmasına ihtiyacımız yok çünkü gidip o çılgın evde yaşayarak kendini çıldırttı. Orada yaşamayı seçtiğine göre kafanda doğru olmayan bir şeyler var." Son kısmı mırıldanıyor ve derimin altında kızgınlık kabarcıkları oluşuyor. Onda yanlış bir şey yok, karanlıkta büyüyor, bu onu rahatlatıyor. Benim de farklı olduğumu söyleyemem, sadece biraz daha ahlaksızım. Yakında benim seviyeme inecek, bundan emin olacağım.

"Evet, efendim. Kamyonetimi alacağım, böylece değirmene kadar sorunsuz bir şekilde gidebilirim. Bana ulaşmak için telsizi, kanal dördü kullanın ama ne kadar uzağa gidersem bağlantının ne kadar zayıfladığını biliyorsunuz." Sesimdeki kızgınlığı bastırmaya çalışarak sertçe cevap verdim. Kız arkadaşımınla hiç tanışmadı bile, onu yargılamaya nasıl cüret eder.

"Sabaha kadar benzin makbuzlarını masama getir ve kendine dikkat et Graves, o değirmen bir ölüm tuzağı." Oraya gitmemden nefret ediyor. Orada var olduğu süre boyunca işlenen cinayetler ve son zamanlarda ortaya çıkan cesetler yüzünden oranın lanetli olduğunu düşünüyor.

"Olumlu. Sonra kontrol ederim." Bununla birlikte kapıdan çıktım ve neredeyse zıplayarak kamyonuma gittim. Küçük sirenimi izleyerek vakit geçirmek için iş izni. Bu gün daha iyi olamazdı.

Rotamı vahşi doğa boyunca sürmek yaklaşık üç saat sürüyor ve sonra orada işlerin ters gitmediğinden emin olmak için Henderson Kereste Fabrikası'nda duruyorum. Hâlâ tamamen işlevsel, su çarkıyla çalışan bir kereste fabrikası. Yaz aylarında yaklaşık ayda bir kez kasaba turlara ev sahipliği yapar. Genellikle kasaba ve çevresindeki okul çağındaki çocuklar için. Cinayetler hariç tarih hakkında bilgi ediniyorlar ve yaşlı kasaba halkı giyinip birkaç saatliğine değirmen işçisi rolünü oynuyor. Eğlenceli bir zaman ve kasabanın ihtiyacı olan ekstra geliri getiriyor.

Asıl büyük nakit akışını sağlayan şey ise Cadılar Bayramı merkezli kutlamalardır. Ekim ayının ilk hafta sonundan itibaren

Kasaba, Henderson Değirmeni'nin ölümcül tarihine gerçekten eğiliyor. Kasaba halkı eğlenceli tarihi kıyafetlerini kan ve vahşetle kaplı kostümlerle değiştiriyor ve çevre korku merkezli bir sefahat festivaline dönüşüyor.

Değirmen arazisindeki eski Henderson evinde bir perili ev kurulmuştur. Ormana giden yollar kapatılmış ve müşteriler ormanda ürkütücü bir yürüyüşe gönderilmiştir. Kabaca kesilmiş çuval bezi maskeleri takmış testere kullanan vahşi köylüler, labirent benzeri yürüyüş boyunca sizi kovalayacak ve ormanda yemek yiyebileceğiniz, içebileceğiniz ve dans edebileceğiniz bir açıklığa götürecektir. Az giyimli fae halkı her türlü ihtiyacınızı karşılayacak. Diğer taraftaki açıklıktan geçtiğinizde patikanın devamı sizi değirmene geri götürüyor. Bu sefer vahşi bir kurt adam ve onun azgın suçlu sürüsü tarafından kovalanıyorsunuz. Üzerlerinde neredeyse hiçbir kıyafet olmayan şehvetli ve ateşli vampirler sizi değirmenin kapısına kadar sürükleyecek. İçeride insanoğlunun bildiği her türlü ahlaksızlığa tanık olacaksınız. Polisler, bu çılgınlık ayının küçük kasabamızı ayakta tutan tek şey olduğunu bildiklerinden kafalarını başka yöne çevirirler. Tüm ay boyunca süren etkinlik, arzuları beslemek için düzenleniyor ve insanlar artık ormandaki vahşi partiye katılmak için eyalet dışından geliyor. Geçen yıl bir seks partisi vardı. Hayır, ben katılmadım.

Tüm polisler o gece kimsenin ölmediğinden emin olmak için çalışmak zorunda, bu durum için özel üniformalarımız var, böylece kaostan içine karışıyoruz. Eski ve sahte kanla kaplılar ama işimizi görüyorlar. Partiye katılanlar öyle ya da böyle gerçek bir polisle karşı karşıya olup olmadıklarını anlayamayacak kadar sarhoşlar. Yine de bu, gece boyunca müstehcen hareketlere katılmalarını engellemiyor. Yoldaşlarımdan beni ömür boyu korkutacak kadarını gördüm, özellikle de kaptan olan amcamı. Yine de bugünlerde ona keyif veren hiçbir şey için onu yargılamayacağım.

Teyzem bir araç çarpışması sonucu olay yerinde vefat etti. Sabah erken saatlerde devlet hastanesindeki işine gidiyordu ve kazaya tanık oldu. Bir hemşire olarak, ambulans gelene kadar elinden geldiğince yardım etmeye çalıştı. Uzun yol kamyon şoförü direksiyon başında uyuyakalmış, karşıdan gelen trafiğe girmiş ve başka bir araçla kafa kafaya çarpışmıştı. Sürücünün çarpışma sırasında öldüğü açıktı, ancak kaza küçük bir yığılmaya neden olmuştu. Deanna teyzem acil servisi aradı, ardından Oscar amcama mesaj atarak kazadan haberdar etti. Yaralılarla ilgilenirken, kaza yerinde yavaşlamaya bile tenezzül etmeyen sarhoş bir sürücü teyzeme çarptı. Tüm sahne

Bir kâbustan fırlamış gibiydi: kaldırımında kan, ağlayan insanlar, kamyoncunun tutuklanması. Ama amcamın hayatının aşkını kaybettiği için çılgık atarak ve ağlayarak yıkılışını izlemek, belki de bir daha asla toparlanamayacağım bir şekilde içimi parçaladı. Bir daha asla iyi olamayacağını kesinlikle biliyorum. Bu yüzden elinde avucunda ne varsa bu kasabaya ve Henderson Hayalet Avı'na attı, yılın bu zamanı teyzemin en sevdiği zamandı. Eskiden birlikte pisliğe bulaştıklarını biliyorum, belki de geleneklerini sürdürmek onu bir şekilde teyzeme daha yakın hissettiriyordur? Ben kimim ki yargılayayım? Bu dünyada en çok sevdiğim kişiyi izleyerek keyif almak üzereyim ve sabırsızlanıyorum.

Yedinci Bölüm

Mezarlar

Onu görelili yirmi dört saatten az oldu ve ciğerlerimdeki tüm havayı çalmaktan asla vazgeçmiyor. Odanın en uzak köşesinde oturuyorum, tüm restoranı en az çabayla görmek için en iyi bakış açısı bu. Mola vermem için çok erken ama kaptanın bilmediği şey ona zarar vermez. Ne demişler? Af dilemek izin istemekten daha mı kolaydır?

Beni odanın öbür ucundan fark ettiği anda anladım. Gözlerimiz kilitleniyor ve yüzü kızarıyor. Benden hoşlanıyor mu? Saat neredeyse 9 ve bu gece birlikte fazla zamanımız yok ama ben bunu en iyi şekilde değerlendirmeye kararlıyım. Masaların etrafından dolanarak ve müşterilerden kaçarak bana doğru ilerliyor. O kadar zarif ve muhteşem ki, dünyam onun etrafında dönüyor. Kulaklarımda düğün çanlarının çaldığını duyabiliyorum.

Bir adam kızın bileğini kavrayınca hayallerim milyonlarca parçaya bölünüyor ve kızın adımları sarsılıyor. Onu kendine çekerken agresif davranıyor ve kulağına fısıldıyor. Birbirlerini tanıyorlar mı? Adamın ona söylediklerinden gözle görülür bir şekilde öğreniyor ve uzaklaşmaya çalışıyor. Adam kızın elini kalçasına doğru çekiyor ve odanın öbür ucundan kuru, çatlamış dudaklarını okuyabiliyorum. "Hadi, seni küçük sürük." Adam kızın elini sıkıyor ve kız acıyla irkiliyor. Tek gördüğüm kırmızı. Artık birbirlerini tanıyıp tanımamaları umurumda bile değil. Hissettiğim öfke beni eziyor. Kimse benim olana dokunamaz. Olay çıkaramam, üniforma giyiyorum. Profesyonel olmalıyım. PROFESYONEL OL, GRAVES.

İnsan kalabalığının arasından ona doğru ilerlerken evcilleşmemiş duygularıyla nefes almak için kendime söz veriyorum.

"Burada bir sorun mu var Bayan Knight?" Sıkılmış dişlerimi gıcırdatarak söylüyorum. Bu adamın bağırsaklarını deşme düşüncesi yıpranmış zihnimi rahatlatıyor. Büyük geyik gözleriyle bana bakıyor ve rahat bir nefes alıyor. Gözleri hala sıkıca kavradığı ve bu bataklık canavarının kalçasına zorla yerleştirdiği eline kayıyor. Kaybolmuş görünüyor, böyle bir durumda ne yapacağını bilmiyor. Merak etme bebeğim, ben yanıdayım.

"Lütfen elinizi Bayan Knight'tan çekin, efendim. Tabii tacizden dolayı binadan çıkarılmak istemiyorsanız. Sizi temin ederim ki Bayan Clarke en sevdiği çalışanını üzen bir müşteriyi hoş karşılamayacaktır," diyorum soğuk bir şekilde ve sesime olabildiğince otorite katmaya çalışıyorum. Mallory'nin bileğini isteksizce bırakıyor ve ben de kanın Mallory'nin derisine geri aktığını görebiliyorum. Ona zarar vermeye çalışıyordu. Bu adamı öldüreceğim ve adını bile bilmiyorum. Onun hakkında ne kadar az şey bilirim o kadar iyi. Bana geri dönecek bir iz yok.

İğrenç sesi kulaklarıma ulaşıyor, "Buna gerek yok memur bey, sadece ailesinin nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordum. Görünüşe göre şehri terk etmişler ve küçük kızlarını işlerini halletmesi için burada bırakmışlar."

Bu kesinlikle olmayacak. Mallory'ye bakıyorum, gözyaşlarının eşliğinde. Sadece çalıştığı yerde olay çıkarmamak ya da kaçarak zayıf görünmemek için kendini tutuyor. Aşkım, hissetmekte sorun yok. Eğilerek kulağına fısıldıyorum: "Kendine biraz zaman ayırmak istersen ben halledebilirim. İstedğin kadar kal ama binayı terk etme. Hazır olduğunda seni bekliyor olacağım." Geri çekiliyorum, bakışları benimkileri arıyor ve başımı sallıyorum. Dönüyor, restoranın arka tarafına doğru ilerliyor, önlüğünü ve tepsisini mutfak girişindeki bir yığının üzerine bırakıyor. Dikkatimi masadaki iki pisliğe verip not defterimi çıkarıyorum. "Pekâlâ beyler, adınız ve soyadınızla başlayalım," diyorum.

Birinin Ryan Hart olduğunu öğrendim, onu daha sonra kontrol edeceğim. İlgilendiğim insan müsveddesi ise Edward Rader. İkisi de kasabada yaşıyor ve Mallory'nin ailesiyle arkadaşmışlar. Bazı kaba saba insanlarla takıldıkları için onların iyiliğinden endişe ettiklerini iddia ediyorlar. Tüm bu bilgileri zaten biliyorum, istismarcıları ortadan kaldırmadan önce araştırmamı yaptım. Bu yüzden bu kadar kolay oldu. Beni tedirgin eden şey, bu gece evde yalnızken ona ne olabileceği. Dennis'in Pederson'ların evinin sahibi olduğu gerçeğini kimseyle paylaşp paylaşmadığını bilmiyorum ve bu düşünce beni tedirgin ediyor. Ne yapmalıyım? Mallory'ye eve kadar eşlik edebilmek için başkomiseri arayayım mı? Yine de tüm gece ya da biz çalışırken onu güvende tutamayacağım. Koruyucu gözaltı mı? Kaptan bu küçük olay yüzünden bunu asla kabul etmez. Edward karşılaştığımız gece kaybolursa şüpheli olabilir. Hay sikeyim. Aklım bir mil koşuyor, Edward'ın gitmesi gerekiyor. Mal'ın güvenliğini sağlamak için o gidene kadar oteli gözetlemem gerekecek.

Mallory barın arka tarafından çıktığında masama dönmüş, karşıdan gelen adamları izliyordum. Pisliklerin hâlâ masalarında olduğunu fark ettikten sonra bana doğru ilerliyor.

"Hâlâ buradalar mı?" diye soruyor, karşıma oturarak. Keşke yanıma otursaydı.

"İfadenizi almam gerekiyor Bayan Knight, daha sonra bir rapor hazırlayıp suç duyurusunda bulunmak isteyip istemediğinize karar verebiliriz."

"Bunlar bana mı bağlı?" Şaşkın görünüyor, belli ki adalet sisteminin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yok.

"Evet, hanımefendi. Ne yapmak istiyorsanız, yapılmasını sağlayacağım." İstesen de istemesen de seni koruyacağım. Sen benimsin. Sevmek için benimsin. Bükmek için benimsin. Kırmak için benimsin. Başka kimsenin değil.

Omzunun üzerinden balçık toplarına bakıyor. Ona o kadar kötü niyetle bakıyorlar ki, normal bir insan korkudan sinerdi. Bana dönerek, "Seninle konuşmamdan hoşlandıklarını sanmıyorum" diyor.

"Açıkçası, umurumda bile değil. Sana yaptığına tanık olduğum şey iğrençti ve eğer beni hapse attırmasaydı onun elini bileğinden keserdim," diye açık açık söyledim. Dürüstlüğüm karşısında şok oldu ama yine de hoşuna gitti. Benden hoşlanıyor. Bunu yüzünde beliren gülümsemeden ve boynuna yayılan kızarıklıktan anlayabiliyorum.

"Bu biraz aşırı, sence de öyle değil mi?" diyor küçük bir kahkaha atarak. Başımı sallıyorum. Benim gözümde aşırı değil, hem de hiç değil.

Sekizinci Bölüm

Mallory

Vay canına, çok gergin. Bakışları masanın öbür ucundan beni korkutuyor. O etraftayken tüm atmosfer değişiyor. Şaka yapıyor, değil mi? Tabii ki şaka yapıyor. Bir adamın elini kesmek yüzde yüz aşırı, ama duyguyu takdir ediyorum. Konuşmuyor, sadece ima ettiği şeyi özümsememe izin veriyor. Onurumun intikamını almak için birini sakatlayacağı düşüncesi neden tüylerimi diken diken ediyor? Kafam çok karışık. Beceriksizce gülerek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum.

"Suç duyurusunda bulunmak ya da onların daha fazla olumsuz ilgisini çekmek istemiyorum. Sadece beni rahat bırakmalarını istiyorum." Başını sallıyor, hâlâ konuşmuyor, konuşmayı benim yönetmeme izin veriyor. "Edward buraya ikinci kez gelip ailemi soruyor. Nerede olduklarını bilmiyorum. Onları korumak için yalan söylediğimi sanıyor ama söylemiyorum," diye açıklıyorum, iç çekerek. Ailemle ilgili bu saçmalık hayatımın sonuna kadar beni takip mi edecek?

"Sana inanıyorum," diye cevap veriyor. Şok oldum, daha önce kimse bana inandığını söylememişti. Birinin senin tarafında olması güzel.

"Ne, neden?"

"Anlayabiliyorum. Tüm hatalarına rağmen onları özölüyorsun. Ayrıca, yalan söyleseydin anlardım, ben bir polisim. İnsanları okumak benim işim," diyor kendinden emin bir şekilde. Gözleri eğlenceyle parıldıyor ve sırtıyor. Kahretsin, bakması bile güzel. "Bu geceki tartışmadan sonra, Bayan Knight..."

Elimi masadan kaldırıp onunkinin üzerine koyuyorum, böylece onun düşünce akışını cümlesinin ortasında durdurmuş oluyorum. İçimde bir elektrik çarpması oluyor ve gözleri benimkilere sıcıyor. O kadar yeşiller ki, sonsuz bir ormanda saatlerce gezinebilirim. Yaptığım şey karşısında hayrete düşmüş görünüyor. Olamaz, neden ona dokundum ki? İnsanlara asla dokunmam, sanki bedenim benim rızam olmadan düşüncelerimi gerçekleştiriyor gibiydi. Kahretsin. Elim aniden onunkinden çekip kucağıma koyuyorum.

"Çok özür dilerim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Sadece sözünü kesmeden dikkatini çekmek istedim. Kahretsin. Özür dilerim."

"Hey, sorun yok. Sakin ol. Ne söylemek istiyordun?" O kadar nazik davranıyor ki, sanki yuvasından düşmüş yaralı bir kuşa bakıyormuş gibi. Acınacak haldeyim.

"Ben de tam bana Mallory demeni isteyecektim. Bayan Knight çok fazla."

"Tamam o zaman Mallory, dün geceki konuşmamızı tekrar gözden geçirmenin akıllıca olacağını düşünüyorum. Evinizde ve mülkünüzde tam bir çalışma yapabilecek harika, uygun maliyetli bir güvenlik şirketi önerebilirim." Kahretsin, adımın dudaklarından dökülme sesi kalçalarımın masanın altında kenetlenmesine neden oldu. Daha önce hiç arzu hissettiğimi sanmıyorum, en azından bu şekilde. Billy Loomis motorumu çalıştırabilir ama ben hiçbir zaman 'bitiş çizgisini geçemedim'.

"Teşekkür ederim Memur Graves, ama-"

"Lennox," diyor.

"Ne?"

"Bu benim adım, kısaca Nox. Bunu kullanmanı istiyorum." Sikeyim, evet efendim. Yanıyor muyum? Kıyafetlerimin içi birden çok sıcak oldu.

"Oh, umm, bu profesyonelce değil mi?" Soruyorum.

"Eğer sana Mallory dememi istiyorsan..." Evet, kül oldum. Adımı haykırış şekliyle tamamen küle döndüm; sanki içinde bir yerden bir canavar uyanıyor. "Bana Nox diyeceksin. Yoksa sana Bayan Şövalye ya da hanımefendi demeye devam ederim." Formaliteler karşısında istemsizce burnumu kıvırıyorum ve o da kıkırdıyor. "Anlaştık o zaman, şimdi ne diyordun?"

"Nox." İsmi dilimden dökülürken gözle görülür bir şekilde sertleşiyor ve gözleri parlıyor. Bu da neyin nesi? "Yardım teklifiniz için teşekkür ederim ama aslında bu sabah güvenlik kameraları sipariş ettim. Hafta sonuna kadar teslim edilmeleri gerekiyor." Başıyla onaylıyor ve bu iyi hissettiriyor, tüm vücuduma sıcaklık gönderiyor ve külotuma yerleşiyor.

Victoria o anı masaya gelip ne olduğunu sormak için seçti. Gitmek zorunda kalırsam gecenin geri kalanında yerime bakmayı teklif ediyor. Ona bunun gereksiz olduğunu ve birkaç dakikadan fazla kalmamam gerektiğini söylüyorum. Gitmek için dönüyor ve omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor. Aylardır bana bir randevu ayarlamaya çalışıyor ve ben hep reddediyorum. Memur Graves'in ne kadar seksi olduğunu daha sonra duyacağımı biliyorum.

Orada sabırla oturan muhteşem, metanetli bir heykele benziyor. Bir kez olsun sinirlendiğini ya da olayların bu şekilde gelişmesinden rahatsız olduğunu ima etmedi.

yemek molası olduğunu varsayıyorum. Ona dönerek, "Sanırım şimdi siparişinizi almalıyım, ha? Sizin için ne getirebilirim Memur Lennox?" Bakışları beni içten içe yakarken burun delikleri alevleniyor. Neden bana bu şekilde tepki veriyor?

"Bu gece kaçta çıkıyorsun?" diye sordu. Ona hizmet etme çabamı tamamen göz ardı ederek.

"On bir, neden?"

"Güvenliğinizi sağlayabilmek için size evinize kadar eşlik etmek istiyorum." Odanın diğer ucuna, Ryan ve Edward'ın hâlâ oyalandığı masaya bir bakış atıyor.

"Oh, eminim buna gerek yoktur. Artık nerede yaşadığımı bildiklerini bile sanmıyorum."

"Mallory..." Ben işime dönmek için yerimden kalkarken arkamdan yalvarıyor.

"Hayır, Nox. Sorun yok, iyi olacağım. Şimdi, ne yemek istersin?"

"Sadece kahve," diye homurdanıyor, beni güvende tutma çabasını reddetmeme açıkça sinirlenmiş. İnsanların bana herhangi bir şekilde yardım etmesinden kesinlikle nefret ediyorum. Daha önce birçok kez bana sırtını dönmüştü. Bana böyle bir şey yapacağını sanmıyorum ama onu her gördüğümde içimi bir endişe kaplıyor.

"Kahve, bu kadar mı?" diye sordum. Şu anda resmen somurtuyor ve bu çok sevimli. Kaşlarını çatmasını tersine çevirme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Evet, sadece kahve," diyor.

"Peki, nasıl buldun Nox?" Beni sadece o duyabilsin diye sesimin tonunu alçaltarak soruyorum. Masaya yaslanıyorum, böylece birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız ve onun adem elması sallanıyor. Az önce söylediğim şeyin çifte anlamı benim için kayıp değil. Ya da oturduğu yerde kıpırdanmasına ve bakışlarını ağızımdan ayırmamasına bakılırsa o da. Bu flört mü? Daha önce hiç yapmadım ama başım dönüyor. Bir kıkırdamaya karşı koyarak, "Kremalı mı? Şekere ne dersin? Sade? Çikolata soslu krem şanti? Hadi, nasıl istediğini söyle, Nox."

Mezarlar

Tanrı yardımcım olsun. Benim küçük sirenim ateşle oynuyor. Tanrı bana onu bu masanın üzerine eğip kremimin her damlasını onun daracık amcığına akıtma dürtüsüyle savaşma gücü versin.

"Krema ve şekerle harika olur, teşekkürler" diye boğuluyorum. Birazcık alay ederek beni tamamen çözdü. Tekrar üstünlüğü ele geçirmem gerekiyor. Yüzünde bir gülümsemeyle gitmek için dönüyor, kazandığını düşünüyor. Yaklaşamadın bile, bebeğim.

"Oh, Mallory..." Dikkatini çekince dönüp bana baktı. "Açlıktan ölüyorum, vişneli turtanızdan bir dilim için adam öldürebilirim." Az önce ne dediğimi anladığında vücudunda bir ürperme yayılıyor, kalçaları hafifçe birbirine sürtünüyor. "Isıtılmış ve mümkünse yenmeye hazır."

Gözleri cam gibi ve benim için ıslak olmadığına dair aklımda hiçbir şüphe yok. Göz kırpyorum ve o da dönüp hızlı adımlarla mutfığa doğru yürüyor. Düzgün bir yüz ifadesi takınmak neredeyse imkansız, bu yüzden biraz daha kaosa neden olmak için telefonumu çıkarıyorum.

Bilinmeyen

numara: *Başka erkeklerle
flört etmek seni
cezalandıracak, küçük siren.*

İçimdeki dengesiz taraf, ona yaşattığım zihin karmaşasından hastalıklı bir heyecan duyuyor. Bu konuda biraz suçluluk hissediyorum ama henüz onun Hayalet Surat'ı olduğumu düşünmesine izin veremem. Bana aşık olana kadar olmaz, her iki tarafıma da. Daha önce bahsettiğim tehlikeli yanımı sevdi ama bu yaptığım ve yapmayı planladığım her şeyi kabul ed e c e ğ i anlamına gelmiyor.

Mallory:

Bok ye, sürüngen.

İşte benim kızım, ver onu bana. Ateşinle yak beni.

Bilinmeyen

numara: *Ne kadar pis bir ağız, onunla
başka ne tür pis şeyler yapabileceğini
merak ediyorum.*

Telefon ekranıma bakıp aptal gibi gülümsüyorum. O kadar mükemmel ki. Elinde kahve ve turta, restoranın diğer ucundan bana doğru geldiğini görebiliyorum. Kahretsin, kalçalarının salınımı büyüleyici. Telefonumu cebime geri koyuyorum ve onun bana gelmesini bekliyorum. Sadece birkaç saniye sürüyor ama sanki zaman yavaşlıyor, böylece onu biraz daha uzun süre görebiliyorum.

Turtayı ve kahveyi yavaşça masaya koyuyor ve vişneli olmadığını fark ediyorum. "Vişneli turta yok mu?" Sırıtiyorum, bu akıllı ağızdan şimdi ne çıkacağını merak ediyorum.

"Ne yazık ki senin için hiç kalmamıştı, bu yüzden sana bir sonraki en iyi şeyi getirdim. Şeftali," diye cevap veriyor, içinde bulunduğumuz bu imalı satranç oyunundaki hamlesinden açıkça memnun.

"Şeftaliyi de kirazı yediğim gibi oburca yerim. Bu konuda endişelenme, tatlım. Bana getirdiğin her turta yenmeye değer." Çenesi düşüyor ve daha da etkili olması için bir çatal dolusu turta alıp dudaklarımdan geçiriyorum. Çatalı ağzımdan yavaşça çekerken çıkardığım her lezzetli sesi abartıyorum. Yakıcı bir yoğunlukla ağzımı izliyor ve gözlerimiz tekrar buluştuğunda yutkunduğunu duyuyorum. Şah mat.

"Size başka bir şey getireyim mi, Memur Bey?" diye mırıldanıyor, sesi onu terk etmiş gibi. Bu turtayı yıkamak için onun lezzetli ağzının tadına bakmak istiyorum ama onun için çok erken.

"Hayır, şimdilik hepsi bu kadar Mallory, teşekkür ederim," diye cevap veriyorum. Oyalanıyor ve beni bırakmak istemediğini bilmek beni gıdıklıyor. Edward ve Ryan masalarını boşaltmak ve çıkışa doğru ilerlemek için bu anı seçiyorlar. Kahretsin. Buradan çıkmalı ve onları takip etmeliyim. Gözlerim onları restoranın içinde takip ederken ne yapacağımı şaşıırıyorum, Edward'ın Mallory'ye bir öpücük verip göz kırptığını görüyorum. Siktiğimin domuzu, eğer gördüysem bu bir tehdittir. Mal'e dönüp baktığımda, Edward'ın ona yönelttiği kaba hareketleri açıkça gördüğü için beti benzi atmıştı. Kapı kapandı ve tekrar kendi içine çekildi. Lanet olsun.

"Hey." Bana bakıyor, sanki hayatındaki tüm sorunların cevabını biliyormuşum gibi yüzümü inceliyor. Benim bildiğimi çok az biliyor. Onu mutlu etmek ve güvende tutmak için her şeyi yaparım. "İşten çıktığında burada olacağım ve sonra sana eve kadar eşlik edeceğim. İstersen evini tekrar süpürürüm. Eğer kendini güvende hissedeceksen bütün gece arabamda otururum. Sana hiçbir şey olmayacak Mallory. Söz veriyorum."

"Ama-" diye itiraz ediyor, ama şu anda bunu kabul etmiyorum.

"Hayır, bu benim işim Mal. Sabah 7'ye kadar vardiyam var ve şu anda kenar mahallelerde çalışan adamla yer değiştirebilirim. Zaten ormandan nefret ediyor, o yüzden otoyol devriyesine geri döndüğü için çok mutlu olacaktır." Başını sallıyor, şu anda en iyisinin bu olduğunu biliyor. Bunun gibi adamlar tehditlerini ve saldırgan davranışlarını artırmaya devam edeceklerdir. Eğer henüz evine gitmedilerse, yakında gidecekler. Mallory'den alacaklı olduklarını istiyorlar.

Bok çuvalı ebeveynler ve onu almak için Mal'i öldürecekler. Önce ben sizi öldürmezsem, sikikler.

Gecenin geri kalanı olaysız geçti. Edward ve Ryan bir daha ortaya çıkmadılar ve ben de onlar hakkında gerekli bilgileri toplamak için gerekli araçları kullandım. Edward şehrin hemen dışında bir bok çukurunda yaşıyor, bu da hızlı ve etkili bir şekilde ortadan kaldırmak ve imha etmek için mükemmel olacak. Küçük sirenimin vardiyasını bitirmesini beklerken aslında işimi yapıyorum. Şimdi sakın ve aklı başında, daha önceki uyarılmışlığının tüm izleri gitmiş. Mesajıma cevap vermedi ama bu geceki olayları göz önünde bulundurarak onu zorlamayacağım. Onun ateşine bir anlık bakışım şimdilik yeterli. Bu aylardır gösterdiğinden daha fazla bir güç ve onunla gurur duyuyorum.

İşten çıktığında zombi gibi görünüyor. Yüzü bomboş ve neden bu kadar çok çalıştığını anlayamıyorum. Belki Rita ile konuşurum, onu Mallory'nin bir molaya ihtiyacı olduğuna ikna etmek kolay olur. Aslında izin bile değil, sadece vardiyalarının bittiği günler.

Arabasına kadar ayaklarını sürüyerek gidiyor, kapının kilidini açmak için anahtarlarını çıkarıyor, sonra da düşürüyor. Anahtarları almaya giderken kafasını yan aynaya çarpmayı başarıyor ve sonra nefesinin altında küfrediyor. Neler olduğunu bilmiyorum ama bu sakar aptal kalbimi sıkıca tutuyor.

Elimden geldiğince sessizce arkasından yaklaşıyorum. "Affedersiniz hanımefendi, bu gece ne kadar içtiniz?" Gümbürdüyorum, sesim otoparka kadar ulaşıyor. Kanlı bir çığlık attı ve etrafında döndü. Benim olduğumu anlamasın diye kocaman el fenerimi yüzüne tutmuştum. Benim açımdan kötü bir fikirdi. Yumruğunun yüzüme doğru geldiğini görebiliyorum ama kaçmak ya da engellemek yerine darbeyi almayı seçiyorum. Belki bunu telafi etmek için hemşirecilik oynar.

Yumruğu yanağıma değdi ve itiraf etmeliyim ki dengemi biraz bozdu. Bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. El fenerimi indirdiğimde, yüzünün korkudan şoka dönüştüğünü ve sonra öfkeye yerleştiğini görebiliyorum. Oops.

"Bu ne lan, Nox! Anahtarlarımı gözüne falan saplayabilirdim!" diye bağıyor, yüzümü tutuyor ve şişmeye başlayan yanağıma inceliyor. Tıpkı sikim gibi sıcak ve zonkluyor. Benim bir sapık olduğumu düşünmeden önce ondan uzaklaşmalıyım.

"Üzgünüm Mallory, sadece işimi yapıyorum. Arabana doğru tökezleyerek yürümen ve bir şeyler düşürmen pek iyi görünmüyor. Eve dönüş yolunda ayık ve uyanık olduğundan emin olmam gerekiyordu." Yine polis sesimi kullanıyorum. Benden uzaklaşıyor ve bundan nefret ediyorum. O flörtöz şakalaşma gitti.

Daha önce. Verdiğim yanıt yüzünden, benim yüzümden içine kapanıyor ve ben de bundan nefret ediyorum.

"Evet, tabii ki. Özür dilerim. Ayığım Memur Graves, sadece aşırı yorgunum. Bana eve kadar eşlik etmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederim," diye uysalca cevap verir. Arabasına dönerek kapının kilidini açmayı tekrar dener. Her şeyi berbat ettim. Kahretsin. Bizi olduğumuz yere geri götürmeliyim.

"Biliyorsun Mallory, bir polis memuruna saldırmak suçtur. Sence bu konuda ne yapmalıyız?" Ağzımdan çıktığı anda ne kadar büyük bir hata yaptığımı fark ettim. Kendime daha derin bir çukur kazmaya devam ediyorum. İşveli bir yorum olması gereken şey, muhtemelen bu konudaki sessizliğim karşılığında cinsel bir iyilik istediğimi ima ettiğim şeklinde anlaşıldı. Tüm vücudu geriliyor ve bunun benim yüzümden olduğu gerçeği midemi bulandırıyor.

"Affedersiniz?" diyor bana bakmak için arkasını bile dönmeden. Sürücü tarafındaki camın yansımasından bana dik dik bakıyor. Arabaya binip kaçmayı mı yoksa dönüp dövüşmeyi mi tercih edeceğini tartıştığını söyleyebilirim. Lütfen dön ve dövüş, bebeğim. Az önce söylediklerime pişman et beni. Dizlerim kanayana kadar beni affetmen için yalvaracağım bebeğim. Sadece kal.

Dokuzuncu Bölüm

Mallory

Dört gün oldu ve Lennox'a o lanet yorumundan dolayı hâlâ kızgınım. Geçmişimle ilgili hiçbir şey bilmediğinin farkındayım ama yine de bir kadına böyle bir yorum yapmamalısın. Arabama binip otoparktan çıkmadan önce tek söylediğim "Ben eve gidiyorum" oldu. Adımı söylemeye başladı ama ben arabamın kapısını çarparak sözünü kestim. Eğer adımı onun günahkâr dudaklarından duyarsam ellerinde oyuncak olacağımı biliyordum. "Mal-," mağlup olmuş sesi aklımdan çıkmıyor. Gerçekten çok kabaydım. Ama hayatımda ilk kez bir şekilde kendimi savundum ve bu iyi hissettiriyor. O şerefsizi affetmem için süründüreceğim ve belki de affetmeyeceğim bile.

Memur Graves o gece sessizliğime rağmen bana eve kadar eşlik etti. Eve vardığımızda aracından indi ve arkamdan seslendi. Onu susturdum ve hala öfkeyle evime girdim ve kapıyı arkamdan çarparak kapattım. Ellerini saçlarında gezdirdiğini görebiliyordum, bu kadar bariz bir maşa olduğu için kendisine kızgın olduğu belliydi. Güzeldi. Artık o zayıf kaltak olmak istemiyorum. El feneriyle bahçemi hızlıca gözden geçirdikten sonra arabasına bindi ve garaj yolundan çıkarken sirenleri bana doğru 'vın vın' öttürdü. Evet, sana da "hoop hoop", orospu çocuğu.

Bugün neden böyle davrandığımı bilmiyorum. Lennox'la tartışmamı saymazsak birkaç gün iyi geçti. Geçen gün kendime kahve ve tampon gibi bazı ihtiyaçlarımı almak için aceleyle işe dönerken hız cezası almadığım için çok mutluyum. Bu kez bir uyarıyla kurtuldum ve "Seni bir daha yakalarsam bu kadar nazık olmayacağım" dedi. Bana 'sevgilim' dedi. İğrençti, iğrençti ama ceza yemedim, o yüzden şikayet etmeyeceğim. Maskeli adamımdan aldığım övgülerden de olabilir. Bu güçlendirici. Onu bir daha görmedim ama son birkaç gündür ara sıra bana mesaj atıyor. Cevap vermedim ama söyledikleri beni içten içe güçlendiriyor.

Bilinmeyen numara:

Kurtul ondan.

Bu benim iyi küçük sirenim.

Bir daha kimsenin seninle böyle konuşmasına izin verme.

İçinizde yanan ateşle onları yok edersiniz.

Ya da ben yaparım.

Kendini savunduğun için seninle gurur duyuyorum.

Kahretsin, mükemmelsin.

Seni bütün gün izleyebilirim, küçük siren, ama bir erkeğin

çalışması gerekir. Kendine güvenin beni çok sertleştiriyor, küçük

siren.

Mesajlarını dört gözle beklemeye başladım ve neredeyse birkaç kez cevap verecektim. Ama her seferinde korkup mesajı siliyorum. Cevap verirsem ne yapacağını merak ediyorum. Normal bir konuşma yapabilir miydik? Muhtemelen hayır. Geçen gün ona sürüngen diye mesaj attığıma hala inanamıyorum. Nox yüzünden çok sinirlenmişim ve açıkçası doğru düşünemiyordum. Bu gece ilk kez üç gün izin yapmadan önceki son vardiyam ve çok mutluyum. Rita'yla konuşmama gerek kalmadan bunun gerçekleşmesi için hangi yıldızlar aynı hizaya geldi bilmiyorum ama minnettarım. Yapmam gereken bir yığın çamaşır ve yetişmem gereken bir yığın temizlik var. Tembellik ettiğimi söylemek hafif kalır. Beş gün arka arkaya vardiyada çalışmak beni gerçekten zorluyor ama en azından banka hesabım artık eksilmiyor.

Gün her zamanki gibi telaşlı bir bulanıklık içinde geçiyor. Şunu temizle, bunun tozunu al, süpür, fırçala, sil ve ilk vardiyamın sonunda kendimi takipçime mesaj atmak isterken buluyorum. Bütün gün ara ara onu düşündüm. Onunla ilgili bir şey çok çekici ve bana hissettirdiklerinden hoşlandığımı inkar edemem. Değerli, değerli ve korunuyormuşum gibi. Ben onunum. Evet, biliyorum, onaylanmak için bir erkeğe ihtiyacım olmamalı, hele ki tanımadığım ve

Muhtemelen psikopatça ama kendini sevmek bir yerden başlamalı. Sevginin ne olduğu ya da nasıl hissettirmesi gerektiği konusunda hiçbir fikriniz yoksa, alabildiğinizi alıp oradan başlamak zorundasınız. Bana hiç sevgi gösterilmediyse, kendimi nasıl sevebilirim? Sevemem, gerçekten.

Arabamda oturmuş garsonluk vardiyamın başlamasını bekliyorum ve telefonumdaki mesaj dizimize bakıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Esprili bir yorum? Seksi bir şey mi? Ona adının ne olduğunu ya da nerede olduğunu sorayım mı? Sanırım onu görmesem bile bu orada olmadığı anlamına gelmiyor. Geçen hafta onu görmeden önce beni ne kadar izlediğini bile bilmiyorum. O kadar uzun süre kendi kafamın içinde kaybolmakla meşguldüm ki, başka neleri kaçırdığımı ancak Tanrı bilir. Travma sizi nasıl mahvedeceğini ve zaten düşmüşken nasıl tekmeleyeceğini gerçekten iyi biliyor. Sonra, nihayet kendinizi daha iyi hissetmeye başladığınızda, depresyon ortaya çıkıyor ve koca sikini kayganlaştırıcı olmadan kışınıza sokuyor.

Telefonumun alarmı çaldı ve beni içine sürüklendiğim fikir kasırgasından kopardı. Neredeyse tüm molamı Hayalet Surat'la ilgili düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir şekilde geçirdim, söyleyecek değerli bir şey bulamadım. Alarmımın bangır bangır çalan sirenini kapattığımda cevapsız bir mesajım olduğunu görüyorum.

Bilinmeyen numara:

Beni mi düşünüyorsun, küçük siren?

Vay anasını. Beni şimdi görebiliyor mu? Nerede o? Telefonumu göğsüme bastırarak otoparkı tarıyorum. Boştu. Ne oluyor lan? Nasıl bilebilir ki? Bilemez. Yine benimle dalga geçiyor, onu düşündüğümü umuyor. Burası benim yerim, cevap vermeliyim.

Mallory:

Rüyanda görürsün.

Tepkisi anında oluyor ve nedense bu beni gülümsetiyor. Söylediğim her kelimeye sanki paraşütüymüş ve serbest düşüşteymiş gibi tutunuyor. Ne zamandır düşüyor? Bilmek çok büyük bir ihtiyaç ama bir o kadar da endişeliyim. Ya beni içten içe tanır ve bulduklarından hoşlanmazsa? Gidecek.

Bilinmeyen numara:

Her gün ve gece, bebeğim.

Bu çok güzeldi. Lanet olsun ona. O bir sapık. Bir muamma. Muhtemelen kucaklaşmayı ve sahilde uzun yürüyüşleri seven büyük korkunç bir canavar. İşte yine kelekler geliyor, göğsümde şiddetle çırpınıyorlar. Bir kez daha kendime soruyorum, benim neyim var böyle? Arabamı kilitleyip yüzümde bir gülümsemeyle işe doğru ilerlerken Victoria'nın dikkatini çekiyorum. "Bu surat da neyin nesi, Mal?"

Sorusu karşısında şaşkınlık içinde, sadece "Ha?" diye cevap verdim.

"Gülümsüyorsun. Alınma ama bu çok sık olmaz. Ve kesinlikle arka arkaya başka bir vardiya giderken olmaz. Zamanın yarısında gözlerini zar zor açık tutabiliyorsun." Victoria açık sözlüdür ve hiçbir şeyi şekerle kaplamaz. Eğer yorgun ve çürük bir patates çuvalı gibi görünüyorsam, bunu bana söyleyecektir. Dürüst olmak gerekirse, onun bu yönünü seviyorum. Acımasızca dürüst arkadaşlar, eğer yeterince güçlüyseniz, etrafınızda tutmaya değer olanlardır. Dış görünüşünüzü, yaşadığınız yeri ve seks hayatınızı sürekli eleştirmelerine rağmen onları sevmek zorundasınız. Daha çok, seks hayatının olmaması gibi. Bir keresinde vajinamda örümcek ağları büyümeden önce bana ayarlama girişimlerini geri çevirmeyi bırakmamı söylemişti ve bana aldığı milkshake neredeyse boğazımda kalıyordu. Çünkü aynı zamanda benimle bir kız kardeşin ilgileneceği şekilde ilgileniyor. Bu yüzden ona Ghost'tan kesinlikle bahsetmeyeceğim. Hayalet mi? Görünüşe göre sapığıma bir isim verdim. Sokak hayvanlarına isim vermemen gerekmiyor mu? Çünkü o zaman onları tutarsın. Hay sikeyim.

"Arka arkaya üç gün izinli olduğum için heyecanlıyım. Vardiya değişimi yok, üç gün boyunca boşum." Bu düşünce beni gerçekten gülümsetti ve bunun için Rita'ya daha sonra teşekkür edeceğimden emin olmalıyım.

"Oh kahretsin! Bu sonunda evindeki hayaletlerle sarhoş olabileceğimiz anlamına mı geliyor?" Kendinden geçti. Onunla takılmak istediği düşüncesi kalbimi kabartıyor. Arkadaşlığımız için çaba göstermeye ve ormandaki cinayet evime kadar arabayla gelmeye istekli. Daha önce hiç kimse benim için çaba göstermemiştir.

Bu yeni bir duygu ve bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. "Bu harika olur, bu gece ne zaman çıkıyorsun?"

"On, seninle aynı. Dün gece programı kontrol ettim," diye yanıtlıyor. "Ahhh! Bu çok eğlenceli olacak. Pizza yiyip sürekli bahsettiğin o filmi izleyebiliriz."

"Çılgılık." O filmi neden sevdiğimi bilmiyor ama belki gecenin sonunda anlar. Kendi Hayalet Surat'ımı düşündükçe yüzüm ısınıyor. Pencereden bizi izliyor olacak mı? İçimdeki

kötü düşüncelerle dönüyor. Billy ve Stu'ya olan aşkımı kıskanacak mı? Kötü olduğum için beni cezalandırabileceği tüm yolları düşündükçe içimi bir beklenti kaplıyor.

"Hey, dünyadan Mal'a..." Victoria elini yüzümün önünde sallıyor ve ben utançtan kızarıyorum. "Az önce nereye gittin?"

"Slasher filmleriyle ne tür pizzanın iyi gittiğini düşünüyordum. Ben Hawaii pizzasına oy veriyorum, senin favorin ne? İki tane alabiliriz!" Cevap veriyorum.

"Ah, evet, Hawaii pizzası için tam bir sürtüğüm, ekstra ananas al. Bir de pepperoni ya da et severler falan. İkisini de sevdiğimi biliyorsun." Biseksüel olduğunu ima ederken göz kırpıyor ve kıkırdıyor. Daha önce Jackie'yle oda arkadaşından öte olduklarını düşünmüştüm ama ben kimim ki yargılayayım? O mutluysa ben de onun adına mutluyum. Kelimenin tam anlamıyla cam yalayıcıma aşık oluyorum... taşlar ve cam evler... ya da bu söz nasıl söylendiyse.

"Pekâlâ, seni ucube. Geç kalmadan gidelim," diyorum kıkırdayarak.

Paltolarımızı ve çantalarımızı saklamak için arka odaya gidiyoruz. Önlüğümü belime sarıyorum ve bilgisayara girmek için bara doğru ilerliyorum. Pencereden Graves'in polis aracında oturduğunu görebiliyorum. Her gece birkaç dakikalığına orada oluyor ve vardiyam boyunca birçok kez kontrol yapıyor. Bu hafta otoyol devriyesinde olduğunu söylediğini biliyorum, yani o bölgede. İşine ve beni güvende tutmaya olan bağlılığını takdir ediyorum, ancak uzun süreli varlığı hakkında nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. İşten başka nedenlerle mi burada? Biraz flört ettiğimizi biliyorum ama hayatımda bir sapığa ve bir erkek arkadaşına yer yok. Benimle çıkmak bile istemeyebilir, sadece erkek nüfusunun geri kalanı gibi beni becermek ve atmak isteyebilir.

Kapıyı suratına kapattığımdan beri benimle konuşmaya çalışmadı ve beni rahat bıraktığı için ona minnettarım. Özrünü kabul etme konusunda endişeliyim çünkü zayıf görünmek istemiyorum. Şaka olsun ya da olmasın, söyledikleri beni incitti.

Ona bakmak için başımı çeviriyorum ama o zaten beni izliyor. Bir zeytin dalı uzatabilirim, daha büyük bir insan olabilirim. Herkes hata yapar. Elimi kaldırıyorum ve ona nazikçe el sallıyorum. Bu, günlerdir benden aldığından daha fazlası, onu aktif olarak görmezden geliyordum. Yüzü aydınlanıyor ve gülümsüyor. Günahkâr bir şekilde ne kadar muhteşem olduğu beni sürekli şaşırtıyor, bu haksızlık. Ben de gülümsüyorum. Eminim varlığını kabul etmemi bir zafer olarak görüyordur ama ben güçlü kalacağım. Benden alacağın tek şey bu, Graves.

Vardiyamın geri kalanında ortadan kayboluyor ve bu memnuniyetle karşılanan bir erteleme. Daha otoparkta arabasını görmeden beni izlediğini hissedebiliyorum. Restoran bu gece mezarlık gibi ölü, muhtemelen bu yüzden dört gündür ilk kez beni yalnız bırakıyor. Victoria ve ben vardiyamız bitmeden önce tüm yakın çekim işlerini bitirebiliyoruz ve Rita'nın kocası Tony bizi akşam 9'da bırakıyor. Bu neredeyse hiç gerçekleşmiyor ama şikayet etmeyeceğim. Yemeğimizi sipariş ettikten sonra pijama partisine giden çocuklar gibi kapıdan uçarak çıktık. Bu benim için bir ilk ve üzücü bir düşünce ama gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim. Geç olması hiç olmamasından iyidir.

Onuncu Bölüm

Mezarlar

Edward'ın boktan evinin aşağısında kamyonetimi park etmiştim. Dönmek için çok ağırdan alıyor, iki gündür ortalıkta yok. Ben yokken evini izlemesi için bir oyun kamerası kurdum ama ondan hiçbir iz yok. Konu kadınının güvenliği olduğunda sabırlı bir adam değilim. Paranoyadan tüylerim diken diken oluyor. Nerede o? Umarım ölmüştür, etrafta sattığı boktan uyuşturuculardan aşırı doz almıştır. Muhtemelen kimsenin onu bulamayacağı bir yerde, bir çukurda ölüp çürüyordur.

Geç oluyor, Mallory şimdiye kadar evde olurdu. Ne yaptığını merak ediyorum. Onu sürekli izleyebilmek için sipariş ettiği güvenlik kameralarının ortaya çıkmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Sonunda bu gece varlığını fark etmeye karar verdi. Ufak bir şey ama söz konusu o olunca elimden geleni yapacağım.

Sonunda cesaretimi toplayıp bu hafta kilitli olmayan bodrum penceresinden evine gizlice girdim. İki kez o isteyken ve dün gece de uyurken. Telefonuna bir ekran yansıtma uygulaması yükledim, böylece neler yaptığını görebiliyordum. Bu öğleden sonra ona tam olarak ne zaman mesaj atacağımı bu şekilde anladım, mesaj dizimiz telefonunda on dakika boyunca açıldı. Kendime engel olamadım, onu biraz korkutmalıyım. Bunun onu tahrik ettiğini biliyorum. O anda onu izlediğimi düşüneceğini varsaydım. Oysa gerçekte evdeydim, bu haftaki vardiyamın son gecesi için istasyona gitmeye hazırlanmadan önce geç bir öğle yemeği hazırlıyordum.

Telefonum küçük sirenimden gelen bir mesajla aydınlandığında saat gece 1'i geçiyordu.

Mallory:

Neden yeni bir maske aldın?

Ghostface'i ondan daha çok seviyorum.

Mesajları birbiri ardına geliyor, nesi var bunun? Neden yeni bir maske aldığımı düşünsün ki? Bu düşünce midemi bulandırıyor. Hızla kamyonetimi çalıştırıyorum ve saklandığım yerden çıkıyorum. Polis ışıklarını yakıyorum, siren çalmıyorum ve kasabanın içinden geçerek ona doğru gidiyorum. Düz bir yola girdiğimde telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum. Biliyorum, biliyorum, mesaj atma ve araba kullanma. Beni kim durduracak ki? Hiç kimse. Ne yaparlar ki? Ceza mı kesecekler? Tüm bu düşünce gülünç.

Yeni bir maske almadım.

Benimle dalga geçme Hayalet.

Onun nesi var böyle? İçki mi içti? Biri ona ilaç mı verdi? Bu düşünce bana bir ton tuğla gibi çarptı. Edward Rader. Kahretsin, onu öldüreceğim. İşkence edeceğim. Derisini soyup tuz banyosuna atacağım.

Ben değilim bebeğim, yemin ederim.

Bu toprak yolda kamyonetimin sınırlarını zorladığımı biliyorum. Son virajı dönerken arka tarafın savrulduğunu ve kontrolü kaybetmekten kıl payı kurtulduğumu hissedebiliyorum. Tüm ışıkları kapatıp ayağımı gazdan çektiğimde aracım yavaşlıyor ve Mal'ın evinin bulunduğu yolun aşağısında durma noktasına geliyor. Son mesajıma cevap vermedi ve buraya otuz dakikalık yolculuğum sırasında başına bir şey gelmiş olabileceği düşüncesi alnımdan soğuk terler dökülmesine neden oluyor.

Neredeydi Mallory?

Cevap yok. Körlemesine gidiyorum. Neyin içine girdiğimi bilmiyorum. Edward'ın yalnız olduğundan şüpheliyim. Lanet olsun. Kamyondan atladım ve iş gömleğimi siyah kap şonlumla değiştirdim. Eldivenlerimi çıkarmak üzereydim ama vazgeçtim. Eğer bir suç işleyeceksem, eldivenlerimi  ıkarmamalıydım. Maskemi kaptığım gibi, ormandaki her zamanki yolumdan eve doğru ilerliyorum. Devirdiğim her dal, çıtırdayan yaprak ve taş çok gürültülü oluyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor ve her nefes verişim kalkışa hazırlanan bir jet motoru gibi ses çıkartıyor. Hız uğruna gizliliği terk ettim. Mallory'ye ulaşmaya ve güvenliğini sağlamaya, sürpriz unsurundan daha çok ihtiya ım var.

Bulunduğum noktadan ağaçların arasına gizlenmiş iki adam görebiliyorum. Karanlığa geri dönüyorum ve evin  n kapısına doğru ilerleyen pisliği indirmeyi tercih ediyorum. Sadece daha büyük bir tehdit değil, aynı zamanda evin yan tarafındakiler tarafından da görülemiyor. Bu da onu fark edilmeden s nd rebileceğim anlamına geliyor.

Ormandan gizlice çıktım ve bilinmeyen saldırganın arkasından yaklaştım. Eldivenli elim ağzını kapatarak şaşkınlık çığlığını bastırıyor.  ırpınıyor, çırpınıyor, benden kurtulmaya çalışıyor ama zayıf ve çabaları nafile. Yakınına eğilip fısıldıyorum, "Terörize etmek için yanlış kadını seçtin, pislik. O benim." Sesimi duyunca sustu ve üzerime sakinleştirici bir sis çöktü. Doğru şeyi yaptığımı biliyordum. Bıçağımı kafatasının tabanına saplayıp d nd rd ğ mde kan fişkırıyor. Bu herifin ışıklarını sonsuza dek kapatıyorum.  l  kı ını yere bıraktım ve bıçağımı çıkardım. Filmlerde Hayalet Surat'ın bir sürü insanın bağırsaklarını deşmek için kullandığı bıçağın neredeyse birebir aynısı. Mallory'nin orijinal ikili için ıslandığını bildiğimden beni azdıracağını düşündüm.  l  adamın maskesini çıkarınca Ryan olduğunu gördüm. M kemm l, bu da Edward'la vakit geçirebileceğim anlamına geliyor.

Ryan'ın cesedini ormana doğru sürüklerken Mal'ın garaj yolunda ikinci bir araba görüyorum. Kim var burada? Başka bir adamla eğleniyor olmasa iyi olur. Onun için insanları öldüren benken olmaz. Ryan'ın cansız bedenini devrilmiş bir ağacın üzerine baş aşağı asıyorum, böylece onu kamyonetimin kasasına taşımadan önce mümkün olduğunca çok kan akabilecek. Onu orada bırakmaktan memnun, evin etrafında Edward'ı son gördüğüm yere doğru ilerliyorum.

Mallory'nin geçen hafta beni gördüğü yerde duruyordu, ben olduğumu düşünmesine şaşmamalı. Odaya girip telefonunu aldığını gördüm.

komodinin üzerinden. Şarj cihazından çıkarıyor ve telefonumun cebimde titrediğini hissediyorum. Zamanı gelmişti.

On Birinci Bölüm

Mallory

"Hemen dönerim, çişimi yapmam lazım," diyorum yarı bilinçli Victoria'ya. Kanepeye yayılmıştı ve cevap olarak ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyordu. Bu gece sapığımı ilk gördüğümde şarap içmeyi bıraktım, su içmeye karar verdim, böylece o koca dövmeli ellerini üzerime sürerse ayık olacaktım. Odamın köşesini döndüm ve telefonumu aldım. Ghost'tan cevapsız mesajlarım olduğunu gördüm. Evet, numarasını telefonuma kaydetmiştim. Beni gülümsetiyor ve bundan utanmak istemiyorum.

Hayalet:

Ben değilim bebeğim, yemin

ederim. Ama geliyorum.

Neredeydi Mallory?

Ne demek o? Pencereden gördüğüm o değil de ne demek? Cama doğru döndüğümde hala dışarıda durduğunu görüyorum, sadece şimdi daha yakın. Bu yeni maskeyi sevdiğimi söyleyemem, kabuslarımdan fırlamış gibi. Kafasında sadece beyaz bir çuval bezi ve gözleri için acayip bir şekilde kesilmiş delikler var. "The Strangers" adlı korku filmine benziyor. O film gerçekten çok korkutucuydu. Bir grup psikopatın öldürmek için "evdeydin" dışında gerçek bir nedeni yok. Gerçekten korkmak istediğimde ve tahrik olmamak için açtığım bir film. Dışarıdaki adam başını yana eğip beni izlerken omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Bu çok korkutucu.

Mallory:

Ne tür bir oyun bu, Ghost? Seni

pencereden görebiliyorum.

Pencereden onu izlerken telefonum elimde titriyor. Victoria'nın tuvalete giderken kaybolup kaybolmadığını falan sorduğunu düşünerek mesajı görmezden geliyorum. Ama ben pencereden dışarı bakarken daha fazla mesaj geliyor ve görmezden gelmek imkansız. Aşağı baktığımda Ghost'tan gelen birden fazla mesaj ekranımı aydınlatıyor. Bunun bir oyun olmadığını anladığımda korku derimin altında kabarcıklar oluşturuyor. Dışarıdaki o değil. Yine de geleceğini söylemişti. Ekranımı kaydırarak açıp mesajlarını okuyorum.

Hayalet:

Ben değilim.

Yine de, ben olsaydım, ne yapardın?

Bana o güzel gülüşünü gösterir misin? Ya da o muhteşem göğüsleri?

Ciddiyim, küçük siren, ben

değilim. Sana söz veriyorum, yalan söylemiyorum.

Artık onunla göz göze gelmeyi

bırakabilirsin. Dedim ki, ben

değilim!

Tamam, yeter. Bu iş şimdi

bitiyor. Çıglık atma.

Ben hala telefonumun ekranına bakarken son mesaj geliyor. Gözlerim bahçemde gelişen sahneye kayıyor. Hayalet çimlerin üzerinde sürünüyor, avını takip eden bir yırtıcı gibi yere çömelmiş. Sanırım tam olarak öyle. Ne olacağına dair hiçbir fikrim yok ama yüz ifademi nötr tutmaya çalışıyorum. Bakışları maskedeki boşluklardan benimkilerle çarpışıyor ve parmağını Ghostface maskesinin açık ağzına doğru kaldırıyor. Bir kez daha bana "Şşşşt" dememi hatırlatıyor. Sessiz olmalıyım, Victoria'nın ödünü koparmak istemiyorum. Tek umudum şarabın etkisiyle sonunda kanepede sızmış olması.

Sonrasında olanlar gözlerimin önünde ağır çekimde gerçekleşiyor gibi. Ghost dışarıdaki diğer adamın arkasından yaklaşıyor ve sağ kolunu boynuna doluyor. Diğer kolunu da kavrayışını kilitlemek için kullanarak, adamın ensesine baskı uyguluyor ve hava akışını etkili bir şekilde kesiyor. Adam çırpınıyor ve kaçmaya çalışıyor ama Ghost yerinden kıpırdamayan bir güç. Ürkütücü maskeli adamın mücadelesinin tükendiğini görüyorum ama Ghost pes etmiyor. Onu öldürecek. Bu düşünce beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Ben hastayım. Hastayım. Hastayım. Kafadan hastayım. O, koruyucumun ellerinde ölü bir ağırlık ve ben kalp atışlarımı amımda hissedebiliyorum. Hastayım.

Bana zarar vereceği şüphesiz olan adamı bırakıp pencereme doğru ilerliyor. "Romeo & Juliet" anı mı yaşayacağız? Umarım olmaz. Az önce beni korumak için birini öldürdü. Neyden korumak için? Bilmiyorum ama pencerenin önündeki sürüngenin benim için iyi niyetli olduğunu düşünemiyorum. Bu ironi benim için kayıp değil. Pencerenin önünde takılmayı seven diğer sürüngen tarafından kurtarıldığımı fark ettim.

Eldivenli elini camın üzerine koyuyor ve penceremi süsleyen parmak izlerine bir yenisini daha ekliyor. Ben de avucumu onunkine karşı cama koyuyorum. Bu garip bir şekilde samimi ve kalbim boğazıma sıcıyor. Bu gece yaptıkları için ona nasıl teşekkür edebilirim? Hiçbir şey bir can daha almanın bedelini karşılamaya yetmeyecek. Birden yerdeki adam hareket ediyor, sırt üstü yuvarlanıyor. Muhtemelen ona ne olduğunu merak ediyordu. Bakışlarımdaki değişimi fark ederek çimenlerin üzerindeki adama bakıyor. Ghost onu gömleğinin yakasından yakalıyor ve yumruğunu adamın yüzüne defalarca indiriyor. Saymıyorum ama bana döndüğünde maskesi kanla kaplanmıştı. Eldivenleri kana doymuş, ıslak ıslak parlıyorlar ve orada durup aramızda olanların ağırlığını hissetmeme izin verirken çimenlere damlıyorlar. İri yarı, vahşi, beni gözüne kestirmiş vahşi bir yırtıcı ama şu an korkmaktan başka bir şey yapamıyorum. Onun bana asla zarar vermeyeceğini içten içe biliyorum. Bana doğru geri geliyor, aramızda sadece birkaç santimlik cam var. Elini tekrar cama doğru kaldırıyor ama bu sefer eldivenine bulaşan kanı cama bulaştırıyor. Eldivenini çıkarıp parmağıyla kanın içine bir kalp çiziyor. Omuzları çöküyor ve cebinden telefonunu çıkarıyor. Kanlı başparmağı ekrana dokunuyor ve sonra telefonum elimde çınlıyor.

Hayalet:

Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim, yemin ederim.

İçim burkuldu. Az önce yaptığı ve söylediği şey tamamen gururumu okşasa da, bu geçmişimi bildiği anlamına geliyor olmalı. Ne ölçüde? Bilmek istiyorum? Utanç içimi dolduruyor ve kendi içime çekilip saklanmak istiyorum. Bu adamın benim için hissettiklerini hak etmiyorum. Kullanıldım ve istismar edildim ve onun duygularına nasıl karşılık vereceğimi bilmiyorum. Kaçma dürtüsü beni eziyor. Yüzümden okunan güvensizliğimi görebiliyor mu? Bana bakıyor ve sonra arkasını dönüyor. Eğilip baygın adamı yakasından tutuyor, onu çimenlikte sürüklüyor ve sonra yavaşça ormanda kayboluyor.

Mezarlar

Edward'ın acı dolu çığlıkları ormanda çınlıyor. Ryan'ın bağırsaklarını boynuna doladım ama onu boğmak için bana güç vermiyor. Çok zayıf ve yapışkan. Arkadaşının iç organlarının boynuna bir lei gibi dolanmasının ona yaptığı psikolojik işkence benim için yeterince iyi. Ona işkence etmek, hissettiğim öfkeyi ancak kaynamaya bıraktı. Bunu daha önce hiç kimseye yapmamıştım ama Mallory'ye yapacaklarının bedelini ödemeliydi. Nefes nefese kalmıştı, demirin yoğun kokusu etrafımızdaki havada yüzüyordu. Onu elimden bırakıyorum ve o da sudan çıkmış balık gibi karnının üzerinde çırpınıyor. Farkında olmadan kendi mezarına daha da yaklaşıyor. Bıçağımı kınından çıkardım ve bacağının arkasına sapladım. Kıpırdamıyor. Ben kesiyorum. Kendimi Mallory'nin ailesinin ölümünü ortaya çıkarabilmeyi dilerken buluyorum. *Dilimle*. Bunu en çok onlar hak ediyordu ama daha önce hiç adam öldürmemiştim ve her şeyden çok Mal'i korumaya ve yakalanmamaya odaklanmıştım. *Tekme*. Yuvarlanıyor. *Güm*.

Mal'dan ayrıldıktan sonra Edward'ı kamyonetime sürükledim ve bağladım. Geri dönerken kazara kafasını mümkün olan her taş ve dala çarptığım için kaçmasından endişe ettiğimden değil, ama... insan asla çok dikkatli olamaz. Ryan'ı geri almak çok daha kolaydı. Tam bıraktığım yerdeydi ve birkaç litre daha hafifti. Eddie kendine geldiğinde ona kendi mezarını kazdırdım, Ryan'la sonsuzluğu birlikte geçirebilsinler diye ekstra derin bir mezar. İş bittiğinde onu bağladım ve bana ait olana baktığı için kendi gözbebeklerini zorla yedirdim. Ruhumun derinliklerinde gerçekten hasta bir orospu çocuğuyum. Muhtemelen terapiye falan gitmeliyim ama

Bunların hepsi Mallory'nin suçu. O hayatıma bir yıkım topu sokmadan önce karanlık tarafımı hep bastırabildim.

Birinin tehlikede olduğunu bilsem ve onu korumak için hiçbir şey yapmasam çok kötü bir polis olurum. Değil mi? Yöntemlerim biraz sert mi? Elbette. Ama kim sevdiği birini korumak için gereken her şeyi yapmaz ki?

Edward şu anda o mezarın dibinde aşıl tendonları, gözleri ve elleri olmadan yatıyor. Mallory'ye yapacağıma söz verdiğim gibi bileklerinden kesildi. Bağırsak fikrim suya düştüğü için yürüme yeteneğini elinden aldım ve onu çukura attım. Suç ortağının yanında yatıyor ve benim boktan dağlama işim yüzünden yavaş yavaş kan kaybediyor. Hâlâ bilincini nasıl koruduğunu anlayamıyorum. Ben onu diri diri yakmaya hazırlanırken, adrenalin onu tutarlı kalmaya zorluyor olmalı. Mezara benzin dökmeye başlıyorum ve o bir bebek gibi ağlamaya başlıyor. Eminim başına geleceklerin kokusunu alıyordur. Zırlamasına daha fazla dayanamayıp kibriti çıkıyorum ve içine atıyorum. Çığlıkları kulakları sağır ediyor. Umarım etrafta kimse yoktur. O zaman gerçekten zor durumda kalırım. Bu gece başka birini öldürecek havada değilim. Ateşin çıtırtısı canavarımı sakinleştiriyor ve onu kafesine geri dönmeye zorluyorum. Derin nefesler ve mutlu düşünceler. Medeniyete geri dönmeden önce sakinliğimi yeniden kazanmam gerekiyor. Telefonumu çıkarıp Mallory'ye bir mesaj gönderiyorum.

Hayalet:

Artık güvendesin, küçük siren.

Tatlı rüyalar.

Kahretsin, acıktım. Keşke biraz sosisli falan olsaydı. Birden canım barbekü çekti.

Gezimden eve döndüğümde saat neredeyse sabahın dördü olmuştu. Vücudumun hala gece vardiyası programına bağlı olması iyi bir şey, yoksa şimdi çok yorgun olurum. Hızlı bir duş almak için küvete giriyorum. Son dakikada mezarı doldurmaya karar verdiğimde biraz fazla kirlendim. Sabırsızdım.

ve ellerimle toprağı deliğē itiyorum. Karakola dönmeden önce tüm kanıtları cildimden temizlemem gerekiyor. Vardiyamın sonunda mesai bitmeden önce yapmam gereken evrak işleri ve diğēr şeyler var.

Temiz bir üniforma giyiyorum ve kamyonetimi doldurmak için benzin istasyonuna gidiyorum. Bu gece her şey benim için yolunda gidiyor. O suçluları kızartmak için depomdan çektiğim benzinin parasını geri alacağım. Mallory güvende ve ben de onun gibi önümüzdeki üç gün boyunca izinli olacağım. Onu sınırlarına kadar zorlamayı planlıyorum, çok yumuşak davrandım. Numaramı telefonuna kaydetmiş olması ve bunun içimi ısıtmış olması değışeceğim anlamına gelmiyor. Her halimden hoşlanacağı anlamına gelmez. Eminim dün gece tanık olduğı şey onu çok korkutmuştur. Umarım aramızda örülen bağı görmek için benim vahşiliğimin ötesine bakabilir. Yakında büzüşmüş, kararmış kalbimi ortaya çıkaracağım ve umarım kalbimin sadece onun için attığını fark eder.

On İkinci Bölüm

Mallory

Hayalet Surat bana iyi kızım diye sesleniyor ve eli saçlarımı ensemden kavırıyor. Sırtım göğsüyle aynı hizada, bıçağını karnıma saplarken sert ve düzensiz nefes alıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı içimi yakıyor, bıçağı yavaşça derimden çekerken kanım çimlerin üzerine dökülüyor. Beni bırakıyor, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için sabırsızlanıyor ama ben yere yığılıyorum. Hayır, yatağımdan düşüyorum. Lanet olası battaniyelerime o kadar dolanmışım ki çarpışmaya karşı kendimi koruyamıyorum. Acıyla inliyorum, keskin hisler vücudumun sol tarafını sarsıyor ve yatak odamın acımasız sert ahşap zemininiyle temas ediyorum. Ana katın tamamını kaplıyorlar ve koyu ceviz rengini sevsem de her zaman soğuklar. Bir psikopat tarafından ormanda kovalanmanın beni uyandırmaması komik ama düşme hissi beni ölümüne korkutmaya yetiyor.

Battaniye burritonun sınırlarından kurtulduktan sonra, vücudum bana dün gece çok fazla içtiğimi hatırlatıyor, bu yüzden tuvalete koşuyorum. Büyük bir şey değil, sadece bir tuvalet. Duvarlar siyaha boyanmış ve tüm donanım ve armatürleri de siyah olarak değiştirdim. Diğer her şey beyaz: tuvalet, lavabo, tezgah, lavabonun etrafındaki dolap. Buradaki ve ana banyodaki karo zemin, beyaz harçlı 12 x 12 beyaz karo ile aynı. Ancak bu banyoda duvarları koyu patlıcan moruna boyadım. Yatak odam evdeki en sevdiğim oda. Duvarlar derin bir orman yeşili ve koyu ahşap zeminlerle birleştğinde sakinleştirici ve dingin bir ortam ortaya çıkıyor. Buna bir de siyah antika şifonyerim, makyaj masam, kitap raflarım ve sehpa larım eklenince vintage, gotik ve kır evi estetiği ortaya çıkıyor. En önemli parça ise yatağı. Siyah, ahşap, kral boy, deri püsküllü başlıklı dört direkli bir yatak. Odanın ana odak noktası, gerçekten görkemli. Karmaşık bir şekilde oyulmuş sarmaşıklar direklere tırmanıyor ve en üstte bitişik çubuklara bağlanan demir süslemelere akıyor. Bu çubuklara perde asabilirdim ve bu da yatağı etkili bir şekilde kapatırdı ancak bunun yerine bu çubukların üzerine ve etrafına şeffaf siyah kumaş örtmeyi tercih ettim. Bunu bir mağazada çok ucuza buldum.

Bir sonraki kasabada emlak satışı. Yaşlı bir çift bu evde vefat etmişti ve kızı da bu evden kurtulmak istiyordu. Kiraladığı nakliye şirketine yatağı hemen yükletmiş ve teslim etmiş, çünkü onlar zaten eşyaları paketlemek için oradaymışlar. Eşyanın hemen gitmesini istemesini anlayabiliyorum, yatağa bakmanın bile onu neredeyse gözyaşlarına boğduğunu söyledi. Kocasının yatağın onu ürküttüğünü ve muhtemelen perili olduğunu söyledi. Bana göre bu romantikti; biri ölümcül bir hastalığa yakalanmış, diğeri ise bu dünyada eşi olmadan yaşamayı reddediyor. Farklı olmamın bir başka yolu da bu. Hayatımdaki karanlık ve ürkütücü şeylerden kaçmak yerine onları kucaklamayı seçiyorum.

Bugün garip bir şekilde enerjik hissediyorum. Ne zamandır ilk defa kendimi iyi hissediyorum... Ne zamandır emin değilim. Bir kahve içtikten ve yüksek sesle çırpılmış yumurta yaptıktan sonra Victoria nihayet uyanıyor. Birlikte yiyoruz, kıkırdıyoruz ve dün geceyi anıyoruz ve kahvaltının sonunda Ghost'la olanları görmediğini biliyorum. Sarhoş olsun ya da olmasın, böyle bir şeye şahit olduğu için sessiz kalması, hele hele uyuması mümkün değil. Çok fazla şarap içmiş ve belli ki akşamdan kalma. Kanepede sızmadan önce ilk iki Scream filmini izlemeyi başardık, ikimiz de Billy'nin slasherların en ateşlisi olduğu konusunda hemfikiriz. Eğlenceli bir geceydi, pizza yedik ve kendi evimde başka biriyle rahatladık. Üçüncü kadeh şarabına doğru biraz vahşileşti ve hayaletlerden dışarı çıkıp onu aptalca becermelerini istedi. Çok komik biri.

Victoria eve sağ salım vardığını bana bildireceğine söz vererek ayrılmaya karar verdiğinde saat öğleye geliyor. Yorgunken ve başınız çarparken medeniyete geri dönmek uzun bir yolculuk. Neyse ki uyumadan önce alkolü vücudumdan atmıştım yoksa ben de onunla aynı durumda olacaktım. Sanırım adrenalin insanı çok çabuk ayıltıyor.

Duş alırken, zamanımı değerlendirmek için yapmam gereken şeylerin bir listesini yapıyorum. Mesailerim hiçbir zaman bu şekilde sıralanmıyor ve planlamayı bir şekilde bozduklarından endişeleniyorum ama bu konuyu açıp önümüzdeki yetmiş iki saatlik yalnızlığımı mahvetmek istemiyorum.

Yalnızlığa lanet olsun, biraz yüksek sesli müzik açmaya ve evimin altını üstüne getirmeye karar verdim. Günlük işinizde temizlikçi olmak, boş zamanlarınızda da bunu yapma isteğinizi gerçekten kaybetmenize neden oluyor, kelimenin tam anlamıyla hiç bitmiyor. Sleep Token evimin etrafına yerleştirilmiş hoparlörlerden bangır bangır çalıyor. Bu Bluetooth kablosuz bağlantı teknolojisi dahiyane, hepsi birbirine bağlandığında ve telefonumdan kontrol edilebildiğinde hayatı çok daha kolaylaştırıyor. Hepsi

Bu benim için yeni bir şey, Dennis ve Barbra ortadan kaybolana kadar hiç cep telefonum ya da güzel bir şeyim olmamıştı.

Odamdan başlayarak, dağınık çamaşırlarımı toplayıp sepetime dolduruyorum. Bodrum katına doğru ilerlerken ana banyoda durup havluları alıyorum ve onları da çöp kutusuna atıyorum. Bu çamaşır sepetini evin içinde ve merdivenlerden aşağı taşımak tam bir baş belası. Her zaman ayağım takılıp düşmekten, merdivenlerde boynumu kırmaktan ve kimsenin beni bulamamasından korkuyorum. Artık bu doğru değil, sapığım muhtemelen bulur. O ne yapardı? Acı içinde feryat mı ederdi? Hiç sahip olamadığımız şeyin yasını tutarken ormanda yankılanan kalp parçalayıcı bir uluma mı? Ya da hayalini kurduğu tüm müstehcen yollarla cesedimi kirletir miydi? Asla bilemeyiz.

Sepeti kurutucunun üstüne yerleştirip çamaşır makinesini açıyorum ve çalıştırıyorum. Önerilen miktardan daha fazla deterjan koyarken gülümsüyorum. Daha önce mümkün olduğunca uzun süre dayanması için hep mümkün olduğunca az kullanmak zorundaydım. Şimdi fark ettiğim küçük şeyler, bir zamanlar beni endişelendiren şeyler artık hiçbir şey ifade etmiyor. Sadece kendime destek olmak için iki işte çalışmak hayatımı değiştirdi. Hâlâ tek bir işte çalışmaya karar vermekten çok korkuyorum. Ya bir şey kırılırsa ve fazladan paraya ihtiyacım olursa? İhtiyacım olandan daha fazlasına sahip olmak da güzel, böylece evi yenilemeye devam edebiliyorum.

Tüm kıyafetlerimi atmaya başlıyorum, çünkü sahip olduğunuz her şey koyu renkli ya da siyahsa ayırmanın ne anlamı var? Zihnim sürüklenmeye başlıyor ve boş zamanımda ne yapacağımı merak ediyorum. Ghost neyin peşinde? Dün geceki adamla ne yaptı? Günlük hayatında kim o?

Bir süredir üst kattaki yatak odalarından birini kütüphaneye dönüştürmeyi düşünüyordum. Kitaplarım hızla odamı kaplıyor ve başka bir kitaplık için yer kalmadı. Ana banyoyu yeniden yaptığım zamandan kalan mor boyam var. İzin günlerimde ne yapacağıma karar verdim. Heyecanlıyım, bugün şimdiden harika geçmeye başladı. Çamaşır makinesinin kapağını kapatıp odadan çıkmak için döndüğümde bakışlarım kapının yanındaki masanın üzerinde duran bir yığın iç çamaşırı ve eşyaya takılıyor. Dantelleri agresif çamaşır makinesi tarafından mahvedilmesin diye onları elde yıkamak istiyordum. Onlardan bir avuç alınca duraklıyorum. Neden çıtır çıtır? Bu da ne böyle? Tek tek parçaları alırken tereddüt ediyorum. İç çamaşırlarımın her tarafına yayılmış bu beyaz, kabuklu şey de ne? Bazıları öbek öbek, tüm külotlarımı tutkal gibi birbirine yapıştırıyor. Bir şey mi döktüm? Her ne haltsa, çamaşır makinesi icabına bakacaktır. Eşyalarımı topluyorum,

Makineye geri dönüyorum, kapağı açıyorum ve birbirine yapışmış narın çamaşırlarımı ayırmaya başlıyorum. Nemli siyah bir çift var ve bu şeyle kaplı ve kötü kokuyor. Neye benzediğini biliyorum ama bu imkansız. Bu döl değil. Sapiğim buraya girip etini kirli külotuma bulaştırmadı. Buna inanmayı reddediyorum. Kalan iğrenç şeyleri çamaşır makinesine atıp kapağını kapattıktan sonra dönüp üst kata çıkıyorum.

Mezarlar

Oh, kızgın. Ha! Gülümsemem o kadar büyük ki yanaklarım acıyor. Karın kaslarım çok gülmekten ağrıyor. Sepeti aşağı indirmesini izledikten sonra hissettiğim beklenti coşkuluydu. Ahlaksız zayıflık anımın kanıtını fark edecek miydi? Kulaklarından dumanlar çıkararak yukarı fırlamasına bakılırsa ne yaptığımı biliyordu. Kurtarıcısı ve kâbusunun aynı şey olduğunu anlayacak mı? Yaşadığını hissetmek, kırık ruhunu onarmak için bana ihtiyacı var.

O katartik çılgılığı atıyor ve bu kulaklarıma müzik gibi geliyor. Evet aşkım, sana verdiğim her şeyi hisset. Artık onun evinde olduğumu biliyor ve bu onun kafasını karıştırıyor. Neden ona zarar vermedim? Ne zaman ve ne kadar süreyle oradaydım? Şu anda aklından geçen soruları neredeyse duyabiliyorum. İyi oldu. Ne kadar tedirgin olursa o kadar farkında olur. Artık kendi zihnine dalmak ve sağlıksız süreler boyunca ilişkisini kesmek yok. Bu yavaş yavaş durmaya başlayacak. Bunu aşmaya çalışırken beynindeki çarklar çoktan dönmeye başladı. Çok yakında her şeyi bir araya getirecek, aşkın ne olduğunu bilmiyor ama ben ona göstereceğim. Kendimi onun kalbinin derinliklerine öyle bir gömeceğim ki, benden asla kurtulamayacak.

Sabah 8'den kısa bir süre sonra eve varabildim. Öğlen için alarm kurduktan hemen sonra uykuya daldım. Küçük sirenimle çok fazla vakit geçiremem. Birlikte olabilmemiz için bu kadar çaba sarf ettim, bunu boşa harcamayacağım. Sanki onun haberi olmadan onu izleyemeyeli çok uzun zaman olmuş gibi geliyor. Beni yanlış anlamayın, onunla ilgilenmeyi çok sevdim. Onu kimsenin göremediği şeyleri yaparken görmenin farklı bir yanı var. Büyüleyici biri.

Onu okurken izlemek en sevdiğim şey. Hoşuna gitmeyen bir şey okuduğunda yüzünün buruşması. Bir hikayeye kendini tamamen kaptırdığında boş bir odaya koşarak yaptığı yorum. Romantik bir şey olduğunda küçük nefes alışları ve ayak vuruşları. Yüzünün kızarması ve kalçalarının

Pornografik bir şeyler okurken birlikte eziliyoruz. Onu okurken gördüğüm her kitabı not aldım ve onları da okudum. Küçük sirenimin çift penisli iblisler ve dokunaçlı canavarlarla dolu tuhaf bir tarafı var. Ama karakter ne olursa olsun, hepsinin gözü sadece kadınlarında. Sahiplenici ve koruyucu olmalarını seviyor gibi görünüyor, bu da bana bir mücadele şansı veriyor. Acaba sapıklar hakkında aşk kitapları yazıyorlar mı... Hızlı bir internet araştırması yaptıklarını doğruluyor. Mükemmel. Ghostface'e özel bir tane bile var. Onu ve okuduğunu görmediğim birkaç kitabı daha sipariş ettim. Teslimat üç gün sonra, lanet olası küçük kasaba sorunları.

Onun tarafından o kadar çok tüketildim ki, herkesten ve her şeyden uzakta kendi küçük baloncuğumuzda kayboldum, neredeyse durmadan çalan telefonumu özlüyorum. Duruyor ve sonra hemen tekrar başlıyor. Bu kadar önemli ne olabilir ki? Kız arkadaşımın geçirdiğim zamanı mahvetmeseler iyi olur. İçimde aramayı yine görmezden mi gelsem yoksa cevap mı versem diye bir savaş sürüyor. Ya amcama bir şey olduysa? Yeşil cevaplama düğmesine basıp telefonu kulağıma götürdüğümde sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Memur Graves," diye sessizce bağıryorum ağızlığı.

On Üçüncü Bölüm

Mallory

Duygularımı dizginledikten sonra aklımı başıma toplayabildim ve yakında kütüphane olacak yeri temizlemeye koyuldum. Ben kirli bir kitabın içinde kaybolurken röntgenci Joe'nun beni dikizleyememesi için buraya karartma perdeleri ve belki de güzel bir okuma koltuğu almayı aklıma not ettim. Göz yorgunluğunu önlemek için yeni bir aydınlatma da şart. Toz alıyorum, yerleri süpürüyorum ve yıkıyorum, sonra da duvarları yıkıyorum. Bir an tereddüt ederek, pencereyi açıp açmamayı tartışıyorum. Bugün dışarıda mı? Ya pencereden içeri tırmanırsa? Hepsi çok şüpheli ama dün gecedan sonra kendimle savaş halindeyim. Ghost bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyor: arzu, korunma, hayranlık ve güç. Hissettiklerim ve ahlaki olarak doğru olan arasında kaldım. Gözlerim araziye inceliyor ama ondan hiçbir iz yok. Kendimi çok fazla korkutmadan pencereyi açıyorum. Ilık bahar havası içeri giriyor ve her şeyi kurutmaya başlıyor, uzun zamandır burada kalan bayat havayı kovuyor.

Kahve yapmak için mutfığa gidiyorum ve elimdeki boya ve malzemeleri almak için aşağıya koşmaya karar veriyorum. Bu bir yarış, ben tek fincanlık kahve makinesine karşı. Büyük kupa seçimi için düğmeye basar basmaz, köşeyi dönüp merdivenlerden gümbür gümbür inerek havalanıyorum. Kupama son kahve damlası düşmeden önce boya rulomu ve fırçalarımı almak için hizmet odasına koşuyorum. Lanet olsun. Çamaşırlar. Bugün aletler kazandı ama yarın beni oyalayacak Bay Çamaşır Makinesi olmayacak.

Zihnim bazen gerçekten vahşi bir yer oluyor. Her şeyimi kurutucuya atmaya başlıyorum, gözlerim artık temiz olan külotuma takılıyor. Eğer her yerine otuzbir çektiyse, içeri nasıl girdi? Kilidi mi açmış? Üst kattaki pencerelerden biri kilitli değil miydi? Kapıları ve pencereleri iki kez kontrol etmeyi aklıma not ediyorum, sonra da kurutucuyu çalıştırıyorum. Yukarı çıkıyorum, elimde boya malzemeleri var. Onları çorak odaya bırakıyorum, kahvemi hazırlıyorum ve kanepede bir mola veriyorum.

Ekran alışverişini bitirdiğimde saat öğleden sonra dördü geçiyordu. Uzun zamandır boş olan kupam sağ tarafımdaki sehpanın üzerinde terk edilmiş bir şekilde duruyor. Online alışveriş listeme kütüphane için bazı eşyalar ekledim: daha fazla kitap, iki kitaplık, bir halı, biraz ürkütücü dekor ve bir lamba. Biraz ucuzluk alışverişi yapmak ve kendime vintage görünümlü bir sandalye almak istiyorum. İç çekiyorum. Sonunda, her seferinde bir şey, Mallory. Bu iyi hissin ne kadar süreceğini bilmiyoruz ve aceleci davranmak istemiyoruz. Boyamanın yarına kadar bekleyebileceğine karar verdim. Bu gece hazırlık çalışmalarını ve kayıtları bitireceğim ama hak ettiğim köpük banyosu beni çağırıyor. Neşeli bir çalma listesi seçerek koltuktan kalkıyorum, geriniyorum ve yakında kitap olacak odaya geri dönüyorum. Why Don't We'den "Fallin'" hoparlörlerden yükselmeye başlıyor ve kendimi ritme kapılmış hissediyorum. Odamda, evimde dans ederken çocukluğumdan beri ilk kez kendimi özgür hissediyorum. Gecenin köründe komşunun bahçesindeki salıncakta oynamak için gizlice dışarı çıkardım. Bu, özgürlüğün tadına varabildiğim tek andı.

Mezarlar

Kendimi ondan ayırmak neredeyse imkansız ama ayrılmak zorundaydım. İş bazen gerçekten engel oluyor. Çok geçmeden döneceğim, bugün izin günüm olması gerekiyordu. Beni çağırdılar ama kalmayacağım. Bir cinayet daha işlenmiş. Bana söylenen tek şey bu. Dün geceki faaliyetlerim ortaya çıkarıldığı için altıma sıcıyorum. Mallory gelecekte benimle, tüm benliğimle birlikte olmak istiyorsa, ona deliliğimi dizginleyebileceğimi göstermem gerekecek. Ama ne kadar süre için? Kafesteki bir canavar, dışarı çıkmak için sürekli pençe atıyor. Bu parçamdan nefret ettiğimi bile söyleyemem, karanlığa teslim olmak çok iyi hissettiriyor. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bugün vaktinin çoğunu neyin aldığını görme arzusu beni yiyip bitiriyor. Acaba şu anda ne yapıyor... Beni mi düşünüyor? Üniformalı adamı mı yoksa kimliksiz adamı mı? Onu her iki kişiliğime de hayranlıkla bakarken gördüm. Sonunda onu elime geçirdiğimde ne yapacak?

Burası eskiden polis memuru olmak için en kötü kasabaydı. Yaklaşık iki ay önce eski kereste fabrikasında ortaya çıkan ceset dışında, sorun çıkaran sıkılmış gençler, barda bir gece geçirdikten sonra eve dönmeye çalışan yerel sarhoşlar ve otoyolda yakaladığınız hız tutkunlarından başka bir şey yoktu.

Mallory'yi bu kadar sık izlememi ve takip etmemi, onu bu kadar şiddetle korumamı sağlayan şey buydu.

Karartılmış, kaldırılmış Dodge Ram'imın sürücü koltuğuna tırmanarak radyoyu çıkardım ve istasyonu aradım.

"Memur Graves kontrol ediyor, yaklaşık otuz dakika içinde karakolda olacağım." Kamyoneti geri vitesle takıyorum ve telsizden Carla'nın sesi geliyor, ki bu çok garip çünkü telsize cevap vermemesi gerekiyor.

"Memur Graves, orada mısınız?" diye soruyor belli belirsiz. Kamyoneti tekrar parka çekip cevap veriyorum.

"Evet, şimdi karakola gidiyorum Carla." Çok heyecanlıyım, kışım terliyor.

"Arkanı dön Graves. Değirmende sana ihtiyaç var." Tanrıya şükür, kimse çifte cinayetimi fark etmedi.

"Tamam Carla, teşekkürler. Hey, neden kaptanın telsizine cevap veriyorsun?" Endişeyle sordum.

"Kaptan o kadar aceleyle uçtu ki telsizin kemerinden düştüğünü bile görmedi. Arabasına telsizle haber verdim ama telsiz için geri dönerek zaman kaybetmeyeceğini söyledi."

"Tamam Carla, teşekkür ederim." Amcamın başına kötü bir şey gelmediğini bilmek içimi rahatlatmış. Saklandığım yerden geri geri çıkıp Henderson Değirmeni'ne doğru ilerliyorum.

Olay yerine geldiğimde, yüzbaşı karakolumuzdaki ve hatta belki de civar kasabalardaki tüm memurları çağırmış gibi görünüyor. Arazide yürürken tanımadığım birkaç yüz var. Değirmen biraz yıpranmış. Turizm amacıyla hala işlevsel olsa da, kasaba meclisinin tüm çabalarına rağmen bakımsız olduğu belli. Etraftaki çimler yok olmuş, sadece ağaç sınırından ormana doğru yeniden ortaya çıkıyor. Artık burada hiçbir şey yetişmiyor. Sanki kötülük bir tür doğaüstü yarıçapla değirmenin etrafına yayılmış... yoluna çıkan her şeyi öldürüyor.

Rahatlama ve korku içimde savaşıyor. Dün gece ben ormanda meşgulken burada biri var mıydı? Değirmenden çok uzakta değildim, neler olduğunu duyabilirler miydi? Hay sikeyim. Crystal Creek Polis Karakolu şapkamı taktım ve amcamı aramak için dışarı çıktım.

Hızlıca çevreyi dolaşıyorum, değirmenin dışında yanlış bir şey yok. Tam içeri girmek üzereydim ki bir el omzuma kondu. Kavrayış biraz fazla sıkı ve bana dokundukları için onları boğazlama dürtüsünü bastırmak zorundayım.

"Bu alan şu anda sivillere kapalı, sizden derhal binayı terk etmenizi istemek zorundayım." Ses hırçın, açıkça korkutucu görünmeye çalışıyor. İşe yaramıyor. Dönüyorum ve birden lanet olası Noel Baba ile yüz yüze geliyorum. Öfkem hemen dağılıyor ve gülmek için kendimi zor tutuyorum. Bu küçük kasaba polis karakolları ve onların yeni, genç acemiler getirmedeki yetersizlikleri, emekliliği çoktan geçmiş adamları kalmaya zorluyor. Düşündüğünüzde bu oldukça üzücü. Bu dedenin evinde koltuğunda oturması gerekirdi, cinayet mahallinde nöbet tutması değil. Küçük kasabalarda gençleri cezbedecek yeterli heyecan yok.

"Kasaba polis departmanındayım. Başkomiseri arayın, o teyit edecektir. Bugün resmi üniformam olmadığı için özür dilerim, hemen gelmem söylendi," diye cevap veriyorum ve ona göstermek için cebimden rozetimi çıkarıyorum. Beni el sallayarak geçiriyor ve karışıklık için özür diliyor. Karnı gerçekten de jöle dolu bir kâse gibi titriyor.

İçeride Yüzbaşı Graves, Johnson ve ekibimizin diğer iki üyesi Myers ve Smith'i buluyorum. Solungaçlarının etrafı biraz yeşil görünüyor ve Smith'in olay yerimizin her yerine kusacağından eminim. Sedir ağacının kalıcı kokusu, ölümün eşsiz kokusuyla karışarak yepyeni ve rahatsız edici bir koku yaratıyor. Ölümün öğürtücü kokusunu bir kez deneyimlediğinizde bunu asla unutamayacağınız yaygın olarak bilinir. Daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemiştir.

"Smith ve Myers, olay yerimizi tehlikeye atmadan önce buradan defolup gidin." Yanımdan geçerken Smith'in alnındaki teri görebiliyorum ve kapı arkasından kapandığı anda kahvaltısını kaçırdığını duyuyorum.

"Bunu lanet şapkanın içinde yakalamış olsan iyi edersin Smith," diye bağıriyorum, içimden gülererek. Myers geçerken başını sallıyor, o daha iyi idare ediyor ama sempatik bir kusmukçu. Myers, Smith'in yaptığı pisliği görürse ikisinin kusma yarışına gireceklerini çok iyi biliyorum.

"Hey, Myers..." Bana geri döndü. "Arka kapıdan çık ve binanın etrafında saat yönünde ilerleyerek güney tarafında kanıt etiketleme işine başla."

"Evet efendim," diye yanıtlıyor ve değirmenin diğer ucundaki çıkışa doğru yöneliyor.

"VE SMITH'TEN UZAK DUR!" Beni hâlâ duyabilmesini umarak bağıriyorum.

Karşılaştığım manzara birkaç ay öncekine ürkütücü derecede benziyor. Kurban kadın, bu sefer sarışın değil, koyu renk saçlı. Muhtemelen yirmili yaşlarının ortalarında ya da sonlarında ve değirmenin kirişlerine çıplak olarak asılmış. Sanırım onu aşağı indirdiğimizde, asılmasının bizi ölüm şekli olarak intihara yönlendirmek için bir hile olduğunu göreceğiz. Gerçekte ise yakından ve kişisel olarak boğulmuş olacak. Fail her kimse, olayı tırmandırıyor. Vücudunun her yerinde küçük kesik izleri var, hayatına son vermeden önce şüphesiz işkence görmüş. İlk cinayetlerinin hissini yakalamaya çalıştıklarında hep böyle olur. Eğer onu yakında yakalayamazsak cesetleri parçalamaya ve deneyler yapmaya başlayacak. İlk cinayetini işlediği yere döndüğü için şimdiden cesur hissediyor.

Amcamın yanına yaklaştığımda Johnson'ın tedirgin görüldüğünü gözlemliyorum. Ayaklarının üzerinde hafifçe zıplıyor ve ağırlığını bir o yana bir bu yana kaydırıyor. Yüzü kızarmış ve kıpır kıpır. Bu hemen rahatsız edici. Öte yandan kaptan dün onu gördüğümünden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Bunun kendi kasabasında olmasını kişisel olarak algılıyor. Onun ve teyzemin mutlu anılarıyla dolu bir yerde. Bu kişi amcamı aynı anda pek çok yönden parçalıyor. Bundan nefret ediyorum. Orada durmuş birbirimize teoriler üretiyor, adli tabibin gelip cesedi almasını bekliyorduk. Johnson'la daha önce hiç derinlemesine bir konuşma yapmamıştım ama gezegendeki en bilgisiz polis olabileceğini düşünmeye başlıyorum. Genelde yeni teoriler üretme yeteneğini takdir ederim ama sadece kanıtlar bunu destekliyorsa. Katilin bir kadın olduğuna dair teorisi kesinlikle gülünç. Bir kadının bunu yapamayacağından değil ama sadece genital sakatlama bile bize bir erkek zanlıyı işaret ediyor.

Beni bilerek yanlış yöne mi yönlendirmeye çalışıyor? Bana mantıklı gelen tek şey bu. Davayı tek başına çözmek ve kahraman olmak istiyor olmalı. Aylardır kaptanlık pozisyonu için yanıp tutuşuyor ama ben zaten o pozisyon için kesin adayım. Yüzbaşının ailesi ve bu kasabayı kendisi kadar sevdiğine inandığı tek kişi olmanın avantajları.

Ben delilleri toplamak için etiketleme yaparken adli tabip nihayet gelip cesedi kaldırıyor. Olay yerinden ayrılmadan önce cesedi incelemek için yaptığım işe ara verdim. Tam da şüphelendiğim gibi... çok sayıda çürük ve bağla boğulmaya bağlı sıyrıklar. Bu kadını ve sonuncusunu kim öldürdüyse, bunu yavaşça yapıyor. Onları hem bir işkence biçimi olarak hem de

kurban üzerinde güç kullanmak. Bahse girerim tüm bu hastalıklı süreçten zevk alıyordur. Adli tabibin asistanı bana ön raporu gün sonuna kadar hazırlayacaklarını ve yarın sabaha kadar elimde olacağını söyledi. Bununla birlikte amcam beni kovuyor ve iznimin tadını çıkarmamı çünkü döndüğümde bu davaya balıklama dalacağımı söylüyor. Bu orospu çocuğunu tekrar öldürmeden ve seri katil statüsüne yükselmeden önce yakalamam gerekiyor. O zaman küçük sirenimi asla göremeyeceğim, işim başımdan aşkın olacak. Onu düşünmek yüzüme bir gülümseme getiriyor, ben yokken neler yaptığını görmek için sabırsızlanıyorum.

Bölüm On Dört

Mallory

Ne zamandır buradayım? Köpükler kayboldu ve bir zamanlar buharı tüten su tüylerimi diken diken edecek kadar soğuk. Havlularım nerede? Lanet olsun, hala kurutucuda. Fişi çekiyorum ve banyo paspasının üzerinde durup saçlarımı sıkıyorum ve titreyecek kadar kuruluyorum. Telefonum lavabo tezgahından bip sesi çıkarıyor ve ekran yeni bir mesajla aydınlanıyor. Patronum Rita olma ihtimalini düşünerek telefonumun kilidini açıyorum ve mesajı açıyorum.

Hayalet:

Orada ne kadar kalmayı planlıyorsun, küçük siren?

Saygılı olmaya çalışıyorum ama sabrım tükeniyor.

Bana neden küçük siren dediğini merak ediyorum. Ona sormalı mıyım? Ne zamandır beni bekliyor? Saate baktığımda akşam 8'i biraz geçtiğini görüyorum. Küvette uyuya mı kalmışım? Uyuyup uyumadığımı hatırlamıyorum ve bu beni dışarıdaki adamdan daha çok endişelendiriyor. Çıplak vücudumda bir karıncalanma hissi yayılıyor, zihnim içinde olabileceğim tehlikenin farkına vardıkça her sinir ucu canlanıyor. Sabrını ne kadar zorlayabilirim? Yürüdüğüm ince ip koparsa ne yapacak? Beni yakalayacak mı? Beni öldürecek mi? Bunu öğrenmek istiyor muyum?

Yarın gidip postaneden güvenlik kameralarımı almam gerekiyor. Nerede olduğunu ve gölgelerde ne yaptığını bilmek istiyorum. Yine kendine mi dokunuyor? İçime bir sıcaklık yayılırken sırtıyorum. Saygılı olduğunu mu söylüyor? Hadi onun kısıtlamasını test edelim. Banyodan doğduğum günkü gibi çıplak çıkıyorum ve yatak odama gidiyorum.

Perdeler hala açık ama o orada değil. Nerede o? Kıyafet aramak için dolabı açtığımda ıslak saçlarım vücudumdan aşağı damlıyor. Birden evimin hoparlörlerinden Arctic Monkeys'in "Do I Wanna Know?" şarkısı çalmaya başlıyor ve sanırım kalp krizi geçiriyorum. Bu sikik herif beni korkutmaktan zevk alıyor, bunu biliyorum. Bu lanet şarkıyı seviyorum.

Muhtemelen o da bunu biliyordur. Dolabın kapısı açık olduğu için pencereden beni göremiyor, görüş alanını etkili bir şekilde kapatıyor. Kalçalarım hareket etmeye ve ritme uymaya başlıyor, bu istemsiz. Telefonum elimde yanıyor, ona bakınca kıkırdıyorum. Ne oluyor kızım? Kendine gel.

Hayalet:

Dolaptan çık Mallory. Bütün gece

benden saklanamazsın.

Bahse girmek ister misin? Herifle alay etme dürtüsü beni dibe çekiyor ve cevap veriyorum.

Mallory:

Ya yapmazsam?

Hayalet:

Bunu öğrenecek kadar cesur musun?

Kesinlikle değilim ve birdenbire dolabımda pantolon ya da ona benzer bir şey olmadığını bir yük treni gibi fark ettim. Bornozumu istiyordum ama burada değildi. Şifonyerimden kıyafetlerimi alırken üzerime sarabileceğim uzun bir hırka kapmak tek seçeneğim. Kalçamın ortasına kadar geliyor ve büyük boy olduğu için beni yeterince örtüyor. Zihnim yüzüyor, ne yapacağım? Siktir et, oyun başlasın orospu çocuğu ve dolabın kapağını kapatıyorum.

İşte yine orada, tıpkı dün geceki gibi. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş ve en sevdiğim psikopatın maskesi yüzünü kaplıyor. Elleri komik bir şok gösterisiyle maskenin uzun ağzına gidiyor ve ben gülmek için kendimi zor tutuyorum ama dudaklarımı bir gülümseme süslüyor. Telefonunu çıkarıp bana bir mesaj yazıyor.

Hayalet:

Çok güzelsin.

Daha önce hiç güzel olarak adlandırılmamıştım, bu neredeyse çok kişisel. Hem korktum hem de güçlendim. Her yerim sıcak ve kızarıyor. Beni bir anda alt edebileceğini bilmek baş döndürücü bir karışım ama şu anda avucumun içinde. Mesajına cevap yazarken yüzüm alev alev yanıyor.

Mallory:

*Aynı şeyi senin için de söyleyebilir miyim
merak ediyorum.*

Hayale

t:

*Sen bana seninkini gösterirsen ben de sana
benimkini gösteririm.*

Arsız piç.

Mallory:

Önce sen.

Telefonumdan başımı kaldırdığımda camın arkasından bana başını salladığını görüyorum. Elini kaldırıyor ve işaret parmağını daire şeklinde döndürerek vücudumu 360 derece görebilmesi için dönmemi istediğini işaret ediyor. Bu sinir bozucu. Gördükleri hoşuna gidiyor mu? Beni ne zamandır izlediğini bilmiyorum ama çıplaklığım onun için yeni bir şey olamaz. Yine de, sanırım bu sefer biraz rızaya dayalı. Sapığimla ilişki kurmam için beynimde neyin bozulduğunu bilmiyorum ama bu şimdiye kadar başıma gelen en heyecan verici şey. Şimdiye kadar benim şartlarımla olması hoşuma gitti. Onu dışarıda yakalamamış olsaydım bu konuşmayı yapıyor olur muyduk? Ne zamandır onun varlığından habersizdim? Zihnim sorularla dolup taşıyor. Tekrar dissosiyasyonun karanlığına doğru sürüklendiğimi biliyorum ama her şey çok bunaltıcı. Telefonumun elimde titrediğini hissediyorum, yeni bir mesaja işaret eden bip sesini zar zor duyabiliyorum. Sanki suyun altındaymışım gibi, her şey boğuk, hatta camın tıklatılması bile.

"MALLORY!"

İsmimin bağırıldığı sert ses, bulanıklığı ortadan kaldırıyor. Tekrar gerçekliğe odaklandığımda onu tekrar telefonunda bir şeyler yazarken görüyorum. Benimki elimde bip sesi çıkarıyor. Az önce olanlardan duyduğum utancı yutkunarak mesajlarını okuyorum.

Hayalet:

Bana neyi kaçırdığımı göster, küçük siren.

Benimle kal.

Telefonuma bakarken bir tane daha geliyor.

Hayalet:

Gözler üzerimde.

Ekranımdan kafamı kaldırdığımda, pencereden uzaklaşarak vücudunun tamamını görmemi sağladı. Ne yapıyor?

Hayalet

Onu yanımda, paylaştığımız bu anın içinde tutmalıyım. Bağırmanalıydım, eğer kimliğimi çok çabuk anlarsa bu bir felakete neden olabilir. Pencereden uzaklaştığımda tüm dikkati bendeydi. Gözlerinde merak parıldıyor ve bana doğru ilerliyor. Ellerini cama bastırmış, benim onu bunca zamandır izlediğim kadar yoğun bir şekilde beni izliyor. Görmüyor musun, bebeğim? Sen ve ben o kadar da farklı değiliz. Aramızdaki bağın farkında olduğumu sanmıyorum. Ben yokken beni özlemeye başlayacak ve sürekli varlığımı ve ilgimi arzulayacak. Ben onun soluduğu hava, yelkenlerini dolduran rüzgâr ve daracık amını dolduran horoz olacağım. Onun her ihtiyacını ve arzusunu besleyeceğim, çok uzun zaman önce kısacık bir an için parlayan ateşi yeniden alevlendireceğim. Telefonumun ışığı yanıyor ve sırtıyorum. Onu bağladım.

Mallory:

Ne yapıyorsun?

Mesajını görmezden gelerek telefonumu cebime geri koyuyorum. Gözlerimi maskenin ağından onunkilere kilitliyorum ve kapüşonlu sweatshirt'ümün fermuarını açmaya başlıyorum. Övünmek gibi olmasın ama yapıyorum. Her kadının ıslak rüyası. Her iki kolum ve kaburgalarımın her iki tarafı da mürekkepli. Göğsüm ve sırtım çıplak ama göğüs kaslarım için bir siren ve gemi enkazı sahnesi çizmesi için düzenli dövmeçimle görüşüyorum. Şimdiye kadar bitmiş olurdu ama sevgilim ve cinayetler arasında boş zamanım azalıyor. Yavaşça kazağımı açarak onun gömleksiz halimi incelemesini izliyorum. Gözleri neredeyse kafasından dışarı fırlayacaktı. Gördüğün hoşuna gitti, değil mi bebeğim? Bu maskenin altında aptal gibi sırtıyorum, onun onayı beni sevindiriyor. Sadece bekle sevgilim, henüz işimiz bitmedi. Bakışlarını vücudumdan aşağıya süzülürken takip ediyorum, doğrudan sikime giden 'V'ye iniyor. Dili dışarı kayıyor ve dudaklarını ıslatarak tükürüğünü yayıyor. Neredeyse bayılıyordum. Tüm kan beynimi terk ediyor

ve doğrudan sikime ateş ediyor. Ağzı o kadar lezzetli ki, sikilmek için yalvarıyor. Pantolonumdaki çadıra sabitlenmişti, bu yüzden telefonumu çıkardım ve ona bir mesaj gönderdim.

Hayalet:

Gözlerini dikip bakmak kabalıktır, küçük siren.

Telefonu elinde bip sesi çıkarıyor ve yüzü kızarıyor. Kahretsin, çok güzel. Bana bakıyor ve ben de dönmesi için işaret ediyorum. Hâlâ dönmesini bekliyorum prenses, hadi devam edelim. Derin bir nefes alıyor ve yavaşça benim için dönüyor. O farkında değilken pencereye yaklaşmak için bu fırsatı değerlendiriyorum. Üzerindeki bornoz benzeri şeyi çıkarıp kendini bana açması gerekiyor. Yakıcı bir yoğunlukla beni izliyor, bırakmadan önce onu ne kadar zorlayabileceğimi merak ediyorum.

Hayalet:

Küçük sirenim boşalmamı izlemek istiyor mu?

Onu şok ettim. Keskin nefes alışları ve boynundaki nabzın düzensiz atışları onu ele veriyor. Bana baktı ve yavaşça başını salladı. Oh teşekkürler, Tanrım. Hayır deseydi ne yapardım bilmiyorum. Gittin mi? Yine de yapar mıydım? Muhtemelen ikincisini. Seni kendime susatacağım Mallory. Benim mükemmel küçük fahişem olacaksın.

Bunu bir gösteri haline getireceğim. Onu ıslatacağım ve kızıışmış bir orospu gibi benim için nefes nefese bırakacağım ve sonra onu boş ve arzulu bırakacağım. Kotumun düğmesini açıp fermuarını indirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum. Onları hafifçe aşağı çekiyorum ve bir elimi boxer külotumun bel bandının altına kaydırıyorum. O bana bu kadar yakinken kendimi okşamak inanılmaz. Çabucak aşırı dozda alacağım bir uyuşturucu bu. Kalçalarının hafifçe sıkıldığını görüyorum, vücudu gözlerimin önünde canlanıyor, kendini boşaltmak için ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi arıyor. Alt dudağını ısırarak telefonunu çıkarıyor. Çok gergin ve sevimli. Hadi bebeğim, ne istediğini söyle.

Mallory:

Göster bana.

Mmmmm, ne kadar iyi bir kız. Diğer elim hala sikimi yumruklarken baskın olmayan elimle mesajlaşmak neredeyse imkansız, ama ben

Bir cevabı yönet.

Hayalet:

Ne açgözlü küçük bir şey. Önce sen.

Kazağın altında çıplak olduğu için bunun biraz haksızlık olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Giysiyi omuzlarından kaydırıp dirseklerinin kıvrımına kadar indiriyor. Amını kapalı tutuyor ama bana şimdiye kadar gördüğüm en güzel göğüsleri sergiliyor. Hiç bitmeyen fantezilerimde canlandırıdığım her şeyden daha iyi. Bir dakika içinde beni iki pompalı bir mankafaya çevirecek ve bu çok utanç verici olacak. Yavaşça külotumun önünü indiriyorum ve kendimi ona gösteriyorum. Şokta mı yoksa hayret mi içinde olduğunu anlayamıyorum, umarım her ikisi de. O bana aval aval bakmakla meşgulken, diğer elimi maskemin altına sokup tükürüyorum. Salgımı yavaşça oluştururken tükürüğü shaftımın her tarafına sürüyorum. Kendimi yaklaşan orgazmımdan uzaklaştırmak için ona başka bir mesaj gönderiyorum.

Hayalet:

Dinlen Mallory.

Endişeli ama... heyecanlı mı? Dürüstçe söyleyemem. Bunlar daha önce yüzünde görmediğim duygular. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Sonunda, kayıtsızlık ve kopukluktan başka bir şey hissediyor.

Hayalet:

Bir daha sordurma bana.

On Beşinci Bölüm

Mallory

Hepsini mi çıkarayım? Deli mi bu? Onu tanımıyorum bile. Ona kendini tekrar ettirsem ne olur? Hem onu memnun etmek hem de damarına basmak istiyorum. Ne kadar oyalayabilirim? Benim için kendine dokunmasını izlemek hoşuma gidiyor; beni görmesini. O da gördüklerinden hoşlanıyor. Hislerimiz karşılıklı, aygır. Cidden, her yeriyle muhteşem. Genelde penis görmek beni tiksindirir. Ama onunki? Salyalarını akıtıyor. Onu çıkardığından beri amımda bir kalp atışı var. Kalın ve uzun ve... Lanet olsun, bu bir piercing mi? Sikiğin alt tarafında, başının hemen altında. Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırlıyor ve yemin ederim boğuk bir inilti duyabiliyorum. Onun siki beni kırmadan bakire amıma nasıl sığacak? Piercing nasıl hissettirecek? Neden onunla seks yapmayı düşünüyorum? Sapığımınla *yatmayacağım*.

Hayalet:

Pencereyi aç.

Mallory:

Neden?

Hayalet:

Senin için parçalandığımı duymanı istiyorum.

Neden bu şimdiye kadar söylenmiş en ateşli şeydi? Sesinin tınısını duyar duymaz ne isterse yapacağımı biliyorum. Bu berbat bir fikir ama pencereyi açıyorum.

"Kazağını çıkar, Mallory."

Orada donmuş bir şekilde duruyorum, sesi derin ve ismimin etrafında dolanması amımı sıkıyor. Hırkayı çıkarmıyorum ama önünü açarak kendimi ona tamamen gösteriyorum.

"Siktir, bebeğim, sen bir şahesersin," diye geveliyor. "Şimdi bacaklarını aç ve o daracık amının benim için ne kadar ıslak olduğunu görmeme izin ver." Vay anasını. O kadar belli oluyor mu? Uyluklarım uyarılmamla kayganlaşıyor ama bilmesine imkân yok. Nasıl oldu da hâlâ bitirmedi? Erkeklerin hızlı olması gerektiğini sanıyordum. Pencereden uzaklaşıp yatağımın kenarına oturuyorum.

"İşte böyle, küçük siren. Şimdi o güzel kalçalarını aç ve bana benim olanı göster."

Yanıyorum ve o bana dokunmadı bile. Yavaşça bacaklarımı açıyorum, damlayan merkezimi ona gösteriyorum. Ne hissettiğimi bilmiyorum: utanç mı, korku mu, mahcubiyet mi? Üçü birden mi? Kesin olarak bildiğim tek şey, şu anda ona karşı duyduğum inkar edilemez susuzluğu gidermesini istediğim.

"Benim için çok iyi bir kız oluyorsun, bebeğim. Keşke seni tatmama izin verseydin. Beni döllerinle boğana kadar dilimi içine gömerdim." Maskeyi hafifçe kaldırıyor, çenesindeki kesiği seçebildiğim için kalp atış hızım on kat artıyor. Sikinın üzerine tükürüyor ve o kadar pis ve sıcak ki, altımdaki battaniyeyi ıslatıyorum.

"Benim için kendine dokun, Mallory."

"Ne?" O kadar heyecanlıyım ki kalp atışlarım kulaklarımda gümbürdüyor.

"Benden başka kimseyi düşünmezken boşalmanı izlemek istiyorum, küçük siren."

"Yapamam. Ben hiç...ummm." Kahretsin, işte bu utanç verici.

"Bana daha önce hiç orgazm olmadığını mı söylüyorsun bebeğim?" diye soruyor, cevap olarak başımı sallıyorum.

"Siktir," diye inliyor. Yumruğu şimdi daha hızlı hareket ediyor, damarlı horozunu yukarı ve aşağı hareket ettiriyor. Benden önce çözüldüğünü görmek beni büyülüyor.

"Tüm ilklerin bana mı ait olacak bebeğim?" "Evet,"

diye iç geçiriyorum. Bu neden bu kadar ateşli?

"İsteyerek emeceğin ilk penis mi?"

"Evet." Tüm bunları kabul ettiğime inanamıyorum. Hiç şüphesiz sözümü tutmamı isteyecektir. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor.

"İlk orgazmın mı?"

"Evet." Kendime dokunmaya başladığımda nefes nefese bir inilti olarak çıkıyor. Islaklığımı topluyor ve klitorisimin etrafında dönüyor.

"Evet, aynen böyle bebeğim. Sen benim için çok iyi bir kızsın. İlk sikişin de bana mı ait olacak, küçük siren?"

Doğrudan maskesine bakıp "Evet" dedim.

Bu onun felaketi. Benim yüzümden parçalanışını izlemek şimdiye kadar gördüğüm en tahrik edici şeydi. Sikinden döller fışkırmaya başladığında adımı ve bir dizi küfürü haykırıyor. Kendini serbest bırakmaya çalışırken sol elinde topluyor. İş bittiğinde, camıma, kanlı kalbin hemen yanına sürüyor. Pantolonunun içine girip fermuarını çekti.

"Bu da ne, Ghost?" Kimse her tarafa yayılmış kan ve spermi görmeden önce camımı temizlemem gerekecek.

"Boşalmana izin verecektim, ama şimdi sanırım bunu benim yapmama izin vermeye hazır olana kadar seni bekleteceğim," diye kendi kendine kıkırdıyor. Bununla birlikte dönüp karanlığın içine çekiliyor.

On Altıncı Bölüm

Mallory

Sabahın erken ışıkları penceremden içeri süzülüyor ve ışınları doğrudan yüzüme düşüyor. Uyandım ve camdan gelen parıltının yoğunluğu yüzünden kör oldum. Yatakta dönüp battaniyeyi başımın üzerine çekiyorum. Dün gece nasıl bu kadar dikkatsiz ve aptal olabildim? Sapığimla her ne yaptıysam, bana olan saplantısını yeni boyutlara taşıyacaktı. Ayrıca tam bir pislik. İndi ve gitti, tıpkı yapacağından endişelendiğim gibi. Tıpkı toplumun bize söylediği gibi, erkekler sadece tek bir şey ister ve onu elde ettiklerinde tarih olursun. Ghost çok büyük, kaşınan bir pislik. Artık onu bir daha göreceğimden şüpheliyim. Çok kızgınım. Yastığıma bağırarak hissettiğim gerginliği azaltmaya yardımcı olmuyor. O buhar olup uçtukten sonra, utanç verici derecede uzun bir süre kendimi bitirmeye çalıştım. Ne zaman oraya yaklaştığımı düşünsem, kendimden şüphe duymaya başladım, her güvensizlik yüzeye çıktı ve dağdan aşağı yuvarlandım. Sonsuza dek zirveye ulaşamayacak ve orgazmik mutluluğa düşemeyecektim.

Kendimi yataktan kaldırıp perdeleri kapatmaya gidiyorum. Son iki karşılaşmamızın kalıntılarını görünce karnımdaki kelebekler yeniden uyanıyor. Ne oluyor Mallory? Ona kızgın olman gerekiyordu. Artan hayal kırıklığım bir çıkış yolu arıyor. Bugün o lanet pencereyi temizleyeceğim ve kütüphaneyi boyayacağım. Böylece içinde boğulduğum duyguları atacağımı umuyorum. Siyah, kadifemsi perdeleri kapatıp dönüyorum ve odadan çıkıyorum. Her zamanki gibi önce kahve, sonra bir kat boya yapacağım. Sonra camları temizleyip ikinci bir kat boya yapacağım. Eğer bu duygularımı bastırmazsa, katlamam gereken çamaşırlarım ve gitmem gereken bir postane var. Günüm hızla doluyor, dinlenmek ve izin günlerimin tadını çıkarmak için çok fazla.

Terden sırlıklam oldum ve üzerime koyu mor boyadan küçük damlalar sıçradı ama oda şimdiden çok daha iyi görünüyor. Yatak odamın penceresini yıkama dürtüsü geçmedi. Hatta daha da kötüleşti, sürekli bir beyin kaşıntısı gibi. Ne kadar beklersem Ghost'un ortaya çıkma ihtimali o kadar artıyor. Tabii dün geceden sonra hâlâ benimle ilgileniyorsa. Umursamalı mıyım? Muhtemelen umurumda değil. O zaman neden onu tekrar görmek istiyorum?

Bir bardak su içiyorum ve serinlemek için yüzüme biraz su çarpıyorum. Mutfak penceresinden dışarı bakarak arka bahçemi tarıyorum. Onu ya da başka birini göremiyorum. Dışarıda olamaz, değil mi? Gün ortasındayız. Onu sadece geceleri gördüğüme göre muhtemelen gündüz işi vardır. Sorun olmayacağına eminim, hızlı olmaya çalışacağım. Kulübeden merdiveni almam gerekecek ama bu çok zor olmayacak. Tamam, kendimi hazırladım, kulaklıklarımı taktım, cam temizleyicimi ve bezimi aldım ve dışarı çıktım.

Hayalet

Bu yeni. Bugün gerçekten dışarıda. Gördün mü, şimdiden onun için iyi şeyler yapıyorum. Merdiveni çıkardı ve çimenlerin üzerinde sürüklüyor. Belli ki yatak odasının penceresine doğru ilerlerken merdivenin ayaklarının zemini oymasıyla arkasında açtığı çukuru umursamıyor. Ne yapıyor? Merdiveni eve dayıyor ve hortuma doğru ilerleyerek pencereye yaklaşıyor. Olamaz. Hayatındaki izlerimi silemeyecek. Başlığı çeviriyor ve su çıkmıyor, bir bükülme var, buradan görebiliyorum. Püskürtme tabancasının hortuma bağlı olduğu yerden sürekli bir damla sızıyor ve sanki bundan sonra olacakları ağır çekimde görebiliyorum. Püskürtücü hâlâ elindeyken, diğer eliyle hortumu çözmeye çalışıyor. Kötü takılmış başlığın altından buz gibi su fışkırmaya başlayınca geriliyor ve tetiği çekiyor. Etkili bir şekilde tüm vücudunu ıslatıyor. Çıglık atıyor. Şok olmuş ve sinirlenmişti ve bu çok komikti.

Musluğa doğru yürüyor ve kapatıyor. Kulaklıklarını çıkarıp ön basamaktaki telefonunun yanına yerleştiriyor. Sonraki birkaç dakika boyunca başlığı düzgün bir şekilde hizalamak için uğraşıyor ama ne olursa olsun sızdırmaya devam ediyor. Pes ederek pencereye geri dönüyor ve 'A' şeklindeki merdiveni açıyor. Tırmanmaya başladığında üzerine su damlıyor. Üçüncü adımda kayıyor. Kendini yakalıyor ama kalbim

boğazıma atladı ve endişem artıyor. Aşağı iniyor, Tanrı'ya şükür, düşüp bacağını kırdıktan sonra takipçisinin onu hastaneye götürmesine izin vereceğinden şüpheliyim. Saçlarını sıkmış ve tanıştığımız günü anımsatan bir topuz yapmış. Sonra hiç beklemediğim bir şey yapıyor; gömleğini çıkarıyor, bir yığın halinde yere çarparken ıslak bir şapırtı sesi çıkarıyor. Hay sikeyim. Islak taytı vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyor ve ağaçların arasından çıkmamak için tüm irademi kullanıyorum.

Kulübeye doğru koşuyor ve içeride kayboluyor. Ne yapıyor? Elinde birkaç paçavrayla çıkıyor. Ah, akıllı kız, o converse topuklu ayakkabıların tutmadığını biliyorum ve aynı hatayı iki kez yaptığın için cezalandırılmak istemiyorsun. Şimdi eğilmiş, merdivenin basamaklarını kuruluyor ve sikim ona ulaşmak için pantolonumda bir delik açmaya hazır. Yukarı çıkıyor, yükseldikçe cam temizleyiciyi camın üzerine iyice püskürtüyor. Yukarıdan aşağıya doğru kaydırarak izlerimi siliyor. Camın sağ yarısını temizlerken güzel vücudu sergileniyor. İşi bitince aşağı iniyor ve diğer tarafa geçiyor. O yükselirken ben de arka cebimden maskemi çıkarıp takıyorum.

Avluda hızlıca ve sessizce ilerliyorum. Merdivende köşeye sıkışmasını, benden kaçamamasını istiyorum. Neredeyse geldim, o kadar kayıtsız ki, küçük iyi bir av. Artık yalnız olmadığını anladığı anda gerildiğini ve nefesini tuttuğunu görüyorum. Senin için çok geç aşkım, artık benimsin. Camın yansımasında beni görebildiğini biliyorum, artık tertemiz. Arkasındaki merdivene tırmanan yırtıcıyı gizleyecek hiçbir leke yok.

On Yedinci Bölüm

Mallory

Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Siktir. Lanet olsun. Pencereyi temizlemem *gerekiyordu*. Şimdi öleceğim. Bu manyak tarafından boğularak öleceğim. Atlayayım mı? Hayatta kalırım. En iyi ihtimalle bileğim burkulur ve birkaç metre ötede onun devasa gövdesinin altında kalarak ölürüm. En kötü senaryo, merdivene takılır ve ölmeden önce bacağımı kırarım.

Sesi arkamdan gürlüyor, "Yerinde olsam bunu yapmazdım." Tüylerim diken diken oldu ve istemsiz bir ürperti beni ele geçirdi. Kaçacağımı biliyordu. Elleri ayak bileklerime dolanıyor ve ayaklarımı merdivenin iskeletinin izin verdiği ölçüde birbirinden ayırıyor. Ellerini baldırlarımın dışına doğru kaydırarak uyluklarıma kadar ilerliyor.

"Bunun için çok uzun süre bekledim ve hâlâ hayal ettiğim her şeyden daha iyi." İlk basamağa çıktı, elleriyle kalçalarımın önünü kavradı. Yüzünü önce kıcıma daldırıyor, derin derin içine çekiyor. Bu da ne böyle? İçinde bir yerlerden bir hırıltı yükseliyor ve içim yapış yapış oluyor. Merdivenin tepesine ölümüne tutunmuşum, o bana dokunurken ikimizin de düşmemesini sağlıyorum. Sol eli kalçamdan ayrılıp çerçeveye tutunurken sağ eli kalçamın arkasına doğru ilerliyor. Yavaşça yukarı doğru ilerliyor, sanki bunun her saniyesini hafızasına kazımış gibi, ta ki sağ kalçamı avuçlayana kadar. Nazikçe okşuyor ve sonra beni ısırtıyor, tam kıcımdan. Sertçe. Şok oldum, nutkum tutuldu, bu adam tam bir hayvan.

"Keşke aramızda hiçbir şey olmasaydı," diyor maskeli alnını belime dayayarak, "seni yutmayı arzuluyorum." Oh... *Bu* bana bir şey yaptı. O hassas etimi ovup yoğurdukça kığım zonkluyor. Sessiz kalmak için çok çabalıyorum, biliyorum ki çığlıklarım sadece onu teşvik edecek ve bu işi uzatacak. Her yerim sıcak, sessiz kalmak için dudagımı ısırtıyorum. Burnunun ucunun belime değdiğini hissedebiliyorum, nazik ve samimi, üzülerek dokunuşuyla rahatlamaya başlıyorum. Sonra dilinin omurgamda gezindiğini hissediyorum. Nefesim kesiliyor, tekrar geriliyorum, sonra ağzımı kapatıyorum. Maskesini çıkardı mı? Onun maskeyi geri takmasından daha hızlı arkamı dönebilirdim, eminim.

onun. Ama o zaman bu her neyse mahvetmiş olurum. Bundan nefret etmemem benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum. Ancak, henüz bitmesini istemediğimi biliyorum.

Karanlık kıkırdaması arkamdan gürlüyor, "Seni duymama izin ver bebeğim," diyor. Eli vücudumun yan tarafına doğru ilerliyor ve birdenbire gömleksiz olduğumun ve bu siyah, dantel sütyenin hayal gücüne kesinlikle hiçbir şey bırakmadığının son derece farkına varıyorum. Gözlerimi kapatarak utancımı yutkunarak bastırıyorum. Daha önce hiç böyle dokunulmamıştım, bu yeni ve korkutucu; hem ezici hem de mükemmel. Parmakları tenimde, sütyenimin bandının altında hafifçe sürükleniyor, nabzım kulaklarımda çınlıyor. Parmaklarının izlediği net bir yol yok ama arkalarında ateş bırakıyorlar. İki parmağı taytımın kemerine dalıyor ve vücudumun etrafındaki rotasını takip ediyor. Amım kasılıyor ve bir iniltiyi bastırıyorum. Aniden eli vücudumu terk ediyor ve hayal kırıklığına uğruyorum. Yanlış bir şey mi yaptım? Neden durdu?

Şaplak! Sağ kıkır yanığımdan yakıcı bir acı fişkırıyor, ısıruk izinden gelen donuk ağrıyı şiddetlendiriyor. Lanet olsun, bana şaplak attı. Bu ne lan?

"Sesinin tatlı tonunu benden esirgeme." Sesinin alçak tonu beni beklentiyle dolduruyor. Az önce tokatladığı yeri ellemek ve ovmak arasında gidip geliyor, acıyı yatıştırıyor.

"İçinde tutmak için savaştığın her sesi hak ettim, küçük siren." Tenimde kışkırtıcı bir yanık daha patlak veriyor ve neredeyse kırılıyorum. Kendimle savaş halindeyim. Teslim olmak ve onun için çılgılık atmak istiyorum ama bir sonraki adımda bana ne yapacağını görmek istiyorum.

"Şimdi, seni duymama izin ver," diye homurdanıyor. Sözleri vücudumda dalgalanan bir şok dalgası gibi. Daha önce hiç böyle vurulmamıştım, klitorisim zonklıyor. Bundan hoşlanmamalıyım. Benim neyim var böyle? Kıkırma bir başka yüksek sesle vurulduğunda dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Gerçekten acıtmıyor, tokadı duymak daha şok edici. Bu çok heyecan verici ve eminim külotum sırlıslık olmuştur. Muhtemelen endorfin ya da adrenalinin muhakeme yeteneğimi gölgelediğini biliyorum ama kendimi canlı hissediyorum. Şu anda, erotik bir korku romanından fırlamış bu anda, yıllardır hissettiğim en iyi şeyi hissediyorum. Belki de tüm hayatım boyunca... ve bu onun sayesinde.

Zavallı savunmasız şeftalime saldırmayı bıraktı ve bir basamak daha tırmandı. Kolları beni çevreliyor, merdivenin tepesine dayanıyor. Sırtımı göğsüne dayadım. Maskeli yüzü bana sokuluyor, merdivenin yumuşak, sıcak lastiği

Çenesini boynumun kıvrımına yerleştirirken kılık değiştirerek yanağımı okşuyor. Yansıma korkunç.

"Benim için ıslandın mı, küçük siren?" diye soruyor. Kesinlikle öyleyim ama bunu itiraf edemem, değil mi? Bu bir insan olarak benim hakkımda ne söylüyor? Beynimde bozuk olan ne ki vücudum buna tepki veriyor?

Eli merdivenin tepesinden ayrılıyor ve çenemi kavriyor. Yüzümü kendine doğru çeviriyor, maskenin altından sadece gözlerinin parıltısını seçebiliyorum. Lanet olsun. Elleri sıcak, rahatlatıcı ve hafif pürüzlü. Elinin üst kısmına bir mezarlık sahnesi çizilmiş. Mezar taşları ve ürkütücü, çorak bir ağaç bileğinden yukarı uzanıyor ve kazağının kolunun altında kayboluyor. Dünyamı alt üst eden bu adam kim?

"Maaal-lorryyy," diye ürpertici bir sesle adım söylüyor ve ben tekrar maskenin gözlerine bakıyorum. "Tanımlayıcı işaretler aramayı bitirdiyseniz, soruma bir cevap istiyorum."

"Peki sorunuz neydi?" Niyetimden biraz daha ısırarak cevap veriyorum. Yavaş ve derin nefes alışı, ardından uzun ve abartılı bir nefes verişini duyabiliyorum. Neden olduğundan emin olmasam da soğukkanlılığını korumaya çalışıyor gibi. Eli yavaşça boğazımdan aşağı iniyor ve boynuma dolanıyor. Kavrayışı talepkâr ve sert ama boğucu değil. Şimdi bir şey anlatmaya çalışıyor, anlıyorum. O korkutucu biri, kolayca boynumu kırabilir ve beni ölüme terk edebilir. Onun için gerçekten damladığımı kabul etmemi istiyor. Bunu ona vereceğim, ama ondan korktuğum için değil. Korkmuyorum. Gerçekte, ondan çok daha kötülerıyla uğraştım. Onu memnun etmek için söyleyeceğim ve bundan daha fazlası, bu konuda ne yapacağını görmek istiyorum.

"Küçük, daracık amın benim için ıslak mı bebeğim?" diye soruyor sesinde eğlenen bir tını ile. Lanet olası maskenin altında sırttığını, bu berbat senaryonun her dakikasından zevk aldığını biliyorum. Başımı sallıyorum, yanımdaki bu psikopat için hissettiklerimden dolayı utancım zihnimi doldururken toplayabildiğim tek yanıt bu.

"Mmmm," diye gürleyerek itirafımı onaylıyor. "Söylediğini duyayım." Ciddi mi bu? Şu anda doğru düzgün düşünemiyorum bile. Yüzlerimiz o kadar yakın ki, eğer maske takmıyor olsaydı öpüşebilirdik. Keşke takmasaydı.

"Evet," diye
fısıldadım. "Evet,
ne?"

"Evet, senin için ıslandım." Bunu yüksek sesle söylediğim anda sanki göğsümden bir ağırlık kalkıyor. Hayatımda ilk defa bir erkeğin bana bu kadar

İstiyor; ve beni saplantı ve suç noktasına kadar istiyor. Boynumdaki kavrayışı hafifçe sıkılaşıyor ve beni kendisine inanılmaz derecede yaklaştırıyor.

"Sana dokunmamı ister misin bebeğim?" Tekrar onayımı istiyor ve ben de başımı sallıyorum. Isı tüm vücuduma yayılıyor. Eli göğsümden aşağı inip göğüslerimin arasına giriyor ve parmağını sütyenimin danteline sokuyor.

"Kelimelerini kullan Mallory, yoksa zamanımız sona erecek."

"Evet, bana dokunmanı istiyorum." Bu sefer kendime daha çok güvenerek söylüyorum ve bu onu teşvik ediyor. Braletimin önünü aşağı çekerek göğsümü ona gösteriyor. Bana bakan yansıma tamamen erotik ve onun dokunuşuna doğru eğiliyorum.

"Nerene dokunmamı istersin, küçük siren?" Duraklıyor, beklentimi arttırıyor. "Buraya mı?" Başparmağı meme ucumu sıyrıyor, ileri geri nazik dokunuşlar yapıyor ve tam göbeğime zevk kıvılcımları gönderiyor. Parmakları göğsümden aşağı iniyor, yan tarafıma yöneliyor ve kaburgalarımın arasına doğru ilerliyor.

"Buraya mı?" Kalçamı kavriyor ve ereksiyonunu kıcıma doğru itiyor. İstemsizce nefes almakla inlemek arasında bir ses çıkarıyorum ve o da derin bir kıkırdama çıkarıyor. Artık onun elinde oyuncak olduğumu biliyor. Bu küstahlığı karşısında sinirlenmem ya da üzülmem gerekirdi ama öyle olmuyor. Eli vücudumun ön tarafına, bacaklarımın arasına doğru ilerliyor.

"Burası mı?" diyor eli en mahrem yerime uzanırken. Parmakları taytımın dikişi üzerinde nazikçe okşuyor ve ben göğsüne yaslanıyorum. Bacaklarım jöleye dönüşüyor gibi hissediyorum, zevkten çıldırıyorum ve daha hiçbir şey yapmadık bile. Ağır ağır nefes alıyorum, kenara çok yakın hissediyorum, asla başarılı bir şekilde düşemem.

Sonra kulağımın yanına eğildi ve "Seni boşaltmamı ister misin bebeğim?" dedi. Tekrar başımı sallıyorum, tek yapabildiğim bu. Beynim çalışmıyor, sesim bile çıkmıyor. Klitorisime keskin bir batma hissi saldırıyor ve boğazımdan bir çığlık kopuyor. Bacaklarımın arasına hızlı bir şekilde tekrar tekrar vuruyor ve ben inleyen bir karmaşa oluyorum. Acıyı yatıştırırken elini itiyorum.

"Sana sözlerini kullanmanı söylemiştim, seni dün geceki gibi ıslak ve muhtaç bırakmamı mı istiyorsun?" diye tehdit ediyor dişlerini sıkarak. Beni tekrar terk etmeye cesaret edemez, değil mi? Şansımı zorlamak mı istiyorum yoksa onu gördüğüm ilk geceden beri bacaklarımın arasında hissettiğim sürekli ağrıyı kovmasını mı?

"Kal." Ağzımdaki tüm nem buharlaşmış gibi görüldüğü için törpüleyebildiğim tek kelime bu. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ve klitorisimdeki baskıyı artırarak eline sürtünüyorum. Ritmi sarhoş edici ve bana verdiği zevkte kendimi kaybediyorum. Nefes alışım artıyor ve patlamak üzere olduğumu hissediyorum. Birden elini çekti ve ben de sinirli bir çığlık attım. Yine zirvedeydim ve o da bunu biliyordu. Bu kenar mı? Eğer öyleyse, bu tam bir işkence. Kolu karnıma dolanıyor ve merdivenden aşağı çekiliyorum. Ormana doğru birkaç adım attı ve sonra beni çimlere yatırdı.

"Ne yapıyorsun, Hayalet?" Lakabını duyunca kafasını kaldırıyor ama cevap vermiyor. Açılmış bacaklarımın arasına diz çöküyor ve ben de onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine oturuyorum. Ellerini dizlerimin üzerine koyuyor ve kalçalarımı okşuyor. Başparmağı klitorisime sürtünüyor ve dudaklarımdan bir inilti kopuyor. Her iki eli de taytımın bel bandını kavramak için hareket ederken bakımlarını bırakıyor. Başını kaldırıp tekrar bana bakmak için duraklıyor. Benden devam etmemin uygun olduğuna dair bir işaret bekliyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, istediğimin bu olduğuna dair sessiz bir onaylama. Pantolonumu ve külotumu sinir bozucu derecede yavaş bir hızda birlikte aşağı çekiyor. Ellerinin tekrar üzerimde olmasını hava almaktan daha çok istiyorum. Bacaklarımı serbest bırakmaya çalışıyorum ve her geçen saniye daha da sabırsızlanıyorum.

"Beni acele ettirme, küçük siren. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

"Hayalet, lütfen." Yalvarmak zorunda kalsam da umurumda değil, çaresiz ve muhtacım

ve bu onun hatası. Bununla birlikte, giysilerimin geri kalanını da yırttı, sütyenim ortadan yırtıldı ve vücudumdan sarktı. Çırılçıplaktım, penceremin hemen dışındaki çimenlerde ona karşı tamamen çıplak kalmıştım. Burası onu ilk gördüğüm yer, beni korumak için biriyle dövüştüğü yer, sol tarafımdaki çimenlere bulaşan kanı hala görebiliyorum. Bir babanın tüm ailesini yok ettiği bir evin bahçesinde kirletilmek üzereyim. Bu hastalıklı ve ahlaksızca ve beni daha da tahrik ediyor.

Üzerime eğiliyor, maskenin içinden burun buruna, alın alına geliyoruz. Kulaklarımda onun sesini duyana kadar bunun tatlı bir an olduğunu düşünüyorum.

"Benim için şarkı söylemeye hazır mısın, küçük siren?" Yavaşça bir parmağını amıma sokuyor ve beni acı verici derecede yavaş bir tempoda tekrar çalıştırıyor. Bu anın ve hissettiğim özgürlüğün tadını çıkarırken başım geriye düşüyor.

"Daha fazla, daha fazlasına ihtiyacım var, Ghost, lütfen," diye sızlanıyorum. Bu şimdiye kadar tek başıma yaptığım her şeyden daha iyi hissettiriyor. İnsanların nasıl seks bağımlısı olduklarını hiç anlamamıştım. Onlara nemfoman deniyor. Ama şimdi, sanırım

Anlamaya başlıyorum. Ghost orta ve yüzük parmaklarını içime batırırken, başparmağıyla klitorisimi ovarken, yemin ederim gözlerim kafamın içinde geri dönüyor.

"Aynen öyle bebeğim, sana sadece benim verebileceğim zevkin içinde kendini kaybet." Sesi bir sevgilinin okşaması, sistemime bir şok ve ateşe benzin atmaya benzer bir şey. Tenimde terler boşalıyor ve kendimi uçurumun kenarında sallanırken hissediyorum. Siyahlık içime işlemeye başlıyor ve güvensizliğim çirkin yüzünü gösteriyor. Zorlandığım şeyler yüzünden maruz kaldığım her iğrenç hakaret zihnimde dönüp duruyor. Beni gerçeklikten gittikçe uzaklaştırıyor. Ben yokum ve orgazmım da öyle. Bu yüzden hiç boşalamadım, o kadar travmatize oldum ki seksten zevk bile alamıyorum. Ya sonrasında beni aşağılarsa? Diğer herkes gibi. Pis. Aptal. Pis kaltak. Sürtük. Fahişe. Mahvoldum, kimse beni istemeyecek.

Tokat! Tokat! Tokat! Birer tane kalçama, birer tane de klitorisime. Çılgılığım iniltiye dönüşürken, acı tenimde bir yanığa dönüşüyor. "Ben o güzel amcığının içindeyken kendini kaybetmeyeceksin Mallory." Parmaklarını tekrar içime sokuyor, şimdi daha sert. Kalçalarımın arasında dizlerinin üzerine çökmüş, beni kabaca parmaklarken dikkatle izliyor. Diğer elini maskenin altına sokup klitorisime tükürecek kadar kaldırıyor. Maskesini düzelterek başparmağıyla klitorisimi okşamaya başlıyor. İki eli beni birlikte çalıştırıyor. Daha önceki nazik Hayalet'im gitmiş, bu onun geçen gece bir anlığına gördüğüm vahşi tarafı.

"Birlikte olduğumuz her an orada olacaksın, küçük siren. Anlıyor musun?" diye homurdanıyor ve ben başımı sallıyorum. Amıma bir tokat daha indiriyor ve içimden çıkan seslere engel olamıyorum. "Kelimeler, Mallory."

"Evet, evet, anlıyorum. Özür dilerim," diye haykırıyorum. Bacaklarım titriyor, o kadar aşırı uyarılmışım ki yanabilirim.

İlerleyen parmaklarını kışkırtıcı bir şekilde yavaşlatıyor ve klitorisimin üzerinde tembelce daireler çiziyor. "Ne düşünüyordun?" diye soruyor. Ona söyleyebileceğimi sanmıyorum. Ya gerçekten geçmişimi tam olarak bilmiyorsa? Ona söyleyene kadar beni tekrar tekrar kenara çekecek, bunu içten içe biliyorum. Gerçekten de bu konuda onunla savaşağımı beklediğini düşünüyorum, ama yara bandını şimdi yırtıp atabilirim. Beni terk edecekse onunla daha da derine inmek istemiyorum.

"Ailemin ve onların arkadaşlarının bana söyledikleri iğrenç şeyler, bana yaptırdıkları korkunç şeyler gözümün önüne geliyordu," diye fısıldıyorum

Dışarı. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ve utanarak yüzümü ondan çeviriyorum. Vücudumdaki bakımlarını durduruyor ve korku beni sarıyor. Beni terk edecek.

"Sana ne dediler, bebeğim?" Çenemi tutuyor ve yüzümü kendisine çeviriyor.

"Neden?" Cılız bir yanıt veriyorum.

"Böylece her kötü anının yerine iyi bir anı koyabilirim." Sözleri bir yemin, ham ve açık yaralarırna bir merhem. Parçalanmış ruhuma, kendimi yeniden bir araya getirmeme yardım edeceğine dair bir söz. Bildiğimden daha uzun süredir benimle ilgilendiğı hissine kapılıyorum.

On Sekizinci Bölüm

Hayalet

Üçüncü kez kendimi Mallory'nin ailesini tekrar öldürmeyi dilerken buluyorum. Onları ve kızımın duygularını en ufak bir şekilde inciten her yer israfı orospu çocuğunu. Şimdi ona baktığımda, gözyaşlarıyla ıslanmış yanakları ve her şeyiyle, her zamankinden daha güzel; içindeki gücü buluyor ve travmasını sahipleniyor. Bu durumda ona kirli ya da mahvolmuş olmadığını kanıtlamak, onu ne kadar çok istediğimi anlamasını sağlamak dışında ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Ona ihtiyacım var. Bunu öpüp atamam. Kendini benim gördüğüm gibi görmesi için her gün çaba sarf etmem gerekecek. Ona verdiğim her orgazm, güvensizliğinin tabutuna bir çivi daha çakmak olacak. Ellerimi onun üzerinde istiyorum. Ciğerlerindeki havayı solumak istiyorum. Tatlı salınımını içene kadar dilimi bacaklarının arasına sokmak istiyorum. İyi ve kötüyü istiyorum, mihrapta söyledikleri 'hastalıkta ve sağlıkta' saçmalıklarını. Ölüm bizi ayırana kadar mı? Kesinlikle.

Ayağa kalkarak ona elimi uzatıyorum ve o da hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor. Onu kendime doğru çekiyorum ve yeni hayatımızın eşiğinden geçmeye hazır bir şekilde gelin gibi kucaklıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye bağıyor. Hareket etmeye başladı, elimden kaçmaya çalışıyordu. Öyle bir şey olmayacak, küçük siren. Sen benimsin, şimdi ve sonsuza dek.

"Beni nereye götürüyorsun?" Aptal değil, eninde sonunda anlayacaktır. Onu bahçeden geçirip ön kapıya doğru götürüyorum. Düğmeyi çevirip tekmeleyerek açıyorum. Gözleri merakla açıldı. Evet, sırada ne olduğunu bilmek istiyorsun, değil mi? Onu evin içine taşıyorum, kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum. Sessizliğim onu rahatsız ediyor, boynundaki damarın nabzının artmasından ve her hareketimi analiz etmesinden anlayabiliyorum. Onu yatak odasına götürüp yatağa bırakıyorum. Kemerimi çözmeye başlıyorum ve o benden uzaklaşıp yatağın başucuna doğru koşmaya başlıyor. Ayak bileğinden tutup kendime doğru çektim ve ön tarafına doğru yuvarladım. Kemerimi kot pantolonumun ilmeklerinden sökerken elimde çırpınıyor. Bileklerini kavradım ve kemeri kendi içinden geçirerek derme çatma kelepçeler oluşturdum.

Keşke gerçek kelepçelerimi kamyonda unutmasaydım. Aptal, aptal, Graves.

"Ne yapıyorsun, Hayalet? Lütfen bana zarar verme." Ona zarar vereceğimi düşünmesi yüzüne inen bir tokat gibi. Onu çevirip yanağını okşadım.

"Sana zarar vermeyeceğim bebeğim. Sadece dilimi o küçük tatlı amına gömmüşken gözbağını çıkarmana izin veremem," diyorum elimden geldiğince tatlı bir şekilde. İçimde bir savaş sürüyor. Karanlık tarafım onun masumiyetini parçalamak ve amını döllerimle kaplayıp onu benim olarak işaretlerken kanının sikimi lekelediğini görmek istiyor. Oraya varacağımızı biliyorum ve sabırlı olmalıyım. Beynimin mantıklı kısmı ona tapmak ve iyileşmesine yardım etmek istiyor. Bugün seçtiğim yol bu. Ancak geleceğin ne getireceğini kimse bilemez.

"Oh," diye uysalca cevap veriyor ve bu çok sevimli. Evet, seni hala istiyorum, her zaman isteyeceğim, ayaklarımın dibine hangi sırları dökersen dök. Hiçbir şey sana olan arzumu lekeleyemeyecek, hepinize, yaralarınıza ve her şeyinize. Yakında bunu dudaklarımdan duyacaksın. Dolaba doğru ilerliyorum, açıyorum ve kapının üzerinde asılı duran raftan bir eşarp alıyorum. Yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor ve ben her şeyin kafasında oturmasını bekliyorum.

"Onların orada olduğunu nereden biliyordun?" Sessizlikle karşılanıyor ama ben maskenin altından sırıtırıyorum. Ateşlenmek üzere ve ben sabırsızlanıyorum.

"Seni pis herif, daha önce de evime girdin, değil mi?" diye hırlıyor ve vücudumda heyecan verici bir şok dalgası yayılıyor. İlk kavgamızı yapmak üzere miyiz? Başımı sallıyorum ve bu onu daha da çileden çıkarıyor.

"Kelimelerini kullan Hayalet," diye tersliyor beni ve maskenin altından bir kahkaha kopuyor. Ona doğru yürüyorum ve onu ayağa kaldırıyorum. Elim boynuna dolanıyor, yüzüne doğru yaklaşırken hafifçe sıkıyorum. Sadece üç kez oldu ama biraz eğlenelim, bakalım ne kadar sinirlenebilecek.

"Evet, daha önce de evinde bulundum. Seni uyurken izledim. Kalkamadığın için hayal kırıklığına uğrayacak kadar kendine dokunmanı izledim. Oturdum, bir şeyler atıştırdım ve televizyon izledim. Bulaşıklarını yıkadım. Hatta kendimi evimde gibi hissettim, tam burada, bu yatakta. Tüm döllerimi çarşaflarına akıttım ve geceler boyunca onlarla uyumayı izledim. Kahretsin, Mallory, seni düşünmek bile beni aç bırakıyor. O kadar vahşi ve evcilleşmemişsin ki kirli külotuna bile mastürbasyon yaptım." Onu bilgi yağmuruna tutuyorum. Benden korkması gerekirdi ama gözlerinin içine baktığımda tek gördüğüm arzu. O benim mükemmel kadını, şok olmuş ama her parçamı kabullenmiş.

"Sen olduğunu biliyordum," diye fısıldıyor. Benden çok kendisine, ama yine de kabul ediyorum.

"Biliyorum, çıldırdığını gördüm."

"Ben çıldırmadım," diye itiraz ediyor.

"Sen nasıl istersen, aşkım." Onu kendimden uzağa çeviriyorum ve eşarblı gözlerinin üzerine yerleştiriyorum. İnce bir kumaş olduğu için başının arkasından bağlamadan önce iki katına çıkarıyorum. Yüzünü bana dönmesi için onu geri çeviriyorum.

"Dikizlemek yok, küçük siren," diyorum sertçe ve o da başını sallıyor. Sonra yavaşça maskemi çıkarıp sağımdaki yatağın üzerine atıyorum. Parlak zırlı şövalyesinin ben olduğumu anladığında atacağı ihanet çığlığını bekliyorum ama asla gelmiyor. Orada öylece duruyor, onun için planladığım şeyi sabırla bekliyor.

Onu aramızda bir perde olmadan görmek başka bir dünya. Sağ elim hâlâ boynundayken dudaklarımı dudaklarına çarparken onu kendime çekiyorum. Diğer elim beline dolanıyor, ben ağzının ırzına geçerken onu sabitliyor. Ona asla doyamayacağım. Bana doğru açılıyor ve dili nazikçe benimkine değiyor. Göğsümden bir hırıltı yükseliyor ama onu bastırıyorum. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp hafifçe çekiştiriyorum. Benim için inliyor ve pantolonumu mahvetmeden önce geri çekilmem gerekiyor. Çenesinden aşağı öpüyorum ve boynu boyunca biber öpücükleri. Nefesimi tutmak için duruyorum ve elimi boğazından göğsünün ortasına doğru indiriyorum. Hâlâ ona sarılı olan kolumun üzerinden sırtını eğiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve mükemmel göğüslerini ortaya çıkarıyor. Parmaklarım göğüs kafesinden aşağıya ve göğsünün altına doğru nazikçe ilerliyor. Göğsünü avucumun içine alıyorum ve meme ucunu başparmağımla parmağımın arasında yuvarlıyorum. Onun tarafından büyülendim. Vücudunun benim sayemde canlanması egomu başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde şişiriyor.

"Hayalet..." diye sızlanıyor. Sevgi sözcüklerim dudaklarından dökülür dökülmez eğilip meme ucunu ağzıma alıyorum. Sertçe. Dişlerimle nazikçe çekip dilimle acısını dindirirken çığlık atıyor. Elimi vücudundan aşağıya, kalçasına doğru gezdirirken boynuna kadar öpüyorum, dizinin arkasından kavramak için aşağıya iniyorum. Bacağını kalçamın etrafında yukarı kaldırıyorum ve sikimi klitorisine sürüyorum. En güzel zevk iniltisini çıkarıyor, kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Benim için çok güzel şarkı söylüyorsun, küçük siren," diye alay ediyorum. Serbest kalmak için çaresizce amını sikime sürüyor ve ben bu görüntüye doyamıyorum.

Kolumu kıcının altına sokuyorum ve onu kaldırıp yatağa yatırıyorum.

"Benim için bacaklarını aç," diyorum. Bir an tereddüt ediyor ama sonra bacaklarını açarak kendini bana gösteriyor.

"Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?" Parmaklarımı yarığında gezdiriyor, ıslaklığını yayıyor ve sinir yumağını tekrar tekrar dolaştırarak bir cevap bekliyorum.

"Evet," diye fısıltıyla cevap veriyor ama ben onu yakalıyorum. İki parmağımı içine soktum. Ani saldırı karşısında çığlık atıyor, amcığı parmaklarımı daraltıyor.

"Ve iyi kızlar boşalır, öyle değil mi bebeğim?" Parmaklarımı yavaşça onun içinde ve dışında hareket ettirmeye başladım. Vücudu rahatlamaya başlıyor, hissettiği zevkin farkına varıyor.

"Evet," diyor, bu sefer daha yüksek sesle.

"Bana ne istediğini söyle, küçük siren, ben senin emrindeyim." Eğildim ve meme ucunu ağzımın içine çektim. Benim kızım zevkle birlikte biraz acıyı da sever ve ben de ona yatak odasında ya da dışında ne isterse vermekten mutluluk duyarım. Teninde iz bırakacak kadar sert emerken sırtı şilteden yukarı doğru kalkıyor.

Sesini bulup, "Söylediğin şeyi istiyorum" diyor. Boğuk bir çığlık atıyor ve ben göğüslerinin üzerinde tüy kadar hafif öpücükler bırakarak gülümsüyorum.

"Peki ben ne dedim bebeğim?" Karnından aşağıya doğru öpücükler konduruyorum, ıslak merkezinin üzerinde geziniyorum. Parmaklarımın onun içinde kayboluşunu izliyorum ve sikim onun içinde olmak için yanıp tutuşuyor. Kalçalarının arasına sokuluyorum ve yüzümün amına yakınlığını anladığını biliyorum çünkü geriliyor. Yardım edemiyorum ama onu kıvrandırıyorum.

"Dilimi istiyor musun Mallory? Yüzüme boşalana kadar o küçük tatlı amcığınla ziyafet çekmemi ister misin bebeğim?" O kadar yakınım ki nefesimin sıcaklığını teninde hissedebilir.

"Evet. Ağzını üzerime koy, Ghost." İkinci kez sormasına gerek yok.

On Dokuzuncu Bölüm

Mallory

Ghost ağzını klitorisime yapıştırıp emerken dudaklarımdan sızlanan bir inilti yükseliyor. Onu görmeyi, dokunmayı ve kendime çekmeyi o kadar çok istiyorum ki. Bunun planının bir parçası olduğunu biliyorum, ondan bir daha kaçış yok. Dilini tatlı noktamın üzerinde ve etrafında gezdirirken her vuruşunu, parmaklarının içimdeki her yavaş işkence edici itişini hissetmek zorunda kalıyorum. Bağlı ve gözleri bağlı olduğu için söylediği her iğrenç şeyi duyuyorum. Bir his oluşuyor, ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalçalarım ondan kaçmak için başının etrafında kenetleniyor. Bunaltıcı, çok fazla. Ghost bacaklarımı açıyor ve vücudunun ağırlığıyla kalçalarımı açmaya zorluyor.

"Benim için boşalacaksın Mallory," diye homurdanıyor. Bu bir söz, itaat etmek istediğim bir emir.

"O zaman yap beni" diye mırıldanırken içime çarpık bir sevinç duygusu yayılıyor. Eli boğazımı kavlıyor ve bu beni ürkütüyor, nefesim kesiliyor. Yüzündeki tüyleri yanaklarımda hissedebiliyorum, vücudu benimkine çarparken sıcak nefesi tenimi okşuyor.

"Böyle konuşmaya devam edersen boşalacağın tek şey benim sikim olacak." Hassas bölgeyi öpmeye ve ısırmaya başlarken sesi boynumda gürliyor. Saklamak için çok uğraştığı karanlık tarafını ortaya çıkarmıştım. Benim için nazik olmaya çalışıyor, ama ben her iki tarafını da istiyorum, iyisini ve kötüsünü, aydınlığını ve karanlığını. Kendimi daha da ıslanmış hissediyorum, tehdidini yerine getirmesini istiyorum. Sadece o yakınımdayken hissettiğim bu duyguyla sarhoş oluyorum. Bana hissettiriyor.

"Söz mü?" Bunu söylediğime inanamıyorum. Artık geri dönüşü yok. Aletinin merkezimde zonkladığını hissediyorum ve amımı ona doğru sürüyorum. Ele geçirilmiş bir kadının ama umurumda değil. Onunla bu anı yaşamak için kendimi seve seve cehenneme mahkûm edebilirim. Şimdiye kadar arzuladığım ilk erkek, uyanık olduğum her saniye düşüncelerimi tüketen ve gecenin köründe rüyalarımı istila eden kişi. Beni korudu, benim için öldürdüğüne eminim ve beni daha önce olduğum zavallı bir insan mazeretinden hayata döndürdü.

Keskin nefes alışından onu şok ettiğimi, nutkunun tutulduğunu anlayabiliyorum. Bu bir ilkti ve içimi bir heyecan kapladı. Sırılsıklam olmuştum ve onun korkutucu büyüklükteki siki için hazırdım. "Mal-" diye adımı fısıldıyor ama ben onun sözünü kesiyorum. Tereddüt ettiğini, canavarını kafesine geri dönmeye zorladığını biliyorum.

"Konuşmayı kes, Ghost, ve beni boşalt." Keşke şu anda yüzünü görebilseydim. Onu sınırsız istiyorum, bu yüzden onu oraya götürmek için biraz hırçın olmam gerekiyorsa bunu yapacağım. Boğazımı sıkıca kavırıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Memnuniyetle," diyor kalçalarını hareket ettirirken ağzıma karşı. Azgın gençler gibi kuru kuru sevişiyoruz ama umurumda değil. Altında kıvranıyorum, o üzerimde gezinirken dudaklarını kovalıyorum. Her geçen saniye beni daha da sıkı sarıyor. Sonra aniden gitti.

"Hayalet, yemin ederim eğer sen-" Ağzını klitorisime yapıştırıp parmaklarını kaygan göbeğime sokarken emdiği için sözlerim çılgınlıkla kesiliyor. O kadar beklenmedik ve acımasız ki, milyonlarca parçaya ayrılıyorum.

Atmosferde patladım, vücudumun üzerinde bir zevk bulutu içinde süzülüyorum. Ghost'un parmaklarının her yavaş itişiyile dünyaya geri dönüyorum. Az önce boşaldım, kahretsin. Tekrar yapabilir miyim? Çoklu orgazm kadınlar için bir şey değil mi? Yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor, uzun zamandır kırıldığımı düşünüyordum. Belli ki en karanlık arzularımı hayata geçirmek için bir psikopata ihtiyacım varmış.

Hayalet parmaklarını bedenimden çekip bileklerimdeki bağı çıkarmak için beni ters çeviriyor. Maskesini tekrar takmış olmalı. Elleri kollarımdaki kanı tekrar dolaşıma sokmaya başlarken kemerinin tokasının parke zemine çarptığını duyuyorum. Güçlü elleri omuzlarıma masaj yapmaya başlıyor, omurgamdaki gerginliği alıyor. Sırtımı ovarken kalçalarımın arkasına biniyor, onun bu nazik tarafını anlayabiliyorum. Vücudumdaki düğümleri çözüyor ve kendimi bilinçsizliğe doğru kayarken hissediyorum. Dissosiyatif bir durum değil ama mutlu bir uyku hali. Ghost eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor, "Uyu, küçük siren," diye fısıldıyor tenime.

Gitmesini istemiyorum, yataktan kalkarken ağırlığının değiştiğini hissediyorum.

"Kal," diye yalvardım.

"Emin misin?" Sesi hafif, meraklı ve bunu istediğini ama beni zorlamak istemediğini biliyorum.

"Evet Ghost, kalmanı istiyorum." Maskeyi tekrar takmamış olma ihtimaline karşı sırtımı ona dönerek yataktan kalkıyorum. Gözetlemeyeceğime söz vermiştim. Yatağın her zamanki tarafına geçip yorganı geri çekiyorum.

"Bana bak Mallory." Sesinin derinliği beni boğacak ya da her duyduğumda nasıl ıslandığıma bakılırsa susuz bırakacak. Ona bakmak için gözlerimi kaldırıyorum ve Hayalet Surat bana bakıyor. İşte yine o elektrik hissi vücudumda zonkluyor. Aramızdaki manyetik çekim.

Yatağa sürünerek giriyorum ve yanımdaki yeri okşuyorum. "Fikrimi değiştirmeden önce buraya gel ve bana sarıl," diye şakacı bir şekilde çıkışıyorum o yatağa girmek için hamle yaparken. "Giysilerini çıkar, Hayalet," diye kesin bir dille talimat veriyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum Mal-" diye söze başladı ama ben onun sözünü kestim. "Ne düşündüğün umurumda değil. Soyun yoksa davetimi geri çekerim." Bu yüzüme patlayabilir, dönüp gidebilir. Dün gece yaptı, ama beni memnun etmek istediğine güveniyorum. Onun kendisiyle savaştığını görebiliyorum. Muhtemelen sevişmemiz için çok erken olduğunu düşünüyor, ki eğer sınır tanımayan kişiliği tekrar ortaya çıkarsa, şüphesiz sevişeceğiz. Sabırsızlanıyorum.

Eğildi ve botlarını çözmeye başladı. Ben kazandım. Yüzüme bir gülümseme yayılıyor ve botlarını tekmeleyerek çıkarmasını izliyorum. Kapüşonlu sweatshirt'ünün fermuarını açmaya başlıyor ve ben tuzağa düşüyorum. Onun tanrısal ışığına bir güve gibi. Kollarından aşağı kayıyor ve yere yığılıyor.

"Çeneni yerden kaldır Mallory, yoksa onu dolduracak bir şey bulurum." Gözlerimi onun kaslarla dolu kollarını boyayan mürekkepten ayırıyorum. Siyah tişörtü her yerini sarıyor ve ağzımın sulandığından eminim.

"Hmmm?" Mırıldanıyorum. Bir önceki orgazmdan ve onun kendini sadece benim için bir hediye gibi açmasından kaynaklanan şehvet dolu bir pus içindeyim.

Kıkırdıyor, "Gördüğün hoşuna gitti mi bebeğim?"

"Hem de çok," diyorum. Bakışlarım vücudunda geziniyor, utanmadan onu inceliyorum. Elleri kot pantolonunun düğmesini açmak için hareket ediyor, fermuarının inerken çıkardığı belirgin sesi duyuyorum, sesi sessiz odada yankılanıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve o inliyor.

"Kes şunu," diye inliyor.

"Ne?" Nazlı nazlı soruyorum.

"Biliyor musun," diye sızlanıyor. Bu çok eğlenceli, ona bir kez olsun işkence etmek. Tereddüt ediyor, yüzünü göremesem bile bunu anlayabiliyorum.

"Kalmamı istediğine emin misin? Aklını başından alan orgazm yüzünden böyle söylüyor olabilirsin." Ne kadar şirin, kendini beğenmiş bir orospu çocuğu.

Yatağın üzerinden sürünerek geçiyorum ve önünde duruyorum. Ellerimi omuzlarına koyuyorum. Geriliyor, muhtemelen maskeyi çıkarıp kaçacağımdan korkuyor ama yapmayacağım. Onu hazır olmadığı bir şeye zorlamayacağım. Bir şey onu geride tutuyor ve şimdilik buna saygı duyacağım. Ellerimi göğüs kaslarında gezdiriyorum ve karnına doğru kaydırıyorum. Baş geriye düşüyor, bundan zevk alıyor ve maskenin altından bir inilti çıkıyor. Bel kemerinin üst kısmını tırnaklarımla hafifçe çiziyorum.

"Mallory..." Adım dudaklarından bir tür uyarı tonu olması gerektiğinden emin olduğum bir sesle dökülüyor, ama göğsü kabarıyor ve caydırıcı olmaktan çok bir yalvarış gibi geliyor. Parmaklarımı pantolonunun kemer halkalarına geçiriyorum ve kalın kalçalarından aşağı doğru itiyorum. Vücudumu bilerek onunkine doğru sürüklüyorum, şimdi önünde diz çökerken sert aleti göğsümü ve göğüslerimin arasını okşuyor. Pantolonunu çıkarmak için ayağını kaldırırken elim baldırının arkasından yukarı kayıyor, bir bacağı ve sonra diğerini. Tekrar yüzüne baktığımda çoktan beni izlemeye başlamıştı. Aleti boxer külotunun altında titriyor, çevremde görebiliyorum. Sikini ağzıma almak istiyorum. Bunu nasıl yapacağımı biliyorum, bana yaşattığı zevkin aynısını ona da yaşatabilirim.

Avuçlarımı kalçalarında gezdiriyorum ve ince kumaşın arasından onu hissediyorum. "Yapmak zorunda değilsin," boğuk sesi beni şok ediyor.

"Durmamı ister misin?"

"Tanrım, hayır," diye nefes alıyor.

"O zaman sözümü kesmeyi bırak," diye çıkıştım. "Ben sadece..."

"SHHH!" Onu az önce susturduğuma inanamıyorum, ama kendimi ikinci kez tahmin etmeye başlamadan önce konuşmayı kesmesi gerekiyor. İç çamaşırının önünü indiriyorum ve siki gözlerimin önünde sallanıyor. Frenum piercingi pencereden süzülen ışıktaki parlıyor ve dilimi üzerinde gezdiriyorum, başının etrafında daireler çiziyorum ve sonra piercingine geri dönüyorum. Elleri iki yanında yumruk olmuş, sıkıp sıkıp açıyor. Kendini tutuyor ve geçmişimle ilgili her şeyi bildiğinin farkına varıyorum. Bu psikopatın bana duyduğu merhamet kalbimi kabartıyor. Uyluklarının arkasını kavrayıp onu gırtlığının arkasına götürürken, bunu şimdiye kadar yaptığı en iyi saksafon işi yapmaya yemin ediyorum.

Yirminci Bölüm

Hayalet

"Lanet olsun, Mallory. Siktir." Onun hevesli ağzından uzaklaşmaya çalışıyorum ama tırnakları bacaklarımın arkasına saplanıyor ve beni yerimde sabitliyor. Acı zevkle karışıyor ve uzunluğumu yutarken boğazının sikimin başı etrafında daraldığını hissediyorum. Cinselliğinin kontrolünü yeniden ele geçirmek için beni kullanmak istiyorsa, ben buna varım. Sadece bunun kısasa kısas bir durum olmasını istemedim, bana bu orgazmı borçlu değil. Yine de onun için soyunurken beni yeme şekli, lanet olsun, onun benden benim onun için olduğum kadar tahrik olduğunu görmek çok ateşliydi. Ağzının şaftımında yukarı ve aşağı kayma şekli, utanç verici bir şekilde yakında boşalmamak için kafamda hokey takımlarını listelememe neden oldu.

Aletimi bıraktı ve bana baktı. "Orada bir ağaç gibi duracak mısın yoksa bana bundan zevk aldığına dair bir işaret verecek misin?"

Şaşkına döndüm. Bu kadının yüzüzlüğü. Kibar olmaya ve onu hiçbir şeye zorlamamaya çalışıyorum ve o dönüp bana en şımarık saçmalıkları kusuyor. "Ne istiyorsun, bebeğim?" Alay ediyorum. "Ağzının ne kadar mükemmel olduğunu söylememi mi istiyorsun? Beni ne kadar iyi aldığını mı? Benim için ne kadar iyi bir kız olduğunu söylememi ister misin?" Oh, bunu sevdi. Klitorisine biraz baskı yapmak için kalçalarını birbirine bastırıyor, bu olmayacak prenses.

"Evet," diye fısıldıyor uzun sikimi tekrar ağzına almak için eğilirken. Elimi çekip ensesinden bir tutam saçını yakalıyorum ve onu sikimden uzak tutuyorum.

"Güzel kalçalarını aç, küçük siren. Sırf benim için damlayan tatlı amcığını göreyim." Bana bakıyor, kirpikleri yanaklarının elmalarına çarpıyor, bu gece ikinci kez tereddüt etmeden bacaklarını açıyor. Benim için parlıyor, yeniden heyecanlanıyor ve bundan en az benim kadar zevk aldığını bana kanıtlıyor. Onun için çözülmemi istiyor. Benim onunkine sahip olduğum gibi o da benim zevkime sahip olmak istiyor.

Ucunu dudaklarına değdirerek, "Aç kapıyı Mallory," diye bağıriyorum ama açmıyor. Vücut dilini okurken saçındaki yumruğum sıkışıyor.

En sevdiğim kitabın sayfaları: göz bebekleri büyümüş, teni kızarmış, dudaklarında bir sırtış, gözleri kamaşmış, meme uçları dikleşmiş. Beni dizginlemek istiyor. Onun bu şımarık kişiliği gerçekten çok eğlenceli, sadece bu kadar çabuk beklemiyordum. Onun ateşini ve onu ne kadar istediğimi göstermeme olan ihtiyacını seviyorum.

Başını geriye çektim ve nefesi kesildi. Bu fırsattan yararlanarak sikimi ıslak ağzına sokuyorum, etrafımda inliyor. Titreşimler aklıma kötü şeyler yapıyor. Onu altıma almak ve tekrar tekrar benim için çığlık atacak kadar içine girmek istiyorum. Ağzı şaftımda aşağı yukarı kayıyor, piercingimi yalıyor, hızlı vuruşlarla sadece başını dudaklarının arasına alıp emiyor. "İstediğin bu mu bebeğim? Beni vahşi mi istiyorsun? Sana olan arzusun o kadar derinliklerine düşmek ki, nerede bittiğimi ve senin nerede başladığını bilmemek mi? İhtiyacım karşısında kontrolümü kaybedecek kadar bunalmamı?"

Bana bakarken dilini halterin etrafında döndürüyor. "Evet," diye nefes alıyor. Dilini şaftımın alt tarafı boyunca hareket ettirirken taşaklarımı avuçluyor. Bitiş çizgisine doğru hızla ilerliyorum, taşaklarım vücuduma yaklaşıyor. Bunu anlamış olmalı çünkü tırnaklarını tekrar kalçalarımın üzerine geçirirken beni olabildiğince derine alıyor. Zevk ve acıyı o kadar mükemmel bir şekilde birbirine karıştırıyor ki yıldızlar görmemi sağlıyor. Daha fazla dayanamıyorum ve onun bekleyen ağzına patlıyorum. Onayını mırıldanıyor ve titreşimler beni stratosfere fırlatıyor. İyi bir kız gibi döllerimi yutuyor ve hassas üyeme nazik vuruşlarla beni yavaşça dünyaya geri getiriyor.

Elim hâlâ saçlarında ve onu ayağa kaldırıyorum. Titrek bacakları üzerinde duruyor ve ben de onu sabitlemek için kolumu beline doluyorum. Omuzlarımı kavriyor ve ben onu öpme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Maskemi hafifçe kaldırıp yana kaydırıyorum ve ağzımı ortaya çıkarıyorum. "Gözlerini kapat, küçük siren," diye talimat veriyorum. O da bana uyuyor ve dudaklarımı onunkilere değdirmek için eğiliyorum. Hiç göremiyorum, Ghostface kıyafetinin kapüşonlu tarafı görüşümü tamamen engelliyor. Ama lanet olsun, umurumda bile değil. Şu an kalp krizi geçirsem mutlu bir adam olarak ölürüm. Şu andan itibaren ömrümün sonuna kadar ihtiyacım olan tek şey onun dudakları.

Onu aniden döndürüyorum ve yüzüstü yatağa itiyorum. "Hayalet, ne yapıyorsun?" diye ciyaklayarak bana bakıyor.

"Gözler kapalı dedim," diye tersliyorum onu, sol dizini yukarı itiyor ve benim için açıyorum. İki parmağımı onun kaygan sıcağına sokuyorum ve o inliyor, omurgasını eğip elime doğru geri itiyor. "Gözlerini benim için kapat,

"Yavaşça içine girip çıkıyorum ve iç çekiyor, kaderine boyun eğmiş bir şekilde arkasını dönüp gözlerini kapatıyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum, onu acımasızca parmaklamaya başladığımda yatağa doğru inlediğini duyuyorum. Elimi itiş kakışla karşılıyor ve hava almak için yüzümdeki maskeyi yırtıyorum. Onunla birlikte ben de nefes nefese kaldığımda içerisi boğucu oluyor. Lanet olsun, amı mükemmel. Kıçına şaplak atıyorum ve çığlık atıyor, ikinci boşalmasına doğru elimi sürüyor. Eğer tekrar boşalacaksa bu yüzüme olacak. Parmaklarımı çekiyorum ve yanına sırt üstü uzanıyorum.

"Yüzünü yatağın içinde tut yoksa boşalmana izin vermem." Bir kolumu kalçalarının altına sokup onu kendime çekerken cevap vermesi için ona zaman tanımadım. Amını ağzıma doğru kaldırıyorum. Onu dilimle mızraklarken ve mükemmel kıçını ellerimle kavrarken çığlık atıyor. Kıçına üç şaplak daha indiriyorum ve ağzımı klitorisine götürüyorum. Parmaklarımı tekrar içine sokuyorum. Yavaş, sert itişler, yüzüme sürtünürken kalçalarının başımın etrafında sıkışmasını sağlıyor. Serbest elimi vücudunun altına sokuyorum ve klitorisini sertçe emerken meme ucunu sıkıştırıyorum. Benim için tekrar paramparça olurken bacakları başımın etrafında kenetleniyor. Battaniyelere doğru çığlık atıyor, onları yumrukladığı ve üzerimde kıvrandığı için battaniyeler onun etrafında bir kütle haline geldi. Onu sırt üstü yatırıyorum ve yorganın bir kısmını yüzüne atıyorum. Hayatının ikinci orgasmı boyunca onu yalayıp emiyorum. O çok lezzetli, ona asla doyamayacağım.

Vücudu gözle görülür bir şekilde rahatlıyor, rahat battaniyelerin içine gömülüyor. Hayatında ilk kez tamamen tatmin olmuş durumda ve bu benim sayemde. Gurur göğsümü şişiriyor ve onun memnun iç çekışı kulaklarıma müzik gibi geliyor. Yatağın kenarından maskeyi alıp tekrar takıyorum.

"Şimdi bana üzerinde 'orgazm donörü' yazan bir tişört alır mısın?" Alay ediyorum. Battaniyeyi yüzünden çekiyorum; bakışlarındaki baldan, burun köprüsündeki çillerden ve artık onu her gördüğümde beni selamlayan gülümsemesinden sürekli etkileniyorum.

"Sadece benim için takarsan takarım. Dışarıda biri senden bağış isterse biraz kıskanabilirim," diye kızarıyor ve ben de yanağını okşuyorum.

"Kıskanç bir tip misin o zaman?"

"Sanırım öyle..."

"Güzel, ben de öyle. Paylaşmıyorum, o yüzden aklına sapıkça fikirler gelmesin," diyorum şakacı bir şekilde. Esniyor, utanç içinde yüzünü kapatıyor. Yataktan kalkıyorum, "Kalk da battaniyeleri dağıttığın yeri düzeltelim," diye talimat veriyorum. O da

inliyor, siyah, tüylü olanı kapıyor ve kendini bir taco haline getiriyor. "Beni dinle küçük hanım." Bileğinden tutup yatağın kenarına doğru çekiyorum, onu ve battaniyeyi omzuma alıyorum. Yığını yataktan kaldırıp onu tekrar yere koyduğumda sevinçle ciyaklıyor. Yastığına doğru bir solucan gibi kıpırdanıyor ve başını yastığa koyuyor. Bana bakarken dudağını ısırıyor. Etrafında gergin bir enerji var, gitmemi istemiyor. "Hâlâ kalmamı istiyor musun?" diye soruyorum ve yüz hatlarını neğe kaplıyor. Gülümsüyor ve başını sallıyor, ben yatağı hazırlarken battaniyelerin arasında hışırdıyor. Yemin ederim bu yığının içinde en az on battaniye var. Bu kadının kaç battaniyeye ihtiyaı var?

"Yani beni sadece güzel vücudum için kullanmıyordun?"

"Hayır, seni gt," diye gülüyor. "Yine de güzel bir vücut, gördüğüm kadarıyla." Birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca vücudumun çoğunu gördü, ama sadece orada burada ufak tefek parçalar.

"Sakin ol seni boynuzlu köpek, ben sadece bir et parçası değilim," diye yalandan hıkırıyorum. "Tam bir drama kraliçesi." Bir kahkaha atarak gözlerini deviriyor ve

kozasından çıkmanın yolunu arıyor. Battaniyeyi geri çekiyor, "Gel buraya seni aptal," diye kıkırdıyor ve ben de seve seve bunu yapıyorum.

Bölüm Yirmi Bir

Hayalet

Bir sarsıntıyla uyandım. Neredeyim ve neden göremiyorum? Neden bu kadar sıcak? Kavrularak ölüyorum. Kollarımdan biri ağır bir şeyin altında sıkışmış ama diğeri serbestçe hareket edebiliyor. Yüzüme götürüp etrafı yokluyorum. Ne oluyor lan? Nesneyi yüzümden çekip kendimi onun bunaltıcı kucağından kurtarıyorum. Temiz, serin havayı ciğerlerime çekerek etrafımı tarıyorum. Neredeyim ben? Yanımdan mırıldanan bir ses geliyor, "Etrafta çırpınmayı keser misin? Ben uyuyorum." Sese doğru döndüğümde son birkaç saatin gerçekliği yüzüme çarpıyor.

Mallory ile birlikteyim, onun yatağındayım. Onun huzurlu halini gördüğümde paniğim dağılıyor. O yanımdayken uykuya dalmak istememiştim, öylece oluverdi. Benim açımdan büyük bir hata, her an maskenin altına bakabilirdi, şimdi bile. Gerçekten eve gitmeliyim, yarın için uygulamaya koymam gereken planlarım var ve geç kalamam. Sadece beş dakika daha. Burada onunla uzanmalı ve bu anı içime çekmeliyim.

Mal'ın sabit nefes alışını dinlerken zihnim dağılmaya başlıyor. Bu bana onun tekrar uykuya daldığını ve uzvumu onun altından almamın güvenli olduğunu söylüyor. Bu hareket muhtemelen bir bombayı etkisiz hale getirmeye benziyor, Hayalet Surat maskesini takmadım ve uyanmasını istemiyorum. Uzun uğraşlardan sonra kendimi kurtarabiliyorum. Çabucak giyinip yatağın üzerine uzanıyorum. Eğilip alnına bir öpücük kondururken saçlarını melek gibi yüzünden uzaklaştırıyorum. "İyi uykular, küçük siren. Yakında görüşürüz," diye fısıldıyorum tenine ve o da karşılık olarak battaniyeye sarılıyor. Çok şirin. Odasından geçip koridora çıkıyorum ve kapısını arkamdan sessizce kapatıyorum. Acaba beni bu kadar ani uyandıran neydi? Odaları kontrol etmeye başladığımda polis modum devreye girdi. Mallory'nin odasının tam karşısında iki boş oda var. İlk kapıyı açıyorum, hiçbir şey yok, tamamen boş. İkinci odaya geçip kapıyı açıyorum ve beni birkaç derece daha soğuk bir hava karşılıyor. Bugün gerçekten meşgulmüş, bu oda yeni boyanmış ve tertemiz. Pencere açık ve yerde bir süpürge var. Garip... Önümdeki manzara,

Bir şeyler ters gidiyor. Yerde süpürge ve Mallory'nin yeni boyadığı duvarda büyük bir çizik. Böyle olmaz, bunu düzeltmeliyim.

Merdiveni kulübeye geri koymak için hızla dışarı koşuyorum ve ona bir asma kilit almam gerektiğini not ediyorum. İçeri dönerken Mallory'nin atılmış kıyafetlerini, telefonunu ve kulaklıklarını alıyorum. Hepsini şarj aletine bağladım ve kirli kıyafetlerini bodruma indirdim. Çamaşır makinesinin arkasındaki pencere kilidini hızla kapattım. Yedek anahtarının kapının yanında benim için sallandığını gördüğümde beri artık buna gerek kalmamıştı. Kurutucudan temiz kıyafetlerini alıp sepete doldurduktan sonra yukarı çıkıyorum ve onu tekrar uyandırmamak için koridorda, kapısının hemen önüne koyuyorum.

Mutfığa gidip kahve makinesini kurdum, böylece tek yapması gereken bir düğmeye basmaktı. Burada olduğum ve saklanmak zorunda olmadığım için çok heyecanlıyım. Sadece kadınımı şımartmak istiyorum. Ona yiyecek bir şeyler hazırlamayı düşünüyorum ama bu muhtemelen onu uyandıracaktır. Saatten bahsetmiyorum bile... Telefonumun ekranındaki saate bakıyorum, 02:37. Kahretsin, onun için duvarlara bir kat daha boya ekleyeceksem işe koyulsam iyi olacak. Hızla lavaboya dönüp maskemin içindeki teri temizliyorum, elimden geldiğince kuruluyorum ve kotumun arka cebine atıyorum. Dönerek koridordan yeni mor odaya doğru ilerliyorum, bu çok uzun sürmemeli. Oda çok büyük değil ve her şey hala benim için düzenlenmiş durumda. Ben sözünü kesmeden önce işini bitirmek için geri dönüyor olmalıydı. Oops. Bunu telafi edeceğim.

Bir buçuk saat sonra kamyonetime atlayıp eve doğru yola çıkıyorum. Onu gerçekten bırakmak istemiyorum ama sabahki planlarım önemli. Yeni boyanmış odanın penceresini kapattım ve kilitledim. Mükemmele yakın görünüyor. Her şeyi temizledim ve kaldırdım, oda artık onun hayalindeki her şey için hazır. Kontak anahtarını çevirirken yağmur ön cama vurmaya başladı. İçimden bir ses kalmamı söylüyor ama aramızdaki bu şeyi boğamam. Doğal olarak büyümesi gerekiyor. Telefonumu çıkarıp Mallory'ye bir mesaj yazıyorum.

Hayalet:

Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyorum.

Kalbim göğsümde daralıyor, umarım beni tekrar görmek ister. Sınırlarını zorladığımı biliyorum ama yine de karşılaşmamızı çoğunlukla onun yönetmesine izin verdim. Eğer beni iterse ne yaparım bilmiyorum. Bunun basit düşüncesi bile canavarımı kafesine doğru itiyor. Beni reddederse iyi bir şey olmayacak. Eve doğru sıkıcı bir yürüyüş yapmak için her zamanki saklanma yerimden çıkarken lastiklerin altındaki çakıllar çıtırdıyor. Oraya vardığımda saat neredeyse sabahın beşi olacak ve umarım Mallory güne erken başlamak istemez. Yaşadığı iki orgazmdan sonra parlak gözlü ve gür kuyruklu olarak uyanırsa hiç şaşırmam. O kameraları bir an önce açması gerekiyor. Belki Memur Graves bu konuda ona yardım eli uzatabilir. Şüphesiz yarın birbirleriyle karşılaşacaklar. Yüzüme sinsî bir gülümseme yayılıyor ve dikiz aynasından kendime bakıyorum.

Ne oluyor lan? Şu anda sağanak halinde yağan yağmurdan bir şey seçmek zor, ama sanırım arkamda kırmızı bir sedan gördüm... farları yanmıyordu. Çok garip.

Smith bu gece kırsal devriyede ve bu onun sivil aracı değil. İhbar edeyim mi? Özellikle bu havada farları açık olmadan araç kullanmak ciddi bir tehlike. Böyle bir suçun size ağır bir ihlal cezası getirebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Aynalarım ne kadar dikkat edersem, sadece bir şeyler gördüğüme o kadar ikna oluyorum. Arka lambalarımın ışıltısı yoldaki su birikintilerinden ya da çarşaf gibi yağan yağmurdan yansıyor olmalı. Mallory'nin güvenliğini sağlamaya çalışırken son birkaç gündür pek uyuyamadım ve bu beni yıpratıyor olmalı. Birdenbire vücudumdaki her kas ağrıyor ve iliklerime kadar işleyen bir yorgunluk beni ele geçiriyor.

Çizmeli ayağımı gaza basıyorum ve kendimi uyanık ve tetikte tutmak için eve giderken her tümseğe çarpmaya çalışıyorum.

Garaj yoluma girdiğimde saat sabahın 4:45'i olmuştu ve yolumdan daha fazla zaman kazanabildiğim için daha mutlu olamazdım. Bu havada hız yapmamalıydım ama alternatifim kenara çekip kamyonetimde uyumaktı. Camıma vurup bu gece ne kadar içtiğimi soran bir memur arkadaş tarafından uyandırılmaya ihtiyacım yok. Kıçımı içeri sokup kanepeme yığıldım ve uykunun beni hemen kucaklamasını memnuniyetle karşıladım.

Yirmi İkinci Bölüm

Mallory

Boş bir yatağa uyanacağımı bilmeliydim. Yanımdaki yere dokunuyorum, soğuk. Kalmayacağını bilmeliydim. Kalmadığı için üzgünüm, kızgınım da. Siktir et onu. Bana sonsuz mutluluk dalgaları ve akıl almaz bir zevk getirip sonra da kuyruğunu bacaklarının arasına kısırmış korkak bir köpek gibi kaçıp gidemezsin. Kendimi yataktan kaldırıp kahve yapmaya gidiyorum ama kahvenin çoktan hazır olduğunu görünce şok oluyorum. O Hayalet miydi? Öyle olmalıydı, değil mi? Kulaklıklarımın ve telefonumun tezgahın üzerinde şarj edildiğini görüyorum. Onları benim için dışarıdan getirmişti, o olmayan her şeyi tamamen unutmuştum. O beni tüketti. Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor, ben uyurken başka neler yaptığını merak ediyorum.

Duş alıp makyaj yapmayı düşünüyorum ama yağın yağmur yüzünden bugün makyaj yapmamayı tercih ediyorum. Daha sonra Ghost'u görürsem boğulmuş bir rakun gibi görünmemek daha iyi. Duvarları ikinci kat boyamalıyım ve sonra postalarımı almak için kasabaya gitmeliyim. Ayrıca internetten sipariş vermek yerine başka bir kitaplık için yerel mağazaya bakmak istiyorum. Elimdeki diğer üç kitaplığı sipariş ettiğim için postane çalışanlarının benden nefret ettiğine eminim.

Kütüphaneye doğru ilerlerken, koridorda duran temiz kıyafet sepetimi görüyorum. Bu adam zaten benimle ilgileniyor. Daha fazla külotumu çalmamış olsa iyi olur. İç çamaşırlarımdan biriyle otuz bir çektiği düşüncesi içimi burkuyor, hem de iyi anlamda. Neyim var benim böyle? Kendi kendime sessizce gülüyorum. Hayalet beni değiştiriyor. Bunu şimdiden hissedebiliyorum. Sadece yaptığımız şeyler değil. Beni olduğum gibi kabul ediyor, kırık parçalarımınla. Görünüşe göre kendimi toparlamama yardım ederken bir yerimin kesilmesini umursamıyor.

Yeni boyanmış boş odanın kapısını açtığımda her şeyin gitmiş olduğunu fark edince şok oluyorum. Boyacı bantları sökülmüş, boya işi kusursuz, tüm temizlik ve boya malzemeleri çıkarılmış ve sanırım kaldırılmış. Geçici olarak duvara dokunuyorum, kuru, yapışkan değil. Bunu gece yarısı yapmış olmalı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına batıyor ve burnum duygusal saldırıdan dolayı sızlamaya başlıyor. Bunun için ağladığıma inanamıyorum. Bana ağlamamamı, bunun iyi bir şey olduğunu söylediler. Bunu benim için yaptı, karşılıksız. Sanki tam karşımda duruyormuş gibi sesini kafamın içinde duyabiliyorum. "Bunu senin için yaptım çünkü bunu hak ediyorsun, karşılığında bir şey beklediğim için değil. Ama eğer teklif edersen, seni bu zevkten mahrum etmeyeceğim, küçük siren." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve bu duygunun tadını çıkarmak için bir an durmam gerekiyor. Hayatım boyunca mutluluğu bulacağımı hiç düşünmemiştim. İstismara yenik düşeceğimden emindim, bunun üzerine bahse girebilirdim. Ya öyle olacaktı ya da sonunda kendi ışığımı söndürmek için yeterli cesareti toplayacaktım.

Telefonumu almak ve harika takipçi erkeğime mesaj atmak için mutfığa geri dönüyorum. Bu sabah gönderdiği mesajı okurken içimde kelebekler uçuşuyor. Zaman damgasında sabah 4:05 yazıyordu. Kahretsin, uzun süre kalmış. Bunun farkına varmak tüm vücuduma sıcaklık yayıyor.

Mallory:

Hislerimiz karşılıklı, aygır.

Yaptığın her şey için teşekkür

ederim.

Ne zaman ayrıldığını bilmiyorum ama mesajın gönderildiği saatlerde buradan ayrıldıysa sabah 5'ten önce şehre dönmüş olamaz. Muhtemelen hâlâ uyuyordur. Çamaşırlarımı kaldırmaya ve giyinmeye gidiyorum.

○○○○○

Sonunda, savaş botlarım, siyah taytlarım ve büyük boy siyah kapüşonlumla kapıdan çıkmaya hazırım. Yağmur dinmedi ama yağmur ceketim yok, o yüzden en iyi seçenek bu. Telefonumu elime aldığımda daha okunmamış mesajlarım olduğunu görüyorum.

Hayalet:

Benim için zevkti, küçük siren.

Mor odaya ne yapıyorsun?

Mallory:

Kitap odasına dönüştürüyorum.

Hayalet:

Bu harika bir fikir, bebeğim.

Telefonuma bakıp aptal gibi gülümsüyorum. Onun onayı beni sevindiriyor.

Mallory:

Teşekkürler. Bugün ne yapıyorsun?

Hayalet:

Birkaç planım var.

Çok gizemli. Acaba bu planlar beni de içeriyor mu... Tanrım, umarım içerir. Kapüşonumu yukarı çekip telefonumu cebime koyuyorum ve yağmurun altında arabama doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Gök gürültüsü etrafımda patlarken ve birkaç saniye sonra şimşekler gökyüzünü yararken emniyet kemerimi bağlıyorum. Sonsuza kadar burada oturup fırtınayı izleyebilirim. Civic'in tavanına vuran yağmurun kaotik ritmik sesi beni huzurlu bir transa sokuyor. Ghost'la karşılaşmamı yeniden yaşıyorum ve nabzım hızlanıyor. O kadar seksi ki, neden benimle ilgilendiğine dair en ufak bir fikrim yok. Telefonum çalıyor ve ona bakıyorum.

Hayalet:

Peki ya sen?

Ona söylemeli miyim? Hayır, ayıyı dürtelim. Belki baş belası olarak canavarını tekrar saklandığı yerden çıkarmaya zorlayabilirim.

Mallory:

Bilmek istemez miydin?

Ön cam sileceklerini çalıştırıyorum ve çakıllı araba yolundan çamurlu toprak yola geri dönüyorum. Kasabaya doğru giderken telefonum gelen mesajlarla biplemeye devam ediyor ve vücudumda şeytani bir heyecan sarsılıyor. Onu görmezden geldiğim için beni cezalandıracak mı? Ne yapacağını merak ediyorum.

Mağazanın önünde duruyorum ve küçük otoparkta kapıya en yakın boş yeri arıyorum. Uzaktan yakından hiçbir şey yok, ıslanacağım gibi görünüyor. En azından yağmur biraz hafifledi, şimdi daha çok çiseliyor. Telefonumu çıkarıyorum ve Victoria'dan bir daha asla ucuz şarap içmeyeceğine dair cevapsız bir mesaj geldiğini görüyorum.

boş zamanımın tadını çıkarıyorum. Ne kadar eğlendiğim hakkında hiçbir fikri yok. Ona cevap veriyorum ve sonra Ghost ile konuşmaya başlarken içim neşeyle kıpır kıpır oluyor.

Hayalet:

Evet, isterim.

Neyin peşindesin, küçük siren?

Beni görmezden mi geliyorsun,

bebeğim?

Unutmayın, iyi kızlar boşalır ve kötü kızlar cezalandırılır.

Sonra görüşürüz, küçük siren.

Bu tam da istediğim gibi oldu. Daha sonra beni vahşi ve sınırsız bir şekilde tahrip edeceği düşüncesiyle bacaklarımın arasında kayganlık toplanıyor. Ona güveniyorum, ben istemedikçe beni hiçbir şeye zorlamayacak ve ben de istiyorum. Ne isterse, yüzümde bir gülümsemeyle yapacağım.

Mallory:

Dört gözle bekliyorum.

Ayrıca, şehre yeni geldim, sonra evde

olurum.

Bekliyorum... ama cevap yok. Tam bir pislik, bana kendi ilacımdan tattırmaya çalışıyor. Sorun değil, onu daha sonra göreceğimi biliyorum. Arabayı kilitledim ve dükkana doğru yöneldim.

Ani bir tedirginlik hissi kaplıyor içimi, tüylerim diken diken oluyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. İzleniyorum, bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum, sadece biliyorum. Tuhaf olan şu ki, aylardır takip ediliyorum ve daha önce hiç böyle bir tehlike farkındalığı hissetmemiştim. Hayalet bir yerlerden beni izliyor olmalı.

Omuz silkiyorum ve bugün bir ayrışma ve depresyon sisi içinde yaşamadığımı fark ediyorum. Etrafımın çok daha farkındayım ve bedenim de beynim kadar buna uyum sağlamaya başladı. Yine de adımlarımı yavaşlatıyorum ve etrafı tarıyorum. Hiçbir şey yersiz ya da endişe verici değil. Oturan bir kişi bile yok.

Araçları ürkütücü bir şekilde beni izliyordu. Araba ağılında saklanıp dış cephe kaplamasındaki bir boşluktan bana bakan kimse yok. Hiçbir şey yok. Otoparkta hiç kimse yok. Küçük kasabanın karanlık ve fırtınalı bir günde cansız olmasına şaşırmamalıyım. Herkes içeriye sığınmış, doğa ananın etkilerinden saklanıyor. Her ihtimale karşı, otoparkta öncekinden biraz daha hızlı ilerliyorum. Ayaklarımın altındaki su birikintileri çamurlu suları pantolonumun altına sıçratıyor. Beynimde neyin canlandığını bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum, korkmak istemiyorum. Hayalet beni korkutmaz. Tam kapıya yaklaşırken, ıslak kaldırımında arkamdan gelen ayak seslerini duyuyorum. Eldivenli bir el arkamdan uzanıyor ve kapının kolunu tutuyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Mezarlar

Kahretsin, onun korkusu kendimi içinde boğmak istediğim lezzetli bir afrodisyak. Gözbebekleri büyümüş, damarlarında adrenalin dolaşüyor ve nefesleri hızlı küçük pantolonlarla geliyor. Vücudunda yarattığım etki çok ateşli. Bahse girerim şu anda amına dokunsam ıslanırdı, hepsi benim için. Her zaman benim için. Sadece benim için.

Bana bakıyor ve yüz hatlarında rahatlamaya benzer bir ifade belirliyor. "Önden buyurun hanımefendi," diyerek kapıyı açıyorum.

"Kahretsin Nox, az kalsın arkamdan böyle koşarak kalp krizi geçirmeme neden olacaktın," diye gülerek dükkâna giriyor. Ghost'un değil de benim adım ondan gelmesi şimdiden sikime hayat veriyor. İçine girdiğimde dudaklarından küçük nefesler halinde döküldüğünü duymak istiyorum.

"Özür dilerim, sadece bir centilmen olmak istedim. Seni korkutmak istememiştim." Korkuttum ama bunu bilmesine gerek yok. Giriş yolunu kapatmamak için birlikte mağazaya doğru ilerledik.

Yanakları kızarıyor, "Kapıyı açtığınız için teşekkür ederim. Keşke kalıp sohbet edebilseydim ama hızlı olmaya çalışıyorum. Yakında görüşürüz, tamam mı?" Sesi hafif, melodik ve meraklı. Keşke kalsa. Aslında keşke ben de onunla gidebilseydim. Onu takip etmek garip olur muydu? Muhtemelen. Yerimden kıpırdamadan başımı sallıyorum. Küçük bir el sallıyor ve sonra mobilya bölümüne doğru gidiyor.

Şanslıydım ki bana mesaj attığında çoktan şehre varmıştım. Mağazanın hemen dışındaki yola park etmiş küçük siyah arabasını bulmak zor olmadı. Neden burada olduğunu merak ediyorum, ama onu bekleyip kendim göreceğim.

Yiyecek reyonlarında dolaşırken, daha sonra onun kucağına sarıldığımda kamyonetimde hiçbir şey bozulmasın diye bozulmayan ürünleri seçiyorum. Ekmek, makarna, çorba, konserve, kraker ve cips. Aracımda ne kadar durursa dursun boşa para gitmeyecek bir sürü saçmalık.

Çok sıkıldım, burada durup mısır gevreği kutularını okurken bir yandan da kasayı izliyorum. Kadınımı beklerken daha da sabırsızlanıyorum.

sonunda alışverişini bitirdi.

Mağazaya baktığımda, mobilya bölümüne paralel olan mutfak aletleri bölümüne gitmemem gerektiğini biliyorum ama gidiyorum. Kahve makinelerinin sergilendiği bölümün arkasından onu izlememem gerektiğini de biliyorum ama izliyorum. Arabasına bir kitaplık almakta zorlanıyor. Gidip yardım teklif edeyim mi? Mahallenizin dost canlısı polisi böyle yapardı, ben de öyle yapacağım.

Yanına yaklaştığımda, anlaşılan bugün onu ikinci kez korkutuyorum çünkü "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sorduğumda zıplıyor.

Kirpiklerinin altından bana bakıyor, sırtı bükülmüş, komik bir şekilde kutunun ağırlığını taşımaya çalışıyor. Sepetinde üç kitap var, bunca zamandır orada mıydı? Kitap reyonunda mı? Bilmem gerekirdi.

"Hangi cehennemdeydin sen? Ne zamandır bu kutuyla boğuşuyorum!" diye nefes alıyor bıkkın bir şekilde. Birkaç dakikadır kutuyu iyice kavramaya çalıştığını biliyorum.

Onu izliyor, azmine hayranlık duyuyor, problem çözme becerilerini inceliyordum.

"Biliyorum, izliyordum," diye sırtıtıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve vücudu kıpırdamıyor. Hayır, geri çekil Graves. Beni bu kadar çabuk Ghost'a bağlayamaz. "Gelip yardım teklif etsem mi etmesem mi bilemedim. Seni utandırmak istemedim."

"Tüm feminizm vücudumdan akıp gidene ve bana yardım edecek büyük, güçlü bir erkeğe ihtiyacım olduğunu fark edene kadar beklediğin için teşekkür ederim," diye dudaklarını bükerek gülümsüyor.

"Rica ederim," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum. Kitaplarını alıp kendi arabama yerleştiriyorum. Sonra titreyen ellerinden kutuyu alıp kolaylıkla kaldırıyorum ve artık boş olan arabasına yerleştiriyorum. Kitaplarına gösterdiğim özen karşısında yüz hatları yumuşuyor, onlara ne kadar değer verdiğini biliyorum.

"Bunlardan kaç tane istiyorsun?" Onun için bir kutuyu kaldırmak kadar önemsiz bir şey olsa bile, ona tekrar hava atmaya hevesliyim. Kadınlar buna bayılır.

Bir süre düşündükten sonra nazikçe "Bana bir tane daha getirir misin lütfen?" dedi. Utangaç ve bu çok sevimli, sanki dün yüzüme sürtünmüyordu, onu boşaltmamı talep ediyordu. Sokaklarda küçük tatlı bir melek, çarşaplarda ise küçük şımarık bir şeytan. Buna bayılıyorum.

Bir kutu daha alıp arabasına koyuyorum. "Kaç kitabınız var?" Soruyorum, bu sorunun cevabını zaten biliyordum ama devam etmek istiyorum

benimle nişanlandı.

"Oldukça geniş bir koleksiyonum var," diye gülüyor. "Daha çok bir saplantı gibi. Şimdiden üç tam rafım var ve bazı kitaplar komodinimi ve sehparamı ele geçirdi."

"Ben de okumayı severim, bu kitaplar ne hakkında?" Pis olduklarını zaten biliyorum, yazarın adını onun evinde gördüğüm bazı kitaplardan tanıyorum. Birini kapıp sayfaları çevirmeye başlıyorum, kitabı geri almak için vücudu benimkine çarpıyor.

"Hayır, Lennox, geri ver onu!" diye sızlanıyor, romanı geri almayı başaramazken seksi vücudunu benimkine sürüyor. Müstehcen bir kelime ararken kitabı onun ulaşamayacağı bir yerde tutuyorum. Sayfadan 'Sik' kelimesi gözüme çarpıyor ve nefesim kesiliyor.

"Mallory, bu bir seks kitabı!" Fısıldayarak bağıriyorum, gülme isteğimi bastırıyorum ve kendimi yüzümü asmamaya zorluyorum. İnliyor, yüzü domates rengine dönüyor ve utançtan ölüyor. Kahkahamı daha fazla bastıramıyorum, serbest kalıyor ve gülmekten kırılıyorum. Kırık kıkırdamalar arasında sayfayı yüksek sesle okuyorum.

"Bedenin benim, zevkin benim ve ruhun... o da benim." Başımı kaldırıp ona baktığımda, taş kesilmişti. Mobilya kutularının bulunduğu rafa yaslanmış, yakıcı bir yoğunlukla beni izliyor. Ona doğru yürüyorum ve boşluğunu dolduruyorum, aramızda sadece birkaç santim var. Onunla aynı havayı solurken aramızda şehvet yanıyor, ondan yayılan ısı beni canlı canlı yakmakla tehdit ediyor. Bir kolumu başının yanındaki rafa dayamış, diğer kolumla da kitabı açmış, sayfalarından yüksek sesle okumaya devam ediyorum. "Aletim onun içinde kaybolurken sert itişler arasında homurdanıyorum. Vücudu, ona uyguladığım vahşet yüzünden yataktan kalkmaya çalışıyor ama buna bayılıyor, beni seviyor. Amcığı sikimi mükemmel bir şekilde içine alıyor, kalçalarımın her keskin vuruşunda onu evinde karşılıyor. Birleşmemizin sesi hem tahrik edici hem de müstehcen. Taşaklarımın kışına çarpma sesi, inlemelerinin ahengiyle karışıyor-" Kitabı elimden alıp kapattıktan sonra yanındaki rafa yerleştirirken sözlerim kesiliyor.

Gözlerimiz kilitleniyor ve aramızdaki çekime karşı koymak neredeyse imkânsız. Tahrik olduğunu anlayabiliyorum, zihnim ve bedenim bunca aydan sonra onunkine o kadar iyi uyum sağlamış ki, kalabalık bir odada onu görmeden önce hissedebilirim. O benim için ıslandı, maske için değil. Sadece bu gerçek bile beni bu kirli zeminde onun önünde dizlerimin üzerine çökmeye hazır hale getiriyor. Bakışları aşağıya iniyor ve ağzımda oyalanıyor, onu öpmeli miyim? Çok mu fazla, çok mu erken? Zaman uzuyor

Aramızdaki saniyeler sonsuzluk gibi geliyor. Söz konusu o olduğunda hiçbir zaman benim için yeterli olmayacak. İzin verdiği sürece burada durup onu seyretmekten memnunum.

Yüzünde tanımadığım bir ifade beliriyor, bir anlığına orada duruyor ve sonra bir anda kayboluyor. Yanlış bir şey mi var? Bu durumu fena halde yanlış değerlendirdim ve çok güçlü davranarak onunla olan her türlü şansımı mahvettim mi? Tuhaf mıydım? Beniensemden tutup dudaklarımı kendi dudaklarıyla buluşturmak için aşağıya çektiğinde kendi aşağıya doğru düşüncelerimin içinde dönüp duruyorum.

Hayır, bu kötü. İyi ama aynı zamanda çok çok kötü. Onun Hayalet'i gibi öpüşmediğimden nasıl emin olabilirim? O akıllı, çok akıllı. Sergilenen mobilya modellerinin yanında ateşli ve ağır olursak tüm bunları çok yakında anlayacak. Parmakları ensemdeki saçlarımın arasından geçiyor ve sıkılaşıyor. Beni kendisine karşı rehin tutarken sikim canlanıyor. Dudaklarımı yalıyor, öpüşmemizi derinleştirmek için izin istiyor. Onu hiçbir şeyden mahrum edemem. Açıyorum ve kendi ilmiğimi hazırlarken dillerimiz birbirine değiyor. Hayalet'le benim aynı kişi olduğumuzu fark edeceğinden eminim, onu bir şekilde izimden uzaklaştırmalıyım. Beni vücuduna daha da yaklaştıırken ağzımın içinde inliyor. Hiç düşünmeden bacağını kalçama doğru çekiyorum ve sikimi amına sürüyorum. Lanet olsun, amından gelen sıcaklık fermuarımı eritmeye yetiyor. Beni istiyor, hem de çok.

Bir boğaz temizleme sesi beni Mallory'nin dolgun dudaklarından çekip alıyor. Başımı çevirdiğimde mahallenin genç kızlarından birinin kollarını kavuşturmuş, yüzünde iğrenmiş bir ifadeyle orada dikildiğini görüyorum. Karşısındakinin ben, kasabanın polisi ve yakında başkomiser olacak kişi olduğunu anlayınca yüz hatlarını toparlıyor.

"Özür dilerim Memur Graves, bölmek istemezdim ama müdürüm durmanızı istiyor. Şiltelerin yanında sevişen çift hakkında şikâyetler alıyor. Onun sözleri, benim değil," diyor kibarca.

Mal'ın bacağını bırakıp kenara çekiliyorum, öfke dolu sertliğimi bir şekilde gizlemeye çalışıyorum. İki elimi kapüşonlu kazağımın ön cebine sokup önden aşağı doğru çekiyorum. Mallory sessiz bir kıkırdama çıkarıyor, kendinden ve içinde bulunduğum bu garip durumdan memnun olduğu belli. Bu oyunu iki kişi oynayabilir, bebeğim.

"Üzgünüm, Abigail. Lütfen Nancy'ye özürlerimi ilet. Bir daha olmayacak," diyorum, hormonlu ergenler gibi öpüşürken yakalandığımız için hâlâ gözle görülür bir şekilde utanan Mal'e bakarak. "Bu," diye baş parmağımı Mallory'ye doğru uzatıyorum, "vakum gibi bir ağzı var." Abigail garip bir şekilde gülüyor ve benim küçük sirenim omzuma yumruk atıyor. "Ow, hey!" Gülüyorum.

"Seni pislik, böyle söyleme!" diye tükürdü bana, sonra Abigail'e döndü, "Bizi gördün, ben çaresiz kurbandım."

"Lütfen, beni sevgililerinizin kavgasına dahil etmeyin. Sadece dükkânda tükürmeyi bırak," diyor Abigail ve dönüp gidiyor.

"Bana vakum dediğine inanamıyorum," diye homurdanıyor.

"Ereksiyonuma güldün!" Ben de karşılık veriyorum.

"Evet, öptüm. Seni öptüğüm için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım."

"Ne var? Neden? Erkek arkadaşın var mı?" Cevabını beklerken diken üstünde oturuyorum. Benim hakkımda ne söyleyecek?

"Belki mi? Bilemiyorum. Bu yeni bir şey ve daha önce böyle bir konuşma yapmamıştık."

"O zaman hâlâ bekârsın ve benim gelip seni kapmam için müsaitsin," diyorum. Eğiliyorum ve ağzımı onunkinin üzerinde gezdiriyorum, öpüşmemizi tamamlamak için son birkaç santimi hareket ettirmeyi ona bırakıyorum. Yapıyor ve ben de bu diğer adama karşı hayali bir savaşı kazanmış gibi hissediyorum. Bu diğer adam ben oluyorum ama bu konunun dışında. Beni burada gün ışığında istiyor, gecenin bir vakti kirli bir sır olarak değil. Aynı kişi olan iki adam arasında kalmak üzere ve ben onun kıvranışını izlemek için sabırsızlanıyorum.

Öpüşmemiz istediğimden çok daha erken bitti ama bu akşam için planlarım var ve harekete geçmemiz gerekiyor.

"Başka bir şey almanız gerekiyor mu?" Ben soruyorum.

"Hayır, buraya sadece bunun için geldim." İki ağır rafın bulunduğu arabayı itmeye başladı ve açıkça mücadele ediyordu. Onu kenara iterek, o benimkini alırken ben de onun arabasını kasaya doğru itmeyi devralıyorum.

Otoparktan geçip arabasının park ettiği yola doğru ilerlerken o kadar bariz bir şey fark ediyorum ki, buraya gelmeden önce bu ilk ayrıntıyı gözden kaçırmış olmasına şaşıyorum. Arabasının arka koltuklarının mekanizmasının bozuk olduğunu ve katlanmadığını biliyorum. Bunu ailesini götürdüğüm gece fark ettim. Koltukları aşağı çevirerek bir şekilde benden kaçabileceklerinden endişeliydim ama belli ki bu mümkün olmadı. Bozuk olduğunu biliyor mu? Görünüşe göre bilmiyor çünkü bagajı açıp defalarca düğmeyi çevirmeye çalışıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir çılgın atıyor ve ailesine, ona çalışır durumda bir araba bile bırakamadıkları için nefesinin altında küfrediyor.

Ne şanslıymış ki bugün kamyonumu buraya getirdim ve kutunun üzerinde hiçbir şey ıslanmasın diye bir örtü var. Sevinçten karnıma ağırlar giriyor.

"Her şey yolunda mı?" diye sor.

"Hayır, her şey yolunda değil. Koltuklar aşağı inmiyor, bu yüzden kitap raflarım sığmıyor. Bu yüzden burada durup bir nakliyeciyi gelip onları evime götürene kadar beklemek zorunda kalacağım. O zaman da postane kapanmadan yetişemeyeceğim," diye ağzından geçiriyor. Kahretsin, heyecanlandığında çok tatlı oluyor.

"Neden postaneye gitmiyorsun, ben de eşyalarını yükleyip sana getireyim?" Teklif ediyorum.

"Senden bunu yapmanı isteyemem, çok uzak."

"Gidecek başka yerim yok. Bu benim izin günüm. Bunu yapacağım." Dudağını çiğniyor, açıkça düşünüyor. "Hey, bunu yapmak istiyorum. Şimdi git başka ne yapman gerekiyorsa yap, ben de seninle evinde buluşayım."

"Teşekkür ederim." Parmak uçlarında uzanıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. Çok tatlı ve masum, tıpkı onun gibi.

İki arabayı da yolun karşısındaki kamyonuma çekip bagaj kapağını indiriyorum. Ağır kutuları yüklerken sokağın diğer tarafından beni izlediğini hissediyorum. Kabine geçip elimizdeki birkaç poşeti koltuğun üzerine koyuyorum. Çiseleyen yağmurda hâlâ orada durmuş beni izliyor. Ne düşünüyor acaba? Maskeli sapığı yerine beni mi seçecek? Aynı kişi olduğumuzu henüz anlamadı mı? Sesimi ya da öpüşme şeklimi gizlemek için gerçekten boktan bir iş yapıyorum. Bana baktığında ne görüyor? Bir kaçamak mı? Erkek arkadaş malzemesi mi? Bir hata mı? Öpüşmemizden pişman olabileceği düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor.

"Acele etsen iyi olur yoksa seni evine kadar döverim!" Yolun karşısında bağıriyorum. Bana gülümsüyor ve küçük bir el sallıyor, sonra arabaya tırmanıyor ve yolun aşağısına doğru gidiyor.

Arabaları dükkâna geri götürdükten sonra kamyonetime tırmanıp telefonumu çıkarıyorum. Ghost, küçük sireni başka bir adamı öptüğü için çok üzölmek üzere.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Mallory

Vücudum o kadar sıkı sarılmış ki telefonum çaldığında zıplıyorum. Bu konuda endişeliydim, hatta korkuyordum. Telefonumu kontrol edecek kadar cesaretimi toplamadan önce bloğun etrafında üç kez dolaşmam gerekiyor. Postanenin önüne yanaşıp park ettikten sonra kendimi toparlamak için sakinleştirici derin nefesler almam gerekiyor. Bardaklıktan telefonumu alıyorum ve öylece bakıyorum. Ondaki geleceğini bildiğim mesajı açmak için geçen her saniyede endişem artıyor. Kıskanç bir tip olduğunu ve paylaşmadığını söyledi. Ben ne yaptım ki? Lennox'u neden öptüm? Onun derin sesine ve parlak zırhlı şövalye kişiliğine o kadar kapıldım ki kendimi ona attım. Kahretsin, tam bir aptalım.

Ghost'un mesajını şimdilik görmezden gelmeye karar veriyorum, bir seferde sadece bir adamla başa çıkabilirim. Onu daha sonra görmem gerekiyordu, değil mi? Belki bu konuyu yetişkinler gibi konuşabiliriz? Bu düşünce gülünç.

Binaya doğru ilerlerken gök gürültüsünün gürleyen sesi beni ürkütüyor. Bulutlar yeniden toplanmış ve gökyüzü uğursuz bir griye doğru kararıyor. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve sağanak yağmurda araba kullanırken mahsur kalmamak için mümkün olduğunca hızlı olmak isteyerek kıcımlı içeri sokuyorum.

Posta kutumu kontrol ederken gişede yardım bekliyor gibi görünen bir adam var. Birkaç fatura ve resepsiyondan paketimi almam için gereken küçük bir bilet var. Bu adamın kim olduğunu bilmiyorum, yüzü belli belirsiz tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Çatlamış dudakları bu karşılaşma için fazla neşeli bir gülümsemeye dönüşürken tüylerimi diken diken ediyor. Telefonum tekrar bip sesi çıkarıyor, çıkardığımda Ghost'tan gelen başka bir mesaj görüyorum. Telefonumu sessize alıp cebime geri koyuyorum. Onunla sonra ilgilenirim. Sadece güvenlik kameralarımı alıp buradan gitmek istiyorum. İşçi nerede?

"Önümde kesmek mi istedin, sevgilim?" Tanımadığım adamın sesi tenimi gıcırdatıyor. Bunu daha önce de duymuştum, yemin ederim. Daha önce yaşadığım o huzursuzluk hissi yeniden ortaya çıkıyor ve rahatsız bir şekilde bir ayağımdan diğerine kayıyorum.

"Oh, hayır, sorun değil. İlk sen geldin," diye garip bir şekilde cevap veriyorum. Ona siktirip gitmesini söylemeyi tercih ederdim ama beynimde alarm zilleri çaldırmak dışında bana hiçbir şey yapmadığı için kibarlığımı koruyorum.

"Gerçekten hiç sorun değil," diye ısrar ediyor ve eliyle az önce işgal ettiği tezgâhın önündeki yeri işaret ediyor. Ugh, bir ipucu al dostum, sana zaten olduğumdan daha fazla yaklaşmak istemiyorum.

"Oh, hayır, teşekkür ederim-" Tam cevap veriyordum ki arkadan biri elinde bir kutuyla çıktı ve kutuyu adama uzattı. Sonunda. Sürüngenin yüzünde kısa bir süreliğine öfkeye benzer bir ifade belirdi. Sonra çalışana başını sallıyor, dönüp bana gülümsüyor ve beni bariz bir şekilde süzdükten sonra gidiyor. İğrenç hissediyorum, sanki sadece bana bakarak her yerime dokunmuş gibi. Tiksindim ve umutsuzca duş almaya ihtiyacım var.

Silkelenip gişeye yaklaşıyorum, çalışana biletimi uzatıyorum ve bekliyorum. Beş dakika geçti... sonra on. Bu kadar uzun süren ne?

Elinde iki büyük beyaz kutuyla köşeden döndü. Kimliğimi paketteki isim ve adresle ve ona verdiğim biletle karşılaştırarak kontrol ederken kutuları tezgâhın üzerine yerleştiriyor. Olduğumu iddia ettiğim kişi olduğumdan emin olduktan sonra kutuları tezgahın üzerinden bana doğru itiyor ve ben de binadan ayrılıyorum.

Arka koltuğun kapısını açıp kutuları içeri kaydırırken yağmur daha da şiddetli yağıyor. Tam emniyet kemerimi takmış ve arabayı çalıştırmıştım ki sürücü tarafındaki camım çalındı. Postaneden gelen sürüngen, ne kadar oldu? On beş dakika mı? Yirmi mi? Ne yapacağımı düşünürken endişeden terlemeye başladım. Tüm kapıları kilitleyen düğmeye basıyorum ve camı hafifçe açıyorum. "Evet?" Titreyerek soruyorum.

"Arka lamban yanmıyor, hayatım." Ew! Bana öyle deme. "Oh, tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

"İstersen bunu senin için çabucak düzeltebilirim." Sesi bende kaçıp saklanma isteği uyandırıyor. Sesi hırıltılı, sesini daha çok yaşlı bir adam gibi çıkarıyor, oysa ben onun yaşını muhtemelen kırklı yaşların ortası ya da sonu olarak tahmin ediyorum. Gözleri tehditkâr, beni altına çekip boğmak isteyen dipsiz cerulean havuzları gibi. İnce, kirli sarı saçları ıslak ve tenine yapışmış. Beynimin her parçası bana kaçmamı söylüyor, bu adam tehlikeli.

"Hayır, teşekkür ederim. Yapabilirim ama bana haber verdiğin için minnettarım." Anlayacağını ve aracımdan uzaklaşacağını umarak arabayı geri vitese takıyorum. Neyse ki öyle yaptı.

"Dikkatli sür, bu toprak yollar yağmurda kayganlaşıyor!" diye bağıyor bana park yerinden çıkarken. Uğursuz gülümsemesini camın arkasından seçebiliyorum.

ön camımda yağmur damlaları bırakıyor. Küçük, nazik bir el sallıyorum ve sonra camımı açıyorum.

Eve kadar hızla gidiyorum ama yarı yolda adamın nerede yaşadığını bildiğini fark ediyorum.

Mezarlar

Neden bu kadar uzun sürdü? Yirmi üç dakikadır garaj yolunda oturuyorum. Graves'te numarası yok, o yüzden mesaj atamıyor ve Ghosty'yi görmezden geliyor. Belli ki dudaklarımızı kilitlediğimizi ona söylemekten korkuyor. Artık öğleden sonraya giriyoruz ve gökyüzü karanlık. Etrafımdaki yağmurun şıpır şıpır sesi beni kendimden geçiriyor. Mallory'ye ayırdığım onca zaman yüzünden belli ki uykusuz kalmışım. Bir dakika gözlerimi dinlendireceğim, çok yorgunum...

Lastiklerin altındaki kayaların çıtırdama sesi beni uykumdan uyandırıyor. Telefonumu kontrol ettiğimde bir saatin geçtiğini görüyorum. Ne oluyor be? O iyi mi? Neden bu kadar uzun sürdü?

Kamyonetimden atladım ve arabanın yanına koştum. Çıldırılmış gibi görünüyordu. Camına vurdum ve çığlık attı. Bir şey kızımı ürkütmüştü ve bu ben değildim. Kapısını açtığımda ellerinin titrediğini ve yanaklarının ağlamaktan ıslandığını görüyorum. Bana bakıyor, gözleri rahatlamak için yalvarıyor. Anahtarlarını kontaktan aldım ve onu kollarıma aldım. Yağmurun altında onu ön kapıya kadar taşıdım.

"Hangi anahtar bu?" Ona fısıldıyorum.

"Mor olan." Tüm anahtarları, anahtarın baş kısmının etrafındaki küçük lastik parçalarla renk kodlu. Kapının kilidini açıp içeri giriyorum. Yerdeki çamurlu suyu takip ediyorum ama umurumda değil, sonra temizlerim.

Onu nazikçe kanepeye yatırıyorum ve çok sevdiği hayalet battaniyeyi omuzlarına sarıyorum. Su ısıtıcısını doldurmak ve çalıştırmak için hızla hareket ediyorum. Dışarı çıkıp paketlerini aldıktan sonra arabasını kapatıp kilitliyorum. Kamyonetimin kabininden çantaları alıp her şeyi içeri taşıyorum. Kanepede ona bakıyorum, gitmiş, yine kafasının içinde kaybolmuş. Boş bakışları beni iliklerime kadar yaralıyor, çok iyi gidiyorduk. Ne oldu lan? Kamyonetimin kasasından kitap raflarını aldım ve

mor odaya yerleştirdim. Su ısıtıcısı çığlık atıyor ve bu onu dissosiyatif durumundan çıkarmış olmalı çünkü köşeyi döndüğümde mutfakta duruyordu.

"Hey, iyi misin? Sana ay yapabilirim," diye soruyorum, yaralı bir hayvana yaklaşır gibi ona yaklaşarak.

"Anladım, yine de teşekkür ederim. Sen de ister misin?" "Hayır teşekkürler, çayın tadı ot gibi."

"Sık sık ot yer misin?" diye soruyor, beni içine çekerken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Yağmurdan sırlsıklam olmuşum. Saımdan düşen bir damlanın yüzümden aşağıya ve boynum boyunca akmasını izliyor. Kapşonumun yakasında emildiğinde duruyor. Bir tane daha düşüyor ve dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor, sanki tenimden yalamak istiyor. Ona izin verirdim. İki dakika önce zgn olduğu için çok sinirleniyor. Duygularını bu kadar etkili bir şekilde bölümlere ayırabilmek iyi bir işaret değil ama en azından artık ağlamıyor.

"Bana ikram edebileceğiniz imen aromalı olmayan bir içeceğiniz var mı?" diye soruyorum. ay poşetini dumanı tüten su bardağına atarken gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Muhtemelen buzdolabında bir şeyler vardır." Arkasını işaret ediyor. Gidip kapıyı açıyorum ve bir şişe su alıyorum. Ona döndüğümde tezgâha yaslanmış, utanmadan beni szyordu.

"Peki bana ne olduğunu anlatacak mısınız?" diye sordum.

"Oh, önemli bir şey değildi. Postanedeki şu tuhaf adam beni korkuttu. Nerede yaşadığımı biliyor ve bu beni korkuttu çünkü geçen gece... bilirsiniz, ağaçların arasında birini gördüğümü sandım. Her neyse, beni içeri getirdiğinizde muhtemelen kasabadaki herkesin burada yaşadığımı bildiğini fark ettim. Yani korkum gerçekten yersizmiş."

Başımı sallıyorum, bana söylediklerini mantıklı buluyorum. Ailesi kaybolduktan sonra buraya taşındığını kasabadaki herkesin bildiği doğru. "Adamı tanıyor muydun?" diye soruyorum.

"Hayır, ama yüzü tanıdıktı. Bu küçük kasabadaki herkesin muhtemelen olduğu gibi."

Yirmi Beşinci Bölüm

Mallory

Lennox çok tatlı ve ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ben ne yapıyorum böyle? İyi olduğumdan emin olmak ve yeni kitap raflarını yapmama yardım etmek için kaldı. Yeni güvenlik kameralarımı kurmayı bile teklif etti ama ben reddettim. Güvenliğimin önemli olduğunu iddia ederek beni zorlamaya çalıştı ve aynı fikirde olsam da... Ghost tarafından şaşırtılmayı daha çok seviyorum. Bu beklenti içimde karanlık ve muhtaç bir şeyler uyandırıyor. Beni nereye götüreceğini görmek için onu kucaklamak istiyorum.

Ghost ortaya çıkıp Nox'u burada olduğu için dövmeden önce zamanımızın sona ermesi gerektiğini biliyorum. Ama onu kovmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Şu anda yeni kütüphane odasındaki tüm kitaplarımı istiflememe yardım ediyor, böylece diğer üç rafımı buraya taşıyabilecek. O tam bir beyefendi. Benim için yaptığı bunca işten sonra ondan gitmesini isteyemem.

Telefonumu elime aldığımda, müzikle yüzleşme ve Ghost'a cevap verme zamanının geldiğini fark ediyorum.

Hayalet:

Onunla ne yapıyorsun Mallory? Sana

söyledim, paylaşmıyorum.

Beni incitmeye mi çalışıyorsun, bebeğim?

Sözlerini okurken kalbim parçalanıyor. Onu incitmek istemiyorum. Kahretsin, tam bir aptalım. Nox'u neden öptüğümü bilmiyorum, o yakınımıdayken içimde bir şeyler tutuşuyor. Beni tüketiyor. Ne yapmalıyım? Krizin ortasındaiken bir mesaj daha geldi.

Hayalet:

*Ben oraya varana kadar gitmiş olsa iyi olur
yoksa kanı ellerine bulaşacak.*

Neden onun tehdidi kadınlık organlarımda bir kıpırdanma hissi yaratıyor? Çok dengesizim. Nox'a zarar vermesini istemiyorum ama onun bu sahiplenici yanını seviyorum.

"Nox!" Sesleniyorum ve cevabının mutfaktan geldiğini duyuyorum. Elinde bir bardak su var ve adaya yaslanmış durumda. Dizlerimin üzerine çöküp ona tapınmak için duyduğum karşı konulmaz dürtü beni boğuyor. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. O beni gözleriyle yerken koridorda ona doğru yürümek ön sevişmeye yakın bir şey, yemin ederim. Zihnim günahkâr düşüncelerle ve bunun sona ermesi gerektiğinin üzücü farkındalığıyla dönüyor.

"Yemek sipariş etmek ister misin?" diye soruyor. "Çok isterim-"

"Harika!" Zıplayıp karşısındaki tezgâha oturduğumda gülümsemesi odanın diğer ucundan bana doğru ışıldıyor.

"Ama yapamam..." Midem düğümlenirken ellerimi kucağımda sıkıyorum.

"Neden olmasın? Başka planlarınız mı var?" "Evet, sayılır."

"Diğer adamla mı?"

Başımı sallıyorum, bundan nefret ediyorum. Neden ikisine de sahip olamıyorum? Hayatımda yaşadığım onca boktan şeyden sonra bunu hak ediyorum.

Önümde durup ellerini kalçalarımda gezdiriyor ve onları açıyor. Açık bacaklarımdan arasına giriyor ve gözlerimin içine bakıyor. Kalmasına izin vermem, onu seçmem için sessiz bir yalvarış gibi geliyor. Beni usulca öperken eldivenli eli yanağımı kavırıyor. Nazik ve şefkatli, kabul edici ve işkence edici.

"Sorun değil. Sonra görüşürüz güzelim," diyor alnı benimkine yaslanırken. Nefesi tenimi okşuyor ve ben onun için yanıp tutuşuyorum. Gözlerime son bir kez bakıyor ve sonra benden uzaklaşmaya başlıyor. O anda bana ne oluyor bilmiyorum çünkü Lennox'la geçirdiğim her saniyenin benden ve ölümcül maskeli adamımdan kaçmak için kaybettiği bir saniye daha olduğunu biliyorum. Ama yine de bacaklarımı ona dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Şaşkın görünüyor ve bu çok sevimli. Büyük, sert polis memurunun kafası karışmış. Yanağında bir gamze belirliyor ve gülümseyerek "Bir şey mi istiyorsun?" diyor.

"Daha fazla," diye fısıldıyorum, ne yapacağını görmek için bekliyorum. Ben ahlaksız ve muhtacım. Takipçim sayesinde içimde ne uyandı bilmiyorum ama öyle görünüyor ki

Sekse kafayı taktım. Gözleri parlıyor ve onunla sadece bir dakika daha geçirmek için çaresiz olduğumu bildiğinden egosunun iki katına çıktığından eminim.

"Daha ne, Mallory?" Yaklaşıyor, dudakları benimkinden bir kıl kadar uzakta. Gerilimi arttırıyor ve bu da külotumu ıslatıyor.

"Beni tekrar öp. Daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum ağzına karşı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor, artık az önce tattığım o yumuşak ve tatlı adam değil. Ağızlarımız birlikte hareket ediyor ve ben onun alt dudağını ısıyorum. O benim için inleyene kadar hafifçe dişlerimin arasından çekiyorum. İri elleri kalçalarımı kavıyor. Parmakları etimi kazıyor ve amıma doğru fırlayan lezzetli bir acı zingiyi yaratıyor. Ağzını çenemde gezdiriyor, boynuma hafif öpücükler konduruyor. Dişlerini o bölgeye geçiriyor, ben yıldızları görene kadar ısıyor ve emiyor.

"Dokun bana." Kendi sesimi bile tanıyamıyorum, nefes nefese ve erotik. Sesim ateşli ve aramızdaki ateşi körüklüyor. "Dokun bana, Memur Graves."

Başparmağı klitorisimi buluyor ve beni tozluklarımin üzerinde çalıştırmaya başlıyor. Ellerim saçlarının arasında yolunu buluyor ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. Dilini nazikçe emiyorum ve klitorisim üzerindeki baskısı artıyor. Kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu avuçluyorum ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Ne oluyor lan? Öpüşmemizi kesiyorum ve şehvet dolu bakışlarına kilitleniyorum.

"Eğer benim sikimi istiyorsan, beni seçeceksin. Hiçbir erkeğe ikinci keman çalmayacağım," diye resmen hırlıyor bana. Kahretsin, neden bu kadar ateşli? Anlayışla başımı sallıyorum ve onu geri itip tezgahdan kaymaya başlıyorum. "Nereye gittiğini sanıyorsun? Seninle işim henüz bitmedi," diyor iri vücudu beni dolapların arasına hapsederken.

"Ne?" Beni döndürüp pantolonumu indirirken nefes nefese kalıyorum. Sol elinin çenemin altında dolaştığını ve beni yukarı çekerek her santimimizin birbirine değmesini sağladığını hissettiğimde göğsü sırtıma yaslanıyor. İki parmağını içime sokarken yüzümü neredeyse acı verici bir şekilde gözlerinin içine bakacak şekilde çeviriyor. Hazzın üstesinden gelirken gözlerim geri yuvarlanıyor. Amıma girip çıkıyor, her hamlesinde elinin topuğunu klitorisime vuruyor. İçimdeki bobin o kadar sıkı sarılmış ki kopmaya hazırım.

"Elimi ıslatıyorsun, güzelim. Biraz sert sever misin?" diye fısıldarken diğer elini saçlarımin arasına sokup sıkıca kavıyor. İniltilerini bir öpücükle yutarken küçük acı şokları kafa derimin üzerinde sıçırıyor. Parmaklarını içimin derinliklerine daldırıyor ve orada bir şeyi okşuyor.

yeni bir zevk alemine girmemi sağladı. Ben elini sıkarken o da içimdeki o küçük noktayı çalıştırıyor.

"Benim için boşal, Mallory. Adımı haykırdığını duymak istiyorum." Diğer eliyle bacaklarımın arasındaki sinir yumağını tokatlarken boynumu ısırıp sertçe emiyor. Bir çığlık atarak boşalıyorum, elinin üzerinde kıvranırken tezgâhın üzerine düşüyorum.

"Nox, oh lanet olsun, Nox. Dur. Bu çok fazla," diye sızlanıyorum, beni tezgâha yapıştırıyor ve hemen tekrar çalıştırıyor. İkinci orgazmıma yaklaşırken bacaklarım titremeye başlıyor.

"Nox," diye nefes alıyorum, vücudunu benimkinin üzerine eğiyor. "Ne oldu, güzelim?"

"Lütfen," diye hıçkırıyorum.

Aniden dışarıdan bir gürültü duyulur ve bir arabanın alarmı çalmaya başlar. Mutluluktan uçuyorum, arabamın alarmı yok.

"Nox, kamyonun." Titrek bacaklarımın üzerinde durup ona bakıyorum. Şaşkınlık ve öfke karışımı bir hali vardı. Olamaz, Ghost bizi gördü ve uyarı olarak alarmı mı çalıştırdı? Kahretsin, Lennox'u buradan çıkarmalıyım. Gözleri pencereden pencereye atlıyor, tehdit oluşturabilecek her şeyi tarıyor. Pantolonumu geri çekmek için eğildim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor anahtarındaki düğmeye basıp alarmı kapatırken.

"Giyiniyor musun?" sesim şaşkınlıkla karışık. "Hiç sanmıyorum," diye homurdanıyor.

"Ama... senin kamyonun?"

"O zaman çabuk boşalman gerekecek, değil mi?" Sesindeki keskinlik amımın titremesine neden oluyor. Dizleri parke zemine çarpıyor ve beni tezgâha doğru itiyor. Bacaklarımdan birini yukarı kaldırarak ayağımı pantolonumdan kurtarıyor. Kalçamı omzunun üzerine yerleştiriyor ve yavaşça amıma doğru öpüyor. Bacaklarımın arasından bana baktığını görmek kendimi güçlü hissetmemi sağlıyor. Bu adamı dizlerinin üzerine çöktürdüm ve pazar ayininde Tanrı'ya dua eden bir rahip gibi kadınlığıma tapmak üzere.

Hiç vakit kaybetmeden beni tekrar yukarı kaldırıyor. Parmakları damlayan göbeğime girip çıkarken ağzı klitorisime yapışmış durumda. Üzerime yikanan hislerde kendimi kaybederken başım dolaplara doğru düşüyor. Meme ucumu çimdiklerken acı göğsüme saldırıyor ve haykırıyorum, ancak acı zevke dönüşürken bir inlemeye dönüşüyor.

"Gözlerini benden ayırma, güzelim," diye amımı okşarken yönlendiriyor. İçime derinlemesine dalıyor ve tomurcuğumu sertçe emerken o gizli noktayı ovuyor. Her yerime dokunması ve altımda onu görmem beni aşırı uyarıyor. Patlıyorum, bir elim tezgahın kenarında beni sabitliyor ve bir elim saçlarını yumrukluyor. Ağzını kendime doğru tutuyorum.

"Yalayarak temizle beni, Graves,"
diyorum. "Peki, hanımefendi."

Tahliyemi içerken uyarılmışlığım çenesinde parlıyor. Dilini yarığımdan geçirip içime daldırması beni yeniden ısıtıyor. Durmamız gerekiyor. Yumruğum hâlâ saçlarında, onu ayağa kaldırıyorum ve ağzını kendi ağzıma götürüyorum. Dudaklarında kendi tadımı alıyorum ve bu beni arzudan çılgına çeviriyor. Onu o kadar çok istiyorum ki, ondan kalmasını isteyip Ghost'a siktirip gitmesini söylemeye kalkışıyorum.

Nox'u kapıya kadar takip ediyorum ve ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum. "İçeride kal," diye emrediyor.

"Hayır," diye karşılık veriyorum, 'p' sesini çıkararak.

"Pantolon giymemişsin," diye itiraz ediyor. Giymiyorum ama kazağım beni tamamen örtecek kadar uzun ve uyluğumun ortasına kadar geliyor.

"Peki bu kimin suçu?" Şaka yapıyorum. "Alarmini neyin tetiklediğini görmek istiyorum." "Hayır," diye itiraz ediyor. Onu geçip kamyonetine doğru ilerliyorum.

"Kahretsin, Mallory." Peşimden geliyor.

"Görünüşe göre kamyonunuzun üzerine bir dal düşmüş. Çok üzgünüm Nox. Hasarı ben ödeyeceğim."

Soğukkanlı yüzüne şaşkınlık hakim olurken gözleri değerlendiriyor. Evet, kesinlikle bir dal düşmüş olabilir. Ya da daha muhtemel olan, takipçimin kıskançlığa kapılıp öfkesini Nox'un kamyonetinden çıkarmış olması. Kutunun kenarında birden fazla çarpma noktası ve aracın yanında uzanan bir sürü dalı olan büyük bir ağaç dalı var. Benim gözümde aynı hizada değil.

Lennox dudaklarıma nazik bir öpücük kondurarak beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Kamyonetinin kapısını açıp içeri girerken, "Sonra görüşürüz bebeğim," diyor. Kontak anahtarını çevirdiğinde kamyoneti kükrüyor. O kadar gürültülü ki, titreşimler ayaklarımın altındaki zemini gümbürdetiyor. Bu canavarı sürmek nasıl bir şey olurdu? Bana izin verir miydi?

"Bu bakış da ne?" diye soruyor.

"Kamyonetini beğendim," diye
kızdım.

"Öyle mi? Buraya tırmanıp bir tur atmak ister misin?" Keşke, ama bunu yeterince uzattım. Yüzümü okuyabiliyor olmalı çünkü

Benden cevap almadan "Bir dahaki sefere, güzelim." dedi.

"Tamam, bir dahaki sefere," diyorum gülümsemeye zorlayarak. Kamyonu geri vitese taktığını ve garaj yolundan sürünerek çıkmaya başladığını duyuyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Kamyonet duruyor ve bana el sallıyor. Söyleyeceklerini duymak için çok hevesliyim, hemen yanına gidiyorum. Camı indiriyor, "Numaranı alabilir miyim?"

Küçük bir kahkaha attım, "Kesinlikle."

Bana telefonunu uzatıyor, üzerinde 'Muhteşem' yazan yeni bir kişiyi açıyor. Boynuma bir sıcaklık yayılıyor ve tenimin kızardığını biliyorum. Numaramı giriyorum ve telefonu pencereden ona geri veriyorum.

"Görüşürüz, bebeğim." Göz kırptı ve arabayı garaj yolumdan çekti. Nox yola çıkmadan önce lastikleriyle çamuru tekmeleyerek bir gösteri yapıyor. Motorunun gürültüsünü artık duyamayana kadar orada durup onu dinliyorum.

İç çekerek, diğer adamım gelmeden önce duş almak için içeri dönüyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Hayalet

Mallory uyurken çok huzurlu görünüyor. Bir havluya sarılmış, battaniyelerinin üstünde yatıyor. Telefonunu aldım, yirmi dakika sonra çalacak bir alarm kurdum, zilini açtım ve dışarı çıktım. Başlangıçta ona hiç zaman vermemeyi planlamıştım. Memur Graves gider gitmez, çok sinirli bir şekilde içeri girecektim. Biri kamyonetime zarar verince bu plan suya düştü. Eminim Hayalet'in yaptığını düşünüyordur ama belli ki öyle değilmiş. Kasabaya geri döndüm, ona Nox olarak mesaj atmak için kullan-at bir telefon aldım, sonra tamamen siyah sapık kıyafetlerimi giydim ve Hayalet maskemi aldım.

Onunla birlikte olduğumdan bu yana sadece üç saat geçti ama öpücüklerinin damarlarıma enjekte ettiği uyuşturucunun bir dozunu daha almak için hâlâ çaresizim. Arazisinin çevresinde yürürken bana ait olmayan ayak izleri fark ediyorum. Şimdi kimin gözü kadınının üzerinde? Onu koruma ihtiyacı derimin altında yüzüyor. Her kimse, artık gitti. Maaş çekime bahse girerim ki kamyonuma kütük çarpan kişiyle aynı kişi. Gökyüzü kararırken her şeyi kapsayan bir öfke kaplıyor içimi. Uzaklarda gök gürlüyor ve yağmur hızlanmaya başlıyor. Telefonumdan saati kontrol ediyorum, birazdan küçük sirenim uyanacak ve benden af dileyecek. Şimşek gökyüzünü yarıyor, parlak ışığı etrafa uzun uğursuz gölgeler saçıyor. Sadece bir saniyeden kısa sürüyorlar ama insanın kafasını karıştırmaya yetiyor. Özellikle de bir avcıdan kaçarken.

Avlanmak için mükemmel bir gece.

Mallory

Bir siren sesi beni sarsarak uyandırdı. Kahretsin, uyumak istememiştim. Alarmımı da kurmamıştım, o zaman neden çalıyor? Ürkütücü. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama atmosfer yoğun, ağır. Beni huzursuz ediyor. Telefonumu elime alıyorum ve kulak tırmalayan sesi susturuyorum. Telefonumu tutarken bir mesaj geliyor, titreşimi beni zıplatıyor.

Hayalet:

Uyanma zamanı, bebeğim.

Tamam, demek alarmımı o kurdu. Benim için ne planladığını merak ediyorum. Hoparlörlerimden müzik sesi gelmeye başladı, keşke bunu yapmayı bıraksa. Ödümü koparıyor. Bu onun planı mı? Dikkatle dinlerken Nine Inch Nails'den "Closer "ın çaldığını duyuyorum. Beni sikecek mi? Kalçalarım birbirine yapışıyor ve kadınlık organıma bir acı saplanıyor. Sanırım dün geceki Ghost ve öğleden sonraki Nox yüzünden fazla kullanıldım. Kahretsin, ben kolay mıyım? 0'dan 100'e çok hızlı çıktım. Telefonum yine elimde çalıyor.

Hayalet:

Saat tik tak, küçük siren.

Mallory:

Bu ne anlama geliyor?

Hayalet:

*Şarkının sonuna kadar
giyin ve saklan. Sonra cezayı vermeye
geleceğim.*

Kahretsin. Yataktan fırladım ve şifonyerime koştum. Hızla siyah taytımı ve çoraplarımı alıp ayaklarımı içine sokuyorum. Sütyenli siyah atletimi ararken zaman akıp gidiyor. Onu giymek için mücadele ediyorum ve bir kapüşonlu sweatshirt alıyorum. Kapımı açıyorum ve koridorda sürünüyorum. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama evimde olduğunu biliyorum. Dışarı çıkmak muhtemelen aptalca ama en azından bana avantajlı bir başlangıç şansı veriyor. O beni bulmak için evi ararken ben donarak ölmeyi göze alacağım. Savaş botlarımı kaptığım gibi merdivenlerden inip arka kapıdan olabildiğince sessizce çıkıyorum. Su birikintileriyle dolu arka bahçede olabildiğince hızlı ve sessizce ilerlerken içeriden gelen müzik sesini duyuyorum. Yağmur saçlarımı ıslatırken, biraz fazla büyümüş çimenler botlarımın altından kayıyor. Yüzümden aşağı akan su kirpiklerime yapışıyor ve görüşümü engelliyor. Telefonum cebimden bip sesi çıkarıp titriyor ama duymazdan geliyorum. Kulübenin arkasındaki ağaçlık alana ulaşmam gerekiyor, o zaman gözden kaybolacağım.

Ben hızımı artırırken gök gürültüsü gökyüzünde yuvarlanıyor, çok yaklaştım. Etrafi sessizlik kaplıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Şimşek gökyüzünü yarıyor, aydınlatıyor

Tüm bahçeyi flaş ışığı gibi aydınlatıyor. Gerçekliğimle oynuyor. Bu bir adamın gölgesi miydi yoksa başka bir şey mi? Kulübenin arkasına koştum ve telefonumu çıkardım.

Hayalet:

Hazır ol ya da olma, bebeğim, işte geliyorum.

Kulübenin arka tarafında bir pencere var, iterek açıyorum ve telefonumu içerideki çıkıntıya yerleştiriyorum. Camı tekrar yerine kaydırıyorum ve sonra dönüp ormana doğru gidiyorum. Onu yanıma almayacağım. Kaybolabilir ve muhtemelen beni takip edebilir. Burada tamamen doymuş bir halde dururken, kendimi sessizce nefes almaya zorluyorum. Kulübenin içinde ışık yanıp sönüyor, telefonumu arıyor olmalı. Ha ha, enayi. O kadar da aptal değilim. Ormanın içine doğru ilerliyorum, karanlık beni yutuyor. Herhangi bir ses duymak için kulaklarımı zorluyorum ama hiçbir şey yok, sadece rüzgâr ve yağmur. Telefonum kulübenin karanlığını tekrar aydınlatıyor ve onu arkamda bıraktığım için kendime küçük bir zafer işareti yapmalıyım.

Evin hoparlörlerinden bir çatırtı sesi gelene kadar zaman uzar gider. Sesi gecenin içinde çınlıyor. "Maallllllorrrryyyyyyyy." Abartılı, şarkı söyler gibi ve tamamen ürkütücü. Kaslarım beklentiyle geriliyor. Onu gördüğüm anda ormana dalmaya hazırım.

"Dışarı çık, dışarı çık, her neredeyse, bebeğim," hoparlörlerden dökülüyor. Hiç sanmıyorum, dostum. Daha önceki cezalandırıcı şaplaklarını ne kadar sevsem de, bu gece bunun için fazla hassasım.

Ona oyunun ne zaman biteceğini sormalıyım. Burada üşümeye başladım. Hoparlörlerdeki ses alçaldı ve onu duymak için sağanak yağmurun ve uğuldayan rüzgârın sesine karşı kulaklarımı zorluyorum. Sanki bir mikrofona fısıldıyormuş gibi geliyor. Dudakları mikrofona sürtünüyormuş gibi çok fazla parazit sesiyle boğuklaşıyor.

Sonra başka bir şey duyuyorum, bu ses ancak çalılıkların arasından geçen devasa bir ayıya benzetilebilir. Sese doğru dönüyorum ve kocaman siyah bir gölgenin üzerime doğru geldiğini görüyorum. Şaşkına döndüm, beni nasıl buldu ve son saniyeye kadar ben onu duymadan nasıl bu kadar yaklaştı?

Ayaklarım sonunda beynime yetişiyor ve ormandan çıkıp avluyu boydan boya geçiyorum. İçimden gülme çılgılığı gibi bir şey koptu.

Çünkü kovalanmanın verdiği heyecan verici his yüzünden. Dönüp beni yakalamaya çalışırken kaydı. Çok yavaşsın, Hayalet. Yavaşlayarak omzumun üstünden bahçenin karşısından ona bakıyorum. Ayağa kalkıyor ve üzerindeki otları ve yaprakları fırçalıyor. Sesi maskenin altından ve yağmurun içinden kulaklarıma ulaşıyor. O kadar zayıf ki, onu zar zor duyabiliyorum.

"Koş."

Arka kapıya kadar gidiyorum. Kolu çevirip salladığım halde açılmıyor. Kilitli. Nasıl? Arkama bakıyorum, Ghost orada duruyor, bir heykel gibi hareketsiz, beni izliyor. Elini kaldırıyor ve anahtarlarımı parmaklarının arasında şıngırdatıyor. Kahretsin. Bir tahminde bulunacak olursam,  n kapı da kilitli, bu yüzden içeri girmeye çalışarak zamanımı bile boşa harcamayacağım. Anahtarları pantolonunun cebine geri koyup dönüyor ve kulübenin arkasında gözden kayboluyor.

Ondan kaçmak için bir plan yapmaya çalışırken nabzım kulaklarımda atıyor. Yapabileceğimi sanmıyorum, beni yakalamasına izin vermek zorundayım. Ne de olsa evimin anahtarları onda. Donmak üzere olduğum için bunu onun için iyi hale getirsem iyi olur.

Onun gittiği y n n tersine doğru koşmaya başladım ve ağaçların arasına daldım. Dallar tenime çarpıyor, o kadar acıyor ki bazı yerlerimin kanadığından eminim. Ağaçların arasında ilerlerken  n kolumla yüzümü korumaya çalışıyorum. Birden ayaklarımın altında bir yol beliriyor. Bunu görmek hızımı yavaşlatıyor. Bu yeni bir şey olmalı, daha önce arazimdeki ağaçların arasında bir patika olduğunu hiç fark etmemiştim. Aşınmış toprak boyunca dikkatle ilerliyorum. Nereye gittiğini bilmiyorum ve son derece kaygan. Yola çıkması gerektiğini düşünerek atlıyorum, ileride bir açıklık var.

R zg r saçlarını yüzüme savururken gök gürlüyor. Kaygan, amurlu toprakta ilerlerken gökyüzünü aydınlatan bir ışık beliriyor. Uzaktaki farların bir anlık parıltısını yakalıyorum. Zaten aydınlık olan alandaki yansıması k r edici. Bu onun arabası mı? Bu yolu o mu yaptı? Mantıklı olurdu. Bu şekilde fark edilmeden istediği gibi gelip gidebiliyor.

Onu görmeden önce varlığını hissediyorum. Nefesimi tutarak etrafımda dönen her sesi içime çekiyorum. R zg r dalları hışırdatıyor, yağmur yapraklara çarpıyor ve biriken su birikintilerine karışıyor. Geldiği y n  ayırt edene kadar beynimdeki sesleri ayıklıyorum. Arkamda, sağ tarafımda bir çatırtı duyuyorum. Beni eve geri dönmeye zorluyor. Patikadan ve bulma yeteneğimden uzakta

kimliğini ortaya çıkarmak. Tamam, istediğin gibi olsun, Ghost. Bu senin oyunun, istediğin gibi oynayacağım.

Eve giden patikadan aşağı doğru tam bir depar atıyorum. İçten kahkahası rüzgarla birlikte bana kadar geliyor. Bundan keyif aldığı için mutlu olmam garip mi? Muhtemelen. Beni yakalamasını istiyor muyum? Kesinlikle. Amım arzuyla kayganlaşıyor. Bundan en az onun kadar zevk alacağımı biliyordu. Hangi yöne gideceğime karar vermek için hızımı bir saniyeliğine yavaşlatıyorum, bu benim açımdan kötü bir karar. Vücudu benimkine çarpıyor, darbenin şiddetini emerken beni üstüne çekiyor.

"Hayır!" Ondan kaçmaya çalışırken çığlık atıyorum. Faydası yok, üstüme yuvarlanıyor ve ellerimi başımın üstündeki ıslak zemine sabitliyor.

"Yakaladım seni bebeğim," sözlerindeki sırtışı duyabiliyorum.

"Şimdi bana ne yapacaksın?" sesim sahte bir korkuyla titriyor. "Bilmek istemez miydin?" diye hırlıyor, az önceki sözlerimi yüzüme geri döndü.

Kalçalarımın üzerine oturarak beni etkili bir şekilde altına hapsediyor. İri, dövme eli elleri kazağımın altından vücudumun kıvrımlarını izliyor. Göğüslerimi avuçluyor ve kavıyor, meme uçlarımın etrafında dönerek acı veren sert tepeler oluşturuyor. Zevk pençelerini içime batırırken inliyorum. O acımasız.

"Çok duyarlı," diye mırıldanıyor, kazağımı yukarı ve başımın üzerine çekerken. Artık üşümüyorum, hipotermi korkum çoktan unutuldu. Bu adam kanımı ateşliyor. Basit bir dokunuşla yanıyorum. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve ben onun dokunuşuna doğru eğiliyorum, buna açım.

"Öğleden sonran eğlenceli geçti mi, küçük siren?" Sesi hafif ve meraklı ama kötü niyetle dolu. Gerildim. Hastalıklı ve tatlı sorusundaki gizli tehdidi duyuyorum. Bu bir tuzak. Eğer evet dersem, bu onu incitecek. Hayır dersem, Nox'un beni öpmesine neden izin verdiğimi soracak. Sesi beni tekrar bulduğunda sessiz kalıyorum.

"Kime ait olduğun konusunda kafan mı karışık tatlım? Dün gece yeterince açık değil miydin?" Gömleğimin eteklerini tutuyor ve vücudumdan sıyrılıyor. Gözlerimin üzerinde topluyor, başka bir geçici göz bağı. İçindeki sütyenin lastiği onu gözlerimin üzerinde sıkıca tutuyor ve kollarımı vücudumun üzerinde kısıtlıyor. Sıcak nefesini tenimde hissediyorum; orman ve nane kokuyor. "Ben paylaşmam."

Öpücüklerini hevesle yutmaya başladığımda ağzı benimkine bastırıyor. Devasa vücudu benimkinin üzerinde duruyor ve beni etrafımızda kopan fırtınadan koruyor. Bedenimi, zihnimi ve ruhumu kasıp kavuran fırtınayla kıyaslanamaz bile.

İki adama nasıl bu kadar aşık olabilirim? Bu doğru değil, biliyorum. Yine de, ne zaman birine veda etmeyi düşünsem, hüzün beni depresif kucağına çekmekle tehdit ediyor. Hayalet'in dişleri bakır tadı dilimi geçene kadar dudağıma batıyor. Canımı çok iyi yakıyor, tam da istediğim gibi. Beni çok iyi tanıyor.

Sıcak ağız göğüs kafesimden aşağı bir yol açıyor, dikkatini çekmek için ağrıyan göğüslerimi bilerek görmezden geliyor. Amcığıma doğru yavaş ve dolambaçlı bir inişle tenimi öpüyor ve ısıyor. Uyluklarımın tepesine sokuluyor ve derin derin içine çekiyor. Çok pis. Taytımın dikişini yalarken amımın ona verdiği coşkuyla inliyor. Ağızını sıırıslıkla ıslak malzemenin içinden klitorisime bastırıyor ve emiyor. Kumaşın içinden çekilen sıvının höpürdeten sesi havayı dolduruyor. Onun için çaresizim, klitorisimi yüzüne karşı daha sert bir şekilde gıcırdatıyorum.

"Çok lezzetli. Söyle bana bebeğim... Benim için ısladın mı?"

Hiç düşünmeden, "Evet," diye miyavlayan bir çığlık atıyorum. Başparmağını tomurcuğuma bastırıyor, sıkı daireler çizerek ovuyor. Kullandığı basınç mükemmel. Vücudumdan bu kadar ustalıkla zevk alabilmesi beni yatak direğindeki ceset sayısı konusunda endişelendirmeli ama umurumda değil. Onu beni bulmadan önceki haliyle yargılayamam.

Boşalmak üzereyken elini benden çekiyor ve ben de sinirle inliyorum.

Eli boynumu sarıyor ve beni altına hapsediyor. Kulağıma fısıldarken ereksiyonunu yavaşça bacaklarımın arasına sürüyor, "Polis için de ısladın mı Mallory?"

Korku beni sarıyor ve kendimi onun altından kurtarmak için mücadele ediyorum. Tehditkâr kahkahası etrafımızdaki boşluğu doldururken çabalarım nafi.

"Benden kaçış yok, bebeğim. Şimdi soruya cevap ver." Aletini tekrar içime sokuyor ve benden bir inilti çıkarıyor. Beni hızla serbest bırakmaya çalışıyor, sonra duruyor. Hayal kırıklığı haykırıyorum.

"Eğer boşalmak istiyorsan cezayı çekeceksin. Şimdi o günahkâr küçük ağızından gerçeklerin dökülmesine izin ver." Vücudumdan aşağı inerken dokunuşu nazik, bacağıma kalçasına doluyor, siki beni yavaş ve hafifçe okşuyor. Kıcımlı kavlıyor, sonra şaplak atıyor.

"Şimdi, Mallory."

"Evet," diye

fısıldıyorum

"Seni öpmesine izin verdin mi?"

"Evet."

"Dokunmak
mı?" "Evet."

"Tadına baktın mı?" diye homurdanıyor, belli ki her itirafımda daha da çileden çıkıyor. Başımı sallıyorum.

"Tanrım, bebeğim. Onu da mı siktin?" diye bağıyor ve ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Ağladığımdan oldukça eminim ama bu ıslak gömleğin arkasında ne olduğunu anlayamıyorum.

"Hayır!" Gözlerimi bağlayan gömleğimi yırtıp çimenlerin üzerine fırlatırken çığlık atıyorum. Benden ve yaptıklarımın iğrenerek neredeyse kendini üstümden atıyor. Kalbim çatlıyor ve acı içimde kabarıyor. Gözyaşlarım yüzümden akan yağmura karışırken taşıyor.

Üstümde beliriyor. Sarmal öfkenin katı heybetli bir figürü. Buz gibi bakışlarının maskenin arkasından bana doğru yöneldiğini hissediyorum.

"Özür dilerim, Hayalet. Lütfen. Bir anda oldu. Onunla bir anda kendimi kaptırdım."

"Bir andan fazlasıydı Mallory," diye homurdanıyor.

"Haklısın, özür dilerim. Lütfen beni affet." Yavaşça yerden kalktım ve onun önünde durdum. Muhtemelen iğrenç görünüyorum, çamur içindeyim, gözyaşları içindeyim ve gömleksizim. Üzerime yağan yağmurun soğuk kirpiklerine maruz kaldığım için cildim kıpkırmızı. Kontrol altında tutmaya çalıştığım duygular yüzünden gözlerim şişmiş olmalı.

"Yalvar," diyor açıkça.

"Affedersiniz?" Onun emriyle amım zaten doymuş olan taytıma damlıyor.

"Seni affetmemi mi istiyorsun? O zaman yalvar."

Yirmi Yedinci Bölüm

Mallory

Karanlık sesi üzerime çöküyor ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Lütfen, affet beni." Hayalet Surat'ın açık kara delikleri bana bakarken ellerimi kalçalarında gezdiriyorum. "Seni incitmek istememiştim. Bir daha olmayacak." Elimi sert ereksiyonunun üzerinde gezdiriyorum ve geriliyor. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indiriyorum. Ben maskenin boş yuvalarına bakarken eli çenemi yukarı kaldırmaya geliyor. Başparmağı dudaklarımın üzerinde geziniyor ve onu öpüyorum. İç çamaşırının üzerinden onu nazikçe okşuyorum ve o inliyor.

"Çok güzel. Benim için diz çökmüş, günahlarının bedelini ödemeye hazırsın." "Evet," sesim nefes nefese.

"O zaman bana tapın. Affımı kazan."

Sikini serbest bırakıyorum ve elime alıyorum. Dilimin ucunu taşaklarının her birinin etrafında döndürürken yavaşça okşuyor ve sonra onu kökünden ucuna yalıyorum.

Ağzımla onun sikini ustalıkla kullanırken maskenin altından küfürler dökülüyor. Elleri tüm saçlarımı yumruğunun içinde bir at kuyruğu şeklinde toplamaya başladığında, piercing'inin halterinin boğazımın kenarına sürtündüğünü hissediyorum. Aletini ağzımdan çekiyor, ucundan tükürük damlıyor. Toplamak için dilimi dışarı çıkarıyorum ama o uzaklaşıyor. Yine mi bu? Ona bakıyorum, "Ağzımı sikmek ister misin, Ghost?" Bana bakarken saçlarımdaki tutuşu sıkılaşıyor.

"İyi misin? Yanlış bir şey mi yaptım?" Sesim titriyor ve etrafımızdaki atmosfer büyük ölçüde değişti. Bu beni tedirgin ediyor. Bana zarar vermeyeceğini biliyorum ama kişiliği artık beni geriyor.

Zorlukla dizginlenmiş bir öfkeyle karışık sesi kulaklarıma ulaşıyor: "Bu bir morluk mu?"

Elim boynuma gitti. Makyajım yağmurda akmış olmalı. Bunu inkar edemem, iz parlak kırmızı ve mor. Kapatmak neredeyse imkansızdı.

"Seni iştahlemlmesine izin mi verdin?" diye kükrer. "Sen benimsin Mallory. Lanet olası benim!"

"Özür dilerim," diye ciyaktırdım.

"Kaç," diye homurdanıyor, alçak sesle ve uğursuzca. Nadiren görebildiğim canavar serbest kaldı ve içime hınzırca bir heyecan yayıldı.

"Ne?"

"Kaç," diye konuşuyor, soğukkanlı, sakın ve derli toplu. "Çünkü seni yakaladığımda öyle bir sikeceğim ki, o güzel kafanda kime ait olduğuna dair en ufak bir şüphe kırıntısı bile kalmayacak."

Hayalet

Bana bakarken saçlarını kavrayışımı bırakıyorum. İri kehribar gözlerinde dönen arzuyu görebiliyorum. Kan akışı normale dönerken titreyen bacaklarının üzerinde duruyor. Ne için bekliyor? Ona koşmasını söyledim.

Aslında maskesiz halimle birlikte olduğu için onu cezalandırdığımı biliyorum. Ama o bunu bilmiyor. Nox'un onu öpmesine ve tatlı küçük amcığını yemesine izin verdi, bu yüzden kıskanacağımı ve sınırdan delireceğimi biliyordu. Aslında, katil çok daha uygun bir kelime. Bu yüzden bütün gün beni görmezden geldi. Müzikle yüzleşmekten çok korkuyordu. Bu inişli çıkışlı duyguları hissetmeyi hak ediyor.

Onu bu duruma zorlamaktan nefret ediyorum; Hayalet ya da Graves arasında seçim yapmaya zorlamaktan. Lennox Graves'le birlikte olmak için neleri göze alacağını, ona olan bağlılığının gerçekten ne kadar derin olduğunu bilmem gerekiyor. Crystal Creek'in tertemiz ve namuslu polis memuru için ahlaksız yanını bastırarak mı? Onun için daha iyi bir seçim olduğu açık. Gölgede saklanmıyor, onun güvenliğini sağlamak için insanları öldürmüyor ya da kirli külotuna otuz bir çekmiyor. Yapması dışında, çünkü o ben, ben de oyum. Onunla bu ilişkiyi kesip sadece benim vahşi versiyonumla birlikte olabilecek mi? O etraftayken kafese kapatılamayan vahşi yanımla. Umudum, her iki halime de yenik düşmesi. Onun her iki tarafına, her açısına, hiç göstermediği ama yine de bildiğim derin karanlık taraflarına aşığım. Yumuşak ve tatlı melek ve sikimi yutarken benim için olduğu kirli sürtük.

Onu gördüğünde Nox'un hayatını bilerek ellerime mi bırakacak? Onu öpecek mi? Bu geceden sonra onu benden saklayacak mı? Memur Graves kesinlikle karşı konulamaz, geri çevrilemez olmayı planlıyor. İstedğim zaman çok tatlı oluyorum. Baş belada.

Onun sikine yaklaşamaz ya da onu çıplak göremez çünkü o zaman bizi aynı kişi olarak bağlar. Oyunumuz için hazır değilim.

henüz bitmedi. Yüzümü ona gösterdiğimde, kendinden geçmesini istiyorum. Öfkesi ve ihaneti geçtikten sonra tabii. Öfkeden patlayacağını biliyorum. Sabırsızlanıyorum. Ben sapkırım. Bu psikolojik savaşın ne kadar berbat bir şey olduğunun farkındayım ama bu planı sadece onun için hazırlamak için çok uzun zaman harcadım. Onu o kadar çok duygu ve durumla dolduracağım ki, tekrar ayrışması ya da depresyona girmesi için hiçbir fırsat kalmayacak. Planım şimdiden onun anlamsız varlığına hayat veriyor. O gözlerimin önünde yavaş yavaş açan bir çiçek.

Avuç içleri göğüs kaslarıma hafifçe dokunarak beni çalkantılı düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Yüzüne bakıyorum, hâlâ burada dikilmiş ne yapıyor? Artık oynamak istemiyor mu?

"Beni yakalamamı istiyorum," diye fısıldıyor. Başparmakları meme uçlarımla üzerinde geziniyor ve bedenimi bir ürperti kaplıyor. Dudağını ısıyor ve ben onun gözlerinde kayboluyorum. O kadar nefes kesici ki, nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum. Dudaklarım sertleşiyor ve dudaklarını yalıyor, sikim karşılık olarak sallanıyor. Kahretsin, hala esintide sallanıyorum. İki meme ucumu da sıkıyor ve sertçe büküyor. Sonra tekrar koşmaya başlıyor. Eğlenceli çılgılığı etrafımızdaki ormanda yankılanıyor.

"Ahh! Bunu ödeyeceksin!" Bağıriyorum ama o çoktan evin etrafında kayboldu. Aletimi tekrar pantolonumun içine soktum ve fermuarımı çektim. Onun gittiği yönün tersine doğru sessizce evin etrafında dolanıyorum.

Ryan'ı devrilen ağacın üzerine yatırdığım yerden birkaç metre ötedeki ormanın gölgelerinde takılıyorum. Onu bekleyebilirim, sonuçta gidecek bir yeri yok.

Evin yanından ön merdivenlere doğru tırmanırken porselen teni ay ışığında parlıyor. Çok zeki, bu şekilde sinsice saldırma şansı yok. Büyük bir kaya alıp ormana doğru kaldırıyorum. Gözleri çarpma ve yuvarlanma seslerinin geldiği yöne kayıyor. Ormanda sessizce ilerleyerek onun arkasına doğru ilerliyorum. Eğiliyor ve evin güvenliğinden uzaklaşıyor. Köşeyi dönüp arka bahçeye doğru gitmek için boynunu büküyor. Nabızı o kadar hızlı atıyor ki arkasından yaklaşan ayak seslerimi duymasına imkân yok. Gerildiğinde ondan sadece birkaç santim uzaktaydım. Bunu daha önce fark etmiştim. Beni görmeden önce varlığımı hissedebiliyor. Birbirimiz için mükemmeliz. Ben ona ne kadar yakınsam o da bana o kadar yakın. Bir engerek hızıyla saldırıyorum. Çıglıkları kulaklarıma müzik gibi geliyor. Ona neyin çarptığını bile anlamadan tuzağa düşüyor.

Onu yerden kaldırırken kollarımı omuzlarına ve beline doluyorum, ayakları benim boyumdan sarkıyor.

"Yakaladım seni,
bebeğim." "Hayalet
mi?"

"Evet, başka kim olabilir ki?" Boynuna sokuluyorum ve tatlı kokusunu ciğerlerime çekiyorum, her santimetremi onunla dolduruyorum.

"Seni kulübenin orada gördüğümü sandım, o yüzden bu tarafa geldim," diye soluk soluğa konuştu. Onu gerçekten çok korkutmuş olmalıyım.

"Gözlerin sana oyun oynuyor olmalı, aşkım."

"Evet, haklı olmalısın." Vücudu elimde gevşemeye başladı, bu işe yaramayacak.

"Daha da önemlisi..." Bizi ön kapıya doğru götürüyorum. "Seni yakaladım." Kolumu belinden çözdüm ve onu omzuma aldım. "Şimdi o bakir amcığını sikime geçireceğim." Cebimden anahtarları çıkarıp ön kapının kilidini açarken elimde titriyor.

İçeri adım attığımda öğleden sonra mutfakta yaşadığımız anılar aklıma geliyor. Kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapatıyorum, "Kilitle," diye talimat veriyorum Mallory'ye, yardım etmek için mükemmel yükseklikte omzumun üzerinden sarkarken. Sürgünün kilitlenme sesi şehvet duygularımı harekete geçiriyor. Kıçına bir şaplak attım ve sarsıldı. Kolum uyluklarının arkasına dolanmış, onu yerinde tutuyor.

"Nerene dokundu?"

"Ha?" şaşkın sesi omuzlarımdan üzerinden süzülüyor. Ona tekrar şaplak atıyorum ve o da iniltisinin sesini sırtıma bastırmaya çalışıyor.

"Polisin sana dokunmasına izin verdiğinde
neredeydin?" "Mutfakta."

Sinirli görünmeye çalışarak oflayıp pufluyorum. "Nerede Mallory? Yerde mi? Ocağın yanında mı? Buzdolabının karşısında mı? Nerede lan?"

Yenilgi, utanç ya da mahcubiyetle başını öne eğiyor. Anlayamıyorum ama yavaşça nefes verirken alnının sırtıma çarptığını hissediyorum. "Tezgahın üzerinde, adanın karşısında."

Etrafı tarıyorum ve Mallory hâlâ omzumdayken kanepeyi yerde sürüklüyorum. Daha önce benim için çılgılık attırdığım yeri mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve ben cevap vermiyorum. Onu omzumdan kaldırıyorum ve bir an için kollarımın arasına alıyorum.

"Çok mükemmel," diye fısıldıyorum ona, bizi kanepeye oturturken. Kızarıyor, yanaklarına renk doluyor. Bunun tatlı bir an olmasını istememiştim ama öyle. Onun masumiyetini parçalamadan sadece bir saniye önce, ikimizin de buna ihtiyacı var. Burnuna vuruyorum ve o da gülümsüyor. Vücudunu kucağıma oturacak şekilde kaydırıyorum, sırtı göğsüme dönük. Sonra çenesinden tutup yüzünü mutfığa doğru çeviriyorum. Sessizce konuşuyorum, tepkisini izliyorum.

"Ne zaman o mutfığa girsen ve onu düşünsen..." Elimi kalçasının iç kısmına götürüyorum ve bacaklarını ayırıyorum.

"Birkaç adım ötede sana sahip çıkmamın anısı onu boğacak." Hassas yarığını aşağı yukarı ovuyorum.

"Sadece beni düşüneceksin." Yavaşça klitorisinin etrafında dönüyorum.

"Sadece beni iste." Parmak uçlarımı vücudunda gezdiriyorum ve göğsünü avuçluyorum.

"Kukun sadece benim için ağlayacak." Meme ucunu çimdikliyorum ve parmağımla başparmağım arasında yuvarlıyorum. Gözleri dönüyor ve kıcı sikime sürtünüyor.

"Anlıyor musun?" Yüzünü kendime çeviriyorum, boynunu geriyorum. Başını sallıyor.

"Güzel." Bana karşı rahatlarırken iki elimi de vücudunda gezdiriyorum. Uyluklarının birleştiği yere kadar iniyor, amını sahiplenici bir şekilde okşuyor ve avuçluyorum. Düşüncelerimi ikinci kez tahmin etmeden, iki elimle taytının dikişini tuttum ve yırtıp açtım. Islak malzeme kolayca yırtılıyor ve çıplak amcığı ortaya çıkıyor. İnliyor, ona sahip olmak için duyduğum agresif ihtiyaçtan daha da tahrik olduğu belli.

Nefesim kesildi. "Külot yok!" Şakayla karışık haykırıyorum ve o başını hafifçe sallıyor. Sessiz kahkahasını göğsümde hissediyorum ve tenini tenimde hissetme dürtüsü beni ele geçiriyor.

"Gözlerini kapat," diyorum. Talimatlarımı o kadar mükemmel uyguluyor ki. Oturup maskeyi çıkarıyorum, kazağımı çıkarıp yere atarken kanepede yanıma koyuyorum, ardından gömleğim geliyor, nemli pamuklu kumaş ikinci bir deri gibi üzerime yapışıyor. Arkama yaslanıp onu kendime çekerken maskemi düzeltiyorum.

"Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?" Maskenin içinden mırıldanıyorum. O da mırıldanarak onaylıyor.

İki parmağımı göbeğine daldırıyorum ve zevkle elimi iterek yükseliyor. Kahretsin, onu öpmek, tutku seslerini ölüm hücresindeki son yemeğimmiş gibi yemek istiyorum. Ormanın derinliklerindeki işaretsiz mezarlarımı bulurlarsa sonum orası olacak. Ortasına bir parmak daha ekliyorum ve geriliyorum.

"Hayalet... acıyor," diye sızlanıyor, elimi sıkıyor.

"Biliyorum bebeğim, ama parmaklarımı alamazsan, sikimi nasıl alacaksın?"

"Biliyorum. Sadece... yavaş ol," diyor onu gererken çektiğim acıya rağmen.

"Neye ihtiyacın varsa, aşkım."

Keşke kameraları bugün koysaydım, nasıl bir görüntü olmalı. Üstsüz, yırtık taytlar ve savaş botları; kucagımda açılmış ve parmaklarımın arasında mızraklanmış. Bizi, onun vücudundan aldığım zevki görmek için neler vermezdim. Ayrılmadan önce onları yüklemek için zihinsel bir not alıyorum. Birlikte geçirdiğimiz anları yeniden yaşama fırsatını kaçırmayacağım.

Diğer elimle, parmaklarımı yavaşça içine sokup çıkarırken klitorisini ovmaya başlıyorum. Acı dağılmış olmalı çünkü Mallory benimle birlikte hareket etmeye başlıyor, parmaklarım ona girip çıkarken onlarla buluşuyor.

"Bu iyi hissettiriyor mu, küçük siren?" Alay ediyorum.

"Oh, Tanrım, evet," diye haykırıyor. Sınıra yakın olduğunu söyleyebilirim, sadece küçük bir itme ve uçuruma düşecek. Klitorisine şaplak atıyorum ve çığlık çığlığa bir inilti kaçıyor.

"Tanrı burada değil Mallory. Sadece ben varım. Ben senin Hayaletinim. Şimdi benim için çığlık at."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Mallory

Tanımadığım hayranım beni acımasızca coşkunun zirvesine doğru sürüklemeye başlıyor. Hassas çıkıntıma tokat atıyor ve sonra acısını dindiriyor. Kirli sözlerinin ve becerikli ellerinin ölümcül kokteyli etrafımda dönüyor ve beni altına çekiyor. Amım onun için nabız gibi atıyor, bu his tüm vücuduma yayılıyor. İkimizi de canlı canlı yakmakla tehdit eden alevlere yenik düşerken gözlerim dalgalanıyor ve kapanıyor. Dili boynumun kenarını yalıyor ve dudakları enseme kadar iniyor. Sonra dişleri kenetleniyor. Hayalet ısıırıyor ve emiyor. Beni işaretliyor, hak iddia ediyor. Onun hedonist alfa erkeği sahiplenme gösterisi, beni sallanmakta olduğum zirveden aşağı gönderiyor. Orgazmım üzerime çökerken sanki varlığım patlıyor gibi hissediyorum. Dalga dalga üzerimden geçerken beni acımasızca bir arzu okyanusuna sürüklüyor.

Parmakları sıırılsıklam merkezimden kayıyor. Altımda kaydığını hissediyorum, pantolonunun kotu, aşağı iterken kalçalarımın arkasına sürtünüyor. Öyle bir sersemlik içindeyim ki, onun derin, şehvet dolu sesi zar zor duyuluyor.

"Benim için hazır mısın, küçük siren?" Onun ereksiyonunu hissediyorum. Giriş yerimde dururken tenime karşı sıcak.

"Evet," diye mırıldanıyorum, ona duyduğum şehvetin sarhoşluğuyla.

"O zaman al beni," diye inliyor, ben amımı onun shaftında yukarı ve aşağı kaydırırken. Uyarılmamı her tarafına sürüyorum. Ghost kalçalarımı tutuyor ve kendi kalçasını eğerek shaftının başıyla açıklığımı ihlal ediyor.

Onu yavaşça içime alırken arkamdaki adamdan hayvani bir ses yükseliyor. Yanıyor, içime aldığım sikiinin her santiminde acı artıyor.

"Sen iyi misin?" Titreyerek sordum. Onu incitmek ya da yanlış bir şey yapmak istemiyorum. Cevabını beklerken güvensizlik kabarıyor ve bu anı benim için mahvetmekle tehdit ediyor.

"Siktir, evet Mal," diye homurdanıyor. Kalçalarımın hareketini durduruyorum ve ona bir bakış atıyorum. Vücudu o kadar gergin ki, her lezzetli kası sergileniyor.

"O zaman neden acı çekiyormuş gibi görünüyorsun?"

Üzerinden inmeye çalışıyorum, bacaklarımın arasındaki yanma onu incitme endişesiyle unutuluyor. Kalçalarımı kavrayışı cezalandırıcı bir hal alıyor ve istekli bedenime daha fazla iz bırakmaya zorluyor.

"Sakın kıpırdamaya kalkma."

"Ghost, eğer sen-"

"Acı çekmiyorum bebeğim, söz veriyorum," diye pantolonunu indiriyor. "Sikimi o daracık amına sokup seni parçalamamak için kendimi zor tutuyorum Mallory."

Bu düşünceyle amım titriyor. "Yap şunu," diye fısıldıyorum.

Aleti sarsılıyor, hâlâ yarısı içimde. Belli ki bu düşünce onun da hoşuna gidiyor. "Canını yakarım," diye karşı çıkıyor.

"O zaman canımı yak. Bunu istiyorum. Hepinizi istiyorum."

"Emin misin?" Tatlı, şefkatli sesi beni okşuyor ve önceki tüm şüphelerim uçup gidiyor.

"Evet."

Tereddüt ediyor. Tamam, kendim yaparım. Yara bandını sökmek gibi bir şey, değil mi? Dizlerimin üzerine kayıyorum. Tüm acıyı bir anda hissedeceğim ve sonra bitecek.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?"

Onun aptal sorusunu görmezden geliyorum. Ne yaptığımı görebiliyor. Onun kovalanma oyununu oynadım. Neredeyse donarak ölüyordum. Beni sert sikeceğini söyledi. Bu tehdidini yerine getirmesini sağlamaya niyetliyim. Şimdi, ben perişan olmak isterken o tam bir centilmen gibi davranıyor. Aletini kavradım ve yarığımın içinde ileri geri ovuşturdum. Islaklığımı topluyor ve kalın sikini yağlıyorum. Onun tarafından, aramızda yanan bu azgın cehennem tarafından tüketilmek istiyorum.

"Mallory, dur. Kendine zarar vereceksin." Beynimin mantıklı kısmına ulaşmaya çalışıyor. Gitti, kapattım. Benim için boşalana kadar onun kocaman sikine binmek istiyorum. Onun zevkine sahip olmak istiyorum. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, her birlikte olduğumuzda içimde yeni bir parçayı uyandırıyor. Vahşi ve düşüncesizim, ona duyduğum ihtiyaçtan kesinlikle delirmiş durumdayım.

"Kapa çeneni Ghost," diye bağıriyorum. Tekrar üzerine çökmeye başlıyorum, acı eskisi kadar kötü değil. İlk birkaç santim çok iyi hissettiriyor, dudaklarımdan dökülen sesleri tutamıyorum.

"Fffuuuuucccccckkkkkkkk." Hayalet'in karanlık, boğucu sesi kulaklarımla buluşuyor.

Ona verdiğim mutluluğu duymak beni teşvik ediyor.

Ağırlığımı bırakıyorum ve onu tamamen içime oturtuyorum. Zevk ve acı beni parçalara ayırırken coşkuyla çılgılık atıyorum. Kulaklarımdaki çınlamaların arasından onun aynı derecede tutkulu iniltisini belli belirsiz duyuyorum. Yakıcı acı dağılmaya başlıyor ve geçici olarak hareket etmeye başlıyorum.

Kalçalarımdaki elleri beni yönlendirirken yavaşça yükselip alçalıyorum. "Kendine dokun, bu yardımcı olacaktır."

Ona güveniyorum ve o haklı. Klitorisimi ovuşturduğumda ve onun çevresine uyum sağlamak için gerildiğimde zevk, rahatsızlığı aşıyor.

Beni sürekli boğduğu duyguların aynısını ondan alıyorum. Aletin üzerinde zıplamaya başlıyorum, her düştüğümde içimde Nox'un bulduğu, renkleri duymamı sağlayan noktaya çarpıyor. Duyumlar dışında hiçbir şeye tamamen tutarsızım. Nefes nefese kalıyorum, sikine boşalmaya çok yakınım. Elini saçlarıma doluyor ve beni tekrar ona yaslıyor. Kalçalarımı döndürüyorum ama orgazmım azalıyor.

"Hayalet," diye sızlanıyorum

"Bana çenemi kapatmamı mı söyledin?"

Oh, kahretsin. Sert bir kahkaha atarken sersemlik beni ele geçiriyor. "Evet, sen de dinledin," diye kıkırdıyorum.

Beni çevirip kanepeye yüzüstü yatırdı. Kalçalarımın tutup beni yukarı çekiyor ve şaplak atmadan önce kıkır yanaklarımı ovuyor.

"Kibar olmaya çalışıyordum." Beni bir kez daha tokatladı, sonra tayıtı arkadan yırtma hareketiyle öne doğru sarsıldım. "Ama sen gidip çenesi düşük bir velet olmak zorundaydın."

Onun için o kadar ıslağım ki, kalçalarımın aşağı kayıyor.

Şaftının uyarılmışlığımın içinden geçtiğini hissediyorum ve sonra bana çarpıyor. Yastıklara doğru çılgılık atıyorum. Kahretsin, o kadar derin ki, yemin ederim onu boğazımda hissediyorum. İşkence edercesine yavaşça çekiliyor ve deliciliği içimde sürüklenirken onun her santimini hissediyorum. Sonra bana geri çarpıyor. Sertçe. Vücudumu manipüle etmesi çok iyi hissettiriyor.

"Çok sıkısın bebeğim." Sözleri beni serbest bırakmaya doğru itiyor. "Güzel amcığın sikimi mükemmel bir şekilde boğuyor."

"Evet. Hayalet. Siktir. Yapma. Dur."

"Asla." Vücudu benimkini eziyor. İtişler hızlı ve sık hale geliyor. "Asla durmayacağım, Mallory. Varlığımızın sonuna kadar peşini bırakmayacağım. Ve o zaman bile, ruhunu bilinmeyene kadar takip edeceğim."

Çenemi tutarak görüş alanımı mutfığa doğru zorluyor. "Polisi tekrar görecekmisin?"

Kalbim göğsümde durdu. Onunla olduğum şu anda bile Nox'u tekrar görmek istiyorum. Normal bir ilişki istiyorum. Onun kamyonetini sürmek, onunla markete gitmek, tüm bu günlük sıradan şeyleri yapmak istiyorum. Ama Ghost'un sunacaklarını da istiyorum. Onun kafesteki canavarı içimdeki bir hayvanı uyandırdı. Onu oynaması için serbest bırakmak istiyorum.

"Hayır," diye yanıtlıyorum. Bu bir yalan mı? Yarın ne isteyeceğimi bilmiyorum. Bu benim için daha sonra çözülecek bir sorun.

"Sen kime aitsin?" Amcığma girdikçe hamleleri cezalandırıcı bir hal alıyor. Taşakları klitorisime çarparak içimde küçük zevk sarsıntıları yaratıyor. Saçlarımı yumrukluyor ve sırtımı göğsüne doğru çekiyor. "Sen kime aitsin Mallory?" diye kulağıma homurdanıyor. Elleri boynumu sarıyor ve beni kendisine bağlıyor. Ele geçirilmiş bir erkek gibi içime giriyor ve ben bunun tadını çıkarıyorum. Bana duyduğu doyumsuz açlığın.

"Sen," diye soluyorum. "Ben sana aidim." "Tekrar söyle," diye yalvarıyor.

"Ben seninim!" Parmakları klitorisimi bulduğunda çığlık atıyorum.

"Benim" diye fısıldıyor. Neredeyse maskenin arkasından gülümsediğini hayal edebiliyorum. "Evet, senin," diye onaylıyorum. Parmakları beni serbest bırakmanın eşiğine getiriyor.

"Aferin kızıma."

Övgüsü doruk noktama ulaşıyor ve ben onun sikini ıslatıyorum. O beni sikerken amım ona kenetleniyor. Benim dalgalanan orgazmım, o kendini kabzasına kadar kılıflarken kendi orgazmını tetikliyor. Sikinin içimde sarsıldığını ve kasıldığını, beni döllerleriyle kapladığını hissediyorum. Şehirdeki ücretsiz sağlık kliniğinden bir RİA alabildiğim için üst kattaki adama şükran dolu bir dua ediyorum.

Beni yüzüstü yatırıp kıcımlı yukarı kaldırdığında et ve kemik yığınının dönmüştüm. Yarı dik aleti şişmiş amımı terk ediyor. Ama elleri dudaklarımı açık tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titrek ve şehvetle ıslanmış. Sorumu duymazdan gelerek, "Ağrın var mı?" diye sordu.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Maskenin vurdumduymaz yüzüne baktığım için bakışlarının amıma sabitlendiğini varsayıyorum.

"Kocaman sikinden mi? Evet. Acı çekiyorum," diye söylendim. "Ama... Daha fazlasını istiyorum," diye sızlanıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Ghost? Kelimenin tam anlamıyla az önce-" Parmaklarını tekrar içime sokarken kelimelerim bir iniltiye dönüşüyor. Yavaşça beni dölüyle beceriyor, içimden sızmasını izledikten sonra tekrar içeri itiyor.

"Bir tane daha. Bana bir tane daha verebilirsin."

Maskenin önünü kaldırıyor ve üzerime tükürüyor. Tükürüğün kıvrımlarımdan aşağı aktığını hissediyorum. Parmaklarında toplanıyor ve içime yayıyor. O kadar pis ki, yaptığı her şey erotik. Kirli. Ahlaksız.

Parmaklarını dudaklarıma götürüyor, "Tadına bak." Açıyorum ve açgözlülükle ağzıma alıyorum.

İnliyor ve sonra parmaklarını ağzımdan çekiyor. Botlarımı çıkarıyor ve pantolonumun yırtık pırtık kalıntılarını bedenimden sıyrıyor.

"Bana yeni bir çift tayt borçlusun," diye takılıyorum.

Omuz silkiyor, "Buna değer." Sesi hafif ve hülyalı geliyor. O mutlu ve benim yüzümden mutlu olduğu için kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Ghost beni kucağına aldı ve koridordan yatak odama taşıdı. Yavaşça beni yere yatırıyor ve tekrar içime giriyor. Beni yavaşça, nazikçe, taparcasına beceriyor. Her şeyi hissediyorum; kalın aletin çıkıntılarını, maskeden kaçan nefesini, etrafımda dönen duygu girdabını. Beni altına çekip boğmakla tehdit ediyorlar. Bu bana şehvetten, sevişmekten çok daha fazlasını hissettiriyor.

Boku yedim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Hayalet

Tamamen tepkisiz, resmen komaya girmiş durumda. Burada oturmuş, maskesiz bir şekilde parmaklarımı nemli saçlarında gezdirirken zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazlıyorum. Ona ılık bir köpük banyosu yaptırdım ve hareketli gecemizden sonra zihnini ve bedenini yenilemesi için yiyecek bir şeyler hazırladım. Muhtemelen beynini siktikten sonra onunla sevişmemeliydim ama duygularıma yenik düşmüştüm. Duvarları yıkıldığında ve tüm mücadele bedenini terk ettiğinde hissettiklerimi hissetmesine ihtiyacım vardı. Muhtemelen şimdiye kadar yaşadığı en yorucu orgazm vücudunu sararken bana sarılırken gözlerindeki yaşların parıltısını gördüm. Onun boşalması benimkini de içimden çekip çıkarıyordu. Yapabilseydim sonsuza kadar onun içinde gömülü kalırdım. Benim onun için hissettiklerimi o da benim için hissediyor. Bunu söyleyebilirim. Bu onu çok korkutuyor. Bunu kabul etmesi için ona yardım edeceğim. Sadece bana değil, kendine de.

Telefonum cebimde titriyor. Arayan Carla. Lanet olası Johnson, Myers ile vardiyalarını değiştirmiş ve ben beş gün daha gece vardiyasında otayol devriyesinde sıkışıp kaldım. En azından artık birkaç saat içinde işe hazır olmak için eve dönmek zorunda değilim.

Maskemi tekrar takıyorum ve yataktan kalkıyorum. Mallory kayıyor ve yatağın etrafını okşamaya başlıyor. Uykusunda bile beni arıyor, göğsümde bir sıcaklık filizleniyor. Silahtan çıkan bir mermi hızıyla fırlayıp beni arıyor.

"Beni mi arıyorsun?" Alay ediyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve kısılıyor. "Uyurken beni mi izliyordun?"

"Belki... Neden bu kadar telaşlısın, küçük siren?" Kollarımı yatağa dayayıp eğilerek sessizce söylüyorum.

"Gittiğini sanıyordum," diye fısıldıyor.

"Kalmamı ister misin bebeğim?"

"Evet, lütfen kal." Gözlerinden bal damlıyor, terk edilme korkusu damlıyor. Onu inkar edemem, etmeyeceğim.

"Tamam, ama sadece biraz daha uzun bir süre için," diyorum kızarıırken ve beni tekrar yatağa çekerken.

Başı kucağımdayken yatak başlığına yaslanıp onu tekrar uyumaya ikna ediyorum. Vücudunun sabit bir şekilde yükselip alçalması beni daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde sakinleştiriyor. Nefes alışının ritmik sesi beni yarı bilinçli bir memnuniyet durumuna çekiyor.

Birkaç saat sonra uyandığım yer burası. Hay sikeyim. Saat kaç? Sabah 3:26. İki kere lanet olsun. Gitmem lazım. Daha sonra gelirim ve o isteyken kameraları kurarım. Altından sıyrılıp telefonunu arıyorum. Bulamadım. Onu uyandırıp, "Hey, telefonun nerede?" diye sordum.

"Shed," diye mırıldandı. Şu sinsi küçük tilki, kovalamacamız sırasında onun parladığını göremememe şaşmamalı.

"Uyumaya devam et, birkaç saat içinde çalışman gerekiyor."

"Mhmmm," battaniyenin içine sokulurken aldığım tek cevap bu oluyor.

Çimenlikte ilerlerken doymuş toprak botlarımın altında eziliyor. Tedirginlik ensemdedir diken diken oluyor ve adımlarım yavaşlayarak duruyor. Doğal olmayan bir ses duymak için kulaklarımı zorluyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Mallory'yi gözlemlediğim aylar boyunca bu duyguyla birkaç kez karşılaştım. Sık sık kendimi evinin perili olup olmadığını merak ederken buldum. Açıkçası doğaüstü şeylere inanmıyorum ama bu düşünce hep aklımın bir köşesinde duruyor.

Eric Pederson sevgi dolu bir eş ve üç çocuk babasıydı. O gece aile toplantısında başına ne geldiyse, bunu asla bilemeyeceğiz. Polis raporunu okuduğumda bildiğim tek şey, sistematik bir şekilde tüm ailesini, anne ve babasını, eşinin anne ve babasını ve kız kardeşini öldürdüğü. Hepsi Mayıs ayında uzun bir hafta sonu aileyi ziyarete gelmişlerdi.

Çocuklarını teker teker küvete soktu, pijamalarını giydirdi ve yatağa yatırdı. Sonra aşağıya indi ve karısı Karen'ı mutfakta herkes için yemek sonrası çayı hazırlarken buldu. Bir boğuşma olmuş ve Karen su ısıtıcısından gelen sıcak suyla kasten yakılmış gibi görünmüştür. Zaten hayal edilemeyecek bir acı içindeyken, daha sonra on üç kez bıçaklandı. Daha yüzeysel bölgelerden, derisi yanarken yavaşça kan kaybından ölmesine neden olacak şekilde.

Kocası tarafından etinin işkenceyle yakılmasından. Anne ve babanın dört cesedi de bodrumda bulundu. Görünüşe göre Karen'in babası merdivenlerde Eric'le karşılaşmış ve yakın mesafeden av tüfeğiyle göğsünden vurulmuştu. Karen'in annesi alt kattaki banyoda ölü bulunmuş, Eric'in anne ve babası ise bodrumun salon kısmında oturdukları yerden çıkarılmıştır. Polis, Karen'in kız kardeşi Mary'nin saldırının bir kısmına tanık olduğuna ve dışarı kaçtığına inanıyor. Evin içine doğru sürüklenme izleri bulunmuş ve Mary'nin dizlerine çakıl taşları saplanmıştı. Elllerinde ve kollarında çok sayıda savunma yarası vardı. Eric onu yatağına bağlamadan ve gece boyunca acımasızca istismar etmeden önce çok mücadele etmiştir. Daha sonra ertesi sabah erkenden Henderson Mill'deki işine gitmeden önce boğazını kesmiştir.

Orada, sanki toplu katliam yapmamış gibi on saatlik vardiyasının tamamında çalıştı. Sonra pantolonundan bir altıpatlar çıkardı ve o gün birlikte çalıştığı birkaç adamı vurdu. Dört adam yaralarına yenik düştü ama diğer ikisi hayatta kaldı. Eric olay yerinden kaçtı ve Crystal Creek Polis Departmanı olaydan haberdar edildi. Polis Eric'i evin bodrumunda tavana asılı halde buldu. Korkak herif kendi hayatına son vermişti.

Mary'nin o gece bakıcıya bıraktığı bir oğlu vardı, o çocuk Dennis'in babasıydı. Kasabadaki dedikodulara bakılırsa, çocuk o olaydan sonra babasıyla yaşamış. Görünüşe göre gerçek bir pislikmiş. Yani istismar aile boyu devam etmiş ve Dennis'e kadar ulaşmış, o da etrafındaki herkesi elinden geldiğince istismar ve manipüle etmiş.

Onun ve diğerlerinin hayatını aldığım için hissetmem gereken suçluluk ve pişmanlığı ruhumda arıyorum. Ama bu duygulara uzaktan yakından yakın hiçbir şey yok, sadece gurur var. Mallory'yi daha fazla istismardan, acıdan ve hatta muhtemelen ölümden korudum. O yaşamayı, hayatı hissetmeyi ve deneyimlemeyi hak ediyor, inişleri olduğu kadar çıkışları da. Onu mutlu etmek için güneşin altındaki her şeyi veririm.

Kulübenin kapısı rüzgârda dış cephe kaplamasına çarparak açılırken telefonumu çıkarıp onu arıyorum. Telefonunun ekranı kulübenin karanlık içini aydınlatıyor ve arka taraftaki açık pencerenin yanında durduğunu görüyorum. Bir su birikintisinin içinde yatıyor ve hala çalışıyor olmasına şaşırıyorum. Nemden mahvolmadan önce onu alıp kapatıyorum ve cebime atıyorum. Açık bir pencerenin yanında bırakması garipti ama belki de

Çalıkların arasından ona doğru koşuyordum ve pencereyi tam olarak kapatmaya fırsatım olmadı.

Mal'ın telefonunu içeri götürüyorum ve kuruması için pirinç dolu bir kaba koyuyorum. Artık onu bırakamayacağım. Aptal kızın çalar saati yok ve telefonu önümüzdeki birkaç saat boyunca çalışmayacak. Uyanık kalıp işe zamanında gittiğinden emin olabilirim. Bu hafta yine gece vardiyasında olduğum için o gittikten sonra uyuyacağım.

Daha önce olduğu gibi kahve makinesini hazırlıyorum ve evi temizliyorum. Yırtık pantolonunu atıyor, kanepeyi ve minderleri düzeltiyorum. Paspası alıp botlarımın çamurunu yerden temizliyorum. Birleştirilmiş çamaşırlarımızı toplayarak aşağıya iniyorum ve tüm kıyafetlerimi çıkarıyorum, her şeyi çamaşır makinesine atıp çalıştırıyorum. Evin içinde daha fazla kir bırakmak istemiyorum. Hızlı bir devirde çalıştırıyorum ve çırılçıplak üst kata çıkıyorum. O uyurken beni çıplak dolaşırken görmesi onun için çok komik olurdu. Bu düşünceyle kendi kendime kıkırdıyorum, kameralar açık olmadığı için yine kendime kızıyorum.

Ana banyoya giriyorum ve maskemi lavaboda fırçalıyorum, duş alırken kuruması için havlu askısına asıyorum. Su vücudumdan aşağı akarken odayı buhar dolduruyor. Ben köpürttükçe, duruladıkça ve tekrarladıkça kir kalıntıları ve çimen parçaları giderden aşağı akıyor. Zihnim, Mal'i önümüzdeki hafta boyunca içsel kargaşasından kıvrınmasını sağlayacak tüm yollarla yarışmaya başlıyor. Ghost iş nedeniyle pek ortalıkta olmayacak ama Graves varlığını hissettirecek.

Ghost'un onun için koyduğu kuralları çiğnemesi ve yine de Lennox'u görmesi düşüncesi sikimi kabartıyor. Boktan bir durum olduğunu biliyorum. Ama sırf bana sahip olmak için birinin kurallarına "siktir git" demesi beni şehvetten çılgına çeviriyor; bunlar benim kurallarım olsa bile. Beni ona çeken ilk şey onun ateşi.

Tedbiri elden bırakmayacak, bundan güneşin doğudan doğup batıdan battığını bildiğim kadar eminim. Tek soru, ikimize birden sahip olma arzusuna ne zaman yenik düşeceği. Maskemi çıkarma dürtüsü beni acımasızca çekiştiriyor ama zamanının gelmediğini biliyorum. Bunu yapmadan önce onun benim bu berbat parçamı sevmesi gerekiyor. Onun da Nox'u geri dönülmez bir şekilde istemesi gerekiyor. Duygularını bana, ikimize de itiraf edebilmeli, utanmadan "Sana aşığım ama ona da" diyebilmeli. İkimizi de istemekte sorun yok aşkım, duygularımız aynı. Aletimi yumrukluyorum, ereksiyonumun geçmesini istiyorum. Beni tekrar alması için çok erken.

Duştan ıkarken Mallory'nin sarhoş edici kokusu tenime siniyor. Sertleşmiş aletim dikkatimi çekmek için sallanırken kendimi bir papatya kadar taze hissediyorum. Sikerim böyle işi. Onun meydan okuyuşunu düşünerek kendimi okşuyorum. zerine yağacak sonuçları umursamadan istediğini alırken gözlerini aydınlatan kıvılcımlar. Yaptıkları yüzünden daracık deliğinin alacağı darbeden habersiz. Kahretsin, muhtemelen bunu istiyor, şüphesiz Lennox'a yapacağı hareketler yüzünden onu bir kez daha komaya sokacağını umuyor. Mutfakta benim için nasıl çığlık attığını, kaygan amından dölleri sızarken dudaklarından dökülen isminin sesini düşünüyorum. Kanepede onu becerirken adımı haykırışını duyuyorum. Dönüp döllerimi küvete boşaltırken fantezilerim mükemmel bir erotik gündüz rüyasında birbirine karışıyor.

Pisliğini giderde yıkıyorum ve sonra saate bakıyorum, işe gitmek için kalkmasına yaklaşık bir saat var. Kurulanıp havluyu belime sarıyorum. Banyodan maskesiz çıkmak riskli, akan suyun sesine uyanmış ve kusursuz yüzümü görebilmek için karanlık bir köşeye saklanmış olabilir. Maske elimde, tereddütle çamaşırları yıkamak için bodruma iniyorum ve sonra tekrar yukarı ıkıyorum.

İ çekerek, kapıyı açmadan önce maskeyi tekrar takıyorum. Kendi alar saatimi telefonuma kurup yatağın yanındaki komodinin üzerine yerleştiriyorum. Ona bakarken, kendimi normal olmayı dilerken buluyorum. Kilit altında tuttuğum parama aşık olmasını sağlamak için tüm bu ayrıntılı planı yapmak zorunda kalmazdım. Ona kendimi tanıtmaq ve çıkma teklif etmek çok daha kolay olurdu. Yorganı geri çekip battaniyenin altına giriyorum ve Mallory'nin bedenini kendiminkiyle aynı hizaya çekiyorum.

Dşncelerimde ne kadar kaybolursam, olması gerekenin bu olduğunu o kadar çok fark ediyorum. Sıradan bir adam olsaydım, onu tacizci zincirlerinden kurtaran kişi asla ben olmazdım. O randevu için geri evrilirdim ve şu anda olduğumuz yerde olmazdık. Mallory bu anı göğsüme sokulmaq için seçiyor, nefesini verirken bir memnuniyet sesi çıkarırken beni derin derin içine çekiyor. Uyku onu bir kez daha kucaklıyor ve benim sayemde daha iyi durumda olduğunu fark ediyorum; benzin istasyonundaki siyah saçlı tanrıçaya olan sağlıksız saplantım yüzünden sonunda güvende ve... mutlu diyebilir miyim?

Ben de yüzümde bir gülümseme ve kollarımda tuttuğum Mallory ile uykunun tatlı kucağını karşılarken aklımdan geçen son düşünce bu.

Otuzuncu Bölüm

Bilinmiyor

Gölgelere geri çekiliyorum, beni adamın her zaman dikkatli ve erişen bakışlarından gizliyorlar. Ona sahip olmalıyım. Mallory. Aradığım her şey onda var. Ondan önceki her kadın hayal kırıklığı yarattı. Onlara ne yaparsam yapayım, son birkaçı beni yarı tombul bile yapamadı. Hüngür hüngür ağlamaları ve sümüklü yüzleri beni iğrendiriyor. Zayıf ve acınasılar.

Ormanın içine doğru çekildim ve iyi aşınmış patikadan yola doğru ilerledim. Bu gece onları istediğimden çok daha uzun süre izledim. Kadının korkusundan ve bundan nasıl zevk aldığından etkilendim. Adamın onu kovalamasını izledim. İlkel ihtiyaçları su yüzüne çıkıyordu ve kızın ürkek küçük geyik gözleri canavarını besliyordu. Ona ne isterse yaptı ve o da boyun eğdi. Kızın hoşuna gitti. O çok berbat durumda. Memnun etme ihtiyacı, kendi güvenliğini sağlama ihtiyacından daha ağır basıyor. O benim için mükemmel.

Cadılar Bayramı maskeli herifin gitmesi gerek. Onun hayatındaki hiç bitmeyen varlığı benim için bir diken. İhtiyacım olan şey o. Nihayet altımda sinmeyecek bir kadın. Hayatı için bana yalvarmayacak.

Hayır.

Onu burnunun dibinden çekip aldığımda, bundan hoşlanacaktır. Kovalamacayı, korkutmayı, heyecanı seviyor.

Belki onu tutabilirim, fantezimin gönüllü bir katılımcısı olur. Hatta muhtemelen onu doğramamdan bile hoşlanacaktır. Ölümle benim ellerimde tanışacağı düşüncesiyle deliği kayganlaşacak. Sonra sikimi kaygan küçük am dudaklarının arasından geçirip ipi boynuna doladığımda bunu isteyecek.

Onun ölmek üzere olan amını sikme düşüncesi pantolonuma boşalmama neden oldu. Sonunda.

Böyle bir şey yoktur. Vücutlarındaki her kas gergin, yaşam mücadelesi veriyor. İç duvarları, şimdiye kadar yaşadığınız en iyi kucaklama gibi aletinizi sıkıştırıyor.

Bölüm Otuz Bir

Mallory

Polis sirenlerinin gürültüsüyle uyanıyorum ve yaşadığım şok yüzünden kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Ne oluyor lan? Sapıgımın belime dolanmış devasa kolu ve boynumun kıvrımından bana bakan ürkütücü maskesiyle ağırlaşıyorum. Kaldı. İçimde bilinmeyen duygular açığa çıkarken kendi kendime gülümsüyorum. Birine aşık olmak böyle bir şey mi? Hiçbir fikrim yok. Hem beni terk etmesinden korkuyorum hem de burada olduğu için mutluyum.

Siren seslerinin onun telefonundan geldiğini fark ediyorum ve rahatlıyorum, hiçbir sorun yok. Bunaltıcı kucağının altından kaçmak beklediğimden daha zor oldu. Her uzaklaştığımda daha da yaklaşıyor. Kıpırdandığımda beni yeniden kısıp alıyor. Devasa bacağını üzerime atıyor ve resmen kısıtılıyorum. Sessiz kahkahasının beni sarstığını hissettiğimde sinirle ofluyorum.

"Bırak beni, seni aptal," diye homurdandım. "İşemem ve işe gitmek için hazırlanmam lazım."

O razı oluyor ve ben de telefonundaki alarmı kapatıyorum. Giyinip mutfığa gidiyorum. Bunun garip hissettirmemesi garip mi? Onu yatağımda bırakıp işe gitmek üzereyim, gecenin ilerleyen saatlerinde döndüğümde burada olacağını umuyorum. Kahve demlenirken tezgâha yaslanıp Lennox konusunda ne yapacağımı düşünüyorum. İkinci tercihim olmayacağını söyledi. Resmi erkek/kız arkadaş konuşması yapmazsak teknik olarak aldatmış mı oluruz? Öyle olduğunu biliyorum. Ghost tarafından sahiplenildim. Kabul ediyorum, bu noktadan sonra yapacağım her şey Nox'un iyiliğini tehlikeye atar.

Seyahat kupamı hazırlıyorum ve kalan kahveyi iki kupaya boşaltıyorum. Kaşlarımı çatıyorum, kahvesini nasıl sevdiğini bilmemek beni sinirlendiriyor. Benim hakkımda her şeyi biliyor. Bunu onunla yaşamak istiyorum. Benimkine krema ve şeker koyup bir yudum alıyorum. Sıcak bir içeceğin sunduğu rahatlatıcı aroma ve sıcak kucaklama beni sarıyor.

"Hayalet," diye bağıriyorum. "Kahveni nasıl istersin?"

"Aynı senin gibi." Karanlık sesi tam arkamdan geliyor ve çığlık atıyorum. Onunla yüzleşmek için döndüğümde, sıcak kahve ağzımın kenarından

kupa ellerime. Onu içime çekerken yanmayı hissetmiyorum bile. Maskeden başka bir şey giymemiş, canavar aleti serbestçe sallanıyor, sabahın erken saatlerinde güneşin doğuşunda delici bir şekilde parlıyor. Renkleri çok güzel yansıtıyor. Ne zamandır sikine bakıyorum? Tanrım, Mallory, kendine gel. Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve kılığının siyah çukurlarına kilitleniyorum. Onu görünce ağzım sulanıyor, amım canlanıyor ve acıyla karışık bir sancı hissediyorum.

Dönüyor ve kışının aşağıda kayboluşunu izlerken beni bırakıyor. Gitmesine şaşırmadım. Eski ben, beni burada öylece bırakıp gittiği için incinir ya da gücenirdi. Şimdi, tüm bunların gün boyunca düşüncelerimi onun üzerinde tutmak, ona muhtaç olmamı ve damlamamı sağlamak için bir oyun olduğunu biliyorum. Muhtemelen ellerini benden uzak tutmak için de elinden geleni yapıyor, çünkü dün gece beni mahvettiğini biliyor. Bu benim için olduğu kadar onun için de zor ve bu rahatlatıcı.

Bodrumdan döndüğünde hâlâ çıplaktı ama kolunda bir yığın kıyafet vardı. Onun için hazırladığım kahveyi tezgâhtan alıp koridorda ilerliyor ve yatak odama giriyor. Onu sanki buranın sahibiymiş gibi cırlıçıplak dolaşırken görünce yüzümde bir gülümseme belirliyor. Burada, benim yanımda rahat ve bu gündüz vakti. Sadece geceleri olan bir sır değil. Maskeyi çıkarmama izin verecek mi? Muhtemelen hayır, ama umarım yakında.

Gitmem gereken zamana çok az kaldı ama ne yaptığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Kahvemin kalanını içiyorum, fincanı lavaboya koyuyorum ve odamın yolunu atlama dürtüsüne direniyorum.

Yatağıma uzanmış, kahvesini içerken bir yandan da telefonunda geziniyor. Burada durup saatlerce onu izleyebilirim. Ben de onun kadar takıntılı mıyım? Sanırım olabilirim.

"Geç kalmadan buraya gel ve bana bir hoşça kal öpücüğü ver." Derin sesi beni kendisine çekiyor. Eğiliyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımı dudaklarına götürürken elinin enseme okşadığını hissediyorum. Dokunduğumuz anda sanki beni bağlayan zincirler kırılıyor ve açlıktan ölüyorum. Kucağına tırmanıyorum ve öpücüklerim acil ve aç hale geliyor. Altımda sertleştiğini hissediyorum, klitorisime sürtünürken bir inilti kopuyor. Aramızda çok fazla battaniye, çok fazla kıyafet var. Arzumu azgın bir cehenneme dönüştürme şekli sihirli olmalı. Maskeyi kafasından çıkarıp parmaklarımı saçlarına daldırıyorum, onu kavrayıp kendime çekerken dilim ağzını istila ediyor, okşamaları benimkilere geliyor ve öpücüğünün yavaşlamaya başladığını hissediyorum. Buna bir son veriyor ve benim istediğim bu değil.

"Ya hasta olduğunu söyle ya da işe git. Seni geç bıraktığım için oraya zamanında varmak için hız yapmanı istemiyorum," diye ağzımı törpülüyor.

"Beni kovuyor musun?" Sırıyorum. Öpücüklerimi boynundan aşağıya, sonra da omzunun üzerinden geçiriyorum, onu çıldırtacağını bildiğim bir noktayı ısırp emiyorum. Bana sahip olduğu gibi onu da işaretlemeye kararlıyım. Elleri gömleğimin arkasını avuçlarken inliyor.

"Evet," diye pantolonunu indiriyor. Onu sahiplenmemden hoşlanıyor. "Ama sadece güvende olmanı istediğim için." Elimi battaniyenin altından geçirip kalın şaftını kavrarken tenindeki kızaran izi yalıyor ve kemiriyorum. Onu yavaşça sarsıyorum, hassas ucuna odaklanıyorum ve onu hızla kenara getirmek için deliyorum. Elime doğru itiyor ve siki sertleşiyor, çok yakın.

"Benim için boşal Ghost," diye fısıldıyorum, sonra dişlerimi etinde oluşan morluğa batırıyorum. Boşalması yarığından fışkırıp göğsüne inerken sertçe emiyorum. Gözlerim hâlâ kapalı, parmaklarımı onun pisliğinde gezdiriyorum ve dudaklarıma götürüyorum. Parmaklarımı ağzımın içine çekiyorum, onları derinlere götürerek bir gösteri yapıyorum.

"Mallory..." Adımın hırıltısı bir uyarı ama içimi ısıtıyor. Abartılı bir patlama sesiyle parmaklarımı ağzımdan çekiyorum.

"Lezzetli," diye mırıldanıyorum. Canavarının uyanışının derin gürültüsüyle yanağına hızlı bir öpücük kondurup üzerinden sıçırıyorum. Koridorda hızla ilerlerken, tezgahın üzerindeki pirinç kabından telefonumu alıyorum ve ayakkabılarımı giymek için yarışıyorum. Çantamı kapıp kollarımı kapüşonumun içine sokuyordum ki sadece maskesi ve dar siyah boxer'ıyla bana doğru gürleyerek geldi. Kahretsin, onunla tekrar yatağa girmek istiyorum ama işe zamanında yetişmek için beş dakika önce çıkmam gerekiyor.

Kapıyı açtım ve arabama koştum. Anahtarı kilide soktum ve arkamda onu hissettiğimde çevirmeye başladım. Lanet olası eski arabanın anahtarlığı yok. Vücudu bedenime baskı yaparken kolları beni içine hapsediyor.

"Seni tekrar içeri sürükleyip bunun bedelini ödetmek için yarım aklım var ama bence vücudunu serbest bırakmaktan mahrum bırakmak çok daha etkili bir ceza şekli." Sözleri karşısında ürperiyorum ve haklı olduğunu biliyorum.

"Seni sonra görecek miyim?" Arabanın camındaki yansımasını izleyerek soruyorum.

"Bekleyip öğrenmen gerekecek," diye alay ediyor, eli gözlerimin üzerine inerken. Yüzümü kendine doğru çeviriyor, dudakları hafifçe dudaklarıma değiyor ve nasıl benden daha fazla kendini tutabildiğini merak ediyorum.

"Güle güle Mallory." Adım dilinden dökölüyor ve varlığının geri çekildiğini hissediyorum.

Kapıya yaslanmış heybetli figürünün görüntüsü zihnime kazınmış bir şekilde araba yolundan geri geri çıkıyorum ve bu akşamki restoran vardiyamdan sonra döndüğümde onu aynı şekilde bulacağımı umuyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Mezarlar

Mallory gittikten sonra maskeyi çıkarmadan önce yaklaşık otuz dakika bekledim. Eve gizlice girip beni ya da ne yaptığımı görmeye çalışacağından korkuyordum. Bu kapüşonlu kılıkta sıkışıp kalmak boğucu, nefret etmeye başlıyorum. Onunla geçirdiğim her an, kendimi ortaya çıkarmak için durmaksızın mücadele etmek zorunda kalıyorum. Nox'a karşı Ghost'a hissettiği duyguların yakınından bile geçmiyor. Ghost için en ufak bir pişmanlık duymadan onu bırakmaya hazır ve biz buna izin veremeyiz.

Yapışkan çamurlu patikadan kamyonetime doğru ilerlerken benim olmayan ayak izlerini tekrar fark ediyorum. Dün gece burada kim vardı? Her kimse Mallory ve benim yağmur altında oynadığımızı görmüş. Bu düşünce beni iğrendiriyor, onun zevki sadece benim gözlerim için, ormanda saklanan bir sürüngen için değil.

Kontak anahtarını çevirdiğimde saat öğleni biraz geçiyor ve kamyonetim kükreyerek canlanıyor. Telefonumu çıkarıp yeni kamera uygulamasını açıyorum. Mallory'nin arazisini ve evin içini hemen hemen her açıdan görebilmek içimde dönen endişeyi yatıştırıyor. Eğer bu kişi tekrar ortaya çıkarsa, artık onu görebileceğim. Sabahı onun için bunları yükleyerek geçirdim ve ona uygulama adını ve giriş bilgilerini mesajla gönderdim. Cevap alamadım ama işte çok meşgul olduğunu biliyorum. Yola çıktım ve eve doğru sıkıcı bir yolculuk yaptım.

Kameraları yerleştirdikten sonra tüm kitaplarını onun için rafa kaldırdım. Nox ve o kitapları terk edilmiş ve kütüphane odasının zeminine düzensiz bir şekilde yığılmış halde bırakmışlardı. Önceden onları nasıl düzenlemek istediğine dikkat ettim. Beklediğimden çok daha uzun sürdü ama bu kadının iki yüzden fazla kitabı var. Hepsini yazarlarına göre düzenlemek migrenimi tetikleyen bir iş oldu. Ne zaman mükemmel olduğunu düşünsem, başka bir kitap ortaya çıkıyor ve rafları karıştırmak zorunda kalıyordum. Sonunda bitirdim ve boş zeminde bir denizyıldızı gibi uzandım.

Orada yatarken, onu burnunu iyi bir kitaba sokmuş halde hayal ederken, onu görebilmeyi arzuluyordum. Bu yüzden odaya eklemek için bir kamera daha sipariş ettim. Onun için sipariş ettiğim kitaplar bugün geç saatlerde burada olur. Görmek için sabırsızlanıyorum.

Yeni bir kitap gördüğünde ve kokladığında yüzü aydınlanır, bu onun kendi küçük afrodizyağı gibidir.

Evimin önüne çekiyorum, aniden duygularımın saldırısına uğruyorum. Gözlerimin arkasındaki çarpıntıyı daha da kötüleştiriyorlar. Uyumam gerek ama beni daha çok özleyip özlemediğini bilmem gerek. Kitaplarına yaptığım şeyi beğenecek mi? Benim evimde mi yoksa onun evinde mi yaşamak isteyecek. Kamyonetimin kabininde otururken evimin boş ve ıssız görüldüğünü, bahçemin ona ve ilişkimize ayırdığım onca zamandan dolayı bakımsız olduğunu fark ediyorum. Burada olmak istemiyorum. O yokken bile orada olmak istiyorum.

Saat neredeyse öğlen 1 ve ondan bir saat daha haber alamayacağımı biliyorum. Yorgun ve duygusal olarak tükenmiş bedenimi kamyonondan sürükleyerek içeri giriyorum. Botlarımı tekmeleyip yatağa doğru ilerliyorum. Yol boyunca kıyafetlerimi çıkardım ve yatağa yığılırken onlara yapıştım. Onun gibi kokuyorlar ve içime çekiyorum. Kahretsin, onu özlüyorum.

Gözlerim kapanmadan önce ona bir mesaj daha gönderiyorum ve işe gitme vakti gelene kadar bir daha açmıyorum.

Hayalet:

Umarım beğenirsiniz.

Eklenti

Mallory

Kafam karmakarışık. Düzgün düşünemiyorum. İçimdeki kargaşaya o kadar kapıldım ki işimi bile düzgün yapamıyorum. Bugün her zamankinden daha fazla kendimden geçtim. Bedenim, ayrışırken temizlik yapacak kas hafızasına sahip değil. Önceden başarması çok kolay olan bir şeydi bu. Şimdi Hayalet'in düşünceleriyle dolup taşıyorum. Ona fena halde aşık olduğumu inkar edemem. Birlikte geçirdiğimiz zaman mükemmele yakındı. Lennox'un gündeme geldiği zamanlar bunun dezavantajı oldu. Ona "polis" diyor. Adını kullanmayı reddetmesi nedense beni rahatsız ediyor. Tanrı aşkına, o da bir insan. Ama katiller böyle yapar, değil mi? Öldürmeyi kolaylaştırmak için kurbanlarını kişiliक्सizleştirmek? Hay sikeyim. Onu düşünerek bile Nox'u Ghost'un ölümcül kişiliğiyle tanıştırıyorum, değil mi? Ghost'un düşüncelerimi bilmesinin hiçbir yolu yok ama bileceğini biliyorum, yüzümdeki suçluluk duygusunu okuyabilir. Bu konuda yalan söylemeye çalışmanın bile bir anlamı yok.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, Lennox Graves için beslediğim tüm duyguları dışarı atıyor. En iyisi bu. Asla yürütemeyiz. O benim için fazla iyi, fazla yumuşak ve tatlı, koruyucu ve yasalara uyan bir vatandaş. İlişkımız asla dürüst bir ilişki olamaz. Tanrı aşkına, ben bir cinayetten haberdarım. Çok fazla acı çektim, dünyanın karanlığı tarafından kirletildim. Kendimi çırılçıplak bıraksam, lekelenmiş ruhumun her parçasını açığa çıkarsam bile, ruhumun berbat kırık parçalarını asla kabul etmezdi. Ghost sayesinde iyileşen bir ruh. Bunu ona nasıl yapabilirim? Beni zaten seviyor, bundan neredeyse eminim.

Sırlarını bana açarsa bizim için bir gelecek var. Bu gizli kimlik oyunu için sabrım eninde sonunda tükenecek, ama o zamana kadar onunla ayrılamayacak kadar derine inmiş olacağım. Kendini çoktan varlığımın dokusuna işlemiş durumda. Orada olmadığında onu özlüyorum ve onu görmeden önce varlığını hissedebiliyorum.

Temizlik vardiyam bitiyor ve dinlenme odasından bayat bir çörek alıp dışarı çıkıyorum. Genelde arabamda oturmayı tercih ederim çünkü piknik masası alanını işgal eden diğer otel çalışanlarıyla ilişki kurmak istemem ama yağmurdan dolayı her şeyin üzerinde ıslak bir çiy var ve bugün kimse dışarıda değil. Hava bulutlu ve karanlık, havada bir serinlik var ve esintide yaklaşan sonbaharın kokusunu neredeyse alabiliyorum. Otoparkı geçerken ayakkabılarım gevşek taşlara sürtünüyor. Sonunda telefonumu açıyorum ve açılması biraz zaman alıyor. Kekimi açıyorum, kurumuş ve kenarları cıtır cıtır ama çikolata parçacıklı olduğu için idare ediyorum. Atmosferde yüzen mesajlar nihayet iletilirken telefonum tekrar tekrar bip sesi çıkarıyor.

Ghost'tan birkaç tane var. Güvenlik kameralarımı o kurdu. Tabii ki o kurdu. Uygulamayı indiriyorum ve sonra ondan gelen bir video mesajı görüyorum. Zihnim bana ne göndermiş olabileceğine dair uygunsuz düşüncelerle dolup taşarken kalçalarım birbirine sürtünüyor. Yalnız olduğumdan emin olmak için hızlıca etrafı inceliyorum, sonra videoyu açıyorum.

Ekranım yazara göre düzenlenmiş tüm kitaplarımın sırtlarıyla doluyor ve seriler bir arada ve sıralı. Beni mutlu etmek için ne kadar çok zaman ve emek harcamış olmalı. Kamera yavaşça tüm rafların üzerinde geziniyor ve bana onun çok sıkı çalışmasını gösteriyor. Bu adam benim için ne yapmaz ki? Sıkıcı, monoton, beyin eriten organizasyon, el emeği, çamaşır, cinayet? Hepsini yaptı ve ben ikisiyle de aynı gece tanıştığımдан beri her gün başka bir adam düşünüyorum. Kaderin doğrudan yüzüme fırlattığı bu falsolu top yüzünden çok mutsuz olmaya başladım.

Sesi hoparlörlerden geliyor ve odanın köşesini işaret ediyor, "Sanırım burada rahat bir koltuğa ihtiyacın var... Hmmm... İki kişi için yeterli yeri olan gerçekten büyük olanlardan birine." Bu benim için yapılan en güzel şeydi. O kadar çekici ve ilgili ki, ben farkına bile varmadan bazı şeyleri not alıyor.

Zemini işaret ederken sesi tekrar geliyor, "Ve sanırım burada büyük, kabarık bir halıya ihtiyacınız var." Kamera dönüyor ve ben maskenin içine bakıyorum, "Ayrıca kitaplarınızdan bazılarını dikkatlice inceleme cüretinde bulundum. Bunun bana yüksek sesle okunmasını ve ardından bir gösteri yapılmasını rica ediyorum." Rafa geri dönüyor ve kadın karakterin sapığı tarafından evinde kovalandığı, ardından silahının namlusuyla becerildiği ve bundan hoşlandığı bir kitabı işaret ediyor. En sevdiğim müstehcen kitap anlarını onunla birlikte yeniden canlandırma düşüncesi yüzümü ısıtıyor. Kahretsin, o benim için çok mükemmel bir sapkın. Lennox'tan bunu yapmasını asla isteyemezdim, departman tarafından verilen bir silah taşıyor olsa bile. İşte yine başka bir adamı düşünüyorum.

Video, kütüphanemi tekrar göstermesiyle sona ererken başımı sallıyorum. Ekran kararırken başparmağıyla onaylıyor ve aptalca bir el sallıyor. O kadar klişe ki yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Mallory:

Bayıldım, teşekkür ederim.

Hayalet:

Senin için her şeyi yaparım bebeğim.

Telefonuma bakarken dudaklarımı bir gülümseme süslüyor. Ne kadar karmaşık bir adam. Çok acımasız ve vahşi ama aynı zamanda tatlı ve şefkatli. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum. Ya da, bilirsiniz, onu gerçekten görmek, yüzünü. Sesine ve fiziğine bakarak hayal etmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Onu düşündüğümde tek gördüğüm Hayalet Surat.

Mallory:

Kirli bir video bekliyordum ama bu çok daha iyiydi.

Hayalet:

Edepsiz bir video mu? Bunu mu istiyorsun?

*ister misin, küçük
siren?*

Mallory:

Belki...

Şimdi geri dönmeliyim.

Sonra görüşürüz. XO

Ugh, XO, bu çok acımasızcaydı. Oh neyse, artık değiştirmek için çok geç. Masadan kalkıp içeri dönüyorum, yolda çörek paketimi dışarı atıyorum.

Banyoda temizlik üniformamı çıkarıp restoranın bize giydirdiği tişörtü giyiyorum. Dar, dekolteli, siyah bir tişört, göğüslerimi zar zor kapatıyor ve arkasında süslü bir yazıyla "Silverberry" yazıyor. Koyu renk rahat bir kot pantolon giyiyorum ve önlüğü belime bağlıyorum. Yerdeki kıyafet yığınımın telefonumun sesi geliyor. Omurgamın dibindeki fiyonkla uğraşırken onu görmezden geliyorum, tekrar tekrar bipleyerek beni sinirlendiriyor.

Boş ver, önlüğümü bağlaması için Victoria'yı çağıracağım, çünkü kendim bağlayamayacak kadar yıprandım. Eşyalarımı toplayıp dolabıma doğru giderken telefonumu kontrol ediyorum. Victoria bana acele etmemi çünkü yalnız olduğunu söyleyen mesajlar atıyor, ardından da bir sürü ağlayan surat. Yarım bir kahkaha atarak ona cevap veriyorum ve sakın olmasını, on dakika daha molam olduğunu söylüyorum. Yanıtı hemen kaşları çatık bir surat oluyor. Çok dramatik.

Yeni bir numaradan mesaj var.

Bilinmeyen numara:

Bu gece çalışıyor musun, güzelim?

Bu Nox olmalı. Mesajından çıkıyorum. Şu anda onunla uğraşamam. Umarım davet edilmeden ortaya çıkmaz ama muhtemelen güvende olduğumdan emin olmak için çıkacaktır. Bir sonraki molamda ona tekrar mesaj atarım.

Ghost'tan iki yeni mesaj aldım ve mesajlarını açtığımda içimden elektrik fişkırıyor.

Hayalet:

İyi vardiyalar bebeğim. XO Eklenti

Awww, XO'yu kullanmış. Bağlantıya tıklıyorum ve Ghost'un inleme sesi etrafımdaki küçük alanı dolduruyor. Kendini okşarken ereksiyonu ekranımı dolduruyor. "Oh, Mallory, çok iyi hissediyorsun, bebeğim."

Vay anasını. Beni düşünerek kendine dokunmasını izlerken nem külotumu doyuruyor. Videoyu hızla kapatıyorum çünkü önümüzdeki sekiz saat boyunca garsonluk yapmak zorunda kalmadan önce kendimi tatmin etmenin ne yeri ne de zamanı. Bu iki adama da ne cevap vereceğim konusunda hiçbir fikrim yok, bu yüzden onları görmezden geliyorum. Zilimi susturuyorum ve dolabıma yerleştiriyorum. Kilidi kapattıktan sonra bir kez daha önlüğü düzeltmeye çalışıyorum. Neyse ki bu sefer başarıyorum ve Victoria'dan yardım istemek zorunda kalmıyorum. Yüzüme biraz soğuk su çarpıyorum ve restorana gitmeden önce kendimi toparlıyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Mezarlar

Beş gün oldu. Lennox'un kullan at telefonundan ona mesaj atalı beş gün oldu. Beş gündür görmezden geliniyorum. Sanki ben bir hiçmişim gibi, sanki onu parmaklarımda ve dilimde kıvrandırmamışım gibi bir kenara atıldım. Boşalırken adımları haykırmamış gibi unutuldu. Ghost'un delinmiş sikiğinin üzerine boşalıyor. Ghost'un hiç yapmadığı gibi G noktasını okşarken Nox için patlıyordu. Tabii ki bunu bilerek yapıyorum. Aramızdaki farkı korumaya çalışıyorum.

Ghost'un ona veremeyeceği, aklını başından alan orgazmlarla onu Lennox'a çekeceğim. Bu tamamen haksızlık ama umurumda değil, istediğimi elde etmek için çok kirli oynayacağım.

Hem Ghost hem de Graves'ten gelen mesajlarımı görmezden geldikten sonra onu biraz yalnız bırakmaya karar verdim. Biraz ayrı kalmak iyidir, kalbi daha da güçlendirir. Tabii ki onu pek yalnız bırakmıyorum. Uyurken başucundan onu izlemediğim zamanlarda, telefonumda onun video yayını açık oluyor. Evinin içinde amaçsızca dolaşmasını, saçlarını savurmasını ve ellerini sıkmasını izlemek bana neşe veriyor. Planımın işe yaradığına dair memnuniyet. Önceden saatlerce kendi zihninin içinde kaybolur, kanepede öylece oturur, kaskatı kesilir ve saçma sapan süreler boyunca gözlerini kırpmazdı. Sonunda gerçekliğe döndüğünde dudakları kurumuş, gözleri kan çanağına dönmüş ve kolları bacakları hareketsizlikten kaskatı kesilmiş olurdu. Gözlerimin önünde solup gidiyordu.

Küçük sirenimden gelen beş günlük tam radyo sessizliği artık sona eriyor. Bu gece restoranda çalışmıyor ve ben daha fazla görmezden gelinmeyi reddediyorum.

Onu otelden çıkarken gördüğümde saat öğleden sonra ikiyi geçiyordu. Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde ve yürürken bir o yana bir bu yana sallanıyor. Otoparktan geçerken telefonuna bakıyor, etrafındaki dünyaya hiç dikkat etmiyor. Güvenliği konusunda çok dikkatsiz. Motoru deviriyorum... hiçbir şey yok. Lanet telefonundan kafasını kaldırıp bakmadı bile. Camları açıp tekrar yapıyorum. Duyabildiğini biliyorum. Hızı yavaşlıyor ama gözlerini indirmiyor. Beni yine görmezden geliyor. İçimde öfke kabarıyor, ne cüretle varlığını hiçe sayar? Onun için burada olduğumu bilmeli. *Onu görmek için. O*

kamyonetimin önünden, bana doğru kısa bir bakış bile atmadan geçiyor.

Ghost'un kurallarına çok iyi uyuyor, onu memnun etmek için çok itaatkâr ve çaresiz. Ama içinde Lennox'a karşı bir kıvılcım olduğunu biliyorum. Onu bulmalı, ortaya çıkarmalı ve benzinle ıslatmalıyım.

Ben kamyonetimi çalıştırıp arka lastiklerimi döndürürken o hurda Civic'inin yanına yanaşiyor. Yüzü öfkeyle buruşuyor ama beni görmezden gelmeye devam ediyor. Öfke nöbeti geçiren bir çocuğa eşdeğer, olgunlaşmamış ve dikkat çekmeye çalışıyor. Lastikleri yakıp taş ve molozları savururken siyah dumanlar yükseliyor ve otoparkın arka tarafına saçılıyor. Arkamda bir yerde bir araba alarmı çalıyor ve bu onun dikkatini çekiyor. Bana döndüğünde gözleri öfkeyle doluydu. Yumruklarını o kadar sıkışmış ki tırnaklarının avuçlarına battığından neredeyse eminim; içinde kabaran duygulardan uzaklaşmak için acıyı kullanıyor.

Gazı yavaşça kestim ve lastiklerim yavaşlayarak durdu. Aracıma zarar vermeye biraz fazla yaklaşmıştım ama işe yaradı. Durdu ve bana baktı, bu yüzden bunu galibiyet hanesine yazacağım.

Arabasının arka kapısını açıyor ve tüm eşyalarını içeri atıyor. Orada bir süre daha dururken, sanki kendine içsel bir moral konuşması yapıyor. Ne söylediğini merak ediyorum.

Zorlukla dizginlediği öfkesiyle göğüsleri zıplayarak bana doğru geliyor. Hislerimiz karşılıklı, bebeğim. Onu biraz daha kızdırmaya karar verdiğimde benden sadece birkaç metre uzaktaydı. Kamyonetin camlarını açtım. Yaptıklarımın dolayısı kafası karışmış ve kırılmış bir şekilde olduğu yerde durdu. Şimdi beni aramaya ve aracımın içinde olduğum için benimle konuşmaya karar vermesi gerekiyor. Bu, Ghost'un ondan istediği şeyi kasten göz ardı etmek olacak.

Avuçlarım terliyor ve ne yapacağını görmek için beklerken deri eldivenlerimi giyiyorum. Hadi Mallory, beni seç. Seni pişman etmeyeceğim. Arabasına bakıyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Camlarımın koyu renk tonundan beni zar zor görebildiğini biliyorum, ama yakıcı bakışlarımı üzerinde hissedebiliyor. Bana doğru yavaş bir adım, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Triumph içimden yüksek sesle yuhalama ve agresif yumruk pompalama şeklinde patlamakla tehdit ediyor, ama onu kontrol altında tutuyorum.

Sürücü kapısının yanında duruyor, belli ki varlığını kabul etmemi bekliyor. Görmezden gelinmek çıldırtıcı değil mi, küçük siren? En az onun kadar iyi bir şekilde dağıtırken içimde kötü bir his oluşuyor. Ben

Camı açmak için düğmeye basmak üzereydim, kaldırdığım kamyonetinden ona bakmak onu daha çok kızdıracaktı.

Kapımı açıp yan basamağa tırmanırken bu fişek beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor. İçten içe yanan bakışlarıyla beni hizaya getiriyor.

"Bu da neydi böyle?" diye hırlıyor bana ve bu beni daha da azdırıyor. Kahretsin, o kadar ateşli ki.

"Görmezden gelinmekten hoşlanmıyorum," diye cevap veriyorum soğukkanlılıkla, çünkü bunca zamandır çalan araba alarmı nihayet susuyor.

"Yani buraya gelip olay çıkarmaya mı karar verdin?" Kızgınlığıyla birlikte sesinin tonu da yükseliyor. Başım dönüyor ve gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Tam olarak istediğimi alıyorum ve o bunun farkında bile değil. Ne şekilde olursa olsun onun ilgisini çekeceğim.

"*Kızımın* iyi olduğundan emin olmak istediğim için beni affet," diyorum gereğinden yüksek sesle. Gözleri tekrar benimkilere dönüyor. Bedenindeki öfkenin eriyip gittiğini ve içinden derin bir sefaletin akmaya başladığını izliyorum. Onu görebiliyorum, hissedebiliyorum, ondan yayılıyor ve etrafımızdaki boşluğu dolduruyor. Duygu yüklü sesi kulaklarımla buluştuğunda hava onun hüznüyle ağırlaşıyor.

"Konuşmamız gerek."

"Bin," diye

emrediyorum. "Hayır, istemiyorum-"

"Kamyonete bin Mallory," sesimin tonunu düşürüyorum ve bu onu etkiliyor. Sürücü tarafındaki kapıyı kapatıp yolcu tarafına geçerken ayakları kaldırıma çarpıyor. Yan aynadaki yansımasını görebiliyorum. Yine kendisiyle savaşıyor, benimle buraya tırmanmaması gerektiğini biliyor. O haklı. Ona benim diyebilmek için her şeyi yaparım. Ghost zaten ona sahip ama Nox değil.

Ghost bunu öğrendiğinde karşılaşacağı kadere boyun eğdiği anı görüyorum. Ama benim için doğru olanı yapmak istiyor, çünkü bana karşı neden bu kadar soğuk davrandığına dair bir açıklamayı hak ediyorum. Ben yanlış bir şey yapmadım. Mükemmel bir erkek arkadaş oldum. Sıcak, yumuşak, kabul edici ve yardımsever; onun zevkini ön planda tutuyor ve kendi zevkimi göz ardı ediyorum. Korumacı ve özür dileyen biriyim. Neden benim iyi tarafımla birlikte olmak istemediğini anlamıyorum. Tüm bunlar gerçekten çok kafa karıştırıcı. Beklediğimin tam tersi yönde ilerliyor. Sonuç aynı olsa da, planım ona yeniden hayat vermek. Sadece karanlık tarafımı kabul etmesi için daha çok çabalamam gerektiğini düşündüm. Beklediğim

Memur Graves tarafıma yaltaklanır ve iyi adam görüntümün altındaki heybetli canavarın önünde sinerdi.

Ayağım fren pedalına basıyor ve eli kapı kolunu kavradığı anda kamyonu vitesine takıyorum. Kendini kamyonun kabinine çekti ve oturdu. Kapıyı kapattığı anda bu park yerinden çıkmaya hazırım. Etrafındaki her şeyi incelerken gözleri açılıyor. Bırakın içinde olmayı, daha önce dokunmatik ekranlı bir araç bile görmediğini tahmin ediyorum. Şok olmuş yüzü çok sevimli. Bir barbar gibi eğilip kapıyı onun için kapatmadan önce bu küçük anı yaşamasına izin veriyorum.

Ancak iş o noktaya gelmiyor ve kapıyı açık bıraktığı için utanarak kendi kendine kapatıyor.

Gözlerim vücudunu tarıyor, onu incelediğimi fark ettiğinde nefesinin nasıl sıkıştığını ve nabzının nasıl hızlandığını kaçırmıyorum.

"Kemerini bağla," diyorum frene basıp gaza basarken.

Otuz Dördüncü Bölüm

Mallory

Lennox park yerinden çıkıyor ve bizi otoyola çıkan rampaya doğru yönlendiriyor. Kaşları çatık ve eğer bakışları öldürseydi, şimdiye kadar iki kez ölmüş olurum. Kendini tanıttığı adamdan tanınmaz halde ve bu beni rahatsız ediyor. Çok kızgın görünüyor. Öfkesinin bana yönelmesinden nefret ediyorum ama bunu hak ediyorum. Davranışlarımın ona hissettirdiklerinin bedelini ödemeliyim. Dikkat çekmek için yaptığı saçma lastik çevirme gösterisi onu görmezden gelmemi imkânsız hale getirdi. Özellikle de Victoria'nın arabasının alarımını çalıştırdığında, ama bu hoşuma gitti. Beni arayıp bulması ve onunla konuşmamı sağlaması hoşuma gitti. Beni zorladı. Ghost'un bunu böyle görmeyeceğinden eminim ama bu gelecekteki Mallory'nin başa çıkması gereken bir sorun.

Hızla emniyet kemerini kavradım ve etrafıma geçirdim. Erkeklerle olan geçmişim iyi değil ve onun duyguları ve kişiliğindeki değişim beni geriyor. Ben ondan ayrılmak üzereyken onun mutlu-şanslı bir flört gibi davranmayacağını düşünerek çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Eminim bunun geldiğini hissediyordur.

Sessizlik içinde sürüyoruz, ben hız göstergesinin yükselişini izlerken motorun sesi artıyor. Otoyola inen virajı dönüyoruz ve o kusursuz bir şekilde karşıdan gelen trafiğe karışıyor. Ona bakma riskini göze alıyorum ama yanındaki koltukta oturduğumu fark etmiyor. Başımı serin cama yaslıyorum ve kasabanın arkamızda kalışını ve çok şeritli yolu çevreleyen vahşi doğayı izliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve aracın monoton titreşimlerinin öfkeli duygularımı sarsmasına izin veriyorum.

"Konuşmak istedin Mallory, konuş o zaman." Sesinin düz ve son derece duygusuz tonu beni ürkütüyor. Ona doğru döndüm. Bir kolunu cama dayamış, başını destekliyor, diğer koluyla da direksiyonu tutuyor. Benden olabildiğince uzağa yaslanmış, sanki yanımda olmaya dayanamıyormuş gibi, sanki onun yerine diğer adamı seçtiğimi biliyormuş gibi. Seçtim mi? Bunu düşünmeye bile dayanamıyorum, bu yüzden son birkaç gündür ikisine de ulaşamadım.

"Artık birbirimizi göremeyiz." Çok sessizim, mide bulantısı sınırında, bedenim kendi dudaklarımdan çıkan sözcükleri geri püskürtüyor. Sesim kulaklarıma zar zor ulaşıyor ama beni duyduğunu biliyorum. Sanki vücudundaki her kas esnemiş, duygularla gerilmiş gibi. Direksiyonu sıkıca kavradığı için her zaman taktığı eldivenlerin altında parmak eklemlerinin beyaza döndüğünden eminim.

"Özür dilerim." Buradan gitmeliyim, ondan uzak durmalıyım. Onunla kamyonu binmek çok kötü bir fikirdi.

"Artık beni otele geri götürebilirsin." Bu duygu yüklü kafeste kilitli kaldığım her an beni kendimi ona atmaya daha da yaklaştırıyor. Az önce söylediklerimi unutmasını söylemeye hazırım çünkü onu istiyorum. Yüzünün ince çizgilerine kazınmış olduğunu gördüğüm acıyı öpüp yok etmek istiyorum. İsteğimi reddederken günahkârca lezzetli ağzını bozan acımasız ifadeyi silmek istiyorum.

"Neden?" Çakıllı sesi, yüzeyin altında yüzen duygularını zar zor gizliyor. Onu incittim ve bu beni kahrediyor. Yeterince hızlı yanıt vermediğimde, bana başka bir soru yöneltiyor. Bencilce sessiz kaldığım, kendi mutsuzluğumun içinde debelendiğim günlerden sonra, eminim ki onun da kilitleyip doldurduğu pek çok sorudan biri.

"Öteki adam mı?" diye homurdanıyor ve ben irkiliyorum. Başımı sallayarak dizlerimi göğsüme çekiyorum ve alnımı onlara yaslıyorum. Gözyaşlarım dökülmek üzereyken utanç içinde yüzümü gizliyorum. Bunun neden bu kadar zor olduğunu bile bilmiyorum, sanki çıkmıyoruz bile. Ufukta sadece iyi bir şeylerin titreşimi vardı. Onunla hissettiğim bu bağın kopması beni içten içe kemiriyor.

Kamyon savruluyor ve motorun gürültüsü sağır edici bir hal alıyor. Neler olduğunu görmek için başımı kaldırıyorum ama gözyaşlarımı kovmak için gözlerimi dizlerime bastırdığımdan tek gördüğüm renkler ve ışıklar.

"Nox?" sesim titriyor, adını söyleme şeklimden endişe damlıyor. Beni yine görmezden geliyor. Görüşümün düzgün bir şekilde görebileceğim kadar netleşmesi çok uzun zaman alacakmış gibi geliyor ama netleştğinde yeni bir korkuya kapılıyorum. Sadece ondan değil, trafiğe girip çıkma hızından da.

"Benim veremeyeceğim neyi verebilir ki sana?" diye söyleniyor ve bu, kendimi bir arada tutmak için etrafımda oluşturduğum kırılğan kabuğu çatlatıyor.

"Ne? Öyle bir şey değil..."

"O zaman nasıl bir şey?" diye soruyor, neden onu seçmediğimi öğrenmek için çaresizce. Duygularının bizi asfaltta yarıştırmasına izin verirken manzara bulanıklıktan başka bir şey değil.

"Nox, yavaşla," diye yalvarıyorum ama beni dinlemiyor.

"Cevap ver bana Mallory," diye bağırdı. Öfkesi yüzünü yeni ve tehlikeli birine dönüştürüyor. Beni ıslatmasından nefret ediyorum. Beni korkutması, beynini sikmek istememe neden oluyor. O kadar berbat durumdayım ki, bu da asla yürütemeyeceğimizin bir başka nedeni. Eğer öğrenirse, bu onu iğrendirir. Üzüntü ve uyarılmanın girdaplı bir karışımıyım, ona bakamıyorum bile. Keşke beni arabama geri götürse de eve gidebilsem.

Yine, başka bir soru bizi saran gergin sessizliği doldurmadan önce cevap verme şansım olmadı.

"Beni sadece onu kıskandırmak için mi kullanıyordun?" Sorusu sudan çıkmış balık gibi ağzımı açık bıraktı.

Sözlerinin şokunu atlattıktan sonra nihayet sesimi buldum ve "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedim.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum çünkü bana hiçbir şey söylemiyorsun!" diye kükrüyor. Üç şeritli trafiği agresif bir şekilde geçip en sağ şeride girerken gözlerinin dikiz aynasına, sonra tekrar yola kaydığını görüyorum. Keskin bir sağa dönüş yaparak kamyonu toprak yola sokuyor.

"Beni nereye götürüyorsun?" sesim titriyor ama kararlı olmaya çalışıyorum. Artık ana yoldan ayrıldığımıza göre nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yok. O bu kadar dengesiz sürerken sakin olmak ve mantıklı düşünmek neredeyse imkânsız. Polislik mesleği en uygun anda aklıma geliyor ve yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya başlıyor. Sert bir şey yapmayacak.

"Nox?" Sesim histeri sınırında çıkıyor ama yine sessizliğiyle karşılaşıyorum. Bu işe yaramıyor. İtiraf etmek zorundayım. Eğer ona yalan söyleme riskini alırsam polis radarı bunu fark edecektir. Sanırım utancımı ayaklarının dibine dökmek için park edene kadar bekleyeceğim.

"Lennox," diyorum adını elimden geldiğince yatıştırıcı bir şekilde. Duygularımı kilitlemem ve onun dönen duygu kasırgasını sakinleştirmeye yardım etmem gerekiyor. Emniyet kemerimi çıkarıyorum ve ona yaklaşmak için tereddütle bank koltuğuna doğru ilerliyorum. Elimi nazikçe ön koluna koyuyorum. Sonunda bana baktı, ona dokunduğum için şok olmuştu. Ghost'un bir kuralını daha çiğniyorum.

Sessizlik içinde sürüyoruz, sadece altımızda yuvarlanan kayaların sesi rahatsız edici atmosferi dolduruyor. Yolcu koltuğuna geri dönmek için hamle yaptığımda, kolu ortama dolanıyor ve beni vücuduna doğru çekiyor.

"Kal," en az yirmi dakikadır söylediği tek kelime bu ve bunun için minnettarım. Bunca zamandır tuttuğumu hissettiğim nefesim içimden fişkırıyor. Sonunda kendimi o kadar endişeli hissetmiyorum. Sessizce oturmaktan memnun, başımı omzuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. Şu anda yapabileceğim bir şey yok, onunla kamyona binme kararını ben verdim. Ghost bunu öğrenip benden nefret etmeden önce onunla geçirdiğim bu son birkaç dakikanın tadını çıkarabilirim. Sıcaklığı içime sızarken onun kucağına gömülüyorum. Bu hoş bir rahatlık ve onun gergin vücudu benimkine karşı gevşiyor.

Ben dik oturup etrafıma bakarken kamyonet yavaşlayarak duruyor. Beni vahşi doğanın ortasında güzel ve dingin bir noktaya getirdi. Öğleden sonra güneşi gökyüzünde yükseliyor ve önümüzde uzanan su üzerindeki yansıması nefes kesici. Suyun içine doğru uzanan bir iskele var, bir göletten daha büyük ama bir gölden daha küçük. Böyle bir şey için uygun terimin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok; Henderson Kereste Fabrikası'ndaki güç çarkını döndüren dere olarak bildiğim yere akmadan önce nehirden gelen suyun toplandığı ve önemli ölçüde yavaşladığı alçak bir nokta gibi görünüyor. Sağ tarafta uzun, ince otlarla kaplı bir açıklık var. Yerel yaban hayatının otladığı ve uyuduğu, medeniyetin tehlikelerinden güvenli bir şekilde uzakta saklandığı yerlerden tek tük izlenimler. Ağaçlar bu küçük cennet parçasını çevreliyor ve onu bir daha hiç görmeden önce benimle paylaşmaya karar verdiği için son derece minnettarım.

"Şimdi konuşmaya hazır mısın?" diye nazikçe soruyor. Değilim, bu sessiz anı biraz daha yaşamak istiyorum. Yine de gözlerinin başımın arkasını deldiğini hissediyorum, dönmemi ve bu konuşmayı bitirmemi istiyor. Başımı sallıyorum ve kendimi onun kucağından kurtarıyorum. Yüzümü ona çevirdiğimde, yüz hatlarının yansıttığı ifadeyle sarsılıyorum. Korkmuş muydu? Nox, istediğim hiç de bu değil.

"Özür dilerim, seni incitmek istemiyorum." Duygularımı içine doldurduğum çökmekte olan kutunun kapağını tutmaya çalışırken sesim neredeyse bir fısıltıya dönüşüyor.

"Saçmalık, Mallory. Bir açıklama bile yapmadan beni bir kenara attın. Başka nasıl hissedebilirim ki?"

"Haklısın," diye kabul ediyorum.

"Çıkar ağzındaki baklayı." Sesindeki kızgınlık beni ondan uzaklaştırdı, yolcu tarafına geri döndüm ve kapıya yan oturdum.

"Ne?"

"Beni diğer adamı kıskandırmak için mi kullanıyordun?" Genelde tatlı ve baştan çıkarıcı olan sesi öfkeyle karışık ve beni paramparça ediyor. Bunu ona ben yaptım. Bu benim hatam.

"Hayır, Nox. Asla yapmam."

"O zaman sorun ne? Neden yeterince iyi değilim?" diye yalvarıyor ve ona asla tam olarak veremeyeceğim bir cevap istiyor. Onun aklından geçen bu düşünce bile beni derinden sarsıyor. Bunu nasıl düşünebilir ki?

"Hiç de öyle değil."

"Etrafında dolanmayı bırak ve söyle, Mallory."

"Sorun benim," diye ağzımdan kaçırđım. "Yeterince iyi değilim." Yüzünden başka bir yere bakmam gerekiyor. Yüzünün acıma dolu olduğunu garanti ederim. Bunu ondan duymaya dayanamam.

"Lütfen açıkla-"

Sözünü kestim, "Berbat durumdayım. Sadece bir grup kırık parça zar zor bir arada duruyor. Ben-"

Sözümü kesti, "Kapa çeneni, daha bitirmemiştım."

"Oh." Kahretsin, onun baskın kişiliğı karşısında klitorisim kalbimin atışına eşlik ediyor.

"Lütfen bana kimin ya da neyin benim için yeterince iyi olduğuna neden karar verme hakkına sahip olduğunuzu düşündüğünüzü açıklayın. Bu benim vereceğim bir karar. Eğer seninle birlikte olmak istiyorsam, bu seçimi ben yapmalıyım, sen değil."

"I-"

"Sessiz ol," diye

tersledi. "Tamam..."

Benim neyim var böyle? Bana yüzünü bile göstermeyen biri için bu adamdan gerçekten vazgeçecek miyim?

"Eğer benimle birlikte olmak istemiyorsan, bu benim yüzümden olacak. Sevgime layık olmadığını düşündüğün bir bahane yüzünden değil."

"Tamam

."

Aşk

mı?

"Yanlış bir şey mi yaptım?" diye soruyor, sesindeki öfkenin yerini içtenlik alıyor.

"Hayır."

"O zaman diğer adam. Onu mu seçiyorsun?"

Acı. Sözcükleri içime işlerken o kadar çok acı çekiyor ki.

Başımı salladım. Benden uzaklaşıyor. Önümüzde uzanan mükemmel manzarayı seyrederken kollarını direksiyonun üzerine sarkıtıyor.

"Neden?" diye sorar.

"Ne?"

"Neden o?" Başını bana doğru çeviriyor, ben ondan sadece birkaç adım uzakta otururken gözleri vücudumu tırmalıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşılması zor bir soru değil Mallory. Benim sahip olmadığım neye sahip olduğunu bilmek istiyorum."

"Uhhhh..." Bu soruya nasıl cevap vereceğim? Ona Hayalet'in beni takip ettiğini, hakkımda her şeyi bildiğini, maske sapkınlığımdan hoşlandığını ve beni aptalca becerdiğini söyleyemem.

Emniyet kemerini çözüyor ve aramızdaki mesafeyi kapatıyor, bacaklarımı açıyor ve aralarına giriyor.

"Seni benden daha mı iyi öpüyor?" Alanımı daraltıyor, beni kapı ile koltuğun birleştiği köşeye geri çekilmeye zorluyor. Lanet olsun, dudakları dudaklarımın üzerinde gezinirken beynim yine kısa devre yapıyor.

"Hayır." Dudakları benimkilere değmeden önce memnuniyetle sırtıttığında sesim sadece bir fısıltıdan ibaret. Beni derinden öpüyor ve yapmamam gerektiği halde ona izin veriyorum. Bu onu yönlendiriyor, bu yanlış. Ghost bana çok kızacak ama Nox'un dili benimkine dolanırken umurumda değil gibi görünüyor. Gözlerimin içine yoğun bir şekilde bakarak uzaklaşırken dudaklarıma karşı inliyor.

"O seni benden daha çok mu tahrik ediyor?" Eli kalçamda geziniyor ve nefesim kesiliyor. Dişleri alt dudağını sıyrıyor, sonra çenemden boynuma doğru öpmeye başlarken yüzü kayboluyor.

"Hayır," diye inliyorum.

Başparmağı klitorisimin üzerinde geziniyor, "Sana benden daha mı iyi dokunuyor?" diye kulağıma fısıldıyor. Yavaşça yumrumu okşarken kamyonun küçük kabini milyonlarca derece. Hissedebileceğim kadar sert ama beni boşaltamayacak kadar nazik. Çıldırıcı. *O* çıldırıcı.

"Hayır," diye inliyorum, kalçalarımı kaldırıp en çok ihtiyacım olan yerde biraz sürtünme sağlamaya çalışıyorum ama buna izin vermiyor. İşkenceci yumuşak dokunuşlarını durduruyor ve ayak bileklerimi kavrayıp her birini omuzlarının üzerine atıyor. Taytımın belini kavrayıp kıcımdan aşağı çekerek çıplak, kaygan amımı ortaya çıkarırken beni etkili bir şekilde ikiye katlıyor.

"Söyle bana bebeğim, o da seni benim gibi boşaltıyor mu?" İğrenç ağzı, içimdeki uyarılmayı altımızdaki koltuğa damlatıyor. Yavaşça kayıyor

iki eldivenli parmağım istekli amıma girip çıkıyor ve coşku beni boğmakla tehdit ederken gözlerim geri dönüyor.

"Nox," onun adı dudaklarımdan dökülen uzun bir inilti.

"Cevap ver bana prenses." Hamstringlerim gerilmekten yanarken ağzı üzerimde kalıyor. "Öyle mi?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım.

"Ben öyle düşünmemiştim. Kukunun benden başkası için bu kadar ıslanmasına imkân yok." Parmaklarını içimden çekip bunu kanıtlamak için kaldırıyor. Uyarılmışlığım deri eldivenlerini kaplıyor ve parmak eklemlerinde parlıyor. Yalayarak ve parmaklarından emerek bir gösteri yapıyor.

"Lütfen," diye

sızlanıyorum. "Lütfen,

ne?" diye mırıldandı.

"Lütfen, beni boşalt."

"Adımı söyle." Ne istediğini biliyorum ve ona vereceğim.

"Nox, seni istiyorum. Lütfen, beni boşalt." Parmaklarını tekrar içime sokuyor ve ben haykırıyorum.

"Benim için çok iyi bir kızsın, değil mi?" diye homurdanıyor. G noktasını ovarken başımla onaylıyorum. "Ve iyi kızlar boşalır, değil mi bebeğim?"

"Evet," kelimeye zar zor benzeyen nefesli bir ses, ama günahkâr sırtışının kalçalarımın arasında kaybolmasını izlerken, tutarlı düşünceler oluşturamıyorum. Dili tatlı noktama sürünüyor ve ben patlıyorum. Ağız klitorisimin etrafında kapanıyor ve ben çığlık atıp altında kıvrılırken emiyor.

"Lanet olsun, Nox, dur. Bu çok fazla," diyorum ama dinlemiyor. Dişleri şişmiş tomurcuğumu hafifçe kısıtırken daha sert emiyor. Parmaklarını kabaca göbeğime sokuyor, üçüncüyü ekliyor ve ezici hisler, az önce yaşadığımın arkasına başka bir orgazm getiriyor. Sonunda bakımlarını durdurmak için yavaşlatıyor ve bacaklarımı koltuğa geri indiriyor.

Şehvet dolu sersemliğimle, onun hareket ettiğini ve araçtan çıktığını belli belirsiz fark ediyorum. Pantolonumu düzeltmek için çabalıyorum ama bacaklarımdaki his henüz geri gelmedi.

Birden yolcu tarafındaki kapı açıldı ve neredeyse dışarı düşüyordum.

Bölüm Otuz Beş

Mezarlar

"Tanrım, Mallory, dikkatli ol." Kapıyı açtığımda geri düştü, düşüp boynunu kırmadan önce onu yakaladığım için şanslıydım. Bu düşünce sikimi yumuşattı.

"Önceden haber versen iyi olurdu," diye kıkırdıyor ve ben de kıkırdıyorum. Kamyonette düzgün bir oturma pozisyonuna geçmesine yardım ediyorum.

"Sana etrafı gezdirebilmem için pantolonunu giyecek misin, yoksa burada kalmayı mı tercih edersin?" Mallory bana hançer gibi bakıyor ve ben de ona kocaman dişlek bir sırıtışla karşılık veriyorum. Bu manzara karşısında eriyor, onunla tanıştığım için çok şanslıyım. Rahatlayarak kıpırdanıyor, pantolonunu yukarı çekiyor ve kıyafetlerini düzeltiyor. Titrek bacaklarıyla kamyonundan aşağı atlıyor ve kapıyı kapatıyor. Kapıya çarpmaktan saçları mahvolmuş, onu da düzeltiyor. Baywatch'ı anımsatan seksi bir takla atarak saçını açıyor ve sonra yeniden topuz yapıyor. Kalbim küt küt atıyor, tıpkı ilk günkü gibi görünüyor. Beni bu boktan yola sokan gün.

Elimi uzatıyorum ve bir an tereddüt ediyor. Beni reddedeceği düşüncesiyle donup kalıyorum. Ama sonra elini uzatıp parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor ve küçük dünyamda şimdilik her şey yoluna giriyor.

Bizi iskeleye kadar götürdüm, umutsuzca onu suya itmek ve ardından atlamak istiyordum. Birlikte eğlenceli, çılgınca romantik bir an paylaşabilirdik. Ama bu bizi soyunmaya götürecek ve ben bunu yapamam. Bu iki kişilik oyun gerçekten sinirlerimi bozuyor. Umarım Ghost'u da beni de istediği sonucuna bir an önce varır.

İskelenin sonuna yakın bir yere oturuyor ve beni yanına çekiyor. Rahat bir sessizlik içinde oturup öğleden sonra güneşinin tadını çıkarıyoruz. Memnuniyetten neredeyse dalıp gidecektim. Göğsümdeki canavar ilk kez huzurlu. Maskeli Mallory'nin yanında olmak bile onu tamamen doyurmaya yetmiyor. Ama bu? Bu onu, beni, bir kuzu gibi uysallaştırdı.

Hareket ediyorum ve irkiliyor. O da düşüncelerinin içinde kaybolmuş olmalıydı, ama eskisi gibi değildi. Gözleri donuklaşmadı ve

tamamen boş. Muhtemelen Ghost için endişeleniyor ve bunu durdurmazsa bana ne olacağını düşünüyor. İstemese bile.

Sert bir şey yapmayacağım, sonuçta istediğim bu. Gerçek somut duyguların gelişmesi için ikimizle de yeterince uzun süre çıkma maskaralığından kurtulmasına izin vermem gerekiyor.

Başımı onun kucağına koyuyorum ve o da bana gülümsüyor. CCPD şapkamı çıkararak parmaklarını saçlarımda gezdirmeye başlıyor.

Melodik sesi sessizliğin içinde süzülürken dudaklarımdan mutluluk dolu bir iç çekiş geçiyor. "Polis olmak istemene ne sebep oldu?"

Sorusu bildiğinden daha fazla ağırlık taşıyor ve ona hikayenin tamamını mı anlatsam yoksa diğer herkes için yaptığım gibi sulandırsam mı diye hokkabazlık yapıyorum.

Onun hakkında o kadar çok şey biliyorum ki, buzdağımın görünen kısmını ona göstermek adil olur.

"Şey, birkaç farklı şeyin karışımıydı. Çoğunlukla yetiştirilme tarzım ve amcamın üzerimdeki etkisi" diye cevap veriyorum. Küçük bir burun kıvrması bana bu cevabı beğenmediğini söylüyor, ben de hemen kendimi düzeltiyorum.

"Beni bu kariyer için zorlamadı ya da baskı yapmadı. Aslında tam tersi oldu. İşin benim için çok tetikleyici olacağından endişelenerek beni bu işten uzak tutmaya çalıştı."

Alt dudağını ısıırıyor, belli ki ne demek istediğimi öğrenmek istiyor ama soramayacak kadar endişeli. Şu anda onu çok iyi tanıdığım için şükrediyorum. Sadece yüzüne ve vücut diline bakarak konuşmayı istediği yöne çekebiliyorum. Böylece iğrenç hikâyeye devam ediyorum.

"Tamam, yani temel olarak... amcam aslında benim amcam değil. Ben evlatlığım." Başını sallıyor ve elleriyle devam etmemi işaret ediyor. Bu cesaretlendirmeyi takdir ediyorum.

"Dokuz yaşımdayken ailemin gözetiminden alındım. Bir komşumuz bir gece evi kontrol etmesi için polisi aramıştı. Annemle babamın saatlerce birbirlerine bağırıp çağırdıklarını duymuş. Görünüşe göre bu normaldi, ancak komşumuzu dehşete düşüren şey çocukluğumun geçtiği evi kaplayan ani sessizlikti." Hasta alter egomun yaratıldığı travmayı açığa çıkaran hikayeyi özümserken yüz hatlarının değişmesini izliyorum.

"Babam o gece annemi öldürdü, ellerini boynuna doladı ve onu boğarak öldürdü. Sonra beni aramaya geldi. Komşumuzun kapıda durmadan bağırmasını, elleri kanayana kadar kapıya vurmasını görmezden geldi. İ ç e r i d e olduğumu biliyordu.

yorulmadan içeri girip beni kurtardı." Gözlerimi Mallory'ninkilere dikiyorum.

Onunkiler cam gibiydi ve eskiden olduğum genç çocuk için zar zor dizginlenebilen gözyaşlarıyla doluydu. "Sevgili babam beni bulmak için evi yerle bir ediyordu. Komşu çaresizce onun mobilyaları devirmesini, her dolabı, mutfak dolabını ve hatta bir şekilde içine sığabileceğimi düşündüğü aletleri parçalamasını izledi. Sonunda bir pencereyi kırdı ve bana bir şekilde yardım etmek için içeri tırmandı. Babam gözünü kırpmadan onu vurdu." Mallory gözyaşları yanağıma çarparken hıçkırıklarını tutamıyor. Onu teselli etmek için doğruluyorum ama elini göğsüme koyup beni tekrar aşağı itiyor

onun kucağına.

"Hikayeyi bitir," diye titreyerek mırıldanıyor.

"Kavga başladığı andan polisler beni bulana kadar tavan arasında saklanıyordum, battaniyem ve doldurulmuş dinozoruma bir köşeye büzülmüştüm. Davanın tüm kanlı ayrıntılarını biliyorum çünkü sonunda bir memur olduğumda araştırdım."

Sessiz bir hıçkırık vücudunu sarsıyor ve sonunda doğrulup onu kucağıma çekiyorum. Küçük sirenimi ihtiyacı olan rahatlıkla kucaklarken, kolları boynuma dolanıyor ve kendini toparlıyor. Gömleğimin kolunu kullanarak yüzündeki gözyaşlarını siliyorum ve alnına yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Burnunu çekiyor, "Daha var mı?" diye soruyor.

İçimi çektim, "Evet, ama sanırım şimdilik bu kadar yeter. Kazıp çıkarmak berbat bir şey, anlıyor musun?" Yanağına bir öpücük konduruyorum ve o da başını sallayarak kabul ediyor.

"Travmanı bu şekilde yeniden yaşamamanın kolay olmadığını biliyorum. Özür dilerim," diyor. "Sorun değil, bilmeni istemeseydim sana söylemezdim. Benim geçmişim

ağır ve seninle geçirdiğim bu zamanı mahvetmesini istemiyorum." Gülümsüyor ve bana doğru eğiliyor. Ona kendimden bir parça sunduktan ve bunu kabul ettikten sonra kendimi daha hafif hissediyorum. Belki de çıplak bedenimi kırık cam parçalarının üzerinde sürükleyerek her şeyimi görmesine izin vermek gibi hissetmeyeceğim. Onunkine mükemmel bir şekilde uyan tüm o berbat pürüzlü parçalarını.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Diyorum. Kollarımda hafifçe geriliyor ama bunu fark etmesini sağlamam gerekiyor.

"Evet, tabii ki," diye cevap verirken kelimelerinden tereddüt damlıyor.

"Neden benim için yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun?" Daha önce gerildiğini düşünmüştüm ama bu sefer kaskatı kesilmişti, bana karşı sert ve rahatsızdı. Çenesini bana doğru çeviriyorum.

"Lütfen, anlat bana." Elimden gelen en büyük köpek yavrusu gözlerini takınıyorum ve o sahte bir gülümseme takınıyor. Bundan nefret ediyorum, benimle sahte yüzler olmaz bebeğim.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı mahvetmek istemediğin on saniye öncesine ne oldu?"

"Tik tak, küçük tatlım."

Gözleri benimkilere kayıyor ve belirgin bir şekilde kısılıyor. Kahretsin, benim açımdan ne kadar büyük bir hata. O muhteşem zihninin içinde fokurdayan tüm düşüncelerini silmek için dudaklarımı onunkilere çarpıyorum. Bana duyduğu şehvet diğer her şeyi bastırırken elimde sıvılaşıyor. Ona Lennox Graves olarak mesaj atmak için kullandığım kullan-at telefonu gizlice çıkarıyorum ve bir şekilde kamera uygulamasını açmayı başarıyorum. Fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyorum. Ağzlarımız birlikte hareket ediyor, dillerimiz birbirine dolaşıyor. Video moduna geçiyorum. Evet, onu Nox olarak beceremeyeceğim için daha sonra kesinlikle etimi döveceğim. Şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey olabilir, kendini bana teslim etmesi. İçine ektiğim duyguların kök salmasını ve çiçek açmaya başlamasını izlemek.

Kaydedildiğini anladığında ve tüm komik tepkisini filme aldığımda kendimden çok memnunum. Bulaşıcı kahkahası, utançtan kızaran yüzü, klibi silmem için beni korkutmaya yönelik başarısız girişimleri. Asla.

"Kısasa kısas, bu adil bir şey Mallory," diye haykırıyorum. Ateşli vücudu benimkine sürtünmeye devam edip durmadan telefonumu kapmaya çalışınca kendimi dizginlemek için çok fazla enerji harcadım.

Bu işin peşini bırakmayacağımı anlayınca gülümsemesi kayboluyor.

"Travmatik bir geçmiş olan tek kişi sen değilsin. Yüzbaşı Graves seni evlat edindiği ve hayatını kurtardığı için çok mutluyum ama benim istismarım birkaç ay öncesine kadar sona ermedi." Kucağımdan kalkıp önümde bağdaş kurarak oturuyor. Kaşlarımı çatıyorum, kıcını buraya geri getir, küçük siren.

"Nelere katlanmak zorunda kaldığını hayal bile edemiyorum bebeğim, ama benden saklanmana gerek yok."

"Saklanmıyorum. Sonrasında benimle hiçbir şey yapmak istemezsin diye sana alan açıyorum." Sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. Ona bunu tekrar yaşatamam, bu şimdiye kadar kaydettiği tüm ilerlemede bir gerileme olabilir.

"Bu asla olmayacak," diyorum o başının tepesindeki topuzu çözerken. Uzun siyah saçları yüzünü gizlerken benden uzaklaşıp suya ve arkasındaki ormana bakıyor.

"Hatırlayabilecek yaşa geldiğimden beri öyle ya da böyle istismara uğradım. Annem ve üvey babam kaybolduktan sonra durdu. O gece otelde Edward'ın bana sert davrandığını gördüğünde...

"Yine saldırıya uğrayacağım diye dehşete düştüm." Onu tekrar öldürmek istiyorum. Aletini vücudundan ayırmak ve Mallory'ye yaptığından emin olduğum gibi onu boğmak.

"Bunu söylememin korkunç olduğunu biliyorum ama ailemin beni terk etmesine sevindim. En azından artık özgürüm, en azından büyük bir kısmı için. Bazen arkalarında bıraktıkları pisliklerle uğraşmak zorunda kalıyorum, ama bu büyük şemada ödenecek küçük bir bedel. Çok uzun zamandır ilk kez mutluyum." Bana geri dönüyor, bu sefer gözyaşı yok. Gerçekten mutlu ve hepsi benim sayemde.

"Dennis'in nasıl bir adam olduğunu biliyorum Mallory. Senin neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim." Elini kendi elime alıyorum ve dizlerimiz birbirine değene kadar bizi birbirimize yaklaştırıyorum.

"Seni romantik bir şekilde takip etmeden önce iyice araştırmış olabilirim. Biliyorsun, ben bir kanun adamıyım ve kötü işlere bulaşmış hiçbir insanla ilişkim olamaz." Sırıtarak göz kırpıyorum ve o da bana kendi gülümsemesiyle karşılık veriyor.

"Ne kadar sevimli bir mahremiyet ihlali, Memur Bey," diye takılıyor.

"Sana çıkma teklif etmeden önce deli olmadığından emin olmalıydım." Omzuma bir şaplak attı ve ben de içten bir kahkaha attım. En son ne zaman bu kadar kaygısız hissetmişim? O da aynı görünüyor, özgür ve yüksüz, buna bayılıyorum.

"Burası çok güzel. Nasıl buldun burayı? Hiçliğin ortasında." Sesi kulaklarımdan içeri sızan ve pençelerini gri maddeme batıran güzel bir armoni. Onsuz asla olamayacağım.

"Devriye rotam tüm bu arka yollardan geçiyor. Her zaman elimde radar silahıyla otoyolda sıkışıp kalmıyorum." Esprime gülümsüyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor. Midem bir rollercoaster'da döngü-de-döngü yapmışım gibi hissediyor. "Kelebekler" böyle mi hissettiriyor? Adlarını duymuştum ama daha önce onlara eşlik etmek gibi mide bulandırıcı bir zevk yaşamamıştım.

"Bütün randevularını buraya mı getiriyorsun?" Kendi omzuyla omzumu dürtüyor. Müdahaleci sorusunun altında yanaklarının elmaları kızarıyor. Ne kadar kıskanç küçük bir şey.

"Benimle çıktığını mı söylüyorsun?" Sırf onu biraz daha kızdırmak için sorusunu duymazdan geliyor.

"Ne olduğumuzu bilmiyorum. Sen bana ne derdin? Eğer biri sana kim olduğumu sorsaydı." Gerçekten merak ediyor, bunu hissedebiliyorum.

"Benim," diye gülümsüyorum.

"Ne?" Onu şok ettiğim zamanları seviyorum. Gözleri büyüyor ve ağzı bir anlığına açık kalıyor. Ama asla sikimi sokacak kadar uzun değil. Biraz rahatsız edici.

"Ben sana benim derdim. Ne olduğumuza dair bir etikete ihtiyacım yok. Tabii sen bunu istemiyorsan." Gözleri ağızma düşüyor. Bebeğim, bir öpücük daha ister misin? Çok kötü. Yutkunuyor, boğazının nasıl çalıştığını izliyorum ve şaftımın etrafında hareket ettiğini hatırlıyorum. Kahretsin, neden onunla ilgili her şey beni tahrik ediyor? Mallory hafifçe ve yavaşça başını sallıyor, sözlerimi özümsüyor.

"İstedğin bu mu Mallory? Kız arkadaşım mı olmak istiyorsun?"

Otuz Altıncı Bölüm

Mallory

Kız arkadaş mı? Cidden böyle mi söyledi? Onun kız arkadaşı olmak ister miyim? Kesinlikle. Peki ya Ghost? Asla öğrenemez. Bunu ondan saklayabilir miyim, hatta saklayabilir miyim? O benim lanet sapıgım. Adam ağaçların arasında saklanıp tüm bu lanet akşamın gidişatını izliyor olabilir. Düşüncelerimi sakinleştirip bedenimi dinliyorum. Hayalet'e o kadar uyumluyum ki, burada olsaydı eminim anlardım. Ama onu hissetmiyorum ve bu beni rahatlatıyor.

Gerginlik içinde bıraktığım Nox'a dönüp baktığımda, sallanan sandalyelerle dolu bir odadaki bir kedi kadar gergin görünüyor. Sorusu üzerimizde asılı, büyük ve heybetli. Kahretsin, onun olmak istiyorum. İki erkeğe ait olmak etik değil ama bazı kadınlar bunu yapıyor, değil mi? Neden istediğimi elde edemeyeyim? Beni paylaşmaları için ikisini de ikna etmem gerekecek. İkisinin arasında ezilme düşüncesi ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Kız arkadaş mı? Neyiz biz... ortaokulda mıyız, Nox?" Sözlerimle ona şakacı bir şekilde vuruyorum ve yüzü düşüyor. Lanet olsun.

"Tribünlerin altında buluşup öpüşmek de ister misin?" Kaşlarımı komik bir şekilde oynatıyorum ama taş suratı değişmiyor. Kahretsin, Mallory kendine not al, bu konuda şaka yapma.

"O zaman ne istiyorsun Mallory? Çünkü güneşin altındaysa, sana vereceğim." Sikeyim. Bayıldım. Gerçek duygularını ortaya döktüğünde ve endişelenmeden özgürce konuştuğunda, bunu kucaklıyorum. Gerçek, çiğ ve sınırsız. Baş omuzlarının arasından aşağı sarkıyor ve bitkin ve yenilmiş görünüyor. Bunu düzeltmem gerek.

"Senin. Senin olmak istiyorum." Bu korkunç bir fikir, Ghost'a zaten onun olduğumu söyledim. Nox'a elini sürmese iyi olur, bu benim seçimim. O da kabul etmek zorunda kalacak, ikisi de.

Bu sefer kafasını kaldırdığında, neredeyse tanınmaz halde. Yani, bu o, ama tamamen vahşi görünüyor. Ele geçirilmiş. Benim yumuşak ve tatlı adamım gitmiş ve yerine bir yırtıcının sertleşmiş dış görünüşü gelmiş.

"Benimle... dalga mı geçiyordun?" sesi seks ve söylenmemiş tehditlerle doluydu. Geri adım atma Mallory. O diğer erkekler gibi değil, sana zarar vermeyecek; ve dürüst olalım, eğer verseydi, muhtemelen hoşuna giderdi.

"Evet!" Tam burnuna vuruyorum ve o da gülümsüyor. Onu ele geçiren karanlık her neyse yavaşça geri çekilmeye başlıyor ve bu konuda karışık duygular hissetmemi tuhaf buluyorum.

"Beni yaraladın." Kalbinin üzerinden göğsünü tutuyor ve yaralı olmasıyla alay ediyor. Geri döndü, iç savaşı ne olursa olsun Nox galip geldi. Bu sefer. Dövüşü avcı kazanırsa ne olacağını merak ediyorum. Bunu gerçekleştirmek için ani bir dürtü duyuyorum.

En karanlık yanlarını benden saklayan biriyle birlikte olamam. Travma ve istismarın ruhu nasıl çarpıttığını çok iyi biliyorum. Zihni bozar ve dünyaya göstermeye cesaret edemediğiniz bambaşka bir yanınızı yaratabilir.

Bana da oldu. Ghost'a bu kadar derinden aşık olmamın sebebi berbat bir parçam. Onun parçalanmış ruhu ve korkunç ikinci kişiliği beni çağırıyor. Bir parçam seri katil maskeli bir adam tarafından takip edilmek, kovalanmak ve toprağa gömülmek istiyor.

"Oh, koca güçlü polis gizliden gizliye pısırik mı? Başkomisere haber versen iyi olur" diye onu tekrar azarlıyorum. Nedenini bilmiyorum; ama evet biliyorum. Gözlerindeki o bakışı tekrar görmek istiyorum ama bir türlü gelmiyor.

Zamanımızın geri kalanını konuşarak ve birbirimizi daha iyi tanıyarak geçiriyoruz. Travmamız hakkında fazla konuşmuyoruz ya da havayı hafifletmek için geçiştiriyoruz. O bana lisede spor yaptığını anlatıyor, ben de ona okumayı seven inek bir yalnız olduğumu söylüyorum.

"Hiç tahmin etmezdim," diye alaycı bir cevap verdi. Görünüşe göre gizli bir inekti. Aslında gecenin geç saatlerine kadar ona inanmamıştım, ta ki araba yoluma girip tüm takımyıldızlarını göstermeye başlayana kadar. Bir kepçe buldum, küçük mü büyük mü bilmiyordum ama o biliyordu. Küçük olanıydı. Ona inek dedim ve o da beni nefesim kesilene kadar öptü. Bütün gece ona zorbalık ettiğim için bunun adil bir takas olduğunu söyledi.

"Eğer beni böyle öpersen, sana her zaman zorbalık yaparım," diye şaka yaptım. Sonra tekrar yaptı. Beni sahanlığıma götürene kadar tekrar tekrar yaptı. Nox'un diğer aşkımdan bahsetmemiş olması gözümünden kaçmadı. Belki de artık umursamadığını fark etti, belki de benim için savaşıyor.

Lennox yanağını kavırıyor ve beni yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde öpüyor. Bu beni sıcak ve nefessiz bırakıyor, onu eşikten içeri çekip

Onu. Beni kamyonetinin kabininde boşalttığından beri mükemmel bir beyefendi oldu. Bu benim istediğim türden bir ilişki. Tutku dolu ama aynı zamanda ömür boyu sürececek bir bağ. Patates kızartmalarını paylaştığı ve milkshake'ine batırdığı bir ilişki çünkü ona bunu denemesi için yalvardım; ve bana deli demesine rağmen bunu yaptı. Ghost'la bunu asla yaşayamayacağım düşüncesi aklıma giriyor ve ağırlığı beni eziyor. Benim de ona ihtiyacım var.

O karıncalanan farkındalık hissi omurgamdan yukarıya ve enseme doğru diken diken oluyor. Tehlike. Belli etmeden, ağaç hattını hızla tarıyorum. Sanki takipçimin fikri bile onu eterden çağırabilirmiş gibi. Karanlıkta seçebildiğim tek şey maskesi, varlığından bu kadar tedirgin olduğuma göre öfkesi yüzünden akıyor olmalı.

"Tekrar görüşeceğiz, tamam mı?" Nox da benim gibi nefessiz kaldı. Başımı salladım. Nox geri çekiliyor ve sürücü koltuğuna tırmanıyor.

"Artık saklanmak yok, seni her zaman bulacağım tatlım," diye bağıyor. Motor kükrüyor ve garaj yolumdan geri geri çıkmaya başlıyor. Başımı hafifçe çeviriyorum ve Ghost'un gölgeler arasında kaybolduğunu görüyorum. Az önce tanık olduğu şeyden sonra bana çok kızmış olmalı. Hissettiklerini atlatması için ona biraz zaman vereceğim, zaten amımın bu büyüklükte bir cezayı kaldıracabileceğini sanmıyorum.

Tamamen boku yediğimi fark ederek ceplerimi yokluyorum.

Dönüp Nox'un peşinden koşuyorum, adını haykırıyorum. Kamyoneti sarsılarak durdu ve camını indirdi.

"Eşyalarım... hepsi arabamda," diye haykırdım. Belli ki kardiyo egzersizlerimi arttırmam gerekiyor.

Dudaklarında sinsi bir sırıtma beliriyor. "Mhmm," diye mırıldanıyor

"Nox bu hiç komik değil, arabam bile yok. Sabah işe gitmem gerekiyor!" Piç kurusu benim çöküşüme kıkırdama cüretini gösterdi.

"Sanırım çok yakında tekrar görüşeceğiz, hmmm?" dedi ağzı dolu bir gülümsemeyle.

"Başından beri planın bu muydu?" Ben suçluyorum, o da bana ışınlanıyor. Oh, bu pislik.

"Bu, beni tekrar göreceğinden emin olmak için tamamen abartılı ve sevimli bir yol olsa da, anahtarlarım ya da telefonum bile yanımda değil."

"Ah..." demeden önce bir süre düşündü, "Yardıma ihtiyacın var mı tatlım?"

"Beni otele kadar götürmene izin vermeyeceğim," diye cevap veriyorum.

"Alarm sistemi aldınız mı?"

Bu nasıl bir soru böyle? "Hayır, sadece kameralar."

Başını sallıyor, görünüşe göre derin düşüncelere dalmış. "Kilidi senin için açabilirim," diyor gerçekçi bir şekilde.

"Haneye tecavüz mü? Bu bir polis için pek de iyi bir görüntü değil," diye takılıyorum.

"Sana söyledim, geçmişin berbattı, hatırladın mı? Şimdi, yardımımı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet, lütfen."

Torpedo gözünü karıştırırken kamyonun 'park' konumuna geçtiğini duyuyorum, sonra canavar gibi bir araçtan çıkıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor yanağıma ve hızlı bir öpücük konduruyor. İçim eriyor ve taytımın içine damlıyor. Neden bu kadar lezzetli olmak zorunda?

Kapıma doğru ilerliyor ve aletlerle dolu küçük bir kit çıkarıyor. Neden bunu kamyonetinde taşıyor ki? Kilit açma kitleri yasal olamaz, değil mi? Sormamayı tercih ettim. Yaptığı işe odaklanmış, yeşil gözlerini anahtar deliğine dikmiş, sessizlik bizi sararken nefesini tutuyor. Sonra bir tık sesi geliyor ve gülümsüyor. Düğmeyi çeviriyor ve kapı açılıyor. Beni eve buyur etmek için kolunu uzatıyor ve abartılı bir kale karşılayıcısı gibi eğiliyor. Bazen çok tuhaf davranıyor ve bu beni daha çok aşık ediyor.

"Kahramanım," diye şaka yapıyorum. Başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle kilitlenince kararıyor. "Her zaman," diye homurdanıyor.

Sonra üzerime atladı. Beni kapının çerçevesine doğru itiyor ve ağzını benimkine yapıştırıyor. Bu yumuşak ve tatlı bir şey değil, tam bir yiyip bitirme. Elleri kalçalarımı kavrayıp beni kendine doğru çekerken tutkusu benimkine karışıyor. Ağzı benimkine karşı hareket ederken varlığını tüketiyor. Daha önce bir göz attığım o yırtıcı, tüm gücüyle yeniden ortaya çıktı. Nihayet.

Amım ona o kadar susamıştı ki ağlıyordu. Kemerini tuttum ve çözmeye başladım. Fermuarını indiriyorum ve kocaman sikini iç çamaşırının üzerinden avuçluyorum. Ona verdiğim zevki emerken ağzıma doğru iniyor. Sonra aletin başını şortunun altından çıkardığım anda sanki onu yakmışım gibi geri çekiyor.

Reddedilmesi tüm özgüvenimi ateşe verirken garip bir sessizlik beni boğmakla tehdit ediyor.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Unutmuşum."

Pantolonunu düzeltirken "Sikimi alacaksın... sadece bu gece değil, tatlım," diyor. Bana bakmıyor bile. Tekliflerimi reddetmesi canımı yakıyor. İyileşmekte olan bir yaranın kabuğunu koparmaya, iyileştiğini sandığınız bir yarayı yeniden açmaya benziyor.

Ne söyleyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemediğim için sessizliği seçiyorum. Yalnız kalmak istiyorum.

Nox eğilip alnımdan öpüyor, "Sabah görüşürüz bebeğim." "Hoşça kal," diye fısıldıyorum. Sabah olacağından korkmamalıyım ama korkuyorum.

O gittikten sonra uzun süre kapımın eşiğinde durup geceye bakarak Hayalet'in gelmesini bekliyorum ama gelmiyor. Bu gece ikisi tarafından da etkili bir şekilde reddedildim.

Kapıyı kilitliyorum ve kışımı sürüyerek koridordan odama geçiyorum. Bu evin her santimi onların anılarıyla dolu. Bu kadar kısa bir süre sonra bile onları her yerde görüyorum. Sessiz bir inilti, tüm duygularımı dışarı atarken katartik bir çığlığa dönüşüyor. Hayalet gibi kokan bir yatağa yığılırken duygular sel gibi akıyor içimden. Her yerde o var ve bu başımı döndürüyor. Yatağımdaki tüm çarşafları, yastık kılıflarını ve battaniyeleri yırtıp atıyorum ve parfümümü yatağa sıkıyorum. Yatağıma sapığım gibi kokmayan şeylerle yeniden giydiriyorum. Yere bakıyorum ve şüphesiz onun gibi kokan en sevdiğim battaniyemi görüyorum. Moralim bozuk ve sinirli bir şekilde iç geçiriyorum.

Kanepeden hayalet battaniyemi ve çamaşır dolabından başka bir battaniye aldım. Gri, çok daha az tüylü ve çok iyi bir sarılma faktörüne sahip değil ama idare eder. Soyunup yatağa yığılıyorum, uykunun bugünün boktan sonunu temizlemesi için sabırsızlanıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Hayalet

Uyurken çok huzurlu görünüyor. Onu uyandırmaktan neredeyse nefret ediyorum. Neredeyse.

Başucunda duruyorum ve battaniyeyi vücudundan aşağı indiriyorum. Çıplak bedenini açık havaya çıkarırken kıpırdamıyor bile. Tek bacağı yukarıda, karnının üzerinde yatıyor, her günahkâr yanı içimde salyalarını akıtan canavara açık. Parmaklarım omurgasında ve dolgun kıcının kıvrımlarında geziniyor. Kurguladığım bu oyundan nefret etmeye başlıyorum. İki kişi olmak, düşündüğüm gibi değilmiş. Mülküne girmeden önce maskeyi yüzüme çekmek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. O lanet eldivenleri giymekten, ona dokunma fırsatı bulduğumda tenini tenimin altında hissedememekten kesinlikle nefret ediyorum. Onun yanındayken uzun kollu giymek zorunda kalmaktan bahsetmiyorum bile. Yazın ortasındayız ve bu öğleden sonra sıcak çarpmasından neredeyse bayılacağıma eminim.

Parmaklarım yarığına doğru ilerliyor, zaten çok ıslak. Beni mi hayal ediyordun, küçük siren?

Parmaklarımı yavaşça onun kaygan deliğine sokuyorum. İnlemeye başlayana kadar onu yavaş bir tempoda beceriyorum, hem uyanmanın hem de doruğa ulaşmanın eşiğinde. Parmaklarımı onun sıcaklığının içinden kaydırıyorum ve bu öğleden sonra onu aldığımdan beri ağrıyan horozumu serbest bırakıyorum.

Kendimi onun arzusuyla kaplıyorum. Onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmeye fazlasıyla hazırım ama içine girmek için harekete geçmeden önce aklıma küçük, çarpık bir fikir geliyor.

Yavaşça açılmış bacaklarının arasında hareket ederek kendimi okşamaya başladım. Telefonumu çıkarıp kayıt tuşuna basıyorum. Uyuyan güzel yüzüne yaklaşıyorum, sonra kamerayı vücudunda aşağı doğru kaydırıyorum. Sonunda aletimin sadece santimetre uzağında olduğu açık amına odaklanıyorum. Kamerayı ön tarafa çeviriyorum ve sessiz odada onun adını haykırarak 31 çekişimi izliyorum. Hâlâ uyumaya devam ediyor. Kamera modunu tekrar çevirerek kendimi iki parmağımı içine sokarken kaydediyorum. Onu tamamen uyandırmamak için yavaşça itiyorum ve o sessiz bir inilti çıkarıyor.

"Bunu duyuyor musun, küçük siren?" Fısıldıyorum. "Bilinçsizken bile ruhun benimkini çağırıyor. O bana ait. *Sen* bana aitsin," diye homurdanıyorum. Parmaklarımı ondan çekip aletimin etrafına sararken telefon ekranını izliyorum. Onun muhteşem pembe merkezi sadece benim için sergilenirken, neredeyse serbest kalmaya ulaşmak benim için utanç verici derecede kolay. Ama önce, 'sadece ucu' oynayalım. İçimden bir ürperti geçerken sikimin sadece başını içine sokuyorum. Kendimi tamamen onun içine sokmaktan kaçınmak, kazanma konusunda iyimser olmadığım bir savaş.

Çekiyorum ve tekrar batıyorum. Yükümü patlatmak üzere olana kadar tekrar tekrar. Ucunu girişinde tutuyorum ve döllerimin içine fışkırmasını izliyorum. Geri çekiliyorum ve tohumumun geri kalanının porselen tenini boyamasına izin veriyorum, videoyu kremimin ondan sızan yakın çekimiyle bitiriyorum. Hiç beklemediği bir anda bunu ona göndermek için sabırsızlanıyorum.

Döllerimin küçük birikintilerini tenine masaj yaparak yediriyorum ve kalçalarından aşağı akan kalıntıları toplayıp onu bekleyen amına geri sokuyorum. Menimden damlalar dışarı sızıyor ve onları parmaklarımın üzerinde kaydırarak içine sokuyorum, hem içini hem de dışını benimle kaplıyorum.

Elimden geldiğince yumuşak bir şekilde yataktan kalkıyorum. Maske hariç her şeyi çıkarıyorum. Onu alacağım ve bunu yaparken teninin neredeyse her santimini kendime karşı hissedeceğim.

Tekrar sertleşip hazır olana kadar aşırı hassas aletimi okşuyorum. Kendimi zorluyorum çünkü onunla işim bitmeye yakın bile değil. Olacağımdan da şüpheliyim.

Artık onu uykusundan uyandırmaktan endişe etmiyorum, üzerine sürünüyorum. Sol elimle kendimi desteklerken diğer elimle aletimi kavriyorum. Ereksiyonumun başını amının dudakları arasında gezdirip kayganlığımızı topluyorum. Artık neredeyse uyandı, altımda kıpırdanıyor. Damlayan yarığından her geçişte onun için daha da çaresizleşiyorum. Geriniyor ve kıcını yukarı kaldırıyor.

Mükemmel.

Bu acı verici kısıtlama gösterisine daha fazla tahammül edemeyerek, onun daracak küçük amcığına iniyorum.

Bu sert saldırı karşısında çığlık atıyor. Başlangıçta geriliyor ama sonra etrafımızda dönen şehvetin içinde eriyor. Onu sert ve yavaş bir şekilde beceriyorum. İçine girip çıktıkça duvarları ereksiyonumun etrafında daralıyor. Artık bir kez boşaldığıma göre, onu bütün gece öyle acımasızca becereceğim ki

Her hareket ettiğinde beni hissedecek, umarım bundan sonraki günler boyunca, çünkü bu hafta gece vardiyasına gidiyorum. Yanında olamamaktan nefret ediyorum ama arada bir ziyaret edeceğim.

"Artık bana kızgın olmadığını bilmek güzel." Kalçalarımın kıkına sert darbeleri arasında bu cümleyi kurmakta zorlanıyor. Neden bahsediyor bu?

"Ne demek istiyorsun, küçük siren?" Altımda gerildiğini hissediyorum, içsel bir korkuyla savaşırken amcığı sikimin etrafında kenetleniyor.

"Günü polisle geçirdiğin için seni cezalandırmaya gelmeyeceğimi mi sandın?" İticilerimin hızını artırıyorum, bu gece onu etrafımda defalarca parçalamaya hevesliyim. Endişelendiği şey bu olmalı, onu benden aldığı için ona zarar vereceğim. Bu sefer değil, bunu görmezden geleceğim.

"Bilmiyorum... Sadece düşündüm ki..." Söyleyeceği her neyse bir zevk sesine dönüşüyor. Ne söyleyeceğini bilmek için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden sevişmemizin ritmini acı verici bir şekilde yavaşlatıp kalçalarımın nazıkçe dönmesini sağlıyorum.

"Ne diyecektin bebeğim?" diye soruyorum.

"Çıldırtıyorsun," diye inliyor.

Ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum ve o da ciyaklıyor. "Bu da neydi Mallory?" "Hayalet beni eziyorsun, seni mamut!" Gülüyorum ama sesimi bastırıyorum.

Bu rolü oynamanın bir başka sıkıntısı, onunla yaşadığım anları tam anlamıyla hissedemiyorum.

Kolumu ortasından geçiriyorum ve bizi yuvarlıyorum. Üstüme uzanırken başı omzuma yaslanıyor.

"Bana ne söyleyeceğini söyle ve boşalmana izin vereyim," diye alay ediyorum. Açlıktan ölmek üzere olan bir köpekbalığının önüne yem atıyorum. Bütün gün öpücüklerimden tahrik oldu ve Nox onu reddettiği için beni acımasızca becereceğini biliyorum.

"Seni daha önce gördüğümde... geri gelmeyeceğini hissettim. Bana karşı ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum." Sesindeki duyguyu duyabiliyor, ellerini göğsünde kavuştururken nabzının boynunda attığını görebiliyorum.

Bekle... Ne? Beni daha önce gördüğünde mi? Bütün gün maskeyi takmadım. Telefonu olmadığını biliyorum, yani beni kameradan görmüş olamaz. Ailesinin korkunç geçmişinden başka biri tarafından mı izleniyor? Hay sikeyim. Eğer Hayalet Surat maskesi takıyorlarsa, bu beni bildikleri anlamına gelir; bizi. Daha önce hiç hissetmediğim bir panik

göğsümde birikiyor. Birisi elini kolunu sallayarak ön kapıya kadar gelebilir ve ben olduğumu düşünerek onu memnuniyetle içeri alır. Daha sonra güvenlik kamerası kayıtlarını kontrol etmem ve ormanın etrafına kendi oyun kameralarımdan yerleştirmem gerekecek. Bu kadın hiç tehlikede olmayacak mı?

Fark etmez, kapısına gelen her tehdidi yok edeceğim.

"Hayalet mi?" Tereddütlü sesi kendimi içinde bulduğum ölümcül sisi yarıp geçiyor. Ne zamandır sessizim?

"Evet, bebeğim?"

"İyi misin? Seni üzdüğüm için özür dilerim." Fırsat verilse her şeyi tekrar yapabilecek olmasına rağmen üzgündür.

"Üzgünsün, değil mi?" Maskenin altından sinsisi bir sırıtış ağzımı çekiyor.

"Evet." Yavaşça vücudunu çeviriyor, böylece göğsü benimkine dayanıyor. Bana bakarken çenesi göğüs kafesime dayanıyor. Büyük bal gözleri bana yalvarıyor.

"Affımı tekrar kazanmak istiyorsun, değil mi?" Alay ediyorum. "Evet, çok kötü."

Oh, benim mükemmel küçük sürtüğüm, bu gece gerçekten bunun için çalışacaksın.

"Bana ne kadar üzgün olduğunu kanıtla." Bana sarılması için vücuduna manevra yaptırıyorum. Kalçalarını altından sallayarak sikimi en hassas bölgesine sürüyorum. Bir elimi kalçasına, diğerini de ortasına koyarak kalçalarını kıvrıyorum ve şişmiş amının içine bastırıyorum. Duygular bizi aşarken birlikte inliyoruz. Yavaşça içine girip çıkıyorum, onu tekrar çalıştırıyorum.

"Sür beni, bebeğim. Bana gerçekten ne kadar pişman olduğunu göster." Mallory çekingen bir tavırla ellerini göğüs kaslarına yerleştiriyor, kendini yukarı kaldırıyor ve kalçalarını kıvrırmaya başlıyor.

"Evet, Mallory. Aynen böyle." Vay canına, o kadar mükemmel hissediyor ki, kalın uzunluğumun üzerinde hareket ediyor ve öğütüyor. Her teşvikle, şaftımın üzerinde yukarı ve aşağı kayana kadar güven kazanıyor.

"Piercingin çok iyi hissettiriyor, Ghost, lanet olsun," diye sızlanıyor, ince bir ter tabakası tenini kaplarken. Pencereden süzülen ay ışığında, sadece benim için yaratılmış kutsal bir tanrıça gibi parlıyor. Parmakları göğüs kıllarımın arasından geçiyor, umutsuzca orgazmını kovalarken sıkıca kavırıyor. Sikimin üzerine çöküyor ve kalçalarını döndürerek sikimin G noktasını biraz daha okşaması için yalvarıyor. Elimi boğazına doladım.

aynı zamanda onu sikime bastırıyorum. Serbest bırakıldığını haykırana kadar onu acımasızca beceriyorum.

"Dur, dur, dur, Ghost." Kesinlikle olmaz. Onu daha sert sikiyorum, sikimin üzerinde zıplatıyorum.

"Benden önce boşalmaya nasıl cüret edersin," diye homurdanıyorum içine dalarken. "Benden özür dilemen gerektiğini sanıyordum. Sonuna kadar meydan okuyorsun, öyle değil mi küçük siren?"

Boğazını sıkarken ve onu aşağıdan mahvederken nasıl gülümsemeyi başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. Tam bir ucube. *Benim ucubem.*

"Ne istersem onu yaparım," diye kahkaha atıyor. Ben onu becerirken gülmek işe yaramayacak.

"O zaman seni istediğim gibi beceririm," diyorum sessizce, tehditkâr bir şekilde. Onu üzerimden atıp yüzüstü yatağa yatırmadan hemen önce gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalçalarını yukarı çekiyorum ve kendimi tekrar içine sokuyorum. Acımasızca, tekrar patlayana kadar arkadan amına vuruyorum.

Orgazm sonrası sersemliğiyle onu sırtüstü yatırıyorum ve tekrar içine giriyorum. "Neden böyle bir makinesin?" diye mırıldanıyor. Maskenin altından homurdanıyorum,

İçimi ona boşaltma dürtüsüne karşı savaşıyorum. Elleri göğsümde geziniyor ve omuzlarımı kavıyor. Beni kendine doğru çekiyor, yüzlerimiz o kadar yakın ki bizi ayıran tek şey bu saçma sapan maske.

"Alabilir miyim?" diye soruyor. "Kurallara uyacağıma söz veriyorum." Gözleri benimkileri arıyor. Paylaştığımız o bağ için çaresiz. Başımı sallıyorum ve gözleri kapanıyor. Aramızdaki tek engeli kaldırıyor ve ben tekrar nefes alabiliyorum. Kahretsin, bu çok korkutucu. Her an gözlerini açabilir ve ben olduğumu anlayabilir. Ben onun derinliklerindeyken gerçeğin ortaya çıkmasından hoşlanacağını sanmıyorum.

Parmakları çenemi, burnumu, yüzümün tüm hatlarını izliyor. Beni hafızasına kaydediyor. Parmakları saçlarımın arasından geçene kadar kendimi mutluluğun içinde kaybediyorum. Bileklerini tutup başının üstünde sabitliyorum. Bu çok fazla. Çok yakındı.

İkimizi de başka bir orgazma doğru iterken kalçalarımı şaklatıyorum. Son bir orgazm.

Klitorisinin etrafında sıkı daireler çizmeye başlarken her iki narin bileğini de ellerimden birine hapsediyorum.

"Hayır, yapamam... Tekrar boşalamam," diye inliyor. *Zavallı bebek. Boo hoo... Takipçim bana birden fazla orgazm yaşıyor. Nasıl hayatta kalacaksın?*

"Yapabilirsin ve yapacaksın." Onu çabucak öptüm. "Bana borçlusun." Çenesinden aşağıya doğru öpüyorum ve fısıldarken kulağının üzerinde geziniyorum. "Seni döllerimle doldururken amının sikimin etrafında dalgalanmasının zevkini istiyorum."

"Siktir," diye inliyor.

Ben neredeyse geldim ama o gelmedi. Lanet olsun. Ondan çekiliyorum ve dudaklarımı hızla klitorisine yapıştırıyorum. Yüzüme karşı çılgınca sallanmaya başlayana kadar onun küçük sinir demetini yalayıp emiyorum. Zonklayan sikimi tekrar girişiyle hizalıyorum ve eve çarpıyorum. Uzunluğumun onu çiğ olarak becermesini izliyorum, ağrıyor olmalı. Klitorisine tükürdüm ve başparmağımla ovmaya başladım.

"Benden bir şey mi saklıyorsun, bebeğim?" "Evet," diye nefes veriyor.

"Neden?"

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye itiraf ediyor.

"Asla. Sen ve ben asla bitmeyeceğiz. Söz veriyorum." Başını sallıyor. "Onu bana ver, Mallory. Bana borçlu olduğun şeyi ver."

Klitorisine şaplak atıyorum, sonra üzerine tükürüyorum ve tekrar tokatlıyorum, tükürük acıyı artırıyor. Sonunda bıraktı ve benim için paramparça oldu. Hemen onu uçurumdan aşağı takip ediyorum.

Göğsümü tırmalıyor, "Buraya gel," diye yalvarıyor, beni göğüs kıllarımdan tutup kendine çekmeye çalışıyor. *Lütfen dur, çok acıyor.*

Avuç içleri tenimde gezinirken onun üzerinde duruyorum. "Öp beni," diye yalvarıyor.

Ona istediği her şeyi verirdim. Bunu o da biliyor, ben de biliyorum. Onu yumuşak ve tatlı bir şekilde öperken ağzım onunkine karşı tüy gibi hafif. Olmadığım ve olmayı arzuladığım her şey. Her iki yarım da onun için tek bir mükemmel kişide birleşiyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

Mallory

Sirenler. Yine sirenler. Daha az korku uyandıran bir çalar saat sesi seçemez miydi? Maskeyi geri takmaz diye gözlerimi açmak istemeyerek kıpırdanıyorum. Hayalet bana sarılmış, ölü gibi uyuyor. Bir insan nasıl olur da bangır bangır çalan bir alarmla uyuyabilir, aklım almıyor.

Onu dürtüyorum. Hiçbir şey olmadı. Tekrar yapıyorum, daha güçlü bir şekilde. Homurdanıyor ve beni daha sıkı sıkıyor. Çok sevimli.

"Hayalet, alarmin çalıyor," diye itiraz ediyorum. "Beş dakika daha," diye inliyor.

"Telefonu kapat yoksa ben yaparım... ve bunu yapmak için görmek zorundayım," diye karşı çıkıyorum. Bu onu oldukça hızlı hareket ettiriyor. Kollarımı benden çözdüğünü hissedebiliyorum ve yataktan kalkarken şilte alçalıp kayıyor.

"Bakabilirsin." Gözlerimi açıyorum, açıkta kalan fiziğinin her santimini incelerken nefesim kesiliyor.

Her iki kolunda ve kaburgalarında incelikle işlenmiş mürekkep boyalar. Bazıları gerçekçi, bazıları geleneksel Amerikan tarzı, hepsi siyah ve gri ölçekli ve ona mükemmel bir şekilde uyuyor. Sağ kolunda korku filmlerine ayrılmış bir bölüm var. Kanlı bir Ghostface maskesinin iki yanında Billy ve Stu'yu seçebiliyorum, Chucky, Pinhead, Leatherface ve Freddy de orada, Amityville arka planda büyük görünüyor. "Acıyor mu?" Benden önceki adam tarafından büyülenmiş bir şekilde soruyorum.

"Ne?" Gözlerimi maskeye kaldırarak, "Dövme mi yaptırıyorsun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. Uzun zamandır dövme yaptırmak istiyordum ama geçmişim ve acı verici olacağı korkusu beni engelliyordu.

"Olabilir, bazı yerler diğerlerinden daha çok acıyor. Ben bunu katartik buluyorum. Bastırılmış enerji ve duygular için bir çıkış noktası" diye açıklıyor ve ben her şeyi bir sünger gibi emiyorum.

"Nereye gittin? Seninkiler gerçekten iyi yapılmış," diye sordum. Belki de acısı az olan bir yere küçük bir dövme yaptırmak o kadar da kötü olmazdı.

"Neden? Ben hazır olmadan kim olduğumu öğrenmeye mi çalışıyorsun, küçük siren?" Hafif kalpli bir espri kisvesi altındaki endişesini duyabiliyorum.

"Ha? Hayır, belki bir tane alırım." Pantolonunu yukarı çekiyor ve kemerinin şingirtısı sessiz ortamda yüksek sesle duyuluyor. Bana yaklaşıyor ve alanımı dolduruyor.

"Ve bu güzel porselen teni mar?" diyor, battaniyeyi çekip ellerini kalçalarımın karnıma doğru gezdirerek. Göğüslerimi avuçlamak için durdu ve yetenekli parmaklarının arasında meme uçlarımı çimdikledi. Vücudum onun dokunuşuyla canlanıyor. "Söyle bana Mallory... Ne isterdin, belki izin veririm."

Bu herif beni hiçbir şeyden alıkoyamaz. "Ghostface'i alırdım, tam kıcımın üstüne," diye gülüyorum ve parmaklarını yavaş ve sert bir şekilde ağrıyan amıma sokuyor.

"Kendini *çok* komik sanıyorsun, değil mi?" *İtmek*. "Arı kovanına çomak sokmak ve sokulmamak için avlanmak gibi mi?" *İt*. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak. Elinden geleni yap, Hayalet.

"Ben komiğim ve bunu sen de biliyorsun." Kalçalarım dönerken kendime olan güvenim sarsılıyor, önümde sallanan orgazmı kovalıyorum.

"Komik olan şu..." Parmaklarını muhtaç amımdan çekiyor ve ben sızlanıyorum. Tanrım, tam bir pislik olabiliyor.

"Hayalet..." Ayağa kalkıp gömleğini maskenin üzerine geri çekerken miyavlıyorum. "Sakin beni bu halde bırakmaya cüret etme," diye tehdit ediyorum ama omuzları sessiz bir kahkahayla sarsılıyor.

"Yoksa ne olur Mallory? Ne yapacaksın?" Odanın içinde usulca ilerliyor, kapüşonunu ve telefonunu toplayıp cebine atıyor. Nutkum tutuldu, bir karşılık vermek için çırpınıyorum ama hiçbir şey gelmiyor.

"Aynen öyle. Hiçbir şey yapmayacaksın. Hiçbir şey *yapmayacaksın*. Çünkü sadece kendini boşaltmamakla kalmayacaksın, diğer *erkek arkadaşın* seni işe götürmek için gelmeden önce zamanın olmayacak." 'Erkek arkadaş' kelimesini telaffuz edişini özlemiyorum, sanki onu rahatsız ediyormuş gibi. Muhtemelen rahatsız ediyordur. Bekle... Nox'un dün bana kız arkadaşı olmayı teklif ettiğini nereden biliyor? Siktir, her yerde o var. Komodinimin üzerindeki saate bir göz atıp saatin sabah 4:45 olduğunu gördüğümde başım dönüyor. Kahretsin, Lennox her an burada olabilir. Paniğe kapılıyorum ve Ghost farkına varıyor.

Ben çılgınca giyinmek için çabalarken tüm uyarılma izleri yok oluyor. Yatağın kenarına oturmuş, her dakikanın tadını çıkarıyor.

"Bugün külotunu unutma," diye şaka yapıyor.

"*Bugün külot giymeyi unutma,*" diye fısıldayarak alay ediyorum.

"Her neyse," diyorum içimden, gözlerimi devirerek. Başıma bir atlet geçiriyorum ve askıdan üniforma gömleğimi alıyorum. Şifonyerime geçip bir çift siyah ve gri renkli blok tayt alıp üzerime geçiriyorum. Birden boğazımdan tutulup duvara çarpıldım. Ghost'un devasa vücudu benimkiyle çarpışırken diğer eli gözlerimin üzerine iniyor. Yine ıslandım. Beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi öperken dudakları benimkilerle buluşuyor. Bu, varlığımı yiyip bitiren bir öpücük, tek kelime etmeden bir aşk ve hayranlık ilanı. Beni nefes nefese bırakan ve daha fazlasını isteyen bir öpücük. Ellerimi gömleğinin altından geçirip beline doladım. Tırnaklarımı tenine geçirerek onu kendime yaklaşıtıyorum. Acı aramızdaki sıcaklığı arttırıyor, onun vahşiliği benimkiyle eşleşiyor. Bacaklarımın arasındaki gümbürtü dikkat çekmek için haykırırken Ghost öpüşmeyi yavaşlatıyor.

"Yakında görüşürüz," diye fısıldıyor dudaklarıma. Sonra da gitti. Duvara yaslanıp nefesimi tutmaya çalışırken botlarının koridorda geri çekildiğini duyuyorum. Cezvenin açılma sesini duyabiliyorum, sonra ön kapı açılıp kapanıyor. Sürgülü kilidin devreye girme sesi yüzümde bir gülümsemeye neden oluyor; tabii ki anahtarı var. Pencereye doğru ilerliyorum ve onun bahçede geçen gece bulduğum patıkaya doğru yürüyüşünü izliyorum. Eve son bir kez bakmak için dönüyor ve beni camdan onu izlerken yakalıyor. Ellerini kaldırıp bir kalp şekli oluşturacak şekilde kavuşturuyor ve benim kalbim patlayacak gibi oluyor. Bana bir öpücük kondurup ağaçların arasında kaybolurken ben de ona karşılık veriyorum.

Sabahın erken saatlerinde alacakaranlık, gökkuşağı ışığının huzmeleri halinde dalların arasından süzülüyor. Burada yaşamaktan, böylesine karanlık bir geçmişe sahip bir yerde hâlâ var olan güzelliği içime çekmekten asla bıkmayacağım. Güneş ışığı çiğle kaplı çimenlerin üzerinden akarak zeminin parladığı izlenimini veriyor. Şu anda hissettiğim huzuru içime çekiyorum. Ne kadar sevildiğimi ve istendiğimi hissediyorum. Depresyon hala zihnimin sınırlarında dolaşıyor ama artık içimdeki her şeyi emmiyor.

Taze demlenmiş kahvenin kokusu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Mutfaka doğru süzülüp hazır fincanımı hazırlarken kendimi hafiflemiş hissediyorum. İkinci bir tane alarak Nox için bir fincan hazırlıyorum. O gün restoranda kahvesini krema ve şekerle içmişti, ben de şimdi öyle yapıyorum. Nerede olduğunu merak ediyorum... Herhalde beni işe geç bırakmazdı. Aceleyle rimel sürüp dişlerimi fırçalıyorum. Saç fırçasını yelelerimdeki düğümlerin arasında gezdirmek ise bambaşka bir hikâye. Kamyonetinin kükremesini ve lastiklerinden çıkan çakılları duyuyorum. Saat sabah 5'i biraz geçiyor ve gitmemiz gerekiyor.

Yarım bıraktığım saçlarımı dağınık bir topuz yapıp iş gömleğimi ve kapüşonumu almak için odama koşuyorum. Sabahları ve akşamları hava serin olabilir ama öğleden sonraları çok sıcak olacak.

Tüm ışıkların kapalı ve pencerelerin kapalı olduğundan emin olarak evin içinde ilerliyorum. Arka kapıyı emniyete alıp kupalarımızı alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Kapıdan hızla çıkarken neredeyse Nox'un geniş göğsüyle çarpışıyordum. Elini uzatarak beni sabitledi ve ikimizin de kaynar sıcak kahveye bulanmamızı engelledi.

"Teşekkürler," diye hayıflanıyorum, çok utanıyorum. Elinde bir avuç dolusu papatya, karahindiba ve tanımlayamadığım küçük mor çiçeklerle orada duruyor. Yüzü kızarmış ve mahcup.

"İyi misin? Yandın mı?" diye sorar.

"Ben iyiyim, şükürler olsun ki hiçbir şey dökülmedi," diye gülüyorum, utancımı gizlemeye çalışarak. "Bu senin için." Üzerinde 'Bone Daddy' yazan iskelet seyahat kupasını uzatıyorum, okuduğunda vereceği tepkiyi görmek için sabırsızlanıyorum. "Kremalı ve şekerli, değil mi?"

"Evet, bu harika, teşekkür ederim." Hâlâ acıyan reddedilmenin ve dudaklarımı kısa bir süreliğine de olsa onunkilere değdirme isteğinin yarattığı gerginlik havada asılı duruyor. "Bunları senin için seçmek için durdum." Bana küçük bir buket kır çiçeği uzatıyor ve bu küçük jest gözlerimin dolmasına neden oluyor. Belki de Nox benden gerçekten hoşlanıyor ve dün gece benimle ilgisi olmayan başka bir nedenden dolayı teklifimi reddetti.

"Beğendin mi?" Sesinin tereddütlü doğası en tatlı şey ve ben sadece bugün işi bırakıp bu ana dalmak istiyorum.

"Mükemmeller, teşekkür ederim." İçeri koşuyorum, lanet bir vazom olmadığını fark ediyorum, onun yerine bir bardak alıyorum. Yarısına kadar suyla doldurdum ve çiçekleri içine yerleştirdim. Kanepenin yanındaki sehpa taşıyorum, güneş evin bu tarafındaki pencereden içeri giriyor ve etrafı aydınlatıyor. Mükemmel bir görüntü, telefonumun olmaması çok kötü. Dışarı çıkıp Nox'un merdivende beklediği yere gidiyorum.

"Gitmeye hazır mısın?"

"Evet." Kapıyı arkamdan kilitliyorum ve aradaki mesafeyi geçip kamyonu tırmanırken ayaklarımın altında çakıllar çıtırıyor.

Emniyet kemerini yerine oturtuyorum ve onun gözlerinin benimkileri yaktığını hissedebiliyorum. Nox kendini bana doğru atıyor ve yüzüme sert bir öpücük konduruyor.

zaten hassas olan dudaklar. Kesintisiz bir bip sesi bizi coşkudan çekip çıkarana kadar bu anda her şey var olmaktan çıkıyor.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Mezarlar

"Memur Graves, orada mısınız?" Carla Willows'un sesi telsizden geliyor, ardından cızırtılı bir parazit geliyor. Keşke çift yönlü telsizi doğru düzgün kullanmayı öğrense. Kendimi Mallory'den uzaklaştırıp telsizi elime alıyorum ve cevap veriyorum.

"Ben Memur Graves. Her şey yolunda mı, Carla? Sakin ol, yalnız değilim."

"Bir tane daha oldu." Carla neyse ki kısa tutuyor. "Nerede?"

Cevap veriyorum.

"Öncekiyle aynı yer." Lanet olsun.

"Tamam, mümkün olan en kısa sürede orada olacağım." Mallory beni dikkatle izliyor. Gücüm seni tahrik ediyor mu bebeğim?

"Tahmini varış süresi?" diye soruyor, muhtemelen amcama haber vermek için.

"Yaklaşık iki saat, belki daha az. Önceden verilmiş bir sözüm var." Telsizi kapatıp cevabını bekliyorum. Boş hava rahat olduğumdan daha uzun sürüyor. Kamyoneti geri vitese takıp garaj yolundan çıkıyorum.

"Ne demek iki saat sonra geleceğim Graves? Neredesin?" Ahh, işte Kaptan Graves.

"Kız arkadaşımı işe götürüyorum." Vitesi boşa aldım ve Mallory'ye gizlice baktım. Yüzü kızarıyor. Güzel.

"Pardon?" Bunun onu şaşırtacağını ve bana ihtiyacım olan zamanı kazandıracağını biliyordum.

"Beni duydun, amca." Silverberry Hotel & Restaurant'a giden toprak yolda ilerlerken kendi kendime kıkırdıyorum.

"Bu akşam yemekte içini dökeceksin evlat. Dikkatli sür."

"Evet, efendim. 10-4." Telsizi orta bölmeye geri koyuyorum ve kahve fincanını alıp uzun bir yudum alıyorum. Fincanı tekrar içecek tutucusuna yerleştiriyorum ve boğulmamak için kahkahamı bastırırken kahve burnumdan fişkırıyor.

Mallory kıkırdamaya başladı, o kadar çok gülüyordu ki neredeyse hırıltılı nefes alıyordu. Yoldan çıkmadan önce kenara çekmeliyim.

"İyi misin?" diye soruyor ciğerlerine çektiği nefesler arasında.

Neredeyse yüzümü silmek için gömleğimi yukarı çekeceğim ama kendimi durdurmak zorundayım. Onun yerine arka koltukta peçete ya da ıslak mendil gibi bir şey aramaya başlıyorum. Bingo. Dün akşamki fast food yemeğimizden kalan peçeteleri buluyorum. Yüzümü temizledikten sonra, önündeki arabaya bulaşan burun spreyini temizlemesi için birazını ona veriyorum.

"Bone Daddy?"

"Dur, artık gülemiyorum. Yan taraflarım ağrıyor" diye cevap verir.

"Kupanda ne yazıyor?" Onunkini aldım, üzerinde bir korsan vardı ve "Yemin ederim bu rom değil" yazıyordu.

"Komik çünkü... Rom her zaman biter." Son kısmı hep bir ağızdan söylüyoruz.

"Evet," diye gülümsüyor. "Anladığına sevindim, bunu insanlara hep açıklamak zorunda kalıyorum."

Parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip elini ağzıma götürüyorum ve yola geri çekilmeden önce elinin üstüne nazik bir öpücük konduruyorum.

Rahat bir sessizlik içinde oturuyoruz ama yemin ederim kafasının içinde dolaşan soruları duyabiliyorum. Başparmağımı yumuşak teninin üzerinde ileri geri gezdiriyorum ve bu onun ihtiyacı olan güvenceyi sağlamış olmalı çünkü bir sonraki duyduğum şey onun sesi oluyor.

"İş yerinde her şey yolunda mı?" Kahretsin, evinden birkaç dakika ötede işlenen başka bir cinayet hakkında konuşmak istemiyordum. Aslında daha önce olanlardan haberdar olup olmadığını bile bilmiyorum. Farkındaysa bile bana hiç bahsetmedi. İlk başta sadece işten kurtulduğum için minnettar oldum ama belki de tamamen habersizdir. Elimi iki kez sıkarak beni nazikçe şimdiki zamana geri çekti.

"İstemiyorsan bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Ya da yapamıyorsan."

"Ondan değil. Aslında merak ediyordum da, ne olup bittiğinin farkında mısın?"

son birkaç aydır değirmende neler oluyor?" Başını sallıyor ve içim içime sığmıyor. Arka bahçesinde birilerinin kadınları öldürdüğünü bilmiyor. Bunu ona söyleyen neden ben olmak zorundayım? Yolculuğun geri kalanında durumu elimden geldiğince hafif bir şekilde açıklıyorum.

Tüm tüyler ürpertici detayları atlıyorum ama genç kadınları hedef alan ve cesetlerini Henderson Değirmeni'ne bırakan bir seri katil olduğunu ona bildiriyorum.

Gözle görülür bir şekilde şaşırdı. Belki de haberleri okumalısınız, arada bir hiç okumamaktan daha iyi olur.

Civic'inin yanındaki boş bir yere çekiyorum ve lastiğinin patladığını görüyorum. Sikeyim böyle günü.

"UGHHHH!" Hayal kırıklığını sevimli bir öfke ve küfürle dışa vuruyor. Üzülme, bir kez daha senin parlak zırlı şövalyen olacağım.

Çantasını ve telefonunu aldıktan sonra arabanın kapısını çarpıyor. Kollarımı ona doluyorum ve tekrar gülmeye başlayana kadar onu aşırı derecede sıkıyorum. Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Anahtarları bana ver, tamir edeyim. On dakika falan sürer."

"Hayır, çekiciye para verebilirim, şimdi gidip Memur Graves olman ve katili yakalaman gerekiyor," diye itiraz ediyor.

"Bana tekrar memur de," diye fısıldadım, onun alanını kalabalıklaştırarak. Vücudunu arabaya doğru zorluyor ve büyüyen ereksiyonumu kalçasına bastırıyorum.

"Evet, memur bey," diye nefes alıyor.

Dudaklarını onunkilere bastırıyorum, daha önce yarıda kalan öpücüğü bitirmek için çaresizce. Kolları boynumu sarıyor ve elimi çantasına sokup anahtarlarını çıkarıyorum. Hızla cebime sokuyorum.

"Hey!" diye mırıldanıyor ağızma karşı. Parmaklarını ensesindeki saçlara geçirip çekiyorum, onu kendime doğru tutuyorum ve aklımdan geçen düşünceleri susturuyorum.

"Mallie!" Rita'nın tiz sesi sabahın erken saatlerinde havayı yarıyor ve sikimi buruşturuyor. Yüzü utançla kızarıırken dudaklarını Mallory'ninkilerden ayırıyorum. Elim kaldırıp el sallıyorum.

"Memur Graves, siz misiniz?" Başka kim olabilir ki? "Evet, hanımefendi."

"Böldüğüm için özür dilerim!" diye bağırıyor seyrek dolu otoparkta, sonra arka giriş kapısından içeri dalıyor. Böldüğünüz için kesinlikle üzgün değilsiniz, artık kasabaya yayacak yeni bir dedikodunuz var.

"Gidin Bayan Knight, zaten geç kaldınız."

"Kahretsin. Yine de anahtarlarım..." İçeri girmekle burada durup benimle biraz daha şakalaşmak arasında gidip geliyor. Bunu Nox'un kazanç hanesine yazacağım.

"Her şeyi hallettiğimde gelip seni bulacağım, söz veriyorum. Şimdi git. Rita geri gelmeden önce."

"Sana geri ödeyeceğim, çok teşekkür ederim." Parmak uçlarına uzanıyor ve yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. "Benim kurtarıcım," diyor sessizce ve ben

karşılık olarak gülümsedi. Keşke ne kadar yanıldığını bilseydi.

Kırkınıcı Bölüm

Mezarlar

Mallory'nin sürücü tarafındaki arka lastiğine bakınca bunun bir kaza olmadığını anladım. Lastiğe gömülmüş basit bir çivi ya da janttan fırlamış bir parça değil. Lastikte açık bir yarık var, birisi bunu kasıtlı olarak yapmış. Kim benim küçük sirenimin peşinde? Bagajı açtım ve yedek lastik de patlaktı. Lanet olsun, Mallory.

Arabanın etrafında bir tur attığımda, yolcu tarafındaki ön tekerleğin altında duran çivileri görmek beni daha da tedirgin ediyor. Onları asla göremezdi ve yerinden geri geri çıkarken tuzağın üzerinden yuvarlandı. Midem bulanıyor.

Telefonumu çıkarıp Graham'ı arıyorum, kendisi kasabadaki yerel tamirhanenin sahibi ve yakın bir aile dostumuz. Ona gelip Mallory'nin arabasını almasını ve tam kapsamlı bir kontrolden geçirmesini söyledim. Potansiyel olarak kurcalanmış bu ölüm tuzağını sürerek hayatını riske atamam. Ona olanları anlatmak onu tedirgin ediyor ve kendisinin ya da oğlunun en kısa sürede ilgileneceğini garanti ediyor.

Kamyonетimin kapısını açtım ve telsizi çıkardım. "Yüzbaşı,
Memur Graves giriş yapıyor. Tahmini varış süresi kırk
dakika." "Anlaşıldı."

Gerçeğı biraz saptırdım ama yakında buradan gideceğim. Mallory'nin bugünlük işte güvende olduğunu biliyorum, bu gece yarısına kadar izinli değil. Otele giriyorum ve karşılama masasında Rita ile karşılaşıyorum, beni Mal'in temizlik yaptığı dördüncü kata yönlendiriyor.

"Ellerini kendine sakla, Lennox," diye şakayla karışık beni azarlıyor. Asansöre girerken ona şapka çıkarıyorum.

Yolculuk yavaş ama düşüncelerimi toparlamam için bana zaman veriyor. Kapılar açılıyor ve koridorun yarısında sağımda bir temizlik arabası görüyorum. Ona doğru yöneldiğimde arkamdan pusuya düşürüldüm. Sırtıma atlayan kişiyi yere fırlatmak üzereydim ki boş koridorda kız gibi bir çığlık yankılandı.

"Yakaladım seni!"

Ben Mallory.

"Kahretsin, beni korkuttun bebeğim. Yapma bunu. Seni yere atıp canını yakabilirim."

"Ohhh, kulağa garip geliyor." Göz kırıyor ve gülümsüyor. Ateşle oynuyorsun, küçük siren.

"Geleceğimi nereden biliyordun?"

"Telsizi olan tek kişi sen değilsin." Rita ona haber vermiş olmalı.

"Anahtarlarımı geri vermeye mi geldin?"

"Evet ve hayır," diye
yanıtlıyorum. "Ne?"

"Evet, işte anahtarlarınız, ama Graham ya da oğlu Jaydon arabanızı garajlarına götürmek için geldiklerinde, onları tekrar vermek zorunda kalacaksınız."

"Neden? Neler oluyor, Nox?"

"Birisi bilerek lastiğinizi kesti ve başka bir lastiği sabote etmeye çalıştı." Yüzünün rengi soluyor ve bayılacağına yemin ediyorum. Ama başını sallayıp devam etmemi işaret ediyor. "Yedek lastiğin de patlamıştı, o yüzden istesem de değiştiremedim. Dükkân arabanızı tam bir güvenlik kontrolünden geçirecek ve bittiğinde sizinle irtibata geçecek."

"Eve nasıl gideceğim?" Alt dudağını ısıırıyor, içinde bir endişe kabarıyor.

"Araban burada olsa da olmasa da ben burada olacağım." Başını sallıyor. "Şimdi gitmem gerek bebeğim. Ama benim için bir şey yapabilir misin?" Sonunda görüşünü benimkiyle çakışacak şekilde kaldırıyor.

"O da ne?"

"Lütfen bugün otelin içinde kalabilir misin?" Bu konuda bana karşı çıkmayacağını umarak yalvarıyorum. Nefes nefese kaldı.

"Az önce bana söylediklerinden sonra dışarı yalnız çıkmak istediğimi mi sanıyorsun?"

Onu korumak gibi temel bir konuda başarısız olduğum için utanç içinde başımı öne eğiyorum. "Özür dilerim. Seni güvende tutacağım," diye yemin ediyorum.

"Biliyorum," diye gülümsüyormuş gibi yapıyor ama yüzeyin altında dönen dehşeti görebiliyorum. Onun güvenliği ile seri katil statüsüne yeni ulaşmış bir katil arasında kalmak beni mahvediyor. Bilmediğimiz başka kurbanlar da olduğundan neredeyse eminim ama bu küçük bilgiyi sakladım. Kesinleşmeden bir kargaşaya yol açmaya gerek yok.

Mal'ın alnına nazik bir öpücük bırakıyorum ve asansöre doğru geri dönüyorum.

"Bay Polis Memuru!" diye sesleniyor ve ben dönüp bakıyorum. "Bana mesaj at!" Paneldeki aşağı ok düğmesine basarken başımı sallıyorum. Tıpkı bu sabah yaptığı gibi bana bir öpücük konduruyor ve ben kendi hareketlerimi fark edip kendimi durduramadan ellerimi kalp yaparak havaya kaldırıyorum. Hay sikeyim. Kalp çarpıntısı yaşıyorum. Henüz değil. Gözleri bir anlığına irileşiyor ama ben yakalıyorum. Hiç şüphesiz Ghost'un birkaç saat önce tam olarak bunu yaptığını hatırlıyor. Ben asansöre binip gözden kaybolurken nazikçe el sallıyor. Ben devasa bir aptalım.

Ana kata döndüğümde Rita'ya olanları hızlıca anlattım ve son yirmi dört saatin güvenlik görüntülerini bana göndermesini istedim. CCPD e-posta adresimi ve iş telefon numaramı alıyor ve "tavşan gibi hızlı" olacağını söylüyor. Elbette. Göndermezse, kendim almaya gelirim.

Sonunda olay yerine doğru yola çıktım, başkomiser sadece biraz sinirlenmiş olmalı. Kendim için belirlediğim iki saatlik zaman sınırını zorluyorum ama polis ışıkları ve hızlı bir kamyon bunun için var.

Şehir dışından gelen bir kruvazörün yanına yanaşıyorum, Noel Baba'ya benzeyen adam daha önce olduğu gibi beni selamlıyor. Manzaradaki farkı hemen görebiliyorum ve kaptanımın geç kalmamdan duyduğu rahatsızlık anlam kazanıyor. Değirmene giden toprakta derin sürüklenme izleri var. Görünür bir kan izi var, yerçekimsel damlalar kapıya çıkan ahşap basamaklara sıçırıyor. Çamaşır suyu havada asılı kalıyor, diz çöküp elimi bölgenin üzerinde gezdiriyorum. Keskin koku burun deliklerimi yakıyor. Kahretsin. Eğer bu katilin kanıysa, artık işe yaramaz.

Tavan kirişlerine asılı başka bir kadın kurban bulmayı umarak kapıları açıyorum, ama bunun yerine bulduğum şey çok daha kötü. Yüzbaşı Graves ve Myers bir kenara çekilmiş, belli ki adli tabibin gelmesini beklerken olay yerini idare ediyorlardı.

"Neden bu kadar uzun sürdü Graves?" diye sorar Kaptan.

"Birisi kadınımın lastiğini patlatmış. Onun yedek lastiği de patladığı için Graham'ı arayıp ilgilenmesini istedim." Şimdilik mazeretimi kabul ederek başını sallıyor. Daha sonra azar işiteceğimi biliyorum. "Elimizde ne var?" Cesedi işaret ederek kendim bakmama izin veriyor. Tam bir katliam.

Vahşice dövülmüş. El ve ayak bileklerinde kelepçeden kaynaklanan morluklar var. İple boğulma izi yok ama parmak uçlarında morarma var.

boğazının etrafında belirgin. Başının etrafındaki morluk ve kan birikintisine bakılırsa boynundan, muhtemelen tam bu noktadan bıçaklanmış. Vücudu solgun ve daha fazla bıçak yarasıyla delik deşik.

"Petechial?" diye soruyorum ve Myers bana küçük bir el feneri uzatıyor. Kurbanın yüzü iyice temizlenmişti ve kendimi cesede yaklaştırıyorum; burnum ve gözlerim yakınlıktan yanıyor.

"Cesedi çamaşır suyuyla mı temizledi?" diye soruyorum. "Öyle görünüyor," diye cevaplıyor Kaptan.

Feneri yakıyorum ve merhumun göz kapağını kaldırıyorum. Neredeyse korkuyla geri sıçrayacağım çünkü bana bakan şey ölümün beyaz bulutlu gözleri değil, küçük kırmızı lekelerle çevrili parlak altın rengi gözler.

"Bu ne lan? Renkli lensler mi?" Soruyorum ve iki yoldaşım da sadece başını sallıyor. Gerçekten neler oluyor? Ayağa kalkıyorum ve her şeyi bir bütün olarak ele alıyorum. Yüksek hızda sıçrayan kan duvarları kaplıyor. Kurbanın koyu kahverengi saçları ve kehribar rengi lensleri var. Saldırgana karşı deli gibi savaşmış ve muhtemelen birkaç iyi darbe almış. Saldırganın boktan fantezisi her neyse ona boyun eğmemiş, o da kör bir öfkeyle onu öldürmüş.

"Adını biliyor muyuz?"

"Evet, Melissa Erika King. 23 yaşında. Şehirden. Kişisel eşyaları cesedin yanında bulundu," diye açıklıyor Myers, yüzbaşı az önce gelen adli tabibi karşılamak üzere dışarı çıkarken. Daha önce geride hiç eşya bırakılmamıştı, peki bu sefer neden? Zihnimde taşlar yerine oturmaya başlıyor.

"Gittikçe daha da dengesizleşiyor. Eşyalarını geride bıraktı çünkü kız onun hastalıklı ritüel fantezisini yerine getirmede." Yüksek sesle düşünüyorum, Myers'tan çok kendimle konuşuyorum ama o da başıyla onaylıyor. "Karşı koymuş, ellerinde ve kollarında savunma yaraları var. Lenslerin reçeteli olup olmadığını öğrenin." Not defterini çıkarıp bir şeyler not etmeye başlıyor, tam zamanında.

"Öngörülebilir gelecekte değirmen çevresindeki devriyeleri iki katına çıkarın ve şehir dışındaki departmanın yirmi dört saat gözetim için birkaç memur ayırıp ayıramayacağını öğrenin. Zaten başka bir kurban arayışında olacak. Süreci tamamlayamazsa çözülmeye başlayacak. Değirmene erişememesi hata yapmasına ve davada bir kırılma yaşamamıza neden olabilir. Hatta buraya gelirse tutuklanabilir bile." Myers başını sallıyor.

"Evet, efendim." Yürüyüşünü etkileyen bir topallıkla kapıya doğru ilerlemeye başlar.

"Hey, ne oldu Sör Limps-a-lot?" Şaka yapıyorum.

Jackson Myers gülerek, "Bunu fark ettin, ha? Senden hiçbir şey saklayamam."

Başımı eğip bir cevap bekliyorum.

"Kaptan bacağımı fark etmedi bile, ama sen fark ettin." "Evet, peki ne oldu?" Tekrar sordum.

"Gecenin bir yarısı lanet köpeğe takılıp düştüm," diye mırıldanıyor. "Karım dizimi mahvetmemden çok yavruyu incitmemden endişelendi."

"Kadınlar, hey?" Alay ediyorum.

"Evet, lanet olası kadınlar," diye homurdanarak çıkışa doğru dönüyor, ama ben onu geri çağırıyorum, bakışlarında kızgınlık yanıyor.

"Smith ve Johnson nerede?"

"Smith'e buraya adımını bile atmaması söylendi çünkü midesi bunu kaldıramazdı." Tabii ki. "Johnson buradaydı ama siz telsizle yolda olduğunuzu bildirdikten sonra devriye gezmesi söylendi," diye sertçe cevap veriyor.

"Tamam, teşekkürler dostum. Geçmiş olsun." Myers başını sallayıp dönüyor ve kapının arkasından kapandığını duyuyorum.

Huzursuzluk içimi çalkalıyor. Zihnimin arkasında bir şeyler çekiştiriyor, ama sanki karanlıkta çekilecek doğru ipliği arıyor gibiyim; çekilecek doğru ipliğin ne olabileceğine dair milyonlarca farklı olası seçenekle çevriliyken.

Bölüm Kırk Bir

Mallory

Neredeyse gece yarısı oldu ve hala Nox'tan bir iz yok. Ona daha önce mesaj attım, sadece bir öpücük yüzü simgesiydi, ama hala cevap yok. Bugün olanlardan sonra havayı yumuşatmaya çalışıyordum. Sanırım işe yaramadı. Yani... Nasıl olabilir ki? Vahşi bir cinayetle uğraşıyor. Dürüst olmak gerekirse, sadece iyi olmasını umuyorum, korku dalgaları bugün beni birçok kez dibe çekmekle tehdit etti. Bu sabah geç kaldığım süreyi telafi etmek için molamın bir kısmında çalıştım. Kalan birkaç dakikamda bir simit atıştırdım ve son Henderson Mill cinayetleri hakkında okuyabildiğim her şeyi okudum. Yıllar önce orada ve benim evimde meydana gelen yok etme olayıyla ilgili mümkün olan her ayrıntıyı zaten biliyorum.

Bu sabahki incelememden beri izlendiğimi hissediyorum. Nox ortaya çıkmadan hemen önce mağazanın otoparkında hissettiğim karıncalanma hissinin aynısı. Bu sefer etrafta olmadığını biliyorum. Her zaman kontrol ediyorum ama kimse yok. Muhtemelen güncel olayları öğrendikten sonra gidip kendimi korkutmuşumdur ama bu tedirgin edici duygudan kurtulamıyorum.

Barın arkasından bir tepsi bira ve her zaman dart ve kanat için gelen bir grup müdavim için bir tabakla çıkıyorum. Yiyecek ve içecekleriyle geldiğimi gördüklerinde sevinç çığlıkları atıyorlar, dost canlısı ve misafirperver kişilikleriyle ruh halimi anında yükseltiyorlar. Bu orta yaşlı erkek grubu bir kez olsun bana karşı kaba ya da uygunsuz davranmadı ve bu da sinirlerimi yatıştırdı. Onlar yemeklerini yerken ve görünüşe göre umursamadıkları son kasaba dedikodularından bazılarını anlatırken onlarla birkaç dart atıyorum. Ana girişin üzerinde asılı duran saate bakarak kaşlarımı çatıyorum. Saatler akıp gidiyor ve şimdi çıkmama sadece altı dakika var. Temizlenmeye başlıyorum ve bilgisayarın başına geçiyorum.

"Gitmeye hazır mısın, güzelim?" Sese doğru dönüyorum ve karşımda Nox'u görüyorum. Barda rahatça oturuyor, siyahlar içinde, deri ceket ve geriye taranmış saçlarıyla günah kadar seksi görünüyor. Kilitte, Mallory, seni becermeyecek. Ama neden olmasın?!

"Neredeyse, sadece eşyalarımı almam gerekiyor."

"Bekliyor olacağım." Göz kırıyor ve sanırım kalp çarpıntısı yaşıyorum. Aceleyle çıkıyorum ve kilidimi açmak için üç kez denemek zorunda kalıyorum çünkü beynim hata veriyor. Her şeyi çantama tıktırıp dolabı kapattım ve kilidi tıklattım. Neredeyse koşarak arka odadan çıkıyorum ve başka bir bedenle çarpışıyorum. Ağır sessizliği ıslık gibi bir çatırtı kesiyor ve hemen ardından vücut kokusunun nahoş kokusuyla sarmalanıyorum. Çarpıştığım kişinin Nox olmadığını fark ettiğimde utanç korkuyla karışıyor. Bu bir yabancı ve tüylerim diken diken oluyor.

"Çok özür dilerim, acelem vardı ve nereye gittiğime dikkat etmemiştim. Sen iyi misin?" diye sordum.

Mavi gözler derimin altına giriyor ve yine o huzursuz hissi yaşıyorum. Bir şey göğüs kafesime baskı yapıyor ve beni ondan geriye itiyor. Aşağı bakıyorum ve açıkta kalan etime sıkıca dayanmış bir polis copu görüyorum.

"Zarar yok, faul yok, sevgilim." Sesi hırıltılı, bu da onu görünüşünden daha yaşlı gösteriyor. Sanki birbirlerine uymuyorlarmış gibi. Bunu nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum ama rahatsız edici. Gözlerim önümdeki heybetli adamı tarıyor. Cüssesi değil ama duruşu gözümü korkutuyor. Bakışları silahının tenimle buluştuğu noktaya kilitleniyor. Sonunda neye baktığımı fark edene kadar garip sessizlik sağır edici. Başka bir polis. Crystal Creek Polis Departmanı rozeti gözümün içine bakıyor. Kendimi rahatlamaya zorluyorum, bu adam Nox'la birlikte çalışıyor. Ortak olup olmadıklarını ve bu yüzden mi burada olduğunu merak ediyorum.

"Teşekkürler, iyi geceler," diyorum. Metali göğsümden kaldırıyor ve polis şapkasını bana doğru uzatıyor. Copun altından çekiliyorum ve dönüp koridorda ilerleyişini izliyorum, köşede kaybolurken copu yanında sallanıyor. Tuhaf, belki de Ghost ya da Nox dışında hiçbir erkekten hoşlanmıyorum. Belki de gezegendeki her erkekten korkmamak için yaşadığım travmayı atlatmam gerekiyordur.

Köşeyi dönüp restorana doğru ilerlerken bir kedi sesi sessizliği böldü. Kafamı kaldırıyorum ve Nox'un ana kapının yanında durduğunu görüyorum, karanlık aşk romanlarımdan çıkmış tipik bir kötü çocuk gibi görünüyor. Ona bakmamak çok zor. Onu gözlerimle yiyorum ve biliyorum ki bu onun hoşuna gidiyor. Ben ona yaklaştıkça gözleri kararıyor. "Bana böyle bakmaya devam edersen, bu otelden çıkamayacağız."

"Benim için hiç sorun değil," diye sırtıtıyorum.

"Mallory, terbiyeli ol," diye homurdanıyor. Nox benim için kapıyı açıyor ve ben yanından geçerken sıcak avucu kıçıma vuruyor.

"Ama kötü olmak çok daha eğlenceli. Söyle bana Nox, yaramazlık yaparsam beni kelepçeler misin?" Alay ediyorum. Bana ters ters bakıyor ve kamyonetini görür görmez koşmaya başlıyorum.

Arazinin karşısında kısa bir mesafe var ama onu araca kadar geçmeyi beklemiyordum. Birkaç saniye bekledim ve bana çarpmadı. Dönüp karanlık otoparkı inceledim. Kamyondan birkaç temkinli adım atarak, "Nox?" diye seslendim.

Kamyon arkamdan iki kez bip sesi çıkardı. Az önce beni aracın dışında mı bıraktı? Geri döndüm ve kolu çektim. Hay sikeyim.

Bu sefer gerçekten yaptım. Eve dönüş aracımı kızdırdım. Arabamı otoparkta göremiyorum. Aileme ait olduğu süre boyunca ihmal edildiği için çok fazla sorunu olmasını bekliyorum. Karanlıkta öylece durup Nox'un nerede olabileceğine dair herhangi bir iz arıyorum ama hiçbir şey gelmiyor. Çok korkuyorum, sanki bir şey bacağıma dokunuyormuş gibi hissediyorum. Bakıyorum ama orada hiçbir şey yok. Vücudumu bir ürperti kaplıyor ve kazağımyı giymek için çantamı ayağımyın yanına bırakıyorum. Ne yapacağımı biliyorum, onu arayacağım. Bu onu ele verir, değil mi? Çantamı almak için uzandım ama kaybolmuştu. Neler oluyor böyle? Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp yanlışlıkla kamyonun altına atıp atmadığımı kontrol ediyorum. Eğilip gölgelere bakıyorum ama hiçbir yerde görünmüyor. Ayağa kalkıp dizlerimdeki kiri temizlerken bir şey bileğime yapışıyor. Boğazım acıyana ve oksijensizlikten bayılacağıma yemin edene kadar çığlık atıyorum. Yere yığılıyorum ve beni bir mengene gibi kavrayan şeyden kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Bu lanet bir el. Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Nox! NOX! YARDIM ET!" Çığlık atıyorum. Kamyonun altından gürültülü kahkahalar yükseliyor ve ben duraklıyorum. Hayır.

"Yakaladım seni bebeğim," diyor kıkırdayarak.

"Benimle dalga mı geçiyorsun! Kalp yetmezliğinden neredeyse ölüyordum!" Çığlık atıyorum.

"Sen başlattın." Aracın altından çıkıyor ve altın sarısı zümrüt gözleri benimkilere kilitleniyor. Kendinden o kadar memnun ki, korkunç bir gün geçirdiğini tahmin ettiğim bu andan sonra mutlu ve hafif. Ayağa kalkarak elini uzatıyor ve bana yardım etmeyi teklif ediyor. Elini tutuyorum ve beni o kadar büyük bir güçle çekiyor ki ona çarpıyorum. Kahretsin, nefesimi kesiyor. "Eve gitmeye hazır mısın?" Başımı sallıyorum ve sonra kapıların açıldığını duyuyorum. Gerçek bir centilmen gibi bana kapıyı açtı ve ben de yukarı çıktım. Yolculuğumuz

Bu sabahtan kalma kupalar hala bardak tutucularda ve hatırası damarlarımda dolaşan bir sıcaklık gönderiyor.

Sürücü koltuğundan bana doğru baktı, "Seni korkuttuğum için özür dilerim." "Hayır korkutmadın," diye kestirip atıyorum.

"Hayır, değilim. Yüzün paha biçilemezdi." Benim dramatik çılgık atan yüzümle dalga geçiyor ve ben de gülmekten kendimi alamıyorum.

"Tam bir pislik," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ama onun bunu duyduğunu biliyorum.

"Ben senin lanet olası pisliğinin. Şimdi fikrimi değiştirmeden öp beni." "Hayır."

"Bir kere gidiyorsun," diye alay ediyor.

"İkinci kez..." diye tehdit ediyor. Eğer onu şimdi öpersem kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum. Dün gece beni geri çevirmesinin etkisinden daha yeni kurtuldum.

"Beni gerçekten yüzüstü mü bırakacaksın?" diye somurtuyor. Şu lanet surat. Yansıtmaya çalıştığım buz gibi dış görünüşümü eritiyor.

"Bazen zoru oynamak zorundayım, bu işleri ilginç kılıyor," diye karşılık veriyorum.

"Üç kez gidiyorum..." Ben eğilip aramızdaki mesafenin yüzde seksenini tüketmeye başladığımda son kelimeyi uzatıyor. Eğer bu öpücüğü düşündüğüm kadar çok istiyorsa, son birkaç santimi de hareket ettirecektir. Koltuğun üzerinden ona doğru sürünen bedenimin hareketine o kadar kapılmış ki, kendisinin de bana yaklaştığının farkında bile değil. Kanca, çizgi ve platin.

Duruyorum ve dudakları dudaklarıma yapışıyor. Ben kazandım ama o tenime doğru fısıldarken umurumda değil, "Kahretsın, seni özledim." Kelebekler. Her yerde kelebekler. Her şey karıncalanıyor, tüm vücudum canlı bir tel gibi. Beni tekrar öpüyor, yumuşakça. Tutku ve söylenmemiş duygularla dolu. Onu çırılçıplak soymaya ve ağzımla onu ne kadar özlediğimi göstermeye hazırım. Hiç aynı anda hem cinsel olarak bu kadar tatmin olmuş hem de açlık çekmiş olmamıştım. Bu meşru bir işkence. Nox geri çekildi ve anahtarı kontakta çevirdi. Bana özlem dolu bir bakış attı ve her tarafım ateşlendi.

"Ben de seni özledim," diye doğruladım.

"Umarım öyledir." Gülümsüyor ve park yerinden çıkıp evime doğru yola koyulmadan önce bana göz kırıyor.

Bölüm Kırk İki

Mezarlar

Havada uçuşan toz parçacıkları pencereden süzülen ışıkla aydınlanıyor. Neredeyse her yüzeyde ince bir toz tabakası var. Melissa King'in oda arkadaşı karşımda oturuyor ve o koltukta her kaydığında koltuk inliyor. Dürüst olmak gerekirse her an çökmesini bekliyorum. En az elli yıllık gibi görünüyor ve çiçek desenleri oldukça solmuş. Ev arkadaşı Julia listemdeki son görüşmeci ve sürekli yer değiştiren bakışları bana saklayacak bir şeyleri olduğunu söylüyor.

"Melissa'yı son gördüğünde onunla ilgili özel bir şey hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Hayır, her zamanki mutlu haliydi."

"Hayatında yeni biri var mıydı? Belki de bir erkek?" Dürtüyorum. "Şey... hayır." Nefesi gevşedi.

"Bana söylemediğin şey ne Julia?" "Ne?"

"Dinle, bana söyleyeceğin her şey gizli kalacak. Başka birinin tehlikede olduğuna dair bir bilgi olmadığı sürece, bunu sadece bunu yapanın izini sürmek için kullanacağım." Mümkün olduğunca cesaretlendirici olmaya çalışıyorum ama kaptanın nefesi ensemdeyken ve küçük sirenimden uzakta geçirdiğim süre sonsuza dek uzarken sabırsızlanmaya başlıyorum.

"Ailesi... Onlarla tanıştın mı?" diye soruyor. Nereye varmaya çalışıyorsun?

"Evet, onlarla röportaj yaptım," diye cevap veriyorum. Parmaklarını kucığında dolaştırıyor ve Mallory'nin aynı şekilde davrandığı görüntüler aklıma geliyor. Rahatsız olduğunda ve gergin enerjisini boşaltmaya ihtiyaç duyduğunda bunu yapıyor. Mallory'yi izleyerek geçirdiğim aylar boyunca insanları okumak hakkında o kadar çok şey öğrendim ki işimi yapmak için gerekli becerileri geliştirdim.

"Kral'la aranız iyi mi Julia?"

Sonunda bakışlarımla buluşuyor ve bu, bilgi almak istediğiniz biriyle bağlantı kurmanın bebek adımı.

"Hayır. Onun ailesi son derece katı, benimkiler de öyle. Melissa ve benim ilk bağlandığımız şey buydu."

"Sen ve Melissa ne zamandır arkadaşsınız?" Sorguluyorum.

"Lisenin son yılından beri. Ailelerimizin ısrarlı müdahalelerine rağmen birbirimizden ayrılmazdık."

Sessizce oturuyorum, arkadaşlığıyla ilgili anıların içinden akıp gitmesine izin veriyorum.

Sonunda açılmaya hazır olduğunda, bir sel dökülür.

"Benim hatam!" diye hıçkırıyor. Kahretsin, beklediğim şey bu değildi. Yerimden sıçrayıp mendile benzer bir şey aramaya başladım. Döndüğümde ona bir rulo kağıt havlu uzattım. Bana 'ne oluyor lan' der gibi baktı, ben de omuz silktim. Elinin altında bir kutu kağıt mendil olmaması benim suçum değil.

"Julia, neden bunun senin hatan olduğunu düşünüyorsun? Bunu ona kimin yaptığını biliyor musun?" Ben ikna ederim. Yavaş ve istikrarlı olan yarışı kazanır.

"Hayır, onu kimin öldürdüğünü bilmiyorum." Nefes nefese anlatmaya devam ederken gözyaşları yüzünden aşağıya serbestçe akıyor. "Onun üzerinde her zaman kötü bir etkim oldu. Onu hiçbir şeye zorlamadım ama her şeyi bir kez denemesi ve konfor alanının dışına çıkması için onu cesaretlendirdim." Burnunu silerken sert kağıt havlu cildine sürtünüyor. Kendime not: seyahat boy mendil taşıyın.

"Melissa ne yaptı, Julia? Bana anlatmalısın ki bu da başka bir faili meçhul vakaya dönüşmesin," diye ısrar ediyorum.

"Benim yanıma taşındıktan sonra bile aylardır ailesiyle mücadele ediyordu. Onu hiç yalnız bırakmıyorlardı ve onlardan kopma çabalarına rağmen hala onu kontrol etmeye çalışıyorlardı. Hayatının her alanında parmakları vardı. Okul hayatı, arkadaşlıkları ve hatta flört hayatı."

Sessizce onaylayarak başımı sallıyorum. Melissa'nın ölümüne yol açan kararı ve bu karardaki rolünü haklı çıkarmaya çalışıyor.

"Ne oldu, Julia?"

"Ne zaman bir erkekle tanışsa ve bir ilişkinin başlangıcını ateşlese, ailesinin onu kovalaması onu gerçekten üzüyordu. Korku ya da para kullanarak Melissa'yı bir daha görmemeleri ya da konuşmamaları için onları ikna ediyorlardı. En iyi arkadaşımın ailesi yüzünden normal olamadığı için ağlamasını izlemek yürek parçalayıcıydı. Kendimi ancak bu kadar ifade edebiliyordum, taşındıktan sonra benim için ölmüştüm, artık benimle iletişime bile geçmiyorlardı. Bunu özlüyordu ama nasıl başaracağını bilmiyordu. Onun için çok kötü hissettim, farkına bile varmadan ağzımdan kaçırdım. Bu fikre yapıştı ve söylediğim hiçbir şey onu caydıramadı. Eminim ki bunu sadece onu güldürmek ve belki de 'Evet, doğru' dedirtmek için bir şaka olarak söylemiştim."

"Julia, ne önerdin? Her ne olduysa, bu senin hatan değil. Melissa'yı sen öldürmedin," diyorum destekleyici bir şekilde.

"Ben de öyle yapmış olabilirim," diye feryat ediyor. "Çenemi kapalı tutup onu teselli etseydim, belki hâlâ burada olurdu."

Ellerimi uzatıp onun küçük ellerini kavıyorum. Lekeli kırmızı yüzüne bakıp yalvarıyorum: "Lütfen Julia. Başka bir masum kadına daha zarar vermeden katili yakalamak istiyorum."

Ağır bir nefes alıyor, sonra yavaş ve sakinleştirici bir şekilde bırakıyor. Kendini toparlayarak, "İnternette buluşmayı denemesini önerdim" diyor.

Bu kullanabileceğim bir ipucu. Ayrılmadan önce, Melissa için Julia'nın bana verebildiği tüm çevrimiçi bilgileri topladım. Renkli lenslerin Melissa'nın sık sık taktığı bir şey olup olmadığını sordum ama değildi. Julia aslında şaşırmıştı, arkadaşının çok güzel su rengi gözleri olduğunu, onları gizlemesine asla izin vermeyeceğini söyledi. Randevusuna giderken kesinlikle onları takmıyordu ve Julia'ya "Bekleme" dedi. Şehirden Crystal Creek'e doğru uzun bir yolculuğa çıkarken iyice tedirgin olmuştum. Neden o lensleri takıyordu ki?

Bu hafta tam bir cehennem gibiydi. Mallory uyurken içeri girmediğim sürece onu göremiyorum. Tabii ki öyle yapıyorum. Onun için sipariş ettiğim kitaplar nihayet geldi ve küçük bir notla birlikte komodinin üzerine ona sürpriz olarak bıraktım.

Küçük Siren,

Beni görmüyor olmanız, buralarda olmadığım anlamına gelmez. XO

Hayalet

Kaptan, bunu yakalamak için takım üzerindeki baskıyı artırıyor
Katil. Değirmenin kapanmasıyla kasabanın, okulların Eylül ayındaki turlarla getireceği fon eksikliğinden zarar göreceğinden endişeleniyor. Haksız da değil. Olay yeri açıklanmadığı takdirde Henderson Hayalet Avı'nın iptal edileceği kesin çünkü seri katil hala serbest.

Artık çok daha fazla kanıt olduğu ve bizim küçük kasaba karakolumuzun sahip olmadığı imkanlara sahip oldukları için bizi şehir polis departmanı ile ortak etti. Melissa da şehirden, bu yüzden yetki alanları ve diğer şeyler ekip çalışmasını iyi bir fikir haline getiriyor. Şikayet etmiyorum... kendini beğenmiş hıyarlar olsalar bile. Bu noktada alabileceğim her yardımı alırım.

Şehir karakolundaki bağlantım Çavuş Jefferds'ı ve amcamı bilgilendiriyorum. Bu ipucuna çok sevindi ama bu işlerin ne kadar uzun sürebileceğini biliyorum. Melissa'nın telefonu olmadan, teknik ekibin onun profillerine ve çevrimiçi bilgilerine erişmek için bir yığın bürokrasiyi aşması gerekecek.

Myers, Melissa'nın düzeltici lensler için reçetesi olmadığını öğrendi, büyük olasılıkla lensler onun seçimi idi. Belki de biriyle tanışmadan önce yeni bir şey denemeliydi? Ne yazık ki bana yabancılarla çevrimiçi etkileşime girerken olması gerektiği kadar güvende olmayan biri gibi geliyor. Yetiştirilme sürecinde bu kadar boğulmuş ve korunaklı olmanın bir dezavantajı, ancak bunu sadece zaman gösterecek.

Bir randevu mu giydirdi? Son randevusu katille miydi? İnternet randevuları hakkında hiçbir şey bilmiyorum, böyle bir şeyi araştırmaya nereden başlayabilirim ki? Takılmak ve yeni insanlarla tanışmak için yüzlerce farklı site ve uygulama olmalı.

Telefonum çalışıyor ve beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Özellikle Mallory için seçtiğim bir zil sesi çünkü ondan uzakta olmak işkence gibi. Ondan gelen hiçbir mesajı kaçırmak istemiyorum, ki geçmişte kaçırmıştım çünkü telefonumdan gelen tüm sesler aynıydı. Neden bana değil de Ghost'a mesaj atıyor? Lanet olsun.

Mallory:

Kitaplar için teşekkürler, maskeli sapıkla ilgili olanı okumak için sabırsızlanıyorum.

Telefonumun ön panelde durduğu yerden okuyabiliyorum. Masama döndüğümde cevap vereceğim. Hız sabitleyici beni otoyolda eve götürürken hoparlörlerimden Bad Omens pompalanıyor. *Buzz. Buzz. Buzz. Buzz.* Kullan-at telefon boş bardaklıkta tekrar tekrar titreşiyor. Kahretsin, beni mi arıyor? Beni hiç aramadı. Heyecanlıyım ve el yordamıyla telefona cevap vermeye çalışıyorum ama bu lanet deri eldivenler yüzünden 'cevapla' düğmesine basışım dokunmatik ekranda kaydedilmiyor. Telefonu yanımdaki koltuğa bıraktım ve eldiveni çekip çıkarmaya çalıştım.

araba kullanırken dişlerimi sıkıyorum. Eldiveni abartılı bir şekilde elimden fırlatmam telefonu benden uzaklaştırdı. İşte orada, yolcu tarafında yere düşüyor. SIKTIR! Olamaz! Adımı okşayan tatlı sesini özleyeceğim. Sinirle kükrüyorum. Crystal Creek Polis Departmanı'na kadar göğsümde yanan onun ne istediğini bilme ihtiyacı.

Bölüm Kırk Üç

Mallory

"Umm... Selam. Ben...uhhh." Kahretsin, neden böyle beceriksiz bir aptalım? Boğazımı sessizce temizliyorum ve içimdeki gücü bulmaya çalışıyorum. Neredeyse iki haftadır neredeyse hiç konuşmadık ve bunun sebebinin bir seri katili yakalamaya çalışması olduğunu biliyorum. Onun zamanını çalmaya çalışmamalıyım ama onu özlüyorum ve bencil olmak istiyorum. Sadece bir kez. "Şu anda izinli olduğumu, yarın da izinli olduğumu ve hiçbir planım olmadığını bilmenizi istedim. Soooooo... evet. Bye."

Ne oluyor Mallory? Birinin telefonuna bıraktığım sesli mesajı nasıl silebilirim? Bu mümkün mü ki? Muhtemelen mümkün değil.

Eve dönerken bütün yol boyunca kendimden utandım ve aşırı uzun bir duş alarak utancı cildimden temizlemeye çalıştım. Arabam tamirhaneye gittikten sonra, Nox ertesi sabah beni işe bıraktı. Jayden o gün öğlen saatlerinde arabamı bıraktı ve Lennox'u o sabahtan beri görmedim. Ne yazık ki arabama yapılan her şeyin faturasını o ödedi.

Duştan çıktığımda karnım gurulduyordu. Telefonumdaki saate baktığımda saatin 17:00'ye yaklaştığını ve Ghost'tan bir cevap geldiğini görüyorum.

Hayalet:

XO

Şaka mı yapıyorsunuz? Son bir aydır kapımı aşındıran iki adam tarafından etkili bir şekilde fırçalandım. Nox'u anlıyorum, işi öncelikli ve hiç kıskanmıyorum. Ama Ghost hangi cehennemdeydi? Kanepeye uzandım ve saç fırçasını ıslak saçlarımda gezdirmeye başladım.

Yani, o buralardaydı. Onu kameralarımda gördüm, istediği gibi gelip gidiyordu. Beni uyurken ve yatakta yanımda yataarken izliyor.

Bazen onu ağaçların arasında dolanırken yakalıyorum, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Muhtemelen saplantısını besliyor, ben de izlemesine izin veriyorum.

Kitaplarımı okumak ve evin etrafına onlara atıfta bulunan yapışkan notlar bırakmak gibi harika bir alışkanlık edindi. Sayfaları karıştırırken aklına gelen tüm romantik ve cinsel şeyler hakkındaki düşüncelerimi soruyor. Çok sevimli ama ben de onu görmek istiyorum. Kahretsin, muhtacım.

Fırçamı tezgâhın üzerine atıyorum ve karnımı doyuracak bir şeyler bulmak için mutfakı aramaya başlıyorum. Hiçbir şey cazip gelmiyor ve şehre kadar araba sürmek ya da bana bir pizza getirtmek için fahiş bir kargo ücreti ödemek istemiyorum. Erişte o zaman, sanırım.

Kapının çalınması beni hemen geriyor. Hiç habersiz ziyaretçim olmaz. Ghost hariç ve onun da kapıyı çalmayacağından eminim, anahtarı var. Donup kaldım, ne yapacağımı ve neden hiç pantolon giymediğimi düşündüm.

"Bebeğim, orada olduğunu biliyorum. Kapıyı açar mısın lütfen?" Nox?

Kıçımı kaldırıp bir milisaniye içinde mesafeyi açıyorum. Eğer Ghost bu görüntüleri daha sonra izlerse, sehpanın üzerinden atlayışım ve park edişim onu gülmekten kırıp geçirecek. Kapıyı açıyorum ve beni karşılayan şey hem içimi burkuyor hem de kalbimi kabartıyor.

Bu Lennox, ama onun ciddi şekilde sönmüş ve bitkin bir versiyonu. Gözlerinin altında derin torbalar var, sakalları çıkmaya başlamış, üstü başı dağınık ve kıyafetleri kırıkmış. Bu gidişle erken yaşta mezara girecek, yavaşlaması ve kendine dikkat etmesi gerekiyor.

Yine de onu çölde susuz kalmış bir kadın gibi içime çekiyorum. İki pizzası, omzuna asılı bir spor çantası ve diğer elinde birkaç market poşeti var.

"Merhaba," diyor bana o ödüllü gülümsemesiyle.

"Merhaba." Yanaklarım ısınıyor ve bunu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum. Benim "merhaba öpücüğüm" nerede?

Elindeki pizza kutularını kaldırıyorum ve neredeyse bir saat arabada kaldıktan sonra beklediğimden çok daha sıcaklar. "Buraya ısındın mı?"

Kıkırdıyor, "Ne?"

"Bunlar beklediğimden çok daha sıcak ve kamyonunuzun geldiğini duymadım."

"Pizzacı, yemeği sıcak tutan şu teslimat poşetlerinden birini ödünç almama izin verdi."

"Ne? Gerçekten mi?" Yiyecekleri tezgâhın üzerine koyuyorum ve onun yiyecekleri indirip kaldırmasını izliyorum. Garip ama bundan nefret etmiyorum. Onun bu evcimen rolünü oynamasını izlemek hoşuma gidiyor.

"Evet, küçük bir kasabada polis memuru olmanın avantajları sanırım," diye omuz silkiyor.

"Biliyor musun, bir uyarı iyi olurdu," diye espri yapıyorum ve o da bana sırtıyor.

"Muhtemelen, ama yüzündeki şaşkınlık ifadesi, beklenmedik bir şekilde ortaya çıktığım için bana duyduğun kızgınlığa değer." Lanet olsun, tamam. Nox'a puan. Onu gerçekten öpmek istiyorum, daha ne kadar beklemem gerekecek? İlk hamleyi ben mi yapmalıyım?

"Nox?" Soruyorum.

"Öyle mi?"

"Burada ne yapıyorsun?" "Sen aradın."

Evet, yaptım ama her şeyi bırakıp kapıma gelmesini beklemiyordum.

"Tamam ama senin çalışıyor olman gerekmiyor mu?" diye sordum. "Gitmemi mi istiyorsun?" Kesinlikle hayır.

"Şey, hayır."

"O zaman sorun ne?" Yüzünde kısa süreli bir endişe ifadesi beliriyor ama sonra tamamen bana dönüp aramızdaki mesafeyi kapatınca bu ifade kayboluyor.

"Ben sadece..." Söyleyeceğim her şey, ağzını benimkine mühürlerken dudaklarımda ölüyor. Sonunda.

Onun içinde eriyorum, bu anı kucaklıyorum çünkü onu tekrar görene kadar kim bilir ne kadar zaman geçecek. Ne kadar sürerse sürsün, burada olabildiği için mutlu olacağım. Öpücüğüm talepkâr hale geliyor, onu kendime doğru çekiyorum ve dilimi alt dudağında gezdiriyorum. Takdirle inliyor ama yine de çekilmeye başlıyor. Olmuyor. Olmuyor.

Gömleğine tutunup onu kendime çekiyorum, tıpkı onun ve Ghost'un benim varlığımı ateşlediği gibi tutkumuzu yeniden alevlendiriyorum. Sağ eli vücudumda geziniyor. Nazik dokunuşu Ghost'un ortaya çıkardığı yanıma hayat veriyor. Ona doğru yürüyorum, adımlarını geriye, kanepeye doğru yönlendiriyorum. Onu kabaca kanepeye ittiğimde dudaklarımız ayrılıyor.

"Mallory..." diye homurdanıyor, ama ben onun üzerine binip bizi bir kez daha birbirimize çarptırırken sağır kulaklara düşüyor. Ben ona hükmederken elleri kalçalarımnda. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip başını geriye çekiyorum. Öpüyorum ve yavaşça boynunu ısıyorum. Gömleğinin yakasını  ekiştiriyorum ama köprücük kemiğine öpücükler konduramadan abanoz buklelerime dokunan eliyle geri çekiliyorum.

" ok a ım," diyor. İri göğsü zorlukla dizginlenen bir arzuyla inip kalkıyor.

"Açlıktan  l yorum," diye fısıldadım.

Bölüm Kırk Dört

Mezarlar

Onun yanında olduğum anda bunun olacağını bilmeliydim. Sanki sonsuza dek onunla birlikte olmamışım gibi geliyor. En azından ikimizin de farkında olduğu bir şekilde. Elbette onu aletimle uyandırabilirdim, ama dürüst olmak gerekirse, o kadar yorgun ve bitkinim ki, işe yarayıp yaramayacağını bile bilmiyordum. Belli ki yanılmışım.

Kalçalarını döndürüyor, amını kotumun altındaki sertliğe sürtüyor. Vücudu ereksiyonumun başının üzerinde her kıvrıldığında küçük külotunun ne kadar ıslak olduğunu görebiliyorum. Kahretsin, cesareti çok ateşli. Ne yazık ki onu geri çevirmek zorundayım.

Onu kanepede altımda çeviriyorum ve çıkıntımı klitorisine bastırıyorum. Mallory'nin kontrolünü kaybetmesine itirazı, ben sırayla onunla alay ederken bir inlemeye dönüşüyor. Geri çekildiğimde mutluluğa düşmek üzereydi. Peşinde olduğu orgazmı ona çok gördüğüm için kişiliğimin şeytani tarafı çirkin yüzünü gösteriyor. Yastık gibi dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurduktan sonra beni tekrar yakalayamadan ondan uzaklaşıyorum.

"Duş almaman sakıncası var mı?" Yüzünde gördüğüm kızgınlığa gülmemek için kendimi zor tutuyorum. O daha cevap vermeden koridora çıkıyorum ve havlu almak için dolabın önünde duruyorum. Çıplak ayaklarının parke üzerinde bana doğru çarptığını duyuyorum ve tam zamanında banyoya girip kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Bunu ödeyeceksin!" diye tehdit ediyor kapının diğer tarafından. Eminim ödeyeceğim ve her dakikasını seveceğim.

Dün ayrıldığımdan beri karakoldan haber alamadım. Burada Mallory ile birlikte olduğum için davanın ilerlemediği düşüncesi defalarca aklıma geldi ama onu bastırdım; öpücükleri ve rahatlatıcı kucaklamasıyla söndürdüm.

Teknik olarak nöbetçi olsam bile izin hakkım olduğunu biliyorum. Amcam dün fazla mesai yüzünden onu öldüreceğimi iddia ederek beni kapı dışarı etti. Öldürmeyeceğim. Bu sadece izin almamı sağlamanın bir yolu.

Bir sonraki kasabaya doğru ilerlerken parmaklarını benimkilere geçirdiğini hissediyorum. Orada bir antika dükkânı var, mutlaka bayılacağı bir şeyler vardır.

"Hey, benimle kal," diye yumuşak bir sesle konuşuyor ve Melissa'nın ve ondan önceki iki davanın ayrıntılarıyla dolup taşan zihnimi yatıştırıyor.

"Özür dilerim." Gülümsüyorum ama zoraki bir gülümseme gibi geliyor. Bunu onunla yapmak istemiyorum. Benim onu okuduğum gibi onun da beni okuyabilmesini istiyorum.

"İşi mi düşünüyorsun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Bir seri katille mi?"

"Elbette," diye ışıldıyor, ışığını damarlarıma aşıyor. Sırf yükümü hafifletmek için yardım etme hevesi ruh halimi düzeltiyor. "Ailemi öldürmek istediğim zamanlarda çok fazla gerçek suç podcast'i dinlerdim."

İçimden kopan kahkahayı zapt edemiyorum, sözleri karşısında tam bir şok yaşıyorum ve durumun ironisi beni alt ediyor.

"Ne?" Boğuldum.

"Şaka yapıyorum... sayılır," diye usulca gülüyor. "Victoria bana eski cep telefonlarından birini ödünç verirdi, böylece otel odalarını temizlerken dinleyebilirdim." Beni düşüncelerimden uzaklaştırmak için dalga mı geçiyor yoksa ciddi mi? Masum tavrının altında gerçekten de benimkine benzer bir karanlık yüzüyor olabilir mi? Bunu bilmem gerek.

"Cinayetler hakkında bir şeyler okudun mu?" Son konuşmamızdan bu yana ona ne kadar şey anlatmam gerektiğini ölçerek soruyorum.

"Evet, evime bu kadar yakın bir yerde neler olup bittiğini öğrenmek istedim," diye açıklıyor.

Ona anlatmamam gerektiğini bildiğim şeyleri anlatmaya devam ediyorum. Paniğe neden olmamak için henüz açıklanmamış detayları. Ona kurbanları, internetteki randevuları, renkli bağlantıları ve katilin Melissa'nın eşyalarını olay yerinde nasıl bıraktığını anlatıyorum.

"Çantada işe yarar bir şey buldunuz mu?" diye sorar.

"Kimliği dışında, hayır." Cevap veriyorum.

Mary's Antique Boutique'in otoparkına giriyorum ve küçük sirenimin tepkisini merakla bekliyorum. Düşüncelerine o kadar dalmış ki, kamyonetin hareket etmeyi bıraktığını fark ettiğini bile sanmıyorum.

"Ne düşünüyorsun?" Dürtüyorum.

"Cesaretini kırmak istemem."

"Zaten cesaretim kırıldı, ne söylerseniz söyleyin beni rahatsız etmeyecek."

"Bence katilin kafasına taktığı biri var ve henüz onu öldürmeye hazır değil ya da öldüremiyor." Bu düşünce kısa bir süre benim de aklımdan geçti, ancak bunu destekleyecek kanıt olmadan, en iyi ihtimalle çürük bir teori.

"Ve bence çanta, polis varlığını azaltmanın bir yolu olarak geride bırakıldı. Evet, size kadının adını ve adresini veriyor ama başka bir şey vermiyor. Katil cesedi ve olay yerini temizlemek için zaman ayırdı, telefonunu aldı ama geri kalan eşyalarını almadı... Bu bana mantıklı gelmiyor, dikkat dağıtmak için olmalı. İşlemini bitirmedi. Tekrar öldürmesi gerekecek ve bunu yapmak için değirmene ihtiyacı var. Bunun gerçekleşmesi için ekibinizin hiçbir yere varmayacağını bildiği ipuçlarının peşinden koşmasını sağlayacak kanıtlar bırakmaktan daha iyi bir yol var mı?"

Ancak bu düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Melissa'yı öfkeyle öldürdüğü ve tüm rutinini terk ettiği için bıraktığından çok emindim. Mallory'nin düşündüğü gibi yaptıysa, o zaman ona verdiğim değerden daha akıllı. Bu düşünce zihnimde dönüp duruyor. Kolluk kuvvetlerinin iç işleyişi hakkında sıradan bir sivilden daha mı çok şey biliyor?

Mallory'nin heyecanlı ciyaklaması kamyonun küçük kabinindeki sessizliği bozuyor ve ödümü koparıyor.

"Ne oluyor, Mal?"

"Burayı seviyorum, hadi!" Kapıyı hızla açtı ve kapı menteşelerinde zıpladı. Bebeğimin üzerine kapıyı çarpıp benim kapımı açmak için koştururken gerçek bir acıyla irkiliyorum. O kapıyı açamadan ben kilide basıyorum ve o kaşlarını çatıyor.

Kahretsin, o mükemmel. Onun tadını çıkarmak için bir an duruyorum; benim sayemde yaşıyor ve hayatı hissediyor, parlak zekası ve güzel ruhu. O tamamen benim ve ben çok şanslıyım.

Dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor ve parmağını cama vuruyor. "Küçük domuz, küçük domuz, beni içeri al," diye alay ediyor.

Az önce... Olamaz. Bu saygısızlığı için onu cezalandırma dürtüsü içime işliyor. Kapının kilidini açtım ve aracı boşaltırken ona dik dik baktım. Kılını bile kıpırdatmıyor, bakışlarımın altında sinmiyor. Bunu istiyor, beni öylesine azdırmak istiyor ki kontrolümü kaybedip sonunda onu becerebileyim. Hayal kurmaya devam et, bebeğim. Aylardır kendimi senden uzak tutmak zorundaydım, artık bir profesyonelim.

"Oldukça pis bir ağızın var, değil mi?" Göğsüm onunkine değerken söylüyorum. Nefesinin nasıl kesildiğini duyuyorum, gözlerinin sadece bu yakınlıktan nasıl büyüdüğünü görüyorum. Kırpiklerinin altından bana bakarken parmak uçlarını kollarımda, omuzlarımda gezdiriyor ve boynumun arkasında birleştiriyor. Dürtüyle kollarım onu sarıyor, Mal'ı bedenlerimizin bir olmadan izin verdiği kadar yakınına çekiyor.

"Onunla neler yapabileceğimi görmelisin." Küçük sirenim durmadan benimle alay ediyor. Eğer her iki tarafımı da ortaya çıkarmanın onu tepelere doğru koşturmayacağını bilseydim, bunu ona hemen şimdi söylerdim. İki kişiyi oynamaktan bıktım, şimdi her zamankinden daha fazla. Mümkün olan her şekilde onun desteğine ve rahatlığına ihtiyacım var.

"Uslu dur," diye fısıldıyorum, yanağımı onunkine değdirerek. Vücudu kucağımda geriliyor. Vücudunun bana verdiği tepkiyi izlemeyi seviyorum, bu yaptığım her şeyin boşuna olmadığının bir başka kanıtı.

"Neden? Beni cezalandırarak mısınız, memur bey?" Yanağıma hızlıca bir öpücük konduruyor ve sonra beni otoparktan butiğe doğru sürüklemeye devam ediyor. Yol boyunca kahkahalar atıyor, ben de etrafı süsleyen yaşlı vatandaşlardan saklamaya çalışıyorum.

Bölüm Kırk Beş

Mezarlar

"Peki bunun hikâyesi nedir?" Mallory mücevher tezgâhındaki tezgâhtara soruyor. Bu soruyu üçüncü kez soruyor, gözüne çarpan nesnelerle ilgili her hastalıklı ayrıntıyı bilmek istiyor. İtiraf etmeliyim ki... söylediği hiçbir şeyi gerçekten dinlemiyorum çünkü hepsi saçmalık olabilir. Ama onun gözlerinin ilgiyle parladığını görmek, mahzen bekçisinin sıkıcı gevezeliğine değiyor.

Satıcı ona siyah taşlı antika yüzüğün fiyatını söylediğinde Mallory'nin gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor ve ben onun tüm varlığının sönüşünü izliyorum.

"Tamam, teşekkürler ama ben almayayım" diyor ve satış yapamadığı için sinirlenmiş görünen adama tatlı tatlı gülümsüyor.

Muhtemelen okuma odası için bir sandalye bulmayı umarak mağazanın arka tarafındaki mobilya bölümüne doğru ilerlemeye başlar. Yaklaşık elli tane var ama o siyah olana doğru bir arı gibi koşuyor. Dönüyor ve içine gömülüyor. Eşleşen tabureyi önüne çekiyorum.

"Bayıldım." Seveceğini biliyordum. "Sence kitap odasında güzel durur mu?" diye sordu.

"Bilmiyorum tatlım, iki kişi için yeterince büyük değil." Bana şaşkın bir bakış attı. "Kalk," diye elimi uzatıyorum ve narin elini benimkinin içine sokuyor. Onu yukarı çekiyorum ve sonra oturmak için arkasına geçiyorum, onu kucağıma çekiyorum.

"Nox," sırtı göğsüme çarparken nefes nefese adımı söylüyor. "Bu eski mobilyalara dikkat etmelisin, ani bir hareketle çökebilir."

"Hareketlerimizi idare edemiyorsa, satın almaya değmez."

"Ne?" Kıs kıs gülüyor ve ben de kaşlarımı ona doğru oynatıyorum. "Oh, HA!" diye bağırıyor. "O zaman beni gerçekten becermen gerekirdi," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Birisi cinsel olarak hüsrana uğramış ve bu çok komik.

"Aww, bebeğim. Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Gözleri benimkilerle buluşuyor. Eminim şu anda beni diri diri yakabilseydi, bir kül yığını olurdu. Ofluyor ve kucağımdan kalkıyor, yokluğunun soğukluğu içeri sızıyor ve bundan nefret ediyorum. Fiyat etiketine bakarken yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. Üzerinde yeşil neon bir 'TUT' etiketi var ve içim burkuluyor.

"Hadi gidelim, bugünlük yeterince alışveriş yaptım ve acıkmaya başladım. Biraz patates kızartması istiyorum," diye homurdanıyor ve vücudunu çıkışa doğru çeviriyor.

"Sandalyeyi istemiyor musun?"

"Ben alamam, başka biri beklemeye almış." Etiketini işaret ediyor ve ben de hemen koparıyorum. Yüzünde şok ifadesi belirdi, "Bunu yapamazsın," diye fısıldadı. "Elbette yapabilirim." Onu geçip mağazanın önüne doğru yürüyorum.

Mallory

beni izliyor ve sonra yetişmek için acele ediyor. Etiketini kasanın arkasındaki kadına uzatıyorum.

"Üzgünüm efendim, bu ürün başka bir alıcı için bekletiliyor" diye açıklıyor.

"Kimin beklemeye aldığına dair kaydınız var mı?" diye sordum.

"Evet."

"O ben miydim?" Pantolonumun cebinden cüzdanımı çıkarıp ona kimliğimi uzatıyorum. Bugün hava kapalı, bu yüzden neyse ki bu kıyafetlerin içinde ölesiye terlemiyorum. Mallory "Gerçekten sandalyeyi beklemeye mi aldınız?" diye sorarken kadının tırnakları klavyeye çarpıyor. Başımı sallıyorum ve o da gülümsüyor.

"Uyumlu kanepeyi de," diye cevap veriyorum ve onun küçük nefesi göğsümde bir sıcaklık yaratıyor.

"Nasıl?"

"Aradım ve bakmamız için siyah mobilyaları beklemeye almalarını istedim." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum ama bunun onun için çok önemli olduğunu söyleyebilirim.

"Teşekkür ederim," diye kısık sesle söylediği sözler kulaklarımı dolduruyor. Onu daha yakına çekiyorum ve kolumu omzuna atıyorum. Bilgisayarı yöneten kadın bana kimliğimi geri veriyor ve setin diğer parçasını görmek isteyip istemediğimizi soruyor, arka odada. Hep birlikte kabul ediyoruz ve Mallory'nin heyecanlı enerjisi bulaşıcı, içimde yabancı duyguların kök salmasına neden oluyor.

Mallory kanepeyi görür görmez bayılmış gibi yapıyor ve kendini minderlerin üzerine bırakıyor. Onun bu komik görüntüsü içimin derinliklerinden gelen bir kıkırdamaya neden oluyor. Mal'in soluk teni, döşemenin siyah damask desenine karşı hayalet gibi görünüyor ve sert dokunuşumun altında kızardığı görüntüler gözümün önüne geliyor. Kütüphane için ikna olduğunu söyleyebilirim.

Mallory'yi tüm karmaşık oymalı abanoz ahşap aksanları incelemesi için bırakarak satıcı kadına dönüyorum. "Tüm bunları yüklemeye hazır hale getirebilir misiniz?"

Kamyonetime mi?"

"Kesinlikle, Bay Graves," diye heyecanla cevap veriyor, bir satış yaptığı için memnun.

"Teşekkür ederim."

Telefonum çalmaya başladığında Mallory'ye dönüyorum. Ekranı bakma riskini göze aldığım da küçük sirenimin güzel yüzü düşüyor. 'Bilinmeyen numara' çıkıyor. Arka odadan çıkarken ona "Hemen döneceğim," diyorum.

"Alo?" Telefona cevap veriyorum.

"İyi günler, efendim. Uzun mesafe telefon planınızı konuşmak için bir dakikanız var mı?" Neşeli ses tonu tiz ve sinirlerimi bozuyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. Mağazanın karşısındaki mücevher satış elemanına bakıyorum. Gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş olmalı ki etrafı taramaya başlıyor. Benimle göz göze gelince mücevher tezgâhını işaret ediyorum ve o da başını sallıyor.

"Tamam, tekrar arayıp bu harika, tek seferlik teklifi sizinle görüşebileceğim başka bir zaman var mı?" Vitrine yaklaşırken tiz ses kafatasımda yankılanıyor.

"Hayır." Adam Mallory'nin daha önce baktığı yüzüğü ve daha önce fark etmediğim diğer iki yüzüğü çıkardı.

"Efendim, bugün giriş yapmayarak kaçırdığınız teklifi anladığınızı sanmıyorum."

"İlgilenmiyorum. İyi günler," diye cevap veriyorum ve o daha fazla uzatmadan telefonu kapatıyorum. Sözünü kestiğim için bir suçluluk duyuyorum ama küçük sirenime yakalanmaya çalışmıyorum, daha önce büyülediği yüzüğü satın alıyorum.

"Hey, bunun için üzgünüm," diyorum kuyumcuya.

"Önemli değil, efendim."

"Bu ikisi ne?" Siyah taşlı yüzüğün her iki yanında duran iki bandı gösteriyorum.

"Daha önce bayana da açıkladığım gibi, bu yüzük..." Şimdi daha dumanlı bir renk olduğunu anladığım siyah taşlı beyaz altın yüzüğü tutuyor, "Düğün setinin bir parçası. Bu diğer iki yüzüğün arasına giriyor." Üç yüzüğü de alıp bana göstermek için parmağına diziyo.

"Paketleyin."

"Efendim?" diye soruyor.

"Çabuk lütfen, kız arkadaşım gelip neden bu kadar geciktiğimi görmeden önce." "Hemen." İhtiyacı olan şeyi yapmak için koştururken telefonum Tekrar çalışıyor. Yemin ederim, eğer beş dakika önceki kadınsa

kaybetmek. Ama öyle değil. Ben dışarı çıkarken ekranımda 'Kaptan G' yanıp sönüyor.

"Graves," diyorum kısık sesle ağızlığa. İşim söz konusu olduğunda aşırı doğrudan ve kısa kelimelerle konuşurum. Bu şekilde yanlış anlaşılma olasılığı daha az.

"Bir cinayet daha işlendi," diye hoparlörden amcamın bitkin sesi geliyor.

"Siktir," diye fısıldadım.

Boğazını temizledi, "Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum Lennox, ama içeri gelmene ihtiyacım var."

"Peki efendim. Elimden geldiğince çabuk döneceğim."

"Tahmini varış süresi?" diye soruyor. Mallory'nin evinden yaklaşık iki saat uzakta olduğumuz ve mobilyaları hemen boşaltmam gerektiği için bu konuda kararsız kaldım. Bunu bugün yapmamalıydım ama ayrı kaldığımız zamanı telafi etme arzusu karşı konulamayacak kadar fazlaydı.

"Nox?" Mallory'nin melodik sesi boş arsadaki sessizliği yarıyor.

"Evet, bebeğim?" Çakılları aşip yanıma gelirken ona sesleniyorum.

"Bebeğim?" amcamın sesi kulağımda çınlıyor. "Lütfen bana öyle deme." Gülüyorum, tüm bu olup bitenlere rağmen espri anlayışının hâlâ sağlam olduğunu görmekten memnunum.

"Gitmen gerekiyor mu?" diye soruyor ve eminim amcam telefonun diğer tarafından onu duyabiliyor.

"Evet," diye cevap veriyorum, içten içe sönerek.

"Graves." Amcam otoriter kaptan sesiyle artık tamamen iş konuşuyor.

"Evet, efendim?"

"Kızı eve sağ salım götürün ve düzgün bir veda edin. Öngörülebilir gelecekte hepimiz müsait olmayacağız."

"Efendim, tüm saygımla söylüyorum, bu da ne demek oluyor?" diye sordum. Doğru olmayan bir şeyler var, bunu amcamın kelimelerini dikkatle seçmesinden de anlayabiliyorum çünkü ses taşıyor.

"Bize bir not bırakmış."

Bölüm Kırk Altı

Mallory

Antika dükkanına yüklendikten ve canımın çektiği patates kızartması için bir fast food restoranına girdikten sonra otoyolda ilerliyoruz.

"Gitmek zorunda olduğum için üzgünüm," diyor Nox usulca. Söylemediği sözlerin aramızdaki havada asılı kalmasına izin veriyor. Gitmek istemiyor ama başka biri daha öldü. Muhtemelen biz dün gece kanepeye kıvrılmış film izlerken. Dün onu aramasaydım bunların olmayacağını düşünmeden edemiyorum. O da kesinlikle aynı şeyi hissediyor, yüzünden okunuyor. Bunun bizim hatamız olmadığını biliyorum ama yine de suçluluk duyuyorum. Umarım bu pislik bu sefer yakalanır. Özellikle de şehir polisi işin içine girdiğinden beri. Buradaki polis departmanının beceriksiz olduğunu söylemiyorum, ancak büyük şehirdeki kaynaklara sahip değiller.

"Gerçekten sorun yok, Nox. Sadece biraz ağır, anlıyor musun?" Tüm bu durum günün üzerine kara bir bulut gibi çöktü. Yarın işe gidene kadar iyi bir kitap alıp sayfalarında kaybolmak istiyorum.

"Evet." Çenesini ovuşturuyor, derin düşüncelere dalmış. Onu o karanlık yerden alıp benimle birlikte şimdiki zamana getirme ihtiyacı, beynim yetişemeden ağzımın hareket etmesine neden oluyor.

"En sevdiğin hayvan hangisi?"

"Bunu bana neden soruyorsun ki?" diye kahkaha attı. "Böylece birbirimizi tanıyabiliriz..."

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" diye sırtıyor. "Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Birbirimizi gördüğümüz bir ay içinde beni ne kadar iyi tanıyabilirsin?"

Soruyorum. "Sandığından daha iyi tanıyorum."

Gözlerimi devirerek, "Elbette," diye cevap veriyorum.

"Bahse girmek ister misin, bebeğim?" Gözlerinde meydan okuma parıldıyor ve beni hiç tanımıyor olsa bile, bu konuda ne bahse girerse girsin kazanmasına izin vereceğimi biliyorum.

"İyi. Bahisler nedir?" Koltuğumda vücudumu döndürerek ona bakıyorum, bir yandan da hiç de hanımefendiye yakışmayacak bir şekilde kızartmalarından bir tane daha sokuyorum.

"Gelecekte senden af dileyeceğim bir zaman gelebilir... Şimdi bana af dileyeceğine dair söz vermeni istiyorum." Tam gülmek üzereydim ki, ifadesinin ciddiyeti öğretilmiş bedeninin her santimetresine kazınmıştı. Yalvaran bakışları kalbimin tellerini çekerken gergin bir kahkaha atıyorum.

"Yalan söylemeyeceğim, bu kulağa çok uğursuz geliyor ama tabii... Beni gerçekten ne kadar iyi tanıyabilirsin ki?" Onu bu kadar geren her neyse, anlaşmamla birlikte hemen dağılıyor. "Kazanırsam ne alacağım?"

"Yapmayacaksın, ama seni eğlendireceğim. Ne istiyorsun?" Gözleri parlak öğleden sonra ışığında parıldıyor ve bunu düşünmek için biraz zaman ayırıyorum. O kadar günahkâr bir yakışıklılığı var ki, temiz bir kötü çocuk gibi. Ne istediğimi biliyorum, o, çıplak ve altımda kıvranıyor. Kendi lezzetli seks kölem gibi yatağıma bağlanmış. Ama bunu öylece söyleyemem, onun yerine başka bir şey istiyorum.

"Bir gece şımartılmak istiyorum. Akşam yemeği pişireceksin ve beni *çok* iyi tanıdığın için en sevdiğim yemeği yapabilirsin. Sonra *bize* köpüklü bir banyo hazırlarsın ve saçlarımı yıkarsın, saç derime de masaj yaparsın. Sonra tüm vücut masajı istiyorum. Gerisi gece ilerledikçe belirlenecek."

"Açık uçlu bir bahis mi? Bu riskli, benden her şeyi yapmamı isteyebilirsin." Ses tonu baştan çıkarıcı ve o anda istediğim her iğrenç şeyi yapmasını isteyeceğime inansan iyi edersin.

"Mhmm."

"Ve bunu yapmak zorundayım."

"Her dakikasından zevk alacağına söz veriyorum." Şirin olmaya çalışıyorum ama öyle görüldüğünden şüpheliyim.

"Sen böyle söyleyince nasıl hayır diyebilirim ki?" "Yani anlaştık mı?" Neredeyse sevinçten ciyaklayacaktım.

"Elbette, bebeğim." Kendine o kadar çok güveniyor ki, bir an için gözünün korkmaması mümkün değil.

"Bunu nasıl yapmak istiyorsun?" Ben soruyorum.

"Sen kabul edene kadar bildiğim her şeyi sıralayacağım, öyle mi?" "Çok ukalasın," diye şaka yapıyorum.

"Olmaya hakkım olduğunda, evet, öyleyim."

"Pekâlâ o zaman, dinleyelim bakalım," diyorum, nefesimi tutmuş, sahip olduğu anlaşılan tüm bu bilgiyle beni şaşkına çevirmesini bekliyorum.

İçinden enerji fişkirirken gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. "Tam adın Mallory Elizabeth Knight. Yirmi beş yaşındasın, doğum günün 6 Kasım. Boyun 1.80. Annen Barbra Knight, kızlık soyadın Quinn. Biyolojik baban Christopher Knight. Üvey baba Dennis Bryant, yerel bir pislik. Hem o hem de annen son birkaç aydır kayıp kişiler olarak görülüyor."

İşte bu noktada kandırıldığımı anladım. Peşime düşmeden önce beni kontrol ettiğini söyledi, hatırlamamam benim hatamdı. İçimden inledim. Çoktan kaybettiğimi biliyorum ama yine de devam ediyor.

"Kalabalıktan, yüksek sestem ve saldırgan insanlardan nefret ediyorsunuz ama konsere gitmek istiyorsunuz. Romantik komedilerin favoriniz olduğunu iddia ediyorsunuz ama aslında korku filmlerini seviyorsunuz. Özellikle de *Scream*. Ayrıca kahvaltıda simit ve kekleri her şeyden çok seviyorsunuz. Mısır gevreğini küçümsüyorsunuz ama çorbayı seviyorsunuz. Dondurmalarını normal bir insan gibi yalamak yerine ısırarak bir psikopatsın. Etrafınızdaki dünyaya bu sessiz ve masum kişiliği sunuyorsunuz, ama gerçekte içinizde daha fazlası canlanıyor."

Hakkımda daha fazla şey saymaya devam ederken çenem düşüyor. Bazılarını nasıl bildiğini anlayamıyorum bile.

"Kenara çek," diye sözünü kestim. "Ne?"

"Kenara çek, Nox." Sinyal lambasını yakıp kamyonu otoyolun kenarına çektiğinde yüzünde korku ifadesi belirir.

"Bak Mallory, özür dilerim. Ben-" Emniyet kemerimi çözdüm ve koltukta ilerledim. Onu gömleğinin yakasından yakalayıp ağzını benimkine yapıştırıyorum. Dikkatini benden ayırmadan kamyonu 'park' konumuna getiriyor ve kendi emniyet kemerini çözüyor. Kolu etrafımı sarıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Dili benimkine dolanırken tutkumuz mükemmel bir eşzamanlılık içinde birlikte hareket ediyor.

"Yani." *Öpücük*. "Sen." *Öpücük*. "Değilsin." *Öpücük*. "Deli misin?" Benim şefkate olan ihtiyacım arasında dışarı çıkıyor.

Onu içime çekebilmek için geri çekildim. Bana karşı olan hisleri onu nefessiz bırakıyor. Nasıl hem bu kadar hükmedici bir güç hem de ellerimde oyuncak olabiliyor. Bana hiç tecrübe etmediğim bir şekilde bakması. Bakışları bir aşığın okşaması gibi. Hem yıpranmış ruhumu yatıştırıyor hem de arzularımı sadece onun yapabileceği şekilde ateşliyor.

"Hayır. Neden kızayım ki?" Onu tanıdığımndan beri ilk kez utangaç, gergin ve kendinden emin görünmüyor.

"Beni görüyorsun," diyorum. Şaşkınlık gözlerini bir saniyeliğine açıyor ama bu benim görmem için yeterli.

Yaklaşıyor, dudakları dudaklarıma fısıldarken bakışlarını benimkilere kilitliyor. "Evet bebeğim, seni görüyorum."

Kamyonetinin garaj yolundan geri geri çıkışını izliyorum ve onu şimdiden çok özledim. Kim beni bir aptal olarak görebilirdi ki? Kesinlikle ben değil.

Nox kornaya iki kez basıyor ve uzaklaşıyor. Sadece birkaç dakika uzakta olacağını biliyorum ama Henderson Değirmeni'ne vardığında nasıl bir katliamla karşılaşacağından endişe ettiğim için huzursuzluk midemi bulandırıyor.

Kapıyı arkamdan kilitleyerek onunla vakit geçirmek uğruna ihmal ettiğim işlere koyuluyorum. Evi temizlerken hoparlörlerimden müzik sesi yükseliyor.

Telefonum güvenlik kamerasından geldiğini öğrendiğim bir bildirimle çaldığında bir an duraklıyor. Ekranda 'Hareket algılandı' yazıyor ve üzerine tıklıyorum. Görüntü açılıyor ve Hayalet ağaçların gölgesinde duruyor. Hep aynı yerde, sadece izliyor. Temiz kıyafet sepetimi kaptığım gibi odama gidiyorum ve perdeleri iterek açıyorum. Beni görünce hafifçe geri çekiliyor... Bu da ne demek oluyor? Mantık yürütüyorum. Nox'la geçirdiğim zaman yüzünden öfkeli olmalı, benim için başka bir keyifli ceza şekli mi planlayacak?

Karşılığında bir jest bekleyerek el sallıyorum. Onun yerine dönüp gidiyor.

Bu içime saplanan bir bıçak gibi. Telefonumu çıkardım ve Ghost'a bir mesaj attım.

Mallory:

Kalıp yine saklambaç oynamak istemedin mi?

Onu geri gelmesi için ikna etmeyi umuyorum. Nox'la vakit geçirdikten sonra o kadar öfkeliyim ki rahatlamaya ihtiyacım var. Beni yavaşça saatlerce oyalayan o değilken başka bir adamdan zevk almak çok utanç verici. Ama Ghost'a karşı şehvet duymayacak değilim.

yukarı. Vücudum ikisini de istiyor ve bunu yüksek sesle söyleyecek kadar güven kazandığımda onlara söyleyeceğim. Utanmadan, umarım. Mesajım cevapsız kaldı ve sinirlendim.

Kıyafetlerimin geri kalanını yarısı boş çekmecelere tıktırıyorum ve hışımınla banyoya gidiyorum. Suyu dayanabildiğim kadar sıcak açıyorum, soyunuyorum ve içeri giriyorum. İçimde kabaran güvensizliği yıkarken suyun üzerime yağmasına izin veriyorum. Belki de ona kendi ilacının tadına baktırmalıyım... Acaba beni arasa ve orada olmasam bundan ne kadar hoşlanırdı? Köpürtüyorum, duruluyorum ve kendimi daha iyi hissedene kadar tekrarlıyorum. Dışarı çıkıp kurulandıktan sonra yatağıma kıvrılıyorum ve Victoria'ya bir mesaj gönderiyorum.

Mallory:

Hey Vic, birkaç günlüğüne sende kalmamın sakıncası var mı? Fabrikada olanlar beni huzursuz ediyor.

Cevabı neredeyse anında geliyor: Birisi işinde kaytıyor. Bu beni gülümsetiyor. Eğer bunu yüzüne söyleseydim, şakayla karışık bana siktir git derdi.

Victoria:

Kaltak, aklımı okudun.

Yarın işte ben de sana aynı şeyi soracaktım.

Mallory:

Aww, beni seviyorsun!

Victoria:

Kapa çeneni.

Mallory:

sarılmalar

Victoria:

Çılgılık atarak kaçır.

Verdiği cevap beni güldürüyor ve onu iş dışında göreceğim için heyecanlanıyorum. Bir süredir takılmıyorduk. Belki bana bir bakış açısı kazandırabilir.

Nox'un neden benimle "sonuna kadar" gitmeyeceğini. Şu anda sadece şeklinin bozuk olduğuna ya da giysilerinin altında korkunç bir şey sakladığına ikna olmuş durumdayım. Bana gösterebileceği herhangi bir şeyin beni tepelere doğru koşturacağını sanmıyorum. Ne olursa olsun, her şeyi kabul ettiğime eminim. Bağışlanmamı istediği şey bu olabilir mi? Bu her neyse benden sakladığı için özür dileyecek mi?

Ghost'un bana hediye ettiği maskeli bir sapıkla ilgili kitabı elime aldım ve sonra tekrar yığının üzerine bıraktım. Eğer beni görmek istemiyorsa, bana onu hatırlatacak bir kitap okumak istemiyorum. Koridordan mini kütüphaneye doğru yürürken ayaklarım soğuk parke zemine çarpıyor. Kapıyı açıyorum ve odanın soğuk havasıyla karşılaşıyorum. Sallanan kapıdan gelen hava odanın içinde ilerlerken şeffaf siyah perdeler dalgalanıyor. Pencere açık ve ben hemen alarma geçiyorum. Geçen gün o pencereyi kilitlediğime yemin edebilirim.

Çerçeveyi aşağı çekip kapatıyorum. Mandalı yerine oturtuyorum ve yukarı çekiyorum. Pencere yerinden oynamıyor, yeniden açılmıyor ya da hiç kaymıyor. Kilit bozuk değil. Açmış olmalıyım ama hatırlayamıyorum, değil mi? Hayalet'te yedek anahtarım var, artık penceremden tırmanmasına gerek yok... istemediği sürece.

Kafa karıştırıcı düşünceleri kafamdan silkeleyerek raflarımı inceliyorum. En sevdiklerimden birini bulup yatağıma dönüyorum. Artık sadece hafifçe Hayalet kokan siyah tüylü battaniyeme sarılıyorum. Geçmişinden kaçan ve kendini ürkütücü bir deniz fenerinde seksi bir İtalyan adam ve tüyler ürpertici bir fener bekçisiyle mahsur kalmış bulan bir kızın hikâyesinde kendimi kaybediyorum.

Bölüm Kırk Yedi

Mezarlar

Değirmene girdiğimde bir kez daha Noel Baba'nın ikizi tarafından karşılandım. Bu sefer neyse ki beni tanıdı ve ona rozetimi gösterme zahmetini atlayabildik.

"Burada kayda değer bir şey var mı?" Ben soruyorum.

"Bu sefer değil, Memur Graves. Adamlarınızdan biri bölgeyi didik didik aradı ve kanıt toplanması için hiçbir şey işaretlenmedi." Başparmaklarını kemer köprülerine asıyor ve topuklarının üzerinde ileri geri sallanıyor.

"Tamam, teşekkürler." Ona şapkamı çıkarıyorum ve o da bana karşılık veriyor.

Eşiği geçip değirmenin içine girdiğimde neye tanık olacağımdan korkarak binanın etrafında bir tur atıp kendimi telkin ediyorum. İyi ki de öyle yapmışım, yoksa bu çizme izi fark edilmeyecekti. Değirmenin uzak tarafındaki çamurda, arka kapıdan birkaç adım ötede. Benim botlarıma kıyasla biraz daha küçük, muhtemelen on numara, belki de dokuz buçuk. Telsizimi çıkarıp Smith'i bulduğum yere çağırıyorum ve ona kanıt etiketlerini ve kamerayı da yanında getirmesini söylüyorum.

"Çavuş Jefferds burada, bana eşlik etmesini ister misiniz?" Smith telsiz hoparlörlerinden cızırdıyor.

"İzlenimin kalıbını dökerken size yardımcı olabilir mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtlıyor.

"O zaman getir onu." İkilinin köşeyi dönmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Bekledikçe, neden sadece bir bot izi olduğunu daha çok merak ediyorum ve... Neden burası? Etrafta başka kimse yok ve bu da dereye doğru bakıyor. Mallory'nin çantada olduğunu iddia ettiği gibi bu da başka bir dikkat dağıtıcı mı?

Sonunda Smith ve Jefferds ortaya çıkar. Jefferds baskıyı inceleyip kalıntıları temizlerken Smith döküm solüsyonunu çalkalıyor. Ben onları bir şahin gibi izlerken onlar alanı hazırlıyorlar. Umarım bu işi batırmazlar. Çalışmalarından memnun kaldığımda dönüp arka kapıdan fabrikaya giriyorum.

Karşılaştığım sahne, Melissa hariç, ondan öncekilerle eşleşiyor. Koyu saçlı bir kadın, aynı yere sabitlenmiş bir ilmikte asılı duruyor.

eskisi gibi destek kirişî. Amcamın bahsettiğı mesajı gördüğümde kanım dondu. Kurbanın karnına tırtıklı bir şekilde "Yakında" kazınmış.

"Neden hâlâ orada? Lütfen beni beklemediğini söyle," diyorum.

Yüzbaşı Graves, "Hayır, şehrin suç laboratuvarını ve adli tabibini bekliyoruz," diye yanıtıyor.

"Hangi cehennemdeler? Beni neredeyse üç saat önce aradın."

"Jefferds'ın tarifini yanlış anlamışlar ve bir sonraki kasabaya gitmişler, şimdi geri dönüyorlar," diye açıklıyor Kaptan, anlayışla başımı sallıyorum.

"Demek bahsettiğiniz mesaj buydu."

"Mhmm," diye homurdanıyor amcam. "Sence bu ne anlama geliyor?"

Mallory ile bu öğleden sonra aramızda geçen konuşma zihnimi aydınlatıyor. Eğer teorim daha önce dayanıksızsa, şimdi kaya gibi sağlam olma potansiyeline sahip. Masum bir kadını gözüne kestirmiş ve 'yakında' şeytani planını onun üzerinde uygulayacak. Amcam ve ben bakışıyoruz, kendi aramızda sessiz bir konuşma yapıyoruz. Ona düşüncelerimi özel olarak anlatacağım.

"Düşünceleriniz için bir peni?" Myers, kaptanımızın diğer tarafındaki noktadan sessizliği bozuyor.

"Johnson nerede?" Soruyorum.

"Cesedi buldu, bu yüzden destek geldiğinde karakola geri döndü. Onun nasıl biri olduğunu bilirsin," diyor Myers, ses tonunda hafif bir kızgınlık var.

"Hmm," diye mırıldanıyorum.

Yüzbaşı Graves derin bir nefes aldı ve nefesini verirken olması gerektiğı gibi sert bir polis amiri olarak kendini topladı. Bana bakıyor, "Yüklenip buradan çıktıktan sonra ofisime gelmeni istiyorum," diyor ve ben de sert bir şekilde başımı sallıyorum. Myers'a bakarak, "Sen Smith'i al ve çevreyi tekrar tara. Siz ikiniz Graves'in beş dakika içinde bulduğu bir bot izini gözden kaçırarak bizi beceriksiz aptallar gibi gösteriyorsunuz."

Myers kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırır ve tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi geri çekilir.

Bana dönüp bakan kaptan emirlerini veriyor.

"Sen burada kal ve onların her hareketini izle. Ayrılmadan önce cesedi incele ve en kısa zamanda ön raporunu istiyorum. Hayalet avını iptal etmeyeceğim, Graves. Teyzenin dünyada en sevdiği şeydi ve yılda bir kez onun varlığını en güçlü hissettiğim andı. Yakala şunu.

orospu çocuğu, evlat. Ciddiyim." Yılların ruhunu yıpratmasına rağmen hâlâ birlikte büyüdüğüm o güçlü ve metanetli adam.

"Evet, efendim." Bana başıyla selam verdikten sonra hızlıca dönüyor ve az önce gelen şehir ekiplerini karşılamak üzere binadan çıkıyor.

Onların girişini beklerken, olay yerini gözden geçirdim ve kurbanın çantası olduğunu tahmin ettiğim şeyi ortaya çıkardım. Karanlık bir köşeye atılmıştı. Başka bir kasıtlı dikkat dağıtma mı?

Telsizimi çıkararak Jefferds'ı arıyorum, ona ne bulduğumu ve etiketleyip poşetlemem gereken şeyler için acele etmesini söylüyorum. Bir an geçtikten sonra aceleyle içeri giriyor ve resimleri göstermeye başlıyor.

"Bir kez daha gözden geçir," diye çıkışıyorum. Gözlerinde şok ve kızgınlık parlıyor ama kulaklarımdaki kan uğultusuyla eşleşmesi mümkün değil. Bir kanıt daha gözden kaçtı. Hijyenik lateks eldivenleri giyiyorum ve çantadan çıkardığım eşyaların fotoğrafını çekmeye başlıyorum. Cep telefonu yok, lanet olsun. Cüzdanı kısmen bir yığın kişisel eşyanın altına gizlenmiş, içinde nakit para ya da fotoğraf yok, sadece alışveriş kartları ve kimliği var.

Melody Elaine Kromwell. 23. Boyu: Bir metre beş santim. Sarı saçlı. Kahverengi gözlü.

Kurbana dönüp baktığında, nihayet sedyeye indirilirken koyu renk saçları düzensiz bir şekilde sallanıyor. Bu çok endişe verici değil, kadınlar saçlarını her zaman boyarlar.

"Sanırım avlandı," diyorum.

"Ne demek 'avlanmak'?" Beni evlat edinen vasim karşımda oturuyor, devasa masası aramızdaki boşluğu yutuyor.

"Ayak tabanları paramparça olmuştu, üzeri kir ve çiziklerle kaplıydı, bunların bir bıçaktan kaynaklanmadığı açıktı. Saçının derinliklerinde ot ve çam dalları vardı. Arama alanımızı ormana doğru genişletmeliyiz. Daha fazla kanıt bulma şansımız çok yüksek, ancak bunların işe yarayıp yaramayacağını zaman gösterecek."

"Kahretsin," diye nefes verir kaptan.

"Bilmek istediğim şey, o değirmenin 7/24 izlenmesi talimatı verilmişken başka bir kızı avlamayı ve öldürmeyi nasıl başardığı. Dün gece devriyede kim vardı?"

"Myers," diyor yorgunluktan başını öne eğerek.

"Ve o hala burada mı?" Kükrüyorum. "Neden açığa alınmadı... ya da kovulmadı? Lanet olası bir suç mahallini insansız bırakmak ve komutanınızın emirlerine karşı gelmek bir tür cezayı gerektirir." Bu devasa masayı devirmeye ve buradan fırlayıp gitmeye hazırım.

"Onu kovamam evlat. Onun bir ailesi var" diyerek beni ikna etmeye çalışıyor.

"Ciddi misin sen?"

"Bunun için herkesin elini taşın altına koyması gerekiyor," diye gerekçelendiriyor. "Beceriksiz olanlar bile mi?"

Amcam yorgun gözlerini benimkilere dikmiş, bu işin peşini bırakmam için yalvarıyor. Anlıyorum, kişiler arası kargaşa şehirdeki kodamanlarla çalışan küçük kasaba polis departmanımız için felaket olur.

Ayağa kalktım, omuzlarımı dikleştirdim ve kaptanımın ofisinden çıktım, ortalık karışmadan önce temiz hava almak için dışarı çıktım.

Kamyonetimin bagaj kapağını indirip arkama yaslanıyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve küçük sirenimin neler yaptığını görmek için ekran yansıtma uygulamasını açıyorum. Belirsiz bir süre için Victoria'nın dairesine gittiğini öğrendiğimde sadece biraz sinirleniyorum. İçten içe, oranın onun için daha güvenli bir yer olduğunu biliyorum. Bana saklambaç oynamak için kalacağına dair bir mesaj gönderdiğini görünce kanım damarlarımda buza dönüşüyor. Kalmak mı? Bu sefer beni değil de kimi gördü? Güvende mi?

Sanki parmaklarım bir uygulamadan çıkıp diğerini açacak kadar hızlı hareket etmiyor. Güvenlik kamerası uygulamasının yüklenmesini ve açılmasını hevesle bekliyorum. Yatak odasının görüntüsüne tıklıyorum ve yüklenmesi normalden daha uzun sürüyor. Ekranın ortasındaki küçük dairenin her dönüşünde endişem artıyor. Sonunda gece görüşü şeklindeki formu yatakta beliriyor. Kullan-at telefonumu çıkarıp numarasını arıyorum ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum. Ona bir şey olmadığından ve bu yayının canlı olduğundan.

"Alo?" Uyku sersemi sesi kulağımla buluşuyor ve yükselen paniğimi bastırıyor.

"Hey, uyandırdığım için özür dilerim."

"Nox? Her şey yolunda mı?" Kamerada bir gecikme var ama vücudu ekranımda hareket etmeye başladığında tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Evet, sadece sesini duymak istedim. Seni bıraktığımdan beri zor bir gün geçirdim."

"Bu konuda konuşmak ister misin?" "Konuşmamayı tercih ederim."

"Tamam o zaman, ne yapabilirim?" Sesi canlanıyor ve onu uyandırdığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Polis binasının ana kapısı açılıyor ve lanet olası Johnson beni tekrar içeri çağırıyor. Parmağımı kaldırarak bana bir saniye vermesini söylüyorum ve o da başını sallayarak içeri giriyor.

"Bebeğim, gitmem gerek."

"Tamam. Bana ihtiyacın olursa burada olacağım. Aslında Victoria'da olacağım ama lütfen beni ara. Hoşuma gitti." Sözleri yanaklarımı ısıttı.

"Pekâlâ, iyi eğlenceler. Sizi uyandırdığım için özür dilerim, konuşmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm."

"Asla özür dileme, Nox." Acaba telefonun diğer ucunda aşk acısı çeken bir aptal gibi gülümsediğimi anlayabiliyor mu?

"Hoşça kal, Mallory."

"İyi geceler, memur bey." Hat kesilirken hafif kahkahasını duyuyorum. Ne kadar da şakacı, dudaklarındaki unvanımın beni nasıl etkilediğini biliyor.

Bölüm Kırk Sekiz

Bilinmiyor

Neredeyse mükemmel bir oyundu, bacakları pes edene kadar koşuyordu. Av, etimin altında yüzen canavarı besliyordu. Yine de o Mallory değildi; ve benim ona öyle demem sadece daha fazla gözyaşı dökmesini sağladı. Onu yakalayıp bacaklarının arasına sokulduğumda dehşet çığlıkları zevk seslerine dönüşmedi. Hüzünlü gözleri Mallory'ninkiler gibi kovalamacanın heyecanıyla parlamıyordu. Bu yüzden, birlikte geçirdiğimiz zamandan keyif alsam da, sona ermesi gerekiyordu. Bağımlılığımı daha uzun süre besleyecek istekli bir katılımcıya ihtiyacım var.

Bu gece beni gördü, dalların arasından izliyordu ve sinmedi. Gölgeleğin içinde kaybolduğumda perişan görüldüğünü söyleyebilir miyim? Beni özlediği düşüncesi, tenine dokunduğundan beri yüzüncü kez polis copumu çıkarmamı sağladı. Ucunu yalayıp emiyorum, pantolonumu kalçalarımın altına iterken karşılaşmalarımızın anıları gri maddemde geziniyor. Mallory'nin bana teslim olduğunu düşünürken yumruğumu şiddetle sıkıyorum ve copu daha da sıkıyorum. Onu boğuyorum. Kan damarları basınçtan patlarken altın rengi gözleri şişecek ve tam bilincini kaybetmek üzereyken bağı gevşeteceğim. Amcığı sikimin etrafında çırpınırken derin bir nefes alacak. Yemin ederim, silahın metalik tadının altındaki etinin izlerini hâlâ tadabiliyorum ve beni aynı şiddetle emdiği düşüncesi, spermlerimi toprağa fıskırtmama neden oluyor.

Kaçırılma olayını uzattığının farkındayım. Ama sürpriz unsuru onun gözlerini daha önce hiç görmediğim şekilde aydınlatıyor ve polis erkek arkadaşı da bunun farkında. Müsait olduğu her dakikayı onunla geçiriyor ve iri cüssesi tarafından rahatsız edilme korkusu beni sürekli onu almaktan alıkoyuyor.

Belki de onu öldürmeliyim. Böylece Mallory ile istediğim zaman ve istediğim şekilde oynayabilirim.

Bölüm Kırk Dokuz

Mallory

Otelin arkasındaki piknik masasında kararan gökyüzünün altında otururken, değirmendeki en yeni suç vakasıyla ilgili her ayrıntıyı yutuyorum. Bulutların açılıp tekrar yağmur yağdırmasını bekliyorum ama şu ana kadar güçlü durdular. Burada her gün yağmur yağıyormuş gibi hissediyorum ama şikayet etmeyeceğim çünkü yazın bunaltıcı sıcağına tercih ederim. Terli göğüsler ve sürtünen kalçalar varlığımın felaketi ve bir kağıttan daha soluk olduğum için neredeyse anında güneş yanığı oluyorum.

Zihnimin gerisinde bir şey var, tam olarak kuramadığım bir bağlantı gibi. Ulaşamayacağım bir yerde yüzen bir helyum balonu. Son iki kurban ürkütücü bir şekilde birbirine benziyor. Gerçek suçlar hakkında, polisin ilgili bilgileri gizli tuttuğunu bilecek kadar bilgim var. Nox bana renkli bağlantılardan bahsetti, bahsetmemesi gerektiği halde. Ölümleri sırasında iki kadın aynı göz rengine, benzer boy ve yapıya sahipti ve son üç kurbanın da uzun siyah saçları vardı.

Telefonumda yeni bir tarayıcı penceresi açıyorum ve Melody'den önceki kurbanı bakıyorum. İki ekran arasında ileri geri kaydırma yaparken Melissa'nın yüzü bana bakıyor. Ne kadar aptal olabileceğimi yüzüme tokat gibi çarpıyor. Çok önemli olabilecek en basit ve en küçük ayrıntıya bakıyorum. İki kadının da baş harfleri aynı. M. E. K.

Polis memuru erkek arkadaşım da aynı küçük ayrıntıyı gözden kaçırmış olabilir mi? Ona sormalı mıyım? Mümkün... Çok fazla çalışıyor ve masasında biriken çözülmemiş davalar yüzünden bitkin düşmüş durumda. Böyle bir teoriyle ona ulaşmam kırııcı olur mu? Antikacıdan beri neredeyse hiç konuşmadık ya da mesajlaşmadık ve güvensizlik çirkin yüzünü gösterdiğinde onu bastırıp görmezden geliyorum. Boş ver. Bunu belirtmekten kötü bir şey çıkmaz, ya o zaten biliyor ya da ben yardım ediyorum. Eğer alındıysa, bu onun sorunu.

Gününü daha iyi hale getirmek için söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışıyorum ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bu konu hakkında konuşmanın iyi bir yolu yok. Mesajını açıp yazıyorum.

Mallory:

*İyi günler dostum! Merak ediyorum da,
son iki çalışmanızın
Kurbanların baş harfleri aynı mı?*

Bekliyorum ama cevap gelmiyor, bu beni hafifçe söndürüyor. Görmezden gelinmekle, ki bunun saçma olduğunu biliyorum, telefonuna bile bakamayacak kadar meşgul olduğunun farkında olmak arasında bir karışım. Bu da beni onun için üzüyor. Kendine dikkat ediyor mu? Muhtemelen hayır. Nox'u görmeyeli neredeyse bir hafta oldu. Hâlâ ara sıra ağaçların arasında ya da kameranın üzerinde Ghost'u görüyorum ama hiç yaklaşıyor. Bahse girerim Lennox'la birlikte olduğum için bu benim cezam. Beni onun bağımlılık yaratan dokunuşundan ve hükmedici kişiliğinden bilerek mahrum bırakıyor. Umarım benim için olduğu kadar onun için de işkence olur.

Victoria ile kalmak çok ilginçti. Oda arkadaşı Jackie'nin yanan bir adaçayı çubuğuyla üzerimdeki tüm negatif enerjiyi temizlemesinden, Victoria'nın gece yarısı makarna ve peynir arzusuna kadar, insan etkileşimi konusunda tılandım. Bu da şehirdeki bir kulüpte geçireceğim bu kızlar gecesini, içe dönüklerin en kötü kâbusu olan hayata dönüş dondurmamın üstündeki kiraz yapıyor.

Victoria ve Jackie sonunda arabayı durdurdular, Victoria kornaya basıyor ve çılgınca gülüyordu, Jackie ise görünmemek için koltuğa olabildiğince gömülüyordu. Ayağa fırlayıp arabaya doğru koşuyorum, hâlâ korna çalmayı kesmemiş. Rita mavi Dodge Neon'un içindeki dingil ile *çok* mutlu olacak. Cam açılıyor ve spor çantam dışarı fırlayıp karnıma çarpıyor, nefesim kesiliyor.

"Acele et, önce yemek yemek istiyorum," diye şaka yapıyor Victoria. "Peki abla," diye kızgın bir çocuk gibi homurdanıyorum.

Yemeğe gitmek, Victoria'nın alışveriş merkezindeki yemek alanına gitmek istemesinin şifresidir, böylece biz chow mein ile tıka basa doyduktan sonra hepimizi kendisiyle birlikte alışveriş yapmaya ikna edebilir. İyi ki saat daha öğleden sonra 3 ve kulüp hareketlenmeden önce öldürecek vaktimiz var.

Otelin içine geri dönüp çalışanların soyunma odasına doğru ilerliyorum. Temizlik üniformamı çıkarıp başıma siyah bir yazlık elbise geçiriyorum. Şirin şapka kollu ve belden bağlamalı. Hafif bir kumaştan yapılmış ve kalçalarımın üzerinden zarifçe geçerek dizlerimin üzerine kadar uzanıyor. Saçlarımı tarıyorum ve makyaj için dumanlı bir kedi gözü yapıyorum.

Dudak parlatıcısı. Victoria ayakkabı seçimimden nefret edecek ama bununla başa çıkmak zorunda kalacak, içki içerken bir çift yüksek topuklu ayakkabı denemeye bile kalkışmayacağım. Zaten ayıkken yürümeyi öğrenen yavru bir geyiğe benziyorum, sarhoşken yüzüstü düşerim. Ayrıca, bu siyah converse topuklu ayakkabılar benim favorim. Bence gotik bir şekilde oldukça şirin görünüyorum. Bir fotoğraf çekiyorum ve kime göndermem gerektiğini merak ediyorum. Nox'a mı Ghost'a mı? Boş ver. İkisine de göndereceğim. Telefonumun kilidini açıyorum, hâlâ Nox'un mesajlarına açık.

Mallory:
*Özledim
seni. Ek*

Kendi kendime gülümseyerek Lennox'un mesajlarından çıkıyorum ve Ghost'un mesaj dizisini açıyorum.

Mallory:
*Beni
özledin mi?
Ek*

Telefonumu cebime atarken yaptığımın ahlaksızlığı omurgama bir heyecan veriyor. Evet, cepli bir elbise aldım ve patates kızartmalarını çikolatalı milkshake'e batırmaktan bu yana en iyi icat olabilir. Arka odadan çıkıyorum ve dışarıya doğru ilerliyorum.

Otoparktan geçerken Jackie bana sesleniyor ve ben de ona kız gibi bir dönüş yapıyorum, elbisem kalçalarımın etrafında dalgalanıyor. Flört mü ediyor yoksa dalga mı geçiyor bilmiyorum ama her iki durumda da güzel göründüğümü ima ediyor, ben de iltifatını kabul ediyorum.

"Tam zamanında, Mal, midem beslenmek için diğer organlarımı emmeye başlamıştı," diye şaka yapıyor Victoria, ben önce çantamı atıp sonra arka koltuğa geçerken.

"Çok dramatiksin." Gözlerimi deviriyorum ve o karnını tutarken gülüyorum.

"Çok... açım... yemeğe ihtiyacım var."

Jackie yolcu koltuğundan, "On saniye önce tam anlamıyla bir granola bar yedin," diyor. Ben bıyık altından gülerken Victoria oda arkadaşına hançer fırlatıyor. Şehre doğru uzun bir yolculuğa başladığımızda araba sarsılarak hareket ediyor. Sinirlerim avuçlarımın terlemesine neden oluyor ve sessizce ailemin arkadaş çevresinden kimseye rastlamamak için dua ediyorum.

Dikiz aynasından Victoria'nın gözlerini üzerimde hissediyorum. Yüzümdeki tedirgin ifadeyi görüyor ve rahatsızlığımı hissediyor olmalı çünkü bir sonraki yaptığı şey içimde bir kahkaha patlamasına neden oluyor.

"Sen gerçekten boktan bir DJ'sin,
Jackie." "Pardon?"

"Beni duydun. Bir dahaki sefere Mal ön koltukta oturacak çünkü senden daha iyi bir yolcu olmak zorunda," diye takılıyor Victoria dilini çıkararak.

"Kıçına ne girdi?" "Çoğunlukla
açlık."

Jackie gözlerini o kadar sert deviriyor ki, böyle takılıp kalmadıklarına şaşırıyorum. "Açken sen sen değilsin," diye şaka yapıyor Jackie.

"Kesinlikle, o yüzden dikkatimi dağıtacak iyi bir şeyler çal."

Telefonunu arabanın müzik sistemine takarken Jackie'nin gözlerinde bir şeyler parlıyor. Bloodhound Gang'den "The Bad Touch" gümbür gümbür çalmaya başlıyor ve Victoria'nın abartılı şarkı söyleyip dans etmesi beni somurtkan ruh halimden hemen çekip çıkarıyor.

Müzik, kanımdaki liköre eşlik ederek bedenimde dolaşüyor. Üçümüz elektronik ritimle sallanırken düşüncelerim yok oluyor. Bu Victoria'nın bizi Strip'te götürdüğü üçüncü kulüp. Şehrin göbeğinde böyle bir şeyin var olduğunu bile bilmiyordum. Yolun her iki yanında sıralanan kulüpler, 'Open Late' neon tabelalı restoranlar, sevimli küçük dükkânlar ve şehir merkezinin tam ortasında yer alan büyük bir otelle birbirinden ayrılıyor. Bu barın adını bilmiyorum ve umursamayı da bıraktım. Jackie aşırı korumacı, bize yapışmaya çalışan her erkeği aç ve azgın bir sülük gibi korkutup kaçırıyor. Ben de kendimi anı yaşamaya bıraktım.

Lennox ile böyle bir yere gelmek nasıl olurdu acaba? Kalçalarımı ritme göre yönlendirirken sert vücudunu benimkine bastırır mıydı? Ghost ne yapardı? Maskeli takipçimin beden kalabalığının arasında olduğu düşüncesiyle alkolün etkisiyle kıkırdıyorum. Bas seslerinin patlaması sayesinde arkadaşlarım tarafından duyulmadım. Adamlarımın düşünceleri karışıp kirli bir fanteziye dönüşüyor ve onlar için yanıp tutuşuyorum. Telefonumu çıkarırken likörün etkisi beni cesurlaştırıyor. Arkadaşların sarhoşken mesajlaşmasına izin vermediklerini iddia ederek Victoria'nın elimden kapmasını bekliyorum. Ama Jackie'yle bademcik hokeyi oynamakla o kadar meşgul ki fark edemiyor.

Anı yakala. Ghost ile mesajlarımı açtığımda, kendi mesajımı göndermeden önce ondan gelen okunmamış bir mesaj görüyorum.

Hayalet:

Her zaman.

Sözleri yüzüme bir gülümseme ve içime bir sıcaklık getiriyor. Ona nerede olduğunu sorma ihtiyacı içimi kemiriyor ama bunu görmezden geliyorum. Ona bu soruyu sorduktan sonra ne olacağını görmeyi tercih ederim.

Mallory:

Hiç üçlü yapar mıydın?

Cevap gelecek mi diye beklemiyorum. Saate bakıp telefonumu cebime koyuyorum. Saatin gece 1'i geçtiğini ve işemem gerektiğini görüyorum. Victoria'nın bizim için sürpriz olarak ayırttığı otele doğru yürümeye başlamadan önce gitmek en iyisi. Bugün alışveriş merkezine gitmedik. Bunun yerine otelin havalı restoranında akşam yemeği yedik ve birkaç içki içtikten sonra sokaklarda yürümek ve tüm eğlenceli mağazalara göz atmak için şehre indik. Ayaklarımın beni öldürdüğünü söylemek yetersiz kalır.

Ortak odamızdaki jakuziyi ilk gördüğümde, "İki kadınla birlikte buna girmemin imkanı yok" diye düşündüm. Şimdi, yorgun bedenimi ıslatmak için beni çağırıyor. En son ne zaman bu kadar aktif olduğumu hatırlamıyorum. Hayalet'in beni ormanda kovaladığı düşüncesi içime çarpıyor ve özlem geri dönüyor.

Tuvalet sırası çok uzundu, bu yüzden zaman öldürmek için telefonumu çıkardım ve Victoria'yı aradım. Onlara doğru yürüyüp kabaca araya girmek istemediğimden, bunun daha uygun olacağını düşündüm. Telefonunu çıkarırken onu kulübün diğer ucundan görebiliyorum, nasıl duyduğunu anlamak imkânsız. Gözleri en son görüldüğüm yere atlarken ekranda adımı görüyor olmalı. Orada değilim ve bir an gözlerindeki paniği görebiliyorum, korunaklı en iyi arkadaşının nereye gittiğini merak ediyor. Telefonu kulağına götürüyor.

"Hangi cehennemdesin, Mal? İyi misin?"

"Ben iyiyim, tuvalet sırasındayım." Gözleri bu tarafa kayıyor ve beni fark edince gözle görülür bir şekilde rahatlıyor. Kolumu kaldırıp deli gibi el sallıyorum ve sağ tarafımdaki kızın bana sinirli bir şekilde bakmasını sağlıyorum.

"Beni neden arıyorsun?"

"Çünkü seni ve Jackie'yi saçlarınızdan çekip ayırmanın kabalık olacağını düşündüm," diye şaka yapıyorum.

"Oh." Yüzünün utançtan kızardığını buradan görebildiğime eminim.

"Evet... Siz ikiniz gitmeye hazır mısınız?" Victoria'nın Jackie'ye dönmesini izliyorum, ağzı hareket ediyor ve Jackie başını sallıyor.

"Evet, hazırız. Neden otele geri dönüp işemiyorsun, yolun bir dakika kadar aşağısında." Tereddüt ediyorum çünkü mesanem bana bağılıyor ama kabul ediyorum. Temiz gece havasına çıktık ve ilk kez Victoria'nın aptallık etmediğine sevindim. Caddenin hemen aşağısındaki oteli görebiliyorum. Jackie bizden ayrılıyor ve yolun aşağısına, ters yöne doğru gidiyor.

"Nereye gidiyor?" Victoria'ya sordum.

"Yemeğimizi almaya."

"Onunla gidelim mi?"

"Hayır, kendini toparlamak için biraz yalnız kalmak istedi." Jackie'ye hiç bu kadar yakın olmamıştım. Victoria kolunu benimkine doladı ve beni otele doğru çekmeye başladı.

"Peki, bir ay önceki polisle aranızda bir şey oldu mu? Adi bir şaka yaparak seni gücendirdiğinden beri hiçbir şey duymadım."

"Ah, nereden başlasam ki?"

Yürürken ağızımdaki baklayı çıkardım. Sonra asansörde. Sonra tekrar sıcak küvete girerken. Sıcak su ve jetler harika hissettiriyor. Victoria suya bir şey döküyor ve kabarcıklar taşmaya başlıyor. İçimdeki oda temizlikçisi yarın bu halıyla buharla temizlemek zorunda kalacak kişi için ağlarken o gülüyor.

"Onunla işler iyi gidiyor gibi görünüyor, Mal. Senin adına sevindim." "Evet, teşekkürler." Gülümsüyorum ama zoraki. Ayılıyorum ve zihnim en iyi arkadaşşıma diğer adamımdan bahsedip bahsetmemekle mücadele ediyor. Tüm bu fiyasko hakkında konuşabileceğim birinin olması hayatımı değiştirebilirdi ama yargılamayı kaldıramıyorum. Ya sapığımı polise ihbar ederse? Ya Nox diğer adamımın benim için insanları döven bilinmeyen bir yüz olduğunu öğrenirse?

Ghost bir suçlu, ağızımı kapalı tutmalı ve sırlarımı saklamalıyım. Sıkıca kilitlenmiş.

"Mallory Elizabeth, bana söylemediğin şey ne?"

"Ha? Bir şey sakladığımı nereden çıkardın?" Cevap veriyorum, sesimde şok açıkça belli oluyor.

Bana ters ters bakıyor ve ben panikliyorum.

"Jackie geri gelmeden önce söyleyen iyi olur, bunun peşini bırakmayacağımı biliyorsun. Her ne ise, içini kemiriyor. Şimdi, dökül." Beni nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyor? Bu sinir bozucu.

"Nox benimle seks yapmayacak," diye ağızımdan kaçırdım. Aklıma gelen ve beni kurtarabilecek tek şey buydu.

"Neyi sikti? Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Ekvatorun güneyinde ona dokunmama bile izin verilmiyor."

Victoria birasını eline alıyor ve düşüncelere dalmış bir halde yudum yudum içiyor. Başımı arkaya yaslayıp kısacık huzur anını içime çekerken gözlerim kapanıyor.

Sonunda sessizliği bozarak, "Belki de küçük bir aleti vardır," diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve ona bakmak için başımı yavaşça kaldırıyorum. Tam Jackie kapıdan içeri girerken manyakça kıkırdamaya başladı. Mükemmel zamanlama. Pizza ve hamburgerlerin ağız sulandıran aroması odayı kaplıyor ve gecenin geri kalanında Victoria'nın sorularını etkili bir şekilde susturuyor.

Bölüm Elli

Mallory

Polis merkezinin otoparkına girerken içimde bir sürü duygu savaşıyor. Yanımdaki yolcu koltuğunda hamburgerler, patates kızartmaları ve milkshake'ler duruyor. Koltuğumun arkasında yerde elektrolit içecekler, şişe su, hazır kahve, çeşitli kuruyemişler, çikolatalar, kuru meyveler ve mısır gevreği ile dolu bir market poşeti var. Etrafta dolaşıp benimle birlikte patlıcan karışımı yapacak zamanı olacağını düşünmek biraz küstahça ama yapamazsa, kendim bir araya getirip ona atıştırmalık olarak bırakabileceğim bir şey.

Otoparkın diğer ucunda Nox'un kamyonetini görüyorum, o burada. Gününü bölmek için kendime güvenimi toplarken alnımı direksiyona yaslıyorum. Göz ucuyla içeceklerimizin etrafındaki buğunun toplanmasını ve yan taraftan aşağı kayarak zaten dayanıksız olan karton içecek tepsisini ıslatmasını izliyorum. Onu birkaç dakikalığına işten uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımı öğrenene kadar yiyecekleri arabada bırakmayı tercih ediyorum. Endişelerimi silkeleyerek arabadan çıkıyorum, arkamdan kilitleme zahmetine girmiyorum. Ne de olsa polis otoparkındayım.

Giriş kapısı menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açılıyor ve karşılama masasının arkasındaki bayanın dikkatini çekiyor. "İyi günler canım, senin için ne yapabilirim?" Güneyli tınısı beni Ghost için polis çağırdığım geceye geri götürüyor. Nox adının ne olduğunu söylemişti? Claire mi? Clara mı?

"Merhaba, Memur Graves'i arıyorum, burada mı?" diye sordum. Bana kaşlarını çatıyor, sonra bakışları değerlendirmeye dönüyor.

"Hangisini arıyorsunuz?" "Pardon?"

"Hangi Memur Graves? Yaşlı olan mı, genç olan mı?" diye açıklık getirir. "Ah, pardon. Genç olan, Lennox Graves." Başını salladı ve Yüz yıl öncesinden kalma gibi görünen kablolu bir telefonun ahizesini kaldırıyor ve bir düğmeye basıyor. Sadece bir tane, ki bunu tuhaf buluyorum. Bir telefonda tam bir telefon numarası çevirmeniz gerekmez mi?

Hattın diğer ucundaki kişiye "Ön tarafa gelebilir misiniz lütfen?" diye sorar. Bir duraksama oldu ve sonra "Çünkü ben öyle dedim." dedi. Sonra da

Nox olduğunu tahmin ettiğim diğer kişinin yanıt vermesini beklemeden telefonu aniden kapatıyor. Bana dönerek gülümsüyor: "Birazdan gelir canım."

"Eğer şimdi uygun bir zaman değilse, daha sonra da gelebilirim. Meşgulse başını belaya sokmak ya da onu rahatsız etmek istemem." Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkıyor ve parmaklarımı önümde dolaştırıyorum. Bu çok aptalca bir fikirdi.

"Bir yere ayrılmayın hanımefendi, birazdan gelir." Bilgisayara dönüyor ve ben gelmeden önce ne yapıyorsa ona devam ediyor. Ben oturup beklerken tırnaklarının klavye üzerindeki tıktırları garip sessizliği dolduruyor.

"Mallory?"

Nox'un derin bariton sesiyle okşanan ismimin sesiyle dönüyorum. Midemde kelebekler uçuşurken vücudumdan elektrik akımı geçiyor. Üzerinde onu ikinci bir deri gibi saran siyah bir tişört var, iki kolunu da kaplayan koyu mürekkep parmaklarına kadar iniyor. Ayrıntıları seçemeyecek kadar uzakta ama yine de ağzım sulanıyor. İlk kez önümde ortaya çıkıyor ve gördüklerime bayılıyorum. Elinden çok güzel bir kolye olacak. Bu da nereden çıktı? Zihnimde dolaşan uygunsuz düşünceler yüzünden gözlerimin şehvetle parladığından eminim. Bir an gözden kayboluyor ve geri döndüğünde ceketini ve eldivenleri üzerinde. Neden acaba? Benim dövmem olmadığı için onun dövmelerini beğenmeyeceğimi mi düşünüyor? Belki de saldırgandırlar?

Masaların etrafından dolanıp bana doğru gelirken yerimden kalkıyorum. Bana doğru hışımla yaklaşıyor ve ağzını ağzıma çarpıyor, uyarılmışlık hissi içimde şimşek gibi çakıyor.

Bilgisayarın arkasındaki kadın, "Sizi bir dakika yalnız bırakayım ama sonra geri dönüp çalışmam gerekiyor," diyor.

"Teşekkür ederim Carla," diye gürlledi. Bu onun lanet olası adı, yaklaştığımı biliyordum.

"Şu anda mola verdiğiniz varsaymam doğru olur mu, Memur Graves?" Bayan Willows masanın arkasından sinsice yaklaşarak alay eder.

"Kesinlikle." Kelime dilinden yuvarlanıp omurgamdan aşağı kayıyor ve ardında ürpertiler bırakıyor. Beni içinde bulunduğum azgın sisten nazikçe çekip dışarı çıkarırken parmakları benimkilerle kenetleniyor.

Mezarlar

Arabasının arka koltuğundan bir şeyler almak için belinden eğildiğinde sikim acıyla zonkluyor. Esinti kalçalarının arkasını öpüyor, bu günahkâr küçük eteğin kaymasına ve porselen teninin daha fazlasını aç bakışlarıma maruz bırakmasına neden oluyor. Eldivenli parmaklarımı teninde gezdirirken elimdeki çok ince tutamak kırılma tehlikesi geçiriyor. Keskin soluğunu duyuyorum ve dokunuşumdan tüyleri diken diken olurken büyülenmiş gibi izliyorum. Ona yaklaşırken kalçalarımın ön tarafı onunkilerin arkasına değiyor, onu Civic'in arka koltuğuna itiyor ve üstüne sürünüyorum.

"Nox." Sesi erotik bir fısıltı ve **i ç i m d e k i** canavarı serbest bırakıyor. Onu ters çevirip içime alıyorum.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirerek fısıldıyorum: "Bu kumaş parçasını sadece benim için mi giydin?"

"Evet."

"Hayır demesi imkansız biri olmaya mı çalışıyordun?"

"Mhmm." Boynumun sütunu boyunca hafif öpücükler bırakırken sesi içimde mırıldanıyor. Ne yapıyorum ben? Karakolun otoparkında arabasının arka koltuğunda onunla öpüşemiyorum. Yüzbaşım camdan dışarı baksa onun parmaklarımın üzerinde kıvranışını net bir şekilde görebilirdi. Sonra kokusunu alıyorum... ezici bir fast food kokusu, midem gürültüyle gurulduyor. Tüy kadar hafif işkencesini durdurdu ve bir kıs kıs gülmeyi bastırmaya çalıştı.

"En son ne zaman yemek yedin?" Sesinin ahengi endişeyle örülü ve kalbim kabarıyor.

"Bu sabah yoldayken bir kek yedim." "Saat kaçtı?"

"Sabah 5."

"Saat neredeyse 3 oldu, Nox. Kalk da yemeğini ye." "Ama-"

"Kalk. Hemen. Buraya seni kontrol etmeye geldim, arabamın arkasında kuru kuruya sevişmeye değil" diye azarlıyor.

Otoriter sesi ve benimle ilgilenme arzusu, hareket etme eğilimimi azaltıyor ve ona tapınmak için dizlerimin üzerine çökme olasılığımı artırıyor. Kalçalarımı döndürüyorum ve zevkin onu sardığını görüyorum. Gözleri geri dönüyor ve kapanıyor. Tekrar yapıyorum ve kalçalarını benimkilerle buluşmak için kaldırıyor.

"Bu çok daha eğlenceli değil mi bebeğim?"

"Sorun değil," diyor düz bir şekilde, omuz silkiyor, yüzü ifadesiz. Şaka yapıyor olmalı. Şimdi de velet mi olmak istiyor? Çok uzun zaman oldu.

Amcığı sikimin etrafında gerilmeden ve muhtemelen onu almak için bu gece AWOL'a gideceğim. Bakışlarımla onu hizaya getirdim ve gülmeye başladı.

"Yüzünü görmelisin!" diye bağıyor kırık kıkırdamalar arasında. Kaşlarım çatıldı. "Özür dilerim. Sadece şaka yapıyordum," diyor hafifçe. Onu nasıl gizlice serbest bırakmanın eşiğine getireceğimi ve sonra onu nasıl inkar edeceğimi düşünürken sessizliğimle karşılaştı. Beni gerçekliğe geri çekerken avuç içi yanağıma değiyor. Aklıma hoş bir fikir geliyor ama işe yaraması için onu buradan çıkarmam gerekiyor.

Onu tatlı tatlı öpüyorum, ikimiz de nefessiz kalana kadar devam ediyorum. Bacaklarını etrafıma sararken dillerimiz hakimiyet için savaşıyor. Sikimi ona o kadar yaklaştırıyorum ki, sıcaklığını hissedebiliyorum. Farkında bile olmadan bana karşı hareket ediyor. Telsizim kemerimdeki kılıfından hayat buluyor. Sonunda.

"Onu göremeyeceğim bir yere götür." Yüzbaşı Graves'in emredici sesi dar alanda yankılanıyor ve Mallory utançtan kıpkırmızı kesiliyor. Omzuma takılı ağızlığa "Evet efendim," diye cevap veriyorum. Biliyordum ki Carla çenesini kapalı tutamazdı. Eminim kapı arkamızdan kapanır kapanmaz az önce tanık olduğu şey hakkında amcamın kulağına bir şeyler söylemiştir.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Bizi görebiliyor mu?"

Elleriyle yüzünü kapattığında utanç onu bütünüyle yutar. "Muhtemelen. Ofisinin penceresi hemen şurada," diye cevap veriyorum. Bakıyorum camdan amcamı görüyorum. Ona başımla selam veriyorum, o da bana karşılık veriyor ve arkasını dönüyor.

"Kahretsin. Nox. Çekil üstümden. Seninle otoparkta neredeyse seks yapacağım için benim bir sürtük olduğumu düşünecek." Beni geriye itip üzerinden atıyor, doğruluyor ve ön tarafa dönüyor. Hissettiği utançtan kaçmak için çaresizce elini kapı koluna atıyor.

"HEY!" diye bağırdım. İri kehribar gözleri bakışlarımdan kaçarken sesimdeki sertlikle hafifçe sıcıyor. Çenesini sıkıca kavırıyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum. "Bana bak," diyorum. İsteksizce bakıyor, her ne kadar uzatsa da.

"Bir daha kendin hakkında böyle konuşursan kıcını kızartırım. Anladın mı?" Başını salladı. "Kelimeler, Mallory."

"Evet, anlıyorum," diye cevap veriyor, fısıltının biraz üzerinde. "Sen bir sürtüksün," diyorum açık açık.

Yüzü düşüyor ve göz temasımızı kesiyor. Parmaklarım çenesinden kayıyor, boynunda geziniyor, sonra saçlarına dolanıyor. O kadar üzgün ki

fark ettiğini bile sanmıyorum. Bu işe yaramaz, henüz meramımı anlatamadım. Bakışlarını tekrar kendime çevirmeye zorlarken elimi yumruk yapıyorum.

"Sen benim sürtüğüksün."

"Ne?" Sesi o kadar kısık ki zar zor duyabiliyorum. Her kelimemi beklerken gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

"Sen benim sürtüğüksün... ve sevgilim. Aletim ve prensesimsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, açıklamama devam ederken dudaklarım onunkilere fısıldıyor. "Aşkım ve benim küçük pis fahişem. Sen benimsin." Söyleyecek söz bulamıyor ve bu beni memnun ediyor. Saçlarını sıkıca kavradıktan sonra dudaklarını kendimle buluşması için çekiyorum. Direnmeye çalışıyor ama diğer kolumu ortasına doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum.

"Bunca zamandır mahrum kaldığım şeyi benden esirgeme," diye nefes alıyorum, sıcak teninin hissini içime çekerek. Kolları beni kucakladığında ve öpücüğümüze gömüldüğünde vücudundaki mücadele eriyor. Uzaklaştığını hissetmeye başlasam da dudakları benimkilere doğru hareket ediyor. Bu ona asla yetmiyor. Bu ana, ona, onun varlığının korkunç dünyanın geri kalanını silikleştirmesine tutunmak istiyorum. Nerede olursak olalım, o ve benden başka hiçbir şey yok.

"Gitmeliyiz," diye mırıldanıyor, nefes almaya çalışıyor.

"Nereye?"

"Fark etmez, yeter ki orada yarı erimiş milkshake yiyip içebilelim," diye yanıtlıyor.

"Milkshake mi var? Bana milkshake olduğunu söylememiştin!" Şakayla karışık onu kendimden uzaklaştırdım ve ön koltukların arasından uçarak milkshakeleri kaptım. "Lütfen bir dahaki sefere önemli detaylarla başla."

Mallory'nin yüzünde şaşkınlık ve hayranlık karışımı bir ifade beliriyor ve beni pipet bulmak için poşetleri karıştırırken izliyor. Bir tanesini çıkarıp muzaffer bir edayla havaya kaldırıyor ve usulca gülüyor. Ona gizlice bakıyorum ve içimi bir duygu kaplıyor. Aşk böyle bir şey mi? Mutluluğa en çok yaklaştığım an bu, bunu mükemmelleştirecek tek şey onun da benim diğer yarımı kabul etmesi. O da böyle mi hissediyor?

"Hangisi benim?" Ben soruyorum.

"İkisi de çikolatalı," diye cevap veriyor. Pipeti plastik kapağın içinden geçiriyorum ve karıştırıyorum, erimiş ve hala donmuş kısımları birbirine karıştırıyorum. Bardağı küçük sirenime uzatıyorum ve gözleri açılıyor. Önce sen gelirsin bebeğim, her zaman.

"Teşekkürler," diye nazikçe cevap veriyor. Ben de gülümsüyorum, sonra diğer bardağı alıp işlemi tekrarlıyorum. Çok lezzetli ve onaylayarak mırıldanıyorum.

"Bunu paket yaptıralım," dedim.

"Nereye?"

"Bir yer biliyorum." Ona bir göz kırpıyorum ve sanki araçtan yeterince hızlı çıkamıyor.

Bölüm Elli Bir

Mallory

"Ne zaman dönmen gerekiyor?"

"Ne zaman istersem. Kaptan uzun bir öğle yemeği molasını hak ettiğimi biliyor." Bagaj kapağından inerken Nox'un ağzının kenarında muzip bir sırıtma beliriyor. Tüm çöplerimizi poşetleyip kamyonetin kabinine koydu. Arabamı karakolda bıraktık çünkü Nox bu küçük cennet parçasına giden yolu bilen tek kişiydi. Etrafta dolaştığını duyabiliyorum ama ne yaptığını merak edemeyecek kadar bu yeni yerin büyüüne kapılmış durumdayım. Beni rıhtımla ilk götürdüğü yer kadar uzak değil ama onun kadar dingin. Küçük bir dere, sık ağaçlı ormandaki açıklıktan akıyor. Kuş cıvıltıları esintiye karışırken, kır çiçekleri toprağı kaplıyor. Çok güzel ve rahatlatıcı. Arkama yaslanıp gözlerimi kapatırken, yaz sonu havasını içime çekerken ve güneş ışınlarının sıcaklığının tadını çıkarırken bacaklarım kamyonun yanından sarkıyor. Bulutlar nihayet öğleden sonra ışığının içeri girmesine izin verecek kadar dağıldı. Keşke günün geri kalanında burada, küçük baloncuğumuzda kalabilseydik. Bu adama doyacağımı hiç sanmıyorum. Düzeltiyorum, doyamayacağımı biliyorum.

Buraya gelirken yolda sohbet ettik. Çok uzak değildi ama ona haftamdan bahsetmeme ve onun da bana baş harflerdeki ayrıntıyı yakaladığım için bir dahi olduğumu söylemesine yetecek kadar uzun sürdü. Övgüsü içimde bir gurura yol açtı ama bu o kadar yabancı bir duygu ki küçümsemeden nasıl kabul edeceğimi bilemiyorum.

Bir çınlama sesi beni şimdiki zamana geri çekiyor. Güneşten kör olmak istemediğim için gözlerimi yavaşça açıyorum. Bileklerimden tutulup kamyonun kasasına doğru sürüklenirken bir gölge ışığı engelliyor. Şaşkınlıkla çığlık atıyorum ve kelepçeler bileklerime sıkıca geçirilirken karanlık bir kahkaha etrafımda yankılanıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan bacaklarım birbirinden ayrılıyor ve Nox'un dudakları dudaklarıma değiyor. Sert vücudu üzerimde yükselirken kalçalarım onun kalçalarını kavırıyor. Öpücük agresif ve talepkâr ve çok kısa sürede bitti. Şans eseri arkama bakıyorum ve iki kelepçenin kamyon kasasının yan tarafındaki metal bir bağlantı noktasının etrafına sarıldığını görüyorum. Onun merhametine kalmış durumdayım ve daha önce hiç bu kadar beklenti içinde olduğumu hatırlamıyorum. Bu

Diğer bağlandığım tek sefer Ghost'la birlikteydim. Böyle bağlıyken beni paylaşmak isterler miydi? Bu düşünce amımdan istek damlamasına neden oluyor. Benim neyim var böyle?

"Az önce nereye gittin?" Sesi beni pis hayallerimden çekip çıkarıyor ama az önce ne düşündüğümün ayrıntılarını anlatmamın imkanı yok.

"Ne demek istiyorsun?" Mümkün olduğunca masum bir şekilde söylüyorum. Bakışları beni değerlendiriyor ve içimi görebildiğini hissediyorum.

Kazağımın fermuarını açıyor ve üzerimdeki tişörtü alıyor. Hayalet Surat, "En sevdiğin korku filmi hangisi?" cümlesinin altından ona bakıyor. Kör edici güneş ışığı gözlerimi yaşartıyor ama bana bakarken gülümsemesini bastırmaya çalıştığına yemin edebilirim.

"Kendi düşüncelerinin içinde kaybolduğunda bunu anlayabiliyorum Mallory. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Hayır," diyorum. Daha çok, kesinlikle olmaz.

"Peki, seni konuşmaya ikna edecek yöntemlerim var."

"Ne?" Bu da ne demek oluyor? "Nox?" Sesim titriyor, yansıtmaya çalıştığım korkusuz kişiliğe ihanet ediyor. Piç kurusu beni görmezden geliyor ve görüş alanımdan kayboluyor. Daha rahat hareket edebilmek için vücudumu kelepçelere yaklaştırmaya çalışıyorum ama tekrar aşağı çekiliyorum. Metal derime doğru çekiliyor, küçük bir acı ısırtığı uyarılmamı besliyor ve bunun endişe verici olması gerektiğini biliyorum, ama görmezden geliyorum.

Eldivenli elleri kalçalarımın iç kısmında geziniyor, parmakları külotumun bandına takılıyor ve aşağı kaydırıp bir kenara atıyor. Nox başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve ben de bu hissi kovalıyorum. İleri geri, yavaş ve kışkırtıcı bir tempo belirliyor. Meme uçlarım dikkat çekmek için zonkluyor, daha fazlasına ihtiyacım var.

"Konuşmaya hazır mısın, tatlım?" Vücudumla bir uzman gibi oynarken benim sessizliğimle karşılaşılıyor. Kontrol bende *olacak*. Orgazm vaadiyle benden zorla bilgi almaya çalışırken beni inletmenin ve onun için kıvrınmanın tatminini yaşayamayacak.

"Hep böyle meydan okuyorsun," diye mırıldanıyor kendi kendine ve ben gülümseme dürtüsüne direniyorum. Parmakları zahmetsizce içimde kayıyor ve dokunuşuna doğru eğilmemek için savaşmam gerekiyor. Parmaklarının her pompalayışında beni serbest kalmaya daha da yaklaştırıyor. İrade gücüm parçalanmaya başladığında kalçalarım onun itişleriyle birlikte sallanmaya başlıyor. Kalçamın iç kısmına nazik öpücükler konduruyor ve sonra itişler sertleştikçe dişlerini kalçama geçiriyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor

zevk ve acının karışımından. Bunu görüyor olmalı çünkü tam mutluluğa dalmak üzereyken bana dokunmayı tamamen kesiyor.

Sesi kulaklarımla buluştuğunda kendimi toparlamaya çalışarak derin ve sakin bir nefes alıyorum. "Diğer adamı mı düşünüyordun?" diye baştan çıkarıcı bir şekilde soruyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve yüzümü onunkinden çeviriyorum.

"Öyleydin, değil mi?" Sesi derinleşiyor ve sanki soğuk suda ıslatılmış gibiyim.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Suçluluk duygusu beni boğmakla tehdit ediyor ve şu anda buna izin veriyorum.

"Boşalmak istiyorsan bana *her şeyi* anlatacaksın," diye homurdanıyor. Bu orgazmın Nox'u kaybetmeye degeceğini sanmıyorum.

"Lennox, yapamam." Konuyu zorlamaması için dua ediyorum ama istediğini elde edene kadar vazgeçmeyeceğini biliyorum.

Kemerinin şingirtisini ve iş pantolonunun fermuarının inişini duyuyorum. Lanet olsun, gerçeği ağzımdan alacak mı? Taşakları içimdeyken ona onu ve başka bir adamı istediğimi söylemeyeceğim.

Vücudunu benimkinin üzerine yayıyor ve ereksiyonunun sert uzunluğunun ıslak yarığımdan kaydığını hissediyorum.

"Oh...siktir," diye inliyorum.

"İstedğin bu mu bebeğim?" diye alay ediyor, sikini uyarılmamla kaplıyor. Klitorisime sürünüyor ve giriş yerimdeki taçla alay ediyor. Düzgün düşünemiyorum. Onun için acı çektiğim yer dışında her yerde onu hissetmeye çok odaklandım.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

"Bana bilmek istediğimi söyle."

Ucu göbeğime değerken nefesimi tutuyorum ama içime girmiyor. Bu tam bir işkence. Aynı çıldırtıcı sıralamaya tekrar başlıyor, ben artık dayanamayana kadar tekrar tekrar.

"Peki," diye hayıflanıyorum, tamamen bıkkın bir halde. Bunu sonsuza kadar saklayamam. Utanç beni her gün boğuyor ve artık bu şekilde yaşayamam. Umarım sakladığım bu sırrı açıkladıktan sonra hâlâ benimle birlikte olmak ister. Kalçalarının hareketini buzul hızına yavaşlatıyor ve beynim yeniden çalışmaya başlıyor.

Nox dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurduktan sonra alnını benimkine yashıyor. "Söyle bana," diye yalvarıyor.

"İkinizi de istiyorum," diye fısıldıyorum.

İğrenme duygusunun dalga dalga yayılmasını bekliyorum ama gelmiyor. Bir santim bile kıvıldamıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Ne demek istiyorsun, ne demek istiyorum? Sanki başka bir dil konuşuyorum. Gözlerimin içine bakmak için başını kaldırıyor ve bu ruhuma bakmakla karşılaştırılabilir. Her iki adam da kalbimin bir yarısını tutuyor ve ikisi olmadan asla bütün olamayacağımı biliyorum.

"İkinizle de çıkmak istiyorum." Sesim çok kısık ama beni duyduğunu biliyorum. Nefes almayı kesiyor ve ben de sözlü kırbaçlamanın başlamasını bekliyorum. Bana daha önce neden yeterince iyi olmadığını sormuştu ve ben de aynı şekilde azarlanmayı bekliyorum, ama gelmiyor.

"Bunu zaten yapmıyor musun?" diye tersliyor.

Haksız değil ama bunu duymak içime bıçak saplamak gibi. "Aynı zamanda," diye mırıldanıyorum.

"Bu da neydi?" Kalçalarını kaydırıyor ve ereksiyonunu klitorisimin üzerinde ileri geri sürüklemeye başlıyor. Bu gerçekleşiyor olamaz. İkisini aynı anda istediğimi duyunca mutlu olmuş olamaz.

"Seni ve onu aynı anda istiyorum," diyorum, bu sefer kendimden biraz daha emin bir şekilde.

Aletin inanamaz derecede sertleştiğini hissettiğimde başını eğiyor ve inliyor. Hoşuna gitti mi?

"Nox, bana bak," diyorum.

Gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor ve bana kimin baktığını bilmiyorum ama bu benim yumuşak ve tatlı polis memurum değil. Bu onun yabancı olduğum diğer tarafı. Kalbim göğsümde düzensiz atıyor, işte hiçbir şey olmuyor.

"Sen benimsin Nox, tıpkı benim senin olduğum gibi. Ama Hayalet de benim. Düşüncelere dalmışken, ikinizin de merhametine kalmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Bunu ilk kez de düşünmüyorum. Seni istiyorum ama onu da istiyorum. Bu durumdan hoşnut olmamanızı anlıyorum, ama belki de nasıl gittiğini görmek için bir şans verebilirsiniz..." Yüzüne yayılan kocaman sırıtışı fark ettiğimde sesim kesiliyor. "Neden gülümsüyorsun? Bundan nefret etmen gerekmiyor mu?"

Yavaşça başını sallıyor. "O kadar mükemmelsin ki," diye homurdanıyor. "Ha?"

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce söyleyebildiğim tek kelime bu. Bu hiç de beklediğim bir tepki değildi ama fazla düşünmemeliydim. Belki de hep üçlü yapmak istemiştir ve ben de onun en çılgın hayallerini gerçekleştirmişimdir?

Elli İkinci Bölüm

Mezarlar

Sonunda. Vücudum onun içine girme ve benim olduğunu iddia etme ihtiyacıyla titreşiyor. Lennox Owen Graves'e ait olarak. Onu bir vahşi gibi öpüyorum, vahşi yanımla onu kabul edince yüzeye çıkıyor. Islak amcığı şaftımda yukarı ve aşağı kayıyor, beni içine çarpmaya hazırlıyor.

Kamyonun kabininden kulak tırmalayıcı bir çığlık geliyor. Başım yukarı fırlarken öpüşmemizi aniden sonlandırıyorum. Amcamın suçluluk dolu sesi etrafımızdaki şehvet dolu havayı işgal ediyor. Mükemmel zamanlama.

"Graves, bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama geri dönmek gerek. EN KISA ZAMANDA. Yeni kanıtlar var." Tabii ki var. Hayatımın en güzel gününde bile sevgilimin yanında olamıyorum. İki arada bir derede kaldım.

"Hey," tatlı sesi beni şimdi ve buraya geri döndürüyor. Kızarmış yanakları ve şişmiş dudaklarıyla altımda çaresizce yatıyor. Mallory Elizabeth Knight'ı ilk gördüğüm andan beri tek istediğim buydu. Onu içime alırken içime bir şey yerleşiyor. O benim. Tamamen, bütünüyle ve geri dönülmez bir şekilde benim. "Sorun yok. Git ona cevap ver," diyor usulca ve ben de başımı sallayarak dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Ayağa kalkıyorum, aletimi bir kenara koyuyorum, sonra pikabımın açık arka camından içeri uzanıp radyoyu alıyorum.

"Yüzbaşı?" Mikrofona konuşuyorum ve cevap bekliyorum. "Evet, buradayım Lennox."

"Yoldayım, yaklaşık yirmi dakika sürer."

"10-4," diyor, sesi yorgunluktan ve departmanlarımızın çözülmemiş davalarının ağırlığından ağırlaşıyor.

Telsizi pencereden içeri bırakıyorum ve küçük sirenime geri dönüyorum. Ona gerçeği söylemem gerekiyor ama şu anda yeterli zamanım yok. İçinden geçecek her duyguyu özümsemesi ve kabullenmesi için sınırsız bir zamana sahip olmayı ona borçluyum. Her ne kadar gerçeği ayaklarının dibine dökmek istesem de yapamayacağımı biliyorum.

Polis merkezine dönüş yolu sessizdi. Onun eli benim elimde olsa da ikimiz de farklı bir yerdeyiz. Zihnim bu yeni kanıtın ne olabileceği ve Mallory'ye gerçeği söylediğimde neler olacağı ile dolup taşıyor. Benden nefret edecek mi? Bana bağırarak mı? Ne kadar beklersem, tepkisi o kadar feci olacak. İç kargaşası zihnini harap ediyor, buradan görebiliyorum. Ghost'a olanları anlatmaktan korkuyor. Hislerinde haklı, Ghost çok asabi olabiliyor. Onu özlediğini biliyorum ve onun yokluğunun kendi suçu olduğunu düşündüğünden oldukça eminim. Tabii ki öyle değil ama bunu ona nasıl söyleyeceğim? Günlerdir maskemi takmadım. İkimizin de istediği kadar onunla birlikte olmaya müsait değilim.

Kamyoneti karakoldaki park yerine çekiyorum ve onun daldığı düşünceden çıkmasını izliyorum. Bana bakmadan "Bunun senin için sorun olmadığına emin misin?" diye soruyor. Suratı asık görünüyor ve yollarımız ayrılmadan önce onu gülümsetmek için can atıyorum.

"Neye tamam?" Ondan bir tepki almaya çalışmak için aptalı oynayarak soruyorum. Bunu ikinci kez itiraf etmek için gereken içsel gücü bulmaya çalışırken alt dudağını kemiriyor. Ona dönüyorum ve başparmağımla dudağını dişlerinin altından çekiyorum. "Seni her şekilde elde edeceğim. Paylaşmak zorunda kalsam bile. Seni ne mutlu edecekse, Mallory."

Bana doğru hamle yaparken kaşları çatıldı ve gülümsemeye başladı. Kollarını boynuma doluyor ve beni sıkabildiği kadar sıkıyor. Onu kucağıma çekiyorum ve bu anı olabildiğince uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor.

"Diğer adama söyledin mi?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Kucaklaşmamızdan geri çekiliyor ve başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Buralardaydı... ama birkaç gündür konuşmadık," diye cevap veriyor, ahenkli sesinin tonunda belirgin bir üzüntü var.

Bu da ne demek şimdi? Şaşkınlığımı hissetmiş olmalı ki, "Karışık bir durum" dedi. Gerçek dilimin ucunda, ama tereddüt ediyorum çünkü bunu şimdi ve burada ona söylemek adil değil.

Beni karakolun kapısına kadar götürdü ve işe uygun bir veda öpücüğü verdi.

"Oh, kahretsin," diyor. Elim kolun üzerinde duraklıyor ve ona dönüyorum.

"Ne oldu?"

"Sana atıştırmalık aldım." Tabii ki aldı.

"Bebeğim, içeri girmem lazım, acil."

"Biliyorum, sadece anahtarlarını ver ve çantaları kamyonetine koyayım" diye ısrar ediyor. Sanki onu bir şeyden mahrum edebilmişim gibi. Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor ve anahtarlarımı içine bırakıyorum.

"İşin bittiğinde onları masama koy. Carla sana hangisi olduğunu gösterecek."

"Tamam. Umarım ev yapımı karışımı seversin," diyerek arabasına doğru ilerliyor ve ben içeride kaybolurken bana el sallıyor.

Yüzbaşı ekibi brifing odasında topladı. Boğa ağlının karşısında göz göze geldiğimizde ağzında sert bir çizgi vardı. Elini kaldırıyor ve ben yolumda donup kalıyorum. Eğilmiş, dizüstü bilgisayarında hararetle bir şeyler yazan bir adamın üzerine eğilmiş Çavuş Jefferds ile konuşuyor. Bakışlarını benimkilere çevirip ofisini işaret ediyor ve ben de başımı sallıyorum. Aniden dönerek ofisine doğru ilerliyorum, kapıyı açıyorum ve onun gelişini beklemek için bir koltuk buluyorum. Dakikalar ilerledikçe midemde bir endişe çukuru oluşmaya başlıyor. Burada bir teknoloji uzmanımız yok, bu yüzden Jefferds'ın bu kadar yakından izlediği kişinin şehirden olduğunu varsayıyorum. Mallory'nin mesaj sesi cebimden geliyor ve zil sesini susturmak için telefonumu çıkarıp yerine yerleştirmeden önce ekrandaki mesajı okuyorum.

Mallory:

Konuşmamız lazım.

Evet, var. Ama... Ne zaman? Şu anda bunu bilmiyorum. Ben burada ve davada ne haltlar döndüğünü çözene kadar ilişkimiz belirsizlik içinde. En azından ilerleme kaydediyoruz ve Ghost'a Nox'tan bahsetmek istiyor.

Şehirden başka bir adam getirdiklerine göre büyük bir şey olmuş olmalı. Yine de bu yeni kanıtın ne olabileceği ve amcamın neden bu kadar uzun sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok.

Mallory

İlk başta poşetleri kamyonete koyup eve dönecektim ama açıkçası burada kalıp Nox için bir şeyler hazırlamayı tercih ederim. Kamyonun bagaj kapağını indirip içine tırmanıyorum ve malzemelerimi etrafıma yayıyorum. Eşit miktarda karışık fındık, mısır gevreği, kuru üzüm, çikolata ve granola koyuyorum,

ve kurutulmuş kızılıcıkları tekrar kapatılabilir plastik torbalara koyuyorum. Sonra bunları içeceklerin bulunduğu poşete geri koyuyorum ve kamyonetinin yolcu koltuğuna yerleştiriyorum. Aracını kilitleyip tüm çöplerimi topladıktan sonra polis merkezine girmeden önce kapının yanındaki büyük çöp kutusuna atıyorum.

"İyi akşamlar Bayan Knight, sizin için ne yapabilirim?" İstasyona girdiğimde Carla beni selamlıyor. Hemen Nox'a bakıyorum ama onu göremiyorum.

"Merhaba, Memur Graves'in kamyonetinin anahtarları ve bazı eşyaları bende. Onları masasına koymamı istedi. Bana nerede olduğunu gösterebilir misiniz?"

Bana bir pano uzatırken neşeyle "Elbette, önce hızlıca imza atmanız gerekiyor" diyor. Adımı, telefon numaramı, ziyaret nedenimi, saatimi ve imzamı yazıp ona geri veriyorum. Beni köşeye götürüyor ve Nox'un ceketinin koltuğun arkasına asılı olduğu boş bir masayı işaret ediyor. Ceketsiz halini bir kez daha görebilmek umuduyla etrafı tararken içimde bir sersemlik kabarıyor. Görüşüm onu başka bir odada yakalıyor, kapı kapalı ve sırtı bana dönük. Ne yazık ki kafasının arkası ve yakışıklı yüzünün yan profili dışında bir şey seçemiyorum.

Masasına bir su şişesi koyuyorum, yanına da anahtarlarımı ve bir poşet iz karışımı koyuyorum. İzlendiğime dair huzursuz bir his kaplıyor içimi ve bunu üzerimden atmaya çalışıyorum. Kim bir polis karakolunda her hareketinin mikroskop altında olduğunu hissetmez ki? Suçlu olmasanız bile, üzerinizde bir şekilde uyuşturucu olduğundan ve bir k-9'un bunun için sizi parçalara ayıracağından endişelenirsiniz. Etrafa hızlıca göz gezdirip beni tedirgin edecek bir şey arıyorum ama hiçbir şey yok.

Kapı arkamdan kapanırken Carla'ya veda ediyorum ve aracıma geri dönüyorum. Otoparktan çıkmadan önce Ghost'a mide bulandırıcı bir mesaj gönderiyorum ve bu sefer cevap alacağımı umuyorum.

Elli Üçüncü Bölüm

Mallory

Ghost'la iletişime geçeli saatler oldu ve hala cevap yok. Yatağımda uzanmış, bastırılmış duygularla dönüp durarak uykuya dalmakta zorlanıyorum. Mesajlarımızın başına geri dönüyorum, onları okumak kalbimi ağırlaştırıyor. Onu o kadar çok özleyorum ki ağlayabilirim. Aynı anda hem özgüvenimi artırma hem de kanımı başka hiç kimsenin yapamadığı kadar ısıtma yeteneği beni hayrete düşürüyor. Hayatımda hiç bu kadar karmakarışık ve kafam karışık olmamıştı.

Hayalet:

*Ne kadar pis bir ağız, merak ediyorum.
onunla yapabileceğiniz diğer pis şeyler.*

Kaydırmaya devam ediyorum, sözleri göğsümdeki ağrıyı ısıtıyor. Benden bu kadar uzun süre uzak durmasının bir nedeni olmalı. Bana olan ilgisini bir gecede kaybetmiş olamaz. Öyle değil mi? Yani, ben onun orada olduğunu fark etmeden önce kim bilir ne kadar süre beni takip etti. Saplantısı öylece bitmiş olamaz.

Hayalet:

Kahretsin, mükemmelsin.

Nox da bugün bana aynı şeyi söyledi. Umarım Ghost'u denediğim bu üçlü ilişkiye ikna edebilirim. İkisi de benim için aynı şeyleri hissediyor. Hatta ikisi de bana bebeğim diyor.

Nox'un bu kadar çabuk kabul etmesi gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, özellikle de ben onu ve sadece onu seçene kadar paylaşmama ve bana sikini vermeme konusunda çok kararlı olduğu için. Şimdi farklı bir melodi söylüyor. Sanırım son zamanlarda ayrı kalmamız her şeye yeni bir gözle bakmasını sağladı.

Hayalet:

Çığlık atma.

Mesaj amımı titretti. Beni nasıl koruduğunu hatırlıyorum. Beni güvende tutmak için bahçemdeki sürüngeyi kanlı bir hamur haline getirene kadar dövdü. Edward mıydı? O gecedan beri onun tarafından bir daha taciz edilmediğim dikkatimden kaçmadı. Onu hastaneye mi yatırdı... Öldürdü mü? Sormalı mıyım? Muhtemelen hayır, çünkü Nox bir polis ve diğer adamımı hapse attırabilecek herhangi bir bilgi bilmemeliyim.

Okudukça, amım doldurulmak için daha çok haykırıyor. Onunla yaşadığım her kışkırtıcı anı yeniden yaşamak içimi ısıtıyor. Pencerede benim için mastürbasyon yapması ve beni merdivende köşeye sıkıştırması. Sanki yanımdaymış ve beni ilk orgazmıma ikna ediyormuş gibi sesini kafamın içinde duyabiliyorum. "İyi kızlar boşalır, öyle değil mi bebeğim?"

O ve Nox birbirlerine çok benziyorlar, bu ilişkinin yürümeyeceğini düşünemiyorum. Ghost ne kadar acımasız olursa olsun, yine de yumuşak ve şefkatli olduğu anlar var; duygularımı düşünüyor. Garip bir şekilde bir araya gelmemize rağmen, bir araya geldiğimiz için çok mutluyum. Beni boş bir kabukken, otomatik pilota çalışırken gördü. Cansız ve amaçsız olduğum zamanlarda.

Nox, "Evet, seni görüyorum bebeğim," diyerek Hayalet hakkındaki düşüncelerimi böldü. Tamam, bu biraz ürkütücü ama yine de bir tesadüf. Nox'un hakkımda bu kadar çok şey bilmesi beni gerçekten hayrete düşürdü. Neredeyse akıl almaz bir şeydi ama bunu işi gereği aşırı gözlemci olmasına bağlıyordum. Aynı kişi olsalardı çılgınca olmaz mıydı? Boş odaya doğru güldüm... Keşke o kadar şanslı olabilseydim. Ürkütücü benzerliklere rağmen açıklanamayan tutarsızlıklar var. Nox'a iyi geceler dilerken ağaçların arasında Hayalet'i gördüm ve Nox'un parmakları içime gömülüken kamyoneti tahrip edildi. Klitorisimin hızlı gümbürtüsünü bastırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Geçtiğimiz ayın anları bir film gibi gözümün önünden geçerken dikkatimi istiyor.

Ghost'un bana gönderdiği kitap raflarımın videosunun üzerinden geçiyorum. Anıları hepsive tatlı şeyler o var bitti için Ben geliyor geri. Sıkıcı organizasyon, temizlik, boya, çamaşır, her zaman sabah kahvemi ve işe güvenli bir şekilde gitmem için yeterli zamanım olduğundan emin olmak.

O sadece acımasız bir koruyucu ve benim ürkütücü maskeli takipçim değil, bundan çok daha fazlası. Ondan gelen bir sonraki video yanaklarımı ısıtıyor.

Oynat tuşuna basıyorum ve onun kalın delikli sikini okşamasını izliyorum. Bu beni arzulatıyor. İçimde çok fazla ihtiyaç var, kendimi rahatlatmaya çalışıyorum. Belki bu sefer başarabilirim. O kadar bastırılmış durumdayım ki, yanacağım.

Çakıllı, şehvet dolu sesi kulaklarımı dolduruyor ve kanım donuyor. Dilinin dudaklarımı okşayışı

Adı tıpkı Nox'a benziyor. İmkânsız... ama elim spor ayakkabılarımın içine girdiğinde tek duyduğum şeyin polis memurunun sesi olduğunu inkâr edemem.

"Oh, Mallory. Çok iyi hissediyorsun bebeğim." Parmaklarımı ıslak amıma sokup çıkarırken Ghost'un elini beni düşünerek sikmesini izliyorum. Klitorisimi ovmak için yukarı çıkarken, kamera açısının değiştiğini ve sonra tüm formunu görebildiğimi izliyorum. Yumruğu şaftında aşağı yukarı hareket ederken maske kameraya bakıyor. Bu videoyu daha önce hiç tam olarak izlememiştim ama şu andan daha iyi bir zaman olamazdı.

"Amin benim için ıslak mı, küçük siren? Eminim öyledir. Islak ve o kadar sıkı ki neredeyse hissedebiliyorum." Fantezi onu sararken başı geriye düşüyor. Telefonu yanımdaki yatağa bırakıyorum, beni serbest bırakacağını bildiğim hissi kovalarken ağır nefes alışının ve kirli kelimelerinin erotik sesini dinliyorum.

Bir şey beni bu andan çekiyor, izlendiğim hissi yeniden ortaya çıkıyor. O burada mı? Gözlerim pencereye kayıyor ve orada duruyor. Kelebekler bir kez daha mideme saldırırken kalbim çırpınıyor. Yataktan fırlayıp avuçlarımı cama bastırıyorum ama o geri çekiliyor. Çırpınmalar duruyor ve göğsümde bir şeyler çatırdıyor. Hayır, kalmasını sağlayabilirim. Her ne şekilde olursa olsun onun affını kazanacağım.

Üstümün önünü aşağı çekiyorum ve çıplak göğüslerimi onun aç bakışlarına sunuyorum. Bu onu durduruyor. Göğüslerimi avuçluyorum ve göbeğimdeki zonklama yoğunlaştıkça meme uçlarımı çimdikliyorum. Elimi tekrar pantolonumun içine sokuyorum ve onun için klitorisimi çalıştırmaya başlıyorum. Eğer görmek istiyorsa, içeri girmesi gerekecek. Pencereyi açmak için ağrıyan tepe noktalarımı bırakıyorum. Birlikte geçirdiğimiz gecelerden birini anımsatıyor, o camın diğer tarafındaydı ve roller tersine dönmüştü. Maskenin kara deliklerinden gözlerini göremiyorum ama bana duyduğu arzunun yoğunluğunu hissedebiliyorum. Beni almak ve sahiplenmek istiyor.

Klitorisimdeki baskıyı artırıyorum ve zevk içimde yuvarlanıyor. "Hayalet..." Nefes nefese ona yalvarıyorum, o dönüp uzaklaşmaya başlayana kadar mutluluğa dalmaya çok yakınım.

Onun karanlığın içinde kaybolmaya başlamasını izlerken dünyam dönmeyi bırakıyor. Daha önce içimde çatlayan her neyse şimdi tamamen yarılıyor.

"Hayalet!"

Ona sesleniyorum ama bana doğru bir bakış bile atmıyor. Üstümü çıkarıyorum ve çıplak ayaklarımı savaş botlarımın içine sokmaya zorlayarak ön kapıya doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Rahatsız edici ama şu an için önemsiz.

Ön kapıyı yırtıp açtım ve ona tekrar bağırdım. "HAYALET!"

Duygu yüklü sözlerim boş ormanda yankılanıyor.

"Lütfen geri gel." Bir hıçkırık serbest kalmakla tehdit ediyor ve sesim çatlıyor. "Seni özlüyorum. Lütfen. Her şeyi yaparım."

Dipsiz karanlıkta bir fener gibi, bana doğru ilerlerken maske yeniden ortaya çıkıyor. Avlunun yarısını geçtikten sonra içimi bir ürperti kaplıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

"Özür dilerim, lütfen beni affet!" Aramızdaki daralan boşluğa doğru bağıríyorum. Bir şeyler ters gidiyor, huzursuz hissediyorum ama zihnimden silkelıyorum.

Bana yaklaşıyor, avuç içi yanağımı kavlıyor ve ben dokunuşa doğru eğiliyorum. Yanlış hissettiriyor ama yine de duymak için can attığı kelimeyi söylüyorum.

"Kal," diye yalvardım.

Elini bırakıyor ve başını eğip beni içine alıyor, inceliyor. Neden hiçbir şey söylemiyor? Dudaklarından tek bir kelime bile çıkmıyor. Gözlerim formundan aşağı kayıyor ve korku pençelerini içime batırıyor. Elindeki dövmeleler nerede? Bu Hayalet değil. İçinde bulunduğum tehlike belirginleştikçe kafamda alarm zilleri çalmaya başlıyor. Bu her kimse, çok kısa, çok cılız ve tamamen yanlış. Uzaklaşmam gerekiyor.

"Ah, işte orada. Korkun çok lezzetli." Maskenin altından sızan hırıltılı bir ses bana yeni bir tür dehşet enjekte ediyor. Adrenalin damarlarımdan fışkırıp artan paniğimle karışarak mide bulandırıcı, baş döndürücü bir karışıma neden olurken kalbim göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Boğazımdan tutulup kapı çerçevesine doğru geriye itiliyorum, başımın arkası sert tahtaya çarpıyor. Dilinin yanağıma doğru kaydığını ve dökülen birkaç damla gözyaşını yaladığını hissettiğimde sersemledim. Maskeyi çıkardı mı? Bakmak için yeterli cesareti topladığımda, uğursuz kılık hala yerinde duruyor ve boş gözlerle bana bakıyor. Vücudunu benimkine dayıyor ve korkudan felç oluyorum. Ne yapacağım? Dizimi taşaklarına doğru itmeye çalışıyorum ama o bunu hissediyor olmalı. Kendimi koruma girişimimi vücudunu çevirip kalçasını kaldırarak engelliyor ve nafile çabamın yükünü emiyor.

Kafamı tekrar tahtaya vuruyor ve yaralı halimle beni kendi etrafımda döndürüyor. Metal şingirtılarını duyuyorum, bu ses durumun gerçekliğini daha da dehşet verici hale getiriyor. Zaptedilemem. Beni kelepçelerse boku yerim. Bedenimin hareket etmesini, kıvrılıp yuvarlanmasını, her şeyi yapmasını istiyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor. Bacakları benimkilerin arasına sıkışmış, beni bir arada tutuyor.

Kelepçe bileğimi acıyla sarıyor. Diğer elimi kurtarmaya çalışırken kafesteki vahşi bir hayvan gibi kıvranıyor ve çırpınıyorum. Bataklıkta yüzmeye çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Bedenim gecikiyor, kendimi korumak ya da kaçmama yardım etmek için yeterince hızlı tepki vermiyor.

Kelepçeli elimi arkamdan büküyor ve göğsümden acı dolu bir feryat kopmasına neden oluyor. Daha sert sıktıkça omzum zonkluyor. Ağlıyorum, yardım çığlıkları atıyorum ve durması için yalvarıyorum, hepsi birkaç saniye içinde oluyor. Omzumu yerinden çıkarmaması için dua ediyorum, o zaman daha da dezavantajlı olacağım. Gülüyor, beni dehşete düşüren bir çatırtı sesi. Kimsenin beni duyamayacağını biliyorum. Kimse beni kurtarmaya gelmiyor.

"Kavga etmelerine bayılıyorum," diye homurdanıyor, saçlarımı okşuyor ve derin derin nefes alıyor. Maskenin altından yoğun bir şekilde nefes verirken nefesi tiksindirici, pis koku göz deliklerinin ince ağından dışarı sızıyor. Yüzünü benimkine sürüyor, maskenin ucuz plastiği tenimi sıyrıyor. Onu Hayalet sandığıma inanmıyorum, nasıl bu kadar aptal olabildim? Zavallı ereksiyonunu kıcıma sürüyor ve ben kendi zihnime çekiliyorum, tıpkı bedenimin bana ait olmadığı her seferinde olduğu gibi. Mücadele bedenimden akıp gidiyor. Eğer istediği buysa, bunu benden alamayacağı kesin. İkinci kelepçe bileğime dolanıyor ve ben içimde ölüyorum. Belki de işbirliği yapmazsam beni çabucak öldürecek.

"Böyle yapma, sevgilim. Benim için iyi bir şey yap ve belki polis sevgilin seni aramaya geldiğinde onu öldürmem." Ne? Başımı çeviriyorum, görüşüm bölünüp bulanıklaşırken tökezliyorum.

"Aynen öyle, hayatım. Benim oyuncağım ol, o da nefes almaya devam etsin." Vücudumu evin kenarına yaslıyorum ve o da onaylayarak uluyor. Lennox'u hayatta tutacaksa bu hasta herifin ihtiyacı olan her şey olacağım. Elinden kurtulmaya çalışıyor ama başaramıyorum. Yumruğu saçlarıma dalıyor, yüzümü kapının pencere camına çarparken saçlarımı yumrukluyor. Cam çatlıyor ve güçten dışarı doğru örümcekleniyor. Bilincimi kaybetmenin eşiğinde olduğumu hissedebiliyorum. Kan yüzümden aşağı akıyor ve merdiven sahanlığında belli belirsiz bir leke bırakıyor. Adam beni merdivenlerden aşağı çekiyor. Beni çakıllı araba yoluna sürüklerken tökezleyip düşüyorum, tekmeliyor ve çığlık atıyorum.

Devam edecek...

Burada mı kaldın?

İşte ödölün.
Sayfayı çevir.

Mezar Sahipliği

Mezar Düeti İkinci Kitap

Maren Riley

Önsöz

Mallory

Vücudum bagajın içinde sallanırken başım zonkluyor. Ne kadar zamandır dışarıda olduğumu ya da bu delinin beni nereye götürdüğünü bilmiyorum. Araba aniden eğiliyor ve beni kapalı alanın etrafına fırlatıyor. Alnım sert bir şeye çarpıyor ve bilinçsizlik beni tekrar altına çekiyor.

"O lanet bir yük, Barbra. Beslenecek bir boğaz daha. Neden onu babasıyla yaşamaya göndermiyorsun?" Dennis bağıyor.

"Denemediğimi mi sanıyorsun? O da onu istemiyor. En azından burada kalırsa, o devlet çekleri gelmeye devam edecek!" diye akıl yürütüyor annem.

"Hemen harcadığında çok işe yarıyorlar!" Ben yatağımın altında korkuyla sinerken Dennis anneme kükrüyor. Keşke çekip gitse. Benden bu kadar nefret ediyorsa neden kaldığını anlamıyorum. Son zamanlarda düzenli olarak kavga ediyorlar. Acaba kaçsam fark ederler mi? Yine de tek başıma başaramayacağımı biliyorum. Sadece birkaç yıl sonra burayı terk edebilirim, diyorum kendime. Yıllar yeterince hızlı gelemes.

Dennis çitin öbür tarafından bana öfkeyle, "Kaldır kıcını da buraya gel, Mallory," diye fısıldıyor. Yine komşunun bahçesindeyim, artık boyumu aşan bir salıncakta yükseklerde uçuyorum. Gece gökyüzüne doğru yükselirken onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Yüzüme çarpan rüzgâr beni buradan başka bir yere götürüyor. Saçlarım etrafımı sararak geriye doğru sallanırken gelen damla midemi bulandırıyor. Hissettiğim kısa süreli özgürlük, salıncağın iplerinden birinin öfkeli bir yumrukla kaplanmasıyla aniden duruveriyor. İvme beni koltuktan aşağıya taşıyor ve aşağıdaki acımasız zemine çarpıyor. İçimden çıkmak isteyen her sesle savaşıyorum, acıdan dökülmekle tehdit eden gözyaşlarına direniyorum

vücudumu sarıyor. Korku, utanç ve nefret içimde kabarıyor. Çömeliyor, bir an için bunun bana bir nebze olsun ilgi göstermek için olması için dua ediyorum.

"İçeri gir lan!" diye bağıyor, kalkıp eve dönüyor. Hayal kırıklıklarımı haykırmak istiyorum ama bastırıyorum. Bastırmam gereken öfke yüzünden göğsümde ateş yanıyor. Kalbimin her atışı, bedenimin yüzeyinde zonklayan acıyı hatırlatıyor. Hayatımı huzur içinde yaşayabilmek için ondan nasıl kurtulabilirim? Annem beni çoğu zaman rahatsız edecek kadar umursamıyor, umursuyorsa da Dennis bir sorun çıkardığı içindir.

Dennis yemek masasının karşısından bana bakarak, "Artık bir iş bulup buralarda ağırlığını koymanın zamanı geldi," dedi. Şok oldum. Ağırlığımı çekmek mi? Şaka yapıyor olmalı, değil mi? Evdeki her şeyi ben yapıyorum, okula gidip notlarımı yüksek tutuyorum ki bu cehennem çukurundan çıktığımda bir geleceğim olsun.

"Anne..." Ona bakıyorum ama bana bakan kimse yok.

"Dennis haklı Mallory, paraya ihtiyacımız var," diye cevap veriyor, gözlerini benimkilere bile kaldırmadan. İki de içip hepsini olabildiğince çabuk içmeselerdi belki de paraya ihtiyacımız olmazdı. Geriye ancak bir haftalık yiyecek almaya yetecek kadar bozuk para kalıyor. Hangi iş yeri işe yarar hiçbir becerisi olmayan cılız bir genci işe alır ki?

"Ya bir iş bul ya da bize iyi para kazandırmanın bir yolunu bulurum." Dennis'in sözlerindeki iğrenç tehdit havada asılı duruyor. Annemin araya girmesini, beni onun zihninde kök salmış olan hastalıklı fikirden kurtarmasını bekliyorum, ama sesi hiç gelmiyor. Ondan nefret ediyorum. İkisinden de nefret ediyorum. Bana yaklaşmaya cesaret edemez. Yaklaşırsa onu öldürürüm.

Araba aniden durdu, sarsıntı beni içine atıldığım geçmişimin kabusundan uyandırdı. Yol boyunca bir yerlerde kendim için mücadele etme isteğimi kaybettim. Ailemin üzerime yıktığı pisliğe yenik düştüm, annemin üzerime boca ettiği suçluluk duygusu ve Dennis'in aşıladığı korku ve kendinden nefret içinde boğuldum. Bu sefer bu olamaz, eğer içimdeki gücü bulamazsam kaybedecek çok şeyim var. Anahtar kilide giriyor ve mekanizmanın klık sesiyle açılması içime bir korku salıyor. Bagaj kapağı yükseliyor

ve hayatım için kaçmak zorunda olduğum her içgüdüyle savaşıyorum. Şimdi zamanı olmadığını biliyorum.

"Kalk ve parla, sevgilim." Bu piçin sesi, mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir şekilde sinirlerimi bozuyor. Yerimden fırlayıp hayatım için, Nox'un hayatı için savaşmak istiyorum ama bedenim göz kapaklarımı kaldırarak enerjiyi zor buluyor. Benimle birlikte küçük alana sürünürken vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Kaslarım içgüdüsel olarak geriliyor ve her yerim acıyor. Acı içinde nefes alırken, gevşemek için kendimi zorlayarak inliyorum. Enerjimi korumam gerekiyor.

Eli göğsümün kabarıklığı üzerinden çeneme doğru ilerliyor ve yüzümü ona doğru çeviriyor. Zihnim itiyor, bana sunabileceği güvenliğe çekilmek için haykırıyor. Direniyorum, direnmek zorundayım. Kuru, çatlak dudakları dudaklarıma değiyor ve onunla savaşmak için içimde bulabildiğim tüm gücü kullanıyorum; ağzımı kapalı tutmak ve sümüksü dilinin ağzımı işgal etmesini önlemek için. Vücut kokusunun ezici kokusu burnuma doğru ilerliyor ve bir anının saldırısına uğruyorum. Gözlerim irkilerek açılıyor ve kendimi ondan olabildiğince uzağı fırlatarak geri çekiliyorum.

"Sonunda beni hatırladın, değil mi?" Benden yayılan korkuyu içine çekerken sırtışı mide bulandırıcı. Başımı sallıyorum.

Teşekkür

Kocam ve çocuklarıma, beni desteklediğiniz, yaptığım şey için heyecanlandığınız ve bu kitap bebeği ve kardeşini doğurmaya çalışırken dönüştüğüm stres topuna katlandığınız için teşekkür ederim. Hepiniz şampiyonsunuz ve sınırsız dondurma kazandınız.

Kelli, en başından beri bana inandığın için dünyayı hak ediyorsun. Bu kitap sadece aklıma gelen bir düşünceyken ve sen bana daha fazlasına ihtiyacın olduğunu söyleyip dururken. Vazgeçmek ve tüm bu fikri çöpe atmak istediğimde desteğin, cesaretin ve dürüstlüğün beni ayakta tuttu.

Kız kardeşim Sarah'ya, seni karanlığın içine çekerek travmatize ettiysem özür dilerim, ama hoşuna gitti, bu yüzden rica ederim. Sarsılmaz desteğin, benimle birlikte bu yolculuğun bir parçası olduğun ve isteyebileceğim en büyük ve en duygusal yutturmaca kadın olduğun için teşekkür ederim.

Kapak tasarımcım ve alfa okuyucum, Aly. Kitabımı okuduğun, gerçekten sevdiğin ve en muhteşem kapağı hazırladığın için sana borcumu asla ödeyemem. Seninle çalışmayı çok sevdim ve yazarlık yolculuğumuzda birlikte olduğumuz için çok heyecanlıyım.

Jamie, Phoebe ve Kathleen, kalbimin en derinlerinden size teşekkür etmek istiyorum. Amigo kızlarım, en iyi arkadaşlarım, destek sistemim ve alfa okuyucularım olduğunuz için hepiniz özel ponponları ve tişörtleri hak ediyorsunuz. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

Harleigh Beck, sana teşekkür etmeye nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Arkadaş olduğun için teşekkür ederim. Beni her zaman dinlediğin, yardım ettiğin, desteklediğin ve cesaretlendirdiğin için. Bana her zaman yapabileceğimi, hissettiğim şeyleri hissetmemin ve kendim için yazmamın sorun olmadığını söylediğin için. Bazı günler bunu duymaya gerçekten ihtiyacım vardı ve sözlerin beni yazar olmanın zor dönemlerinden geçirmeye yardımcı oldu.

J. S. Cannon, okuduğunuz, stresli zamanlarımda benimle konuştuğunuz, arkadaş olduğunuz, beni desteklediğiniz ve aslında tüm bu süreç boyunca elimi tuttuğunuz için teşekkür ederim. Sonu ve neden olduğu duygusal hasar için özür dilerim.

Kinsley Kincaid, Kanadalı kıcıımın büyük beyaz kuzeyde bir yazar olmanın tüm adımlarında tökezlemesine yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim. Bilginiz ve tavsiyeleriniz bana son derece yardımcı oldu ve stresimi önemli ölçüde azalttı. Nezaketiniz, rehberliğiniz ve dostluğunuz için size borcumu nasıl ödeyebilirim bilmiyorum. Teşekkür ederim.

Betalarım: Brittany, Katelin, Kenzie ve Stacy, okuduğunuz ve küçük kitabıma bir şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Görüşleriniz çok değerliydi. Hepiniz harikasınız, asla değişmeyin.

İlk karanlık gerilim romanımı okumak için zaman ayıran ve geri bildirim gönderen tüm okurlarıma teşekkür ederim. Vahşi beynimde pişirdiğim her şeye tepkilerinizi görmeyi seviyorum.

Son olarak, tüm okuyucularıma, romanıma bir şans verdiğiniz ve hayallerimi desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Maren Riley, korkuyla ilgili her şeye olan aşk hikayesi genç yaşta başlayan Kanadalı bir yazar. Eğer yazmıyorsa, bir anne olarak kışını yırtmakla ve yeni nesil ürkütücü, Cadılar Bayramı seven meraklıları yetiştirmekle meşguldür.

Kitapla ilgili her şeyden haberdar olmak için Maren'i tüm sosyal medya hesaplarından takip etmeyi unutmayın!

Instagram: [maren.riley.author](https://www.instagram.com/maren.riley.author)

Facebook: [Maren Riley's Ghosts](https://www.facebook.com/MarenRiley'sGhosts)

TikTok: [maren.riley.author](https://www.tiktok.com/@maren.riley.author)

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[İthafı](#)

[İçerik ve Tetikleyici Uyarılar](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Önsöz Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Yedinci Sekizinci](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onaltıncı](#)

[BölümDokuzuncu](#)

[Onuncu Onbirinci](#)

[Oniki Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci](#)

[On Yedi Bölüm On](#)

[Sekiz Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Üç On](#)

[Dokuz Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bir Yirmi Bölüm](#)

[Bölüm Dört Bölüm İki](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Bölüm Yirmi](#)

[SekizBeş Bölüm Bölüm](#)

[Yedi Altı](#)

Yirmi Dokuzuncu
Bölüm Otuzuncu Otuz
Bir Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm ÜçBölüm
Bölüm Bölüm Üç İki
Üç Dört Beş Altı Yedi
Sekiz Dokuzuncu
Dokuzuncu Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Bölüm Bir İki Bölüm
Dört BeşAltıYedi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bir Bölüm
Sekiz Elli Elli Elli Elli
İki BölümDevam
edecek...
Burada mı kaldın? Mezar
Sahipliği
Önsöz
Teşekkür Yazar
Hakkında

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

